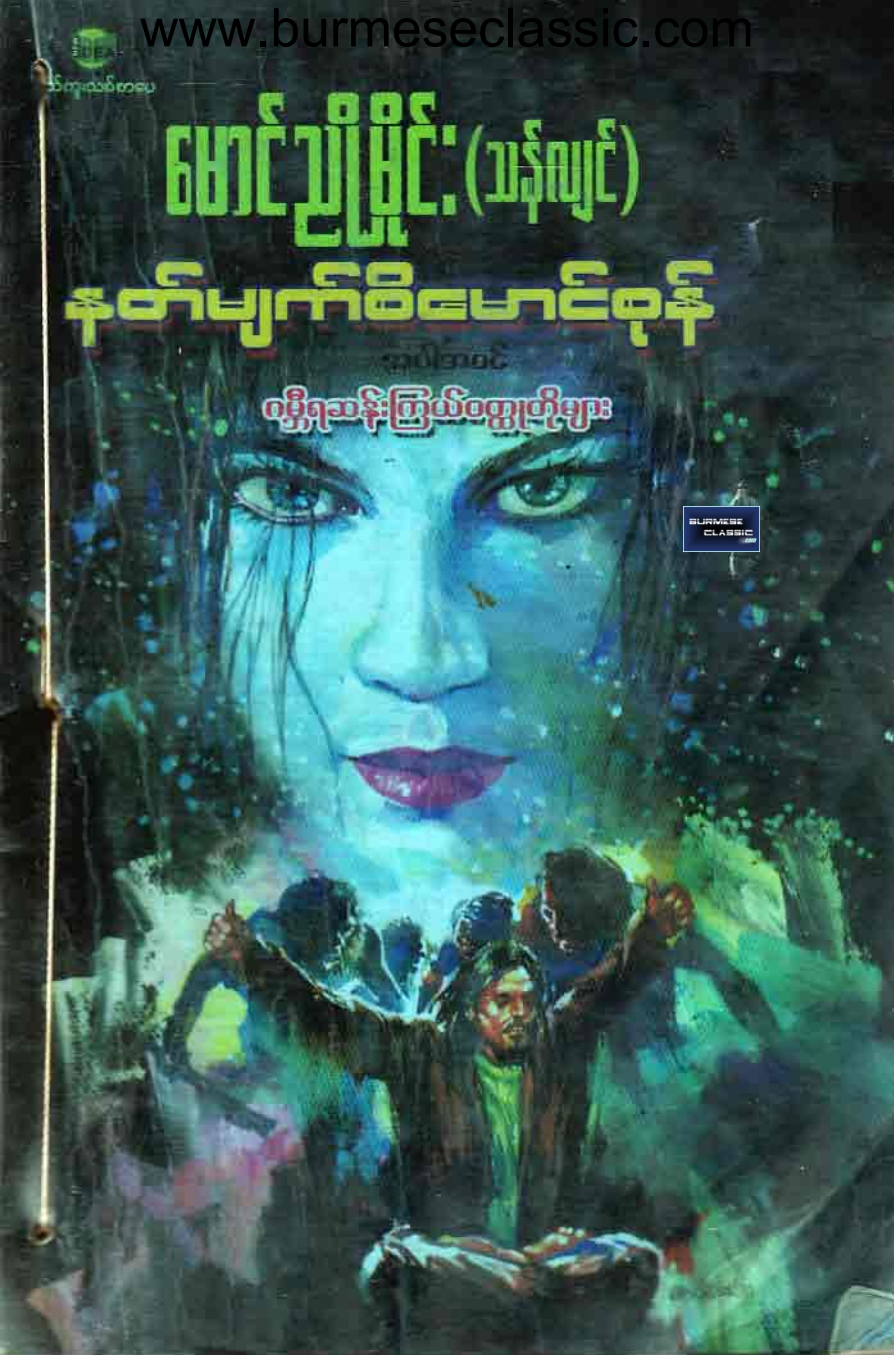

မောင်ညိုမြိုင် (သန့်လျှင်) နတ်ပျက်စိမောင်စုန်

အယ်ဒီတာ
ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ်ဝတ္ထုတိုများ

BURMESE
CLASSIC

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၂၀၁၁၁
အခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၁၄၀၀၂၁၀

■
စိစဉ်သူ ■ ကိုတင်ထွန်း

■
ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် ■ ၂၀၁၁၊ မတ်လ
အုပ်ချုပ် ■ ၅၀၀
မျက်နှာပုံ ■ ပြတ်မင်းဟန်
ကွန်ပျူတာစာစီ ■ Welfare
အတွင်းဖလှယ် ■ Quality

■
ပုံနှိပ်သူ

နော်ဆဲနေမှု (ချာလီပုံနှိပ်တိုက်) (၀၈၂၇၇)
အမှတ်(၁၂၁)၊ အလုံလမ်း။
အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

■
ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင်ထွန်း (မြ) (၀၄၂၀၅)

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အမှတ်(၂၅)၊ အပေါ်ဆုံးလွှာ၊ ပုသိမ်လမ်း။
ဝမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

■
တန်ဖိုး - ၂၀၀၀ကျပ်

စေ့စပ်

ညှိနှိုင်းမောင်(သန့်လျှင်)

နတ်မျက်စိမောင်စုနီအပါအဝင်ဂန္ထီရဆန်းကြယ်ဝတ္ထုတိုများ /

မောင်ညှိနှိုင်း(သန့်လျှင်) - ရန်ကုန်၊

စိတ်ကူးသစ်စာပေ ၂၀၁၁။

၃၀၈-စာ ၊ ၁၂၈၀၀ဘီ၊ ၁၈၈၀ဘီ

(၁) နတ်မျက်စိမောင်စုနီအပါအဝင်ဂန္ထီရဆန်းကြယ်ဝတ္ထုတိုများ

မာတိကာ

စဉ်

စာမျက်နှာ

၁။ နတ်မျက်စိမောင်စုနီ	၁
၂။ နတ်မျက်စိမောင်စုနီနှင့် ဝိပါက်ကြွေသွားသိမ်း	၃၈
၃။ နတ်မျက်စိမောင်စုနီနှင့် မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့	၆၆
၄။ စပါးကြီးမြွေရဲ့အနံ့ဖတ်	၁၀၀
၅။ ကိုရင်မောင်ထီး မျက်ရည်သိမ်းတဲ့နေ့	၁၂၃
၆။ သမိုင်းတင်သစ္စာနှလုံးသားပြပွဲ	၁၄၉
၇။ အရှက်တရားဆိုသည်	၁၆၇
၈။ အဝီစိသွားသူနောက်တိုးစာရင်းဝင်တစ်ဦး	၁၈၈
၉။ ဘဝကိုမျက်ရည်နှင့်ထုဆစ်ခဲ့ကြသူများ	၂၀၉
၁၀။ သမုဒယကြိုးပြတ်ကျွန်း	၂၃၃
၁၁။ အကြွေးဆပ်ကြသူများ	၂၅၁
၁၂။ သံယောဇဉ်မြေမှာ အသေရဲသည်သတ္တဝါ	၂၆၇
၁၃။ ကောင်းသည်အတိတ်ကောက်မှ နိမိတ်နောက်မှာ အရောင်လာမည်	၂၉၃

Robert Scott

BURMESE
CLASSIC

နတ်မျက်စိမောင်စုန်

ကိုမောင်စုန်ကြီးကို အဲဒီလောက်ကြီး စွမ်းလိမ့်၊ သိလိမ့်၊ နား
လည်ဟောပြောနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်တို့လုံးဝမထင်ဘူးများ။

ကျွန်တော်တို့သာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ရပ်ကွက်လုံး၊ တစ်မြို့လုံး။
တစ်ဆွေမျိုးလုံးကကို လုံးဝမထင်တာ။ ဘယ်တုန်းကမှ သူ့ကို အထင်
မကြီးကြဘူး။ မလေးစားကြဘူး။

အခု ကြည့်စမ်း...။

သူ့ကြိုတင်ဟောချက်၊ ပြောချက်တွေ မှန်လွန်းလို့ အမည်သစ်
တစ်မျိုးတောင် ပေးလိုက်ကြရဲ့။

နတ်မျက်စိမောင်စုန်တဲ့ခင်ဗျား...။

သူ့အကြောင်းကို သိချင်နေကြပြီပေါ့လေ။ ပြောရမှာပေါ့များ။
ဒီအဖြစ်ဆန်းမျိုးက မပြောရင် မဖြစ်ဘူးလေဗျာ။

သူ့နာမည်က ကိုစုန်။

အချို့က သူ့ကို ကိုမောင်စုန်လို့ ခေါ်လား၊ ခေါ်ရဲ့။

ဦးစုန်လို့လည်း ကလေးများက ခေါ်ကြရဲ့။

သူငယ်ချင်းအသိများက ငစုန်လို့ခေါ်ရဲ့။

လူကြီးသူမများက မောင်စုန်လို့ခေါ်ရဲ့။

ကိုစုန်က စာပေပညာ သိပ်မတတ်ပါဘူးများ။ ဘုန်းကြီးကျောင်း
သား လုပ်နေရတာ။ ဆွေမရှိမျိုးမရှိ တစ်ကောင်ကြွက်ခင်ဗျား၊ တာဝတိံသာ
ဘုန်းကြီးကျောင်းက ဘုန်းတော်ကြီးဦးသက်ရှည်ရဲ့ မွေးစားသားလို့ အများ
က ခေါ်ကြသပေါ့။

တစ်နေ့ ဘုန်းကြီးဦးသက်ရှည် နယ်မြို့တစ်မြို့ကိုကြွသွားရင်း
တွေ့ခဲ့ရတာ။ သူ့မိဘများက သောင်းကျန်းသူများလက်ချက်နဲ့ သေကုန်ပြီ။

မောင်စုန်လည်း ကံကောင်းလို့ မသေတာရယ်။

သူ့လည်း သောင်းကျန်းသူများက သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်ခဲ့တာ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၄ ❀ မောင်ညိုမျိုး (သန်လျင်)

မသတ်ခင် ကန်ကျောက်ရိုက်နက်လို့ အမိဘက်မျက်လုံးမရှိတော့ဘူး။
ဝမ်းဗိုက်မှာ ကျည်ဆန်ဝင်ရာတစ်ချက်နဲ့ မိဘများအလောင်းအနှီး မှောက်
လျှော်လဲနေတာ။

ရဲနဲ့စစ်တပ်ရောက်လာပြီး စစ်ဆေးလိုက်တော့ မောင်စုန်ကလွဲပြီး
ကျန်လူဆယ်သုံးယောက် အသက်မရှိတော့ဘူး။

အဲဒါ ဆေးရုံမှာ ဆေးကုပေးလို့ အနာဒဏ်ရာပျောက်ခဲ့ပေမယ့်
ကြောက်လန့်စိတ်နဲ့ တစ်ချက်တစ်ချက် ထထအော်နေရတာတယ်။

ဘုန်းတော်ကြီးဦးသက်ရှည်ရောက်သွားတော့ ရွာသူရွာသားများ
က အထီးကျန်မောင်စုန်ကို ခေါ်သွားဖို့ တိုက်တွန်းလျှောက်ထားကြရော။
အဲဒီတုန်းက မောင်စုန်က လူမျိုးပေါက်လေး။

ရှုပ်ချည်သနားကမား။ အသားဖြူဖြူလေး။ မျက်လုံးတစ်လုံးပဲ
ကောင်းရှာတယ်။ ဘုန်းကြီးကိုလည်း အားကိုးရှာတယ်။ အနားကကို
မခွာဘူး။

“မောင်စုန်..”

“ဘုရား..”

“ငါမြန်ကြွရင် လိုက်မှာလား”

“မှန်.. မှန်ပါ.. ဘုရား”

“ဘာလို့လိုက်ချင်တာတုံး။ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာမှာ မပျော်ဘူး
လား”

“ကြောက်.. ကြောက်လို့ပါဘုရား”

“ဟဲ့.. ဘယ်သူ့ကိုကြောက်တာတုံး မောင်စုန်ရဲ့”

“လူ.. လူဆိုး.. တားမြဲတွေကိုပါဘုရား”

“သူတို့မရှိတော့ပါဘူးကွာ။ အစိုးရတိုက်လို့ ပြေးပြီဥစ္စာ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

နတ်မျက်စိမောင်စုန် ❀ ၅

“ကြောက်.. ကြောက်နေသေးတယ်ဘုရား”

“ဘယ်သူ့ကို ထပ်ကြောက်နေတာတုံးဟဲ့ ခုန်ရဲ့”

“အမေနဲ့အဖေကိုဘုရား”

“ဟေ.. မင်းအမေနဲ့အဖေက မသမာသူလက်ချက်နဲ့ သေပြီလေ
ကွာ”

“မ.. မသေသေးဘူးဘုရား။ ညညကျရင် တပည့်တော်အနား
ကို ရောက်ရောက်လာပြီး လှုပ်လှုပ်နှိုးနှိုးနေတယ်ဘုရား”

“ဟေ..”

“ဟယ်..”

“အလိုလေး..”

“ဟုတ်ရဲ့လား မောင်စုန်”

“ဟုတ်မှလည်းလုပ်ပါ မောင်စုန်ရယ်”

အားလုံးကလည်း ဝိုင်းမေးကြ၊ အံ့သြကြပေါ့။

“အမှန်ပြောတာပါဘုရား။ တပည့်တော်တောင် မနေရဲဘူး”

“အင်း.. အစွဲအလမ်း.. အစွဲအလမ်း.. သံယောဇဉ်အစွဲအလမ်း။

သူတို့ ဒီသားအစွဲနဲ့ မကျွတ်မလွတ်ဘဝ ရောက်နေကြပြီ တူရဲ့လေ”

ဘုန်းတော်ကြီးဦးသက်ရှည်က ဘုရားသားတော်စီမို ဓမ္မတရား
သံဝေဂအသိနဲ့ သို့ကလိုကောက်ချက်ချပြီး ကြောက်လန့်လို့ အူတူတူ
ကြောင်ငန်းငန်းဖြစ်နေတဲ့ မောင်စုန်ကို စိုက်ကြည့်ရင်းက..

“မောင်စုန်..”

“ခင်ဗျာ.. အဲ.. အဲ.. ဘုရား..”

“ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ရင် ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလုပ်ရမှာနော်”

“လုပ်ပါမယ်ဘုရား”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၆ * မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

“မနက်တိုင်း ဆွမ်းခံလိုက်ရမယ်”

“လိုက်ပါမယ်ဘုရား”

“ရေခပ်၊ ထင်းခွဲ လုပ်ရမယ်”

“လုပ်မယ်ဘုရား”

“အမှိုက်လှည်းရမယ်။ ကုဋီသန့်ရှင်းရေး လုပ်ရမှာ”

“နွေတိုင်းလုပ်ပါမယ်ဘုရား”

“စာသင်ရမယ်”

“သင်မယ်ဘုရား”

“ရန်မဖြစ်ရဘူး”

“မဖြစ်ပါဘူးဘုရား”

“ဘုရား နွေတိုင်း ရှိခိုးရမယ်”

“စိတ်ချပါဘုရား”

“ကိုင်း.. ဒါဆို ငါပြန်ကြွရင် တစ်ပါတည်းလိုက်ခဲ့”

မောင်စုန် အရမ်းဝမ်းသာသွားသလို သူ့ဝန်းကျင်က လူများ
လည်း ထပ်တူဝမ်းသာသွားကြလေရဲ့။

* * *

BURMESE
CLASSIC

ဒီလိုနဲ့ မောင်စုန် တာဝတိံသာဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းသားဖြစ်လာပြီ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းရဲ့ဝေယျာစက္ကမုန်သမျှကို မညည်း
မညူလုပ်ရှာတယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းစာလည်း သင်ပေးလို့ ရေးတတ်၊
ဖတ်တတ်ပြီ။

ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝတူများရဲ့ အနှံ့အတာကိုလည်း ခံရှာ
တယ်။

အချို့က တစ်ဖက်လပ်မောင်စုန်လို့ ခေါ်ဝေါ်နောက်ပြောင်လည်း
လုံးဝစိတ်မဆိုးဘူး။ အကန်းပြောလည်း ရန်မလုပ်ဘူး။

ဒီလိုနဲ့ စားကောင်းသောက်ကောင်း မနက်၊ ည စားရလို့ထင်။
မောင်စုန် ကျန်းမာရေးပြည့်ဖြိုးလာခဲ့တယ်။

အချိန်ရရင် ရပ်ကွက်ထဲက အိမ်များမှာ ရေခပ်၊ ထင်းခွဲ၊ ခြံ
သန့်ရှင်းရေးလုပ်လုပ်ပေးလို့ အပိုင်ငွေလေးလည်း ရလာလေရဲ့။

ဒီမှာ မောင်စုန်ကို အရေးတယူခိုင်းလေ့ရှိတာက ဘက်ထရီ
မီးအိုးလုပ်ငန်းရှင် ဦးဩဘာညွန့်နဲ့ သူ့သမီးရွှန်းရွှန်းတို့ သားအဖပင်ဗျာ
လျှပ်စစ်မီးမရှိတဲ့အိမ်များကို ဦးဩဘာညွန့်က ဘက်ထရီအား

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၈ မောင်ညိုဝင်း (သန်လျင်)

သွင်းအိုးများ နေ့စား၊ လစား ဖြန့်သကဲ့။

အဲဒီမှာ မောင်စုန်က အချိန်ပိုင်းလေး ဝင်လုပ်ရတယ်။ ရွန်းရွန်းကလည်း မျက်စိတစ်လုံးမရှိပေမယ့် အသားဖြူဖြူ၊ ချောချော ဘုန်းကြီးကျောင်းသား မောင်စုန်ကို သနားတယ်။ ကရုဏာပိုရှာတယ်။

ဟိုနား၊ ဒီနား ဈေးသွားရင် ဆွဲခြင်းကိုင် အဖော်ခေါ်ခေါ်သွားတတ်တယ်။ ပြောရရင် ရွန်းရွန်းက မျက်နှာများတယ်။ ဝတ်တာစားတာ သွားလာနေထိုင်တာ အလွန်ကိုခေတ်ဆန်ခဲ့တင်းတယ်။ ပိုက်ဆံကလည်း သုံးဖြန်းနိုင်၊ ရှင်ရည်ကလည်းချော၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လည်း နှုတ်အိဝင်းနေတော့ သူမကို ကြိုက်သူ၊ ချစ်သူများတာ မဆန်းပါဘူး။

ကျွန်တော်တို့က ဆောင်စုန်နဲ့ရင်းနှီးတော့ ဆုံရင် မေးရော။

“မောင်စုန်..”

“ဘာတုံး ကိုမိုင်း”

“မင်းနဲ့ ရွန်းရွန်းနဲ့ ဖြစ်နေလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းကလည်း တုံးပါ မောင်စုန်ရာ”

“ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဘာကိုပြောမှန်းမှ မသိတာဗျာ”

“မင်းနဲ့ ရွန်းရွန်းနဲ့ ချစ်နေ၊ ကြိုက်နေလားလို့ မေးတာဟ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားရ၊ တုံးပါကွာ..”

“ဟာ.. ကြိုကြီးစည်ရာဗျာ”

အဲဒီလိုမေးရင် သင်းက ရှက်လွန်းလို့

“မင်းကို သွားလေရာ ခေါ်နေတာကကောကွ။ ချစ်လို့မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါဘူးဗျာ..။ သူ့မှာ ရည်းစားတွေ အများကြီးဗျ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

နတ်မျက်စိမောင်စုန် ၉

“ဘယ်သူတွေတုံးကွ။ လုပ်ပါဦး မောင်စုန်ရ”

“ကော့လိပ်ကျောင်းသား စိုးမြရွှေ”

“ပြီးတော့ကော..”

“အင်ကျင်နီယာ ကိုချစ်ဝင်းမြင့်”

“ပြီးတော့ကော..”

“ကားပွဲစား ကိုဘတင့်”

“ဒါပဲလားဟ”

“ကျုပ်သိတာ ဒါပဲဗျ”

“သူတို့ ဘယ်မှာချိန်းတွေကြတုံး မောင်စုန်ရ”

“မသိပါဘူးဗျာ”

အဲဒီလောက်ပဲ မေးလို့ရတယ်။ ဒါ့အပြင် ပိုမေးလို့ မရဘူး။

“မောင်စုန်..”

“ဘာတုံးဗျ”

“မင်းကော ရွန်းရွန်းကို မကြိုက်ဘူးလား”

“မကြိုက်ရဲပါဘူး ကိုမိုင်းရာ”

“ဟ.. လူလူချင်းပဲဥစ္စာ၊ မင်းကြိုက်လို့ ရတာပဲကွ မောင်စုန်ရ”

“မတန်ပါဘူးဗျာ..။ သူက သူဌေးသမီး၊ ကျုပ်က ဘုန်းကြီး

ကျောင်းသား၊ နတ်ပြည်က ပင်လယ်ကသစ်နဲ့ မြေကြီးပေါ်က ခွားချေးတုံး၊ တခြားစီဥစ္စာ”

“ငါ့လူက အခုလာကြီးပါလားကွ။ မင်း စာရေးဆရာလုပ်ဖို့ ကောင်းသကွ။ ဟား..ဟား..ဟား..”

အဲဒီလိုနဲ့ ဆောင်းဦးပေါက်မှာ ရွန်းရွန်းရော၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းသား မောင်စုန်ပါ အိမ်က နေရပ်ထဲက ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားပါ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၀ * မောင်ညိုပိုင် (သန်လျင်)

ရောခင်ဗျာ။

အဲဒါ ဖအေလုပ်သူ ဦးဩဘာညွန့်ခမျာ ရဲစခန်းကို လူပျောက်
တိုင်ရ၊ ရှာရ...။ နောက်ဆုံး သတင်းတစ်ခု ရပါရောလား။

ဘုရားရေး...။ အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်ပါဘိဗျာ။

ကြားရသူတိုင်း လုံးဝမယုံကြဘူး။

ဟုတ်ရဲ့လားလို့ မေးကြမိန်းက။

ဘာကြာလဲဗျာ...။ သတင်းကြားရတာပါပဲ။

သူဌေးသမီး ရွှန်းရွှန်းနဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသား မောင်စုန်နဲ့
ခိုးရာလိုက်ပြေးကြသတဲ့။

သူဌေးဦးဩဘာဆိုတာ နေ့စဉ် ဓားကြိမ်းကြိမ်းနေတာ။ တွေ့ရာ
သချိုင်း ဓားမဆိုင်းတဲ့။ မြေလှန်ရှာတာများ...။ သူတို့နှစ်ဦးကလည်း
“ဘယ်ဆီများပုန်းနေကြသလဲ မသိဘူး။

တစ်နှစ်နီးပါးမျှ အချိန်ကြာမှ ရွာကိုပြန်ရောက်လာကြတယ်။
ပြန်ရောက်လာချိန်မှာ အကြင်လင်မယားအဖြစ် မဟုတ်ဘူး။

နှစ်ဦးသဘောတူ ကွာရှင်းပြီး ပြန်လာကြတာတဲ့။

မောင်စုန်က သူ့မွေးစားဘုန်းကြီး ဦးသက်ရှည်ကျောင်းကို ပြန်
ရောက်လာပြီး ကြိုရာကျမုန်းအလုပ်ကို လုပ်နေတယ်။

ရွှန်းရွှန်းက သူ့အဖေအိမ် ပြန်ရောက်ပြီး သူဌေးသမီးက သူဌေး
သမီးပဲ။ ပိုတောင် ဝင်းစိုရွှန်းအိ မှည့်နေတာပဲ။

မောင်စုန်ကို အခေါ်အပြော လုံးဝမလုပ်တော့ဘူး။ မောင်စုန်
လည်း ဒီအိမ်ကို လုံးဝအဝင်အထွက်မလုပ်ရတော့ဘူး။ မောင်စုန်ဟာ
အချစ်စိတ်ကြောင့်ပဲလား မသိဘူး။ ပိန်သွားရှာတယ်။ ရွှန်းရွှန်းတို့တိုက်ရှေ့
ရောက်ရင် လှည့်လှည့်ကြည့်ရှာတယ်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

နတ်မျက်စိမောင်စုန် * ၁၁

အဲဒါ သူ့အဖေဦးဩဘာညွန့်က ဓားကြိမ်းကြိမ်းနေလို့ ကြာကြာ
မကြည့်ရဲရှာဘူး။

ကျွန်တော်တို့ မောင်စုန်ကို မေးရော။

“မောင်စုန်...မင်းနဲ့ ရွှန်းရွှန်း တကယ်ညားခဲ့သလားဟင်”

မောင်စုန်မဖြေဘူး။

“ဘာလို့ကွဲရတာတုံး မောင်စုန်ရာ”

မောင်စုန်မဖြေပါဘူး။

“မင်းက ယောက်ျားမပီသလို့လား”

သူ တုံ့ထိုတာပေပဲဗျာ။

“ဆင်းရဲလို့ ရွှန်းရွှန်းက စိတ်ဓာတ်ကျပြီး ဒီကောင်ကို ကွာရှင်း
လိုက်တာ နေမှာပေါ့”

မောင်စုန်က ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုမေးမေး လုံးဝနှုတ်ဆိတ်
လျက်ပါပဲဗျာ။

* * *

မသိတော့ဘူး။ သူ့မလားချော့ ရွှန်းရွှန်းကိုလည်း မသိတော့ဘူး။ ကျွေးရင်
စားတယ်။ မကျွေးရင် မစားဘူး။ ဥဒဟ်လျှောက်သွားတယ်။ ကြုံရာမှာ
အိပ်တယ်။

အဝတ်တစ်ထည်၊ ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ပဲ။

အများအားဖြင့် ခြုံပြင်ရှိ ရွှေကျီးညိုသင်္ချိုင်းမှာပဲ အနေများ
တယ်။ မိုးရွာရွာ၊ နေပူပူ သင်္ချိုင်းက ဂူပေါ်မှာ တရားထိုင်သလိုထိုင်ပြီး
ပုတီးစိပ်နေလေ့ရှိရဲ့။

အဲဒါ သူ့မွေးစားဖခင် ဘုန်းကြီးဦးသက်ရှည်က သင်္ချိုင်းစောင့်
စလ္လာလကြီးဦးဂွေးတောက်ကိုခေါ်ပြီး အပ်ရတယ်။

“ဂွေးတောက်..”

“ဘုရား..”

“မင်းတို့ရွှေကျီးညိုသင်္ချိုင်းမှာ ဦးနှောက်သိပ်ကောင်းတဲ့ လူ
ရွယ်တစ်ယောက် ရောက်နေတယ်”

“မှန်ပါဘုရား။ အမိန့်ရှိပါ”

“သူ့နာမည်က မောင်စုန်တဲ့”

“မှန်ပါ..”

“ငါ့ရဲ့သားတပည့်ပဲ။ သူ့ကိုစောင့်ရှောက်လိုက်ပါ”

“မှန်ပါဘုရား”

ဦးဂွေးတောက်က ဘုန်းကြီးရဲ့မေတ္တာရပ်ခံချက်နဲ့ မောင်စုန်ရဲ့
ဘဝဖြစ်စဉ်ကို ကြားသိသနားပြီး စောင့်ရှောက်ရှာတယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်း
က ကျောင်းသားများလာဖို့တဲ့ ထမင်း၊ ဟင်းများကို ကျွေးရှာတယ်။

မောင်စုန် စားချင်လည်း စားတယ်။ မစားချင်လည်း မစားဘူး။
မစားတဲ့နေ့မျိုးကျရင် သင်္ချိုင်းမှာရှိသမျှ ခွေးများကို အဲဒီအစားအစာများ

ဟော.. ရွှန်းရွှန်းမက်လာသောတင်မယ်တဲ့ခင်ဗျ။ သူ့မရဲ့အမျိုးသား
က ရန်ကုန်မြို့က ထ်ရှော့လုပ်ငန်းရှင်ဆိုပဲ။ လူချမ်းသာလို့ ကြားရရဲ့။
ဒါနဲ့အတူ မောင်စုန်ရဲ့သတင်းကိုလည်း ဖြိုင်တူကြားရရောလား။
မောင်စုန် ရွှန်းရွှန်းတို့အိမ်ရှေ့ကနေ ညဘက်လမ်းလျှောက်နေ
တဲ့သတင်း..။ ရွှန်းရွှန်းကို လာလာချောင်းတဲ့သတင်း။

တစ်နေ့..

မှောင်ရီမျိုးဖျ..။

ရပ်ကွက်တစ်ခုရဲ့ လမ်းကြားမှာ မောင်စုန်အရှိက်ခံရပါရော။
သွေးချင်းချင်းကို ရဲနေတာပဲ။ ဘယ်သူရှိကံသွားမှန်း မသိဘူး။ ဆိုင်ရာက
မေးတော့ မသိဘူးပဲ ဖြေရှာတယ်။

သေပြီလို့တောင် ထင်ရတာ။

မကြာပါဘူး..။ ခေါင်းတုံးကြီးနဲ့ ချုပ်ဖို့ပေါင်းများစွာနဲ့ အချိုင့်

အဝှမ်းတွေနဲ့ ဆေးရုံက ဆင်းခွင့်ရခဲ့တယ်။

သို့သော် ဘယ်သူ့ကိုမှ မမှတ်မိတော့ဘူး။ သူ့မွေးစားဖခင်
ဘုန်းကြီးဦးသက်ရှည်ကိုလည်း မမှတ်မိတော့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း

၁၄ * မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

ကျွေးရင်ကျွေး။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် မောင်စုန်က ဖက်ရွက်တွေချွေးပြီး အုတ်ဂူ
တွေပေါ်မှာ တစ်ပုံစီပုံလို့ “စားကြဟေ့။ ဒါ.. ငါ့အလှူပဲကွ” လို့ ပြောပြီး
သူက အငတ်ခံပါရော။

မိုးရွာရွာ၊ နေပူပူ မနက်မိုးလင်းကနေ မွန်းတည့်ချိန်အထိ
အုတ်ဂူပေါ်မှာ ပုတီးထိုင်စိပ်နေလေ့ရှိတယ်။

အဲဒါ မိုးတွေရွာနေလို့ ဦးဌေးတောက်က သွားပြောရတယ်။

“ဟေ့.. မောင်စုန်။ မိုးတွေရွာနေတယ်။ လျှပ်စီးတွေလည်း
လက်နေတယ်ကွာ။ သုသာန်ရေပိတ်ဝင်ပြီး နားခိုပါလားကွာ။ နော်..”

ဘယ်လိုမှပြောလို့မရဘူး။ မိုးရွာထဲမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး ပုတီး
ကို စွပ်မြဲစိပ်နေတာပဲ။

ထူးခြားတာက များခြင်း၊ နားခြင်း လုံးဝမရှိဘူး။ ညဘက်လည်း
ဒီဂူပေါ် မိုးရေထဲ အိပ်ချင်အိပ်နေတာမို့ မိုးရွာရင် ဦးဌေးတောက်က မိုးရေ
ကာမျှင် ခပ်ကြီးကြီးနဲ့ သူ့ကိုယ်ပေါ်ကို လွှမ်းခြုံပေးရတယ်။

ကြာတော့လည်း ဦးဌေးတောက် သူ့ကိုသနားရှာတာပေါ့။ ငယ်
ငယ်ရွယ်ရွယ် အရွယ်ကောင်။ အလွန်ချောတဲ့မိန်းမနဲ့ကွဲ၊ အမည်မသိသူ
များရဲ့ ရိုက်ချက်နဲ့ ဘဝအတိတ်မေ့။ သွားချင်ရာသွား။ ဒါပေမဲ့ အချိန်တန်
ရင် သူ့ရဲ့ပြုနေကျစရုဏအလုပ်နဲ့ ဒီသင်္ချိုင်းကို လုံးဝမမေ့။ မစွန့်ခွာ။

တစ်နေ့..

မိုးကြီးလေကြီးကျွေးပါရော။ မိုးကြိုးတွေပစ်၊ လျှပ်စီးများလက်၊
လေပြင်းမုန်တိုင်းကျ၊ သစ်မင်သစ်ကိုင်းတွေ ကျိုးလဲ။ အိမ်တွေ အမိုးများ
လွင့်..။ ဝုန်းဒိုင်းကြီးနတာရယ်။

ဦးဌေးတောက် မောင်စုန် မိုးရေထဲပုတီးစိပ်နေတာကို စိုးရိမ်
သွားပါရော။ ဘုန်းကြီးကလည်း စောင့်ရှောက်လိုက်ပါ ပြောထားသလို။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ခက်တာက မောင်စုန်က ပြောစကား နားမထောင်။ ပြောလို့ဆိုလို့ မရ၊
ခုဟာက မုန်တိုင်း..။

ဦးဌေးတောက် မိုးပေါက်များအကြား ခမောက်စုတ်ကြီးဆောင်း
ပြီး ဒယီးဒယိုင်နဲ့ သွားပြောခေါ်ရရော။

“မောင်စုန်.. မောင်စုန်..”

“.....”

“မောင်စုန်.. မောင်စုန်..”

လေသံမိုးသံက ဆူညံနေလို့ အသံကုန်အောင် အော်ဟစ်ခေါ်ရ
တယ်။ မောင်စုန် တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ဘူး။ ကျောက်ရှပ်လို ငြိမ်သက်ထိုင်
နေလို့။

“မောင်စုန်.. မုန်တိုင်းကျနေပြီ။ အောက်ကိုဆင်း..။ ရေပိတ်
မှာနေ..။ ဒီမှာ အန္တရာယ်များတယ်”

အဲဒီလိုခေါ်ပြောလည်း မလှုပ်ရှားဘူး။

ဒါနဲ့ သူ့လက်ကိုကိုင်လှုပ်လည်း မလှုပ်ဘူး။ တောင့်တောင့်ကြီး။

“ဟာ.. ဒီလောက်ပြောမရလည်း သေချင်သေဟာ”

စိတ်က မရှည်တော့ဘူး။ ပြောလို့မရမှတော့ ကိုယ့်ထိုက်နဲ့
ကိုယ့်ကံ။ သင်းကိုပစ်ထားခဲ့ပြီး မိုးခြိမ်းသံ၊ လျှပ်စီးလက်သံများ ဆူညံနေ
တဲ့ကြားက ရေရရှိရာကိုအပြေး..

“ဂျိုင်း..”

“မြတ်စွာဘုရား..”

“ဂျိုင်း.. ဂျိုင်း.. ဂျိမ်း.. ဒလိန်း.. ဒလိန်း..”

မိုးကြိုးပစ်သံ နှစ်ချက်ဆင့်ပြီးကြားရလို့ လန့်ပြီး မှောက်လျက်
လဲသွားရင်းက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ကုန်းထပြီး မောင်စုန်ရှိရာကို

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၆ * မောင်ညိုစိုင်း (သန်လျင်)

နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ရော..

“ဘုရား.. ဘုရား..”

မောင်စုန် အုတ်ဂူပေါ်မှာ မရှိတော့ဘူး။ ဘယ်ရောက်သွားလဲ မသိဘူး။

ဒီမှာ မိုးက ဝေါခနဲရွာ၊ လျှပ်စီးကလက်၊ မိုးခြိမ်းသံများ တရကြမ်း ဆူညံနေလို့ စဏ္ဍာလကြီးဦးငွေတောက် မောင်စုန်ရှိရာ အုတ်ဂူကို မလှမ်း နိုင်တော့ဘူး။

ကိုယ့်အသက် ကိုယ်လုပ်ပြီး ဇရပ်ရှိရာကို ပြေးရတယ်။ ဇရပ် အမိုးတွေလည်း လန်ယုံလွင့်ကုန်ပြီ။ မိုးယိုနေပြီ။ ချမ်းလွန်းလို့ လူလည်း ခိုက်ခိုက်တုန်နေပြီ။

လိုရမည်ရဆောင်ထားတဲ့ အရက်ပုလင်းကို ခေါင်းပုံဟောင်း ကြားက လှမ်းယူပြီး နှစ်ငုံ သုံးငုံ ငုံပစ်လိုက်မှ သွေးနွေးသွားလေရဲ့။

* * *

မွန်းတည့်ချိန်ရောက်မှ မုန်တိုင်းက စဲသွားပါရော။ မုန်တိုင်းစဲမှ ကိုယ့်လူရာရှိရာကို အပြေးအလွှားသွားကြည့်လိုက်ရော..

မောင်စုန် အုတ်ဂူနံဘေးက ရေဓွက်ထဲမှာ တင်ပျဉ်ခွေချိတ် လျက်၊ ညာလက်က ပုတီးကိုင်လျက် တောင့်တောင့်ကြီးလဲကျလို့..။

“မောင်စုန်.. မောင်စုန်..”

“.....”

“ဟေ့.. မောင်စုန်.. မောင်စုန်.. မောင်စုန်..”

ခေါ်လို့လည်း မရဘူး။ လှုပ်လည်းမလှုပ်ဘူး။ လူက ရေခဲရိုက် ထားသလို တောင့်နေပြီ။ သေပြီနဲ့တူပါရဲ့။ ဒါနဲ့ တင်ပျဉ်ခွေကိုယ်လုံးကို မြေပြင်ပေါ်ဆွဲတင်လှဲထားခဲ့ပြီး ဆရာတော်ကျောင်းကို အမြန်ပြေးချလာခဲ့ လိုက်တယ်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သစ်ပင်များ ပြိုလဲကျလို့။

အိမ်တော်တော်များများမှာ အမိုးမရှိကြဘူး။ လူတွေက ဘေး ပုဆိန်များနဲ့ သစ်ပင်သစ်ကိုင်းများကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းနေကြတယ်။ ဒါနဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းကိုရောက်ရော..

မိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၈ ❀ မောင်ညိုပိုင်း (သန်လှင်)

“ဘုန်းဘုရား..”

“ဒကာကြီးတွေတောက်.. ဘာအကြောင်းထူးရှိလို့လဲ”

“မောင်.. မောင်စုန် ခေါ်လို့မရတော့ဘူးဘုရား”

“ဟေ.. ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ ဒကာကြီးရဲ့”

“မိုးရေမှန်တိုင်းအောက်က ဂူပေါ်မှာ ပုတီးစိပ်နေတာဘုရား။ ခေါ်လို့မရလို့ ထားခဲ့ရုံရှိသေး။ မိုးကြိုးပစ်သံ နှစ်ချက်ဆင့်ကြားလိုက်ရပြီး မောင်စုန် အုတ်ဂူပေါ်ကနေ လွင့်ကျပုံပဲဘုရား။ မှန်တိုင်းစဲလို့ ကြည့်တော့ တောင်တောင်တောင်နေပြီဘုရား”

“ဟေ.. ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ ဒုက္ခသည် မိတဆိုး၊ ဖတဆိုးလေး ရယ်”

ဘုန်းကြီးဦးသက်ရှည်ဟာ သူ့သားတပည့်ကို ကရုဏာကြီးပုံ ရလေရဲ့။ ရဟန်းနှစ်ပါးအကူအညီနဲ့ ရွှေကျီးညိုသင်္ချိုင်းကို လိုက်လာပြီး မောင်စုန်ကိုကြည့်တယ်။

“အင်း.. ရေခဲတုံးလို အေးစက်နေပြီ။ သေပြီနဲ့တူရဲ့”

“သေနေပါပြီဘုရား”

“သေတော့လည်း ဝဋ်ကုန်တာပေါ့ကွာ။ ဘဝဝဋ်ကြွေးကို ဒီဘဝ အကျေဆပ်လိုက်တာဥစ္စာ။ အင်း.. သေတာတောင် ပုတီးကိုင်ချက်ပဲကွီး။ သာဓု.. သာဓု.. သာဓု.. မောင်စုန်”

“ဒကာကြီးပဲ ကြည့်စိစဉ်လိုက်တော့”

“ဒီနေ့ပဲ မြေမြှုပ်သင်္ချိုင်းလိုက်မယ်ဘုရား”

“ကောင်းပါတယ် ဒကာကြီး”

“သရဏဂုံ တင်ပေးသွားပါဘုရား”

“အေး.. အေး.. လုပ်ကြတာပေါ့”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

နတ်ပျက်စိမောင်စုန် ❀ ၁၉

သည့်နောက် သူ့အလောင်းကို ဦးတွေတောက်ကာ မနိုင်တနိုင် ပွေ့ယူပြီး သင်္ချိုင်းဇရပ်သရဏဂုံတင်အုတ်ခုံပေါ်မှာ ခပ်လှဲလှဲလေး တင် ထားပေးလိုက်တယ်။

မွေးစားဖခင်ကြီး ဘုန်းကြီးဦးသက်ရှည်က သရဏဂုံတင်ပေး လိုက်ပြီး အကျဉ်းချုံးရေစက်ချပေးလိုက်တယ်။

ပြီး.. သူ့မွေးစားသား မောင်စုန်ရဲ့မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်လေရဲ့။

အမေနဲ့အဖေကလည်း သူ့ပုန်လက်ချက်နဲ့သေး။

အထီးကျန်တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝ မနူးမနပ်မှာ မျက်နှာများတဲ့ မိန်းမချောတစ်ယောက်ရဲ့ မာယာနွဲ့ထဲမှာ နစ်ပြီး ရင်ကွဲပြန်ရ။

ရင်ကွဲလို့ အသည်းကြွေတုန်းရှိသေး။ မသမာသူရဲ့လက်ချက်နဲ့ ဦးနှောက်ပျက်သလိုဖြစ်ပြီး တရားအသိ၊ သမထအသိလေးနဲ့ ဘဝခရီးကို လျှောက်တုန်းရှိသေး..။ မိုးကြိုးပစ်လို့ သေခဲ့ပြီ။ သွားတော့ မောင်စုန်။ မွေးလာတာ သေဖို့ သားတပည့်ရေ။

လူတွေဟာ နေရရက်များနေလို့ သေရမယ့်တစ်ရက်ကို မေ့နေ ကြပေမယ့် အဲဒီလို သေနေမေ့တဲ့စာရင်းမှာ မင်းမပါဘူးလို့ ဘာဘုန်းထင် ပါတယ်။ ကောင်းရာသုဂတိဘုံသို့ လားပါစေ လူကလေး။

ဘာဘုန်း စိတ်မကောင်းသော်လည်း တရားမွေ့ကို နှလုံးသွင်း လိုက်ရဲ့။ တည်တယ်၊ ဖြစ်တယ်၊ ပျက်တယ်.. အားလုံး သင်္ခါရရဲ့ သား ကောင်ချည်းပဲ။

လူဖြစ်လာတာဟာ သေမင်းရဲ့အမဲလိုက်ခြင်း ခံရဖို့ပါပဲလေဟု ရှုရင်း ကျောင်းသို့ပြန်ခဲ့လိုက်သတဲ့။

နောက်ဆုံး စဏ္ဍာလကြီးဦးဌေးတောက် အလောင်းကိုသယ်လာ
လိုက်ပြီး ကျင်းဟောင်းတစ်ခုကို ဖော်လိုက်တယ်။

ကျင်းဟောင်းထဲက သစ်ဆွေးသစ်များကို ကော်ပက်တင်လိုက်၊
မြေကြီးမြေစာများကို ကော်ပက်တင်လိုက်လုပ်လို့ လူတစ်ယောက်ဖို့စာ
ကျင်းအကြမ်းလည်းရရော..

လူသေကောင် မောင်စုန်ကို မြေမြှုပ်မယ်လို့ ကြည့်လိုက်ရော..

“အမယ်လေးဗျ..”

“သ..သရဲ..”

“တ..တစ္ဆေ.. အမလေး.. လုပ်ပါဦးဘုရား”

ဦးဌေးတောက် မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းကြောင့်
ငယ်သံပါအောင်လန့်အော်ရင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းရှိရာကို ခြေကုန်တင်
ပြေးရပါရောဗျာ။

“ဘဘုန်း.. ဘဘုန်း..”

“.....”

“အရှင်ဘုရား.. ဘဘုန်း..”

“.....”

“ဘဘုန်းဘုရား..”

“ဟဲ့.. ဘယ်သူတုံး။ ကျောင်းရှေ့ကနေ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့”

“တပည့်တော်ပါဘုရား။ စဏ္ဍာလဌေးတောက်ပါဘုရား”

“ဌေးတောက်.. ဘာဖြစ်လို့တုံး။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေတာပဲ”

စဏ္ဍာလဦးဌေးတောက် အံ့သြလွန်း။ ကြောက်လွန်းလို့ တစ်
ကိုယ်လုံး တုန်နေရဲ့။

“ဌေးတောက်..”

“ဘု.. ဘုရား..”

“ပြောစမ်း..။ နင်ဘာဖြစ်လာတာတုံး”

“သချိုင်းကို မြန်မြန်ကြွပါဦး ဘု.. ဘုရား..”

“ဟဲ့.. ငါက ဘာကိစ္စနဲ့ နင်းသချိုင်းကို ကြွရမှာတုံးဟ”

“တ.. တစ္ဆေ.. တစ္ဆေဘုရား”

“တစ္ဆေ..”

“မှန်ပါ..။ တစ္ဆေ.. တစ္ဆေဘုရား”

“ဘယ်ကတစ္ဆေတုံး ဌေးတောက်ရ”

“မောင်စုန်တစ္ဆေဘုရား.. မောင်စုန်တစ္ဆေပါဘုရား..”

“ဟာ.. ဒီကောင်နယ်။ ပြောစမ်းပါဦး.. ပြောစမ်း..”

“ဒီလိုပါဘုရား..။ သူ့အလောင်းကိုမြှုပ်ဖို့ ကျင်းတူးပြီး ကြည့်
လိုက်ရော တုံးလုံးလဲသေနေတဲ့ မောင်စုန် ငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်ပြီး ပုတီး
စိပ်နေပါရောဘုရား”

“ဟာ.. ကြကြီးစည်ရာ။ မိုးကြိုးပစ်သေလို့ သရဏဂုံတင်ပြီး

ဥစ္စာ”

၂၂ ❀ မောင်ညိုပိုင် (သန်လျင်)

“အမှန်အကန်ပါဘုရား၊ မယုံရင် လိုက်ကြည့်ပါဘုရား”

“မင်းအမြင်မှောက်လို့ နေပါလိမ့်မယ် ဂွေးတောက်ရာ”

“တစ္ဆေမှ တစ္ဆေအစစ်ပဲလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီကောင် မောင်စုန် အပမှီ၊ ဖုတ်ဝင်သလား မသိဘူးဘုရား၊ လိုက်ကြည့်ပေးပါဦးဘုရား၊ တပည့်တော်ကြောက်လွန်းလို့ပါဘုရား”

ဗုဒ္ဓေါ့..။

စတုတ္ထလတောင် တစ္ဆေကြောက်ရသတဲ့၊ ကြားဖူးပေါင်၊

ဒါနဲ့ ဘုန်းကြီးဦးသက်ရှည် ရွှေကျီးညှိသချိုင်းကို လိုက်ခဲ့လိုက်

ရော။

“ဟိုက်..”

“တွေ့.. တွေ့လားဘုရား၊ ဟိုမှာ..။ အဲဒါ ဖုတ်တစ္ဆေပါဘုရား”

ဟုတ်ပါ..။ သူထိုင်နေကျ ဇရာမအုတ်ဂူပေါ်မှာ မောင်စုန်၊

နေရှိရာကို မျက်နှာမူပြီး ပုတီးစိပ်လို့ပါလား။

သူတို့နှစ်ဦး အနားကိုတိုးကပ်ကြည့်လိုက်တော့ မောင်စုန်မှ မောင်စုန်အစစ်၊ ညစ်ပေပေအကျိုးနဲ့

“မောင်စုန်..”

ဘဘုန်းဦးသက်ရှည်က လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်၊ ပြန်မထူးဘူး၊ ပုတီးကို စိပ်နေလျက်ပဲ။ ဒါနဲ့ ဘဘုန်းဦးသက်ရှည်က လက်ထဲက တောင် ဝှေးနဲ့ နောက်ကြောက်ထိုးလိုက်ရော မောင်စုန် လူးလွန်ပြီး နောက်ကို လှည့်ကြည့်လေရဲ့”

“မောင်စုန်..”

“ဘုရား..”

“ဟေ့.. ဟုတ်သဟ၊ ဟေ့.. မောင်စုန်၊ နှင် လူလား၊ တစ္ဆေ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မှတ်မျက်စိမောင်စုန် ❀ ၂၃

လား”

“လူပါဘုရား”

“လူဆို နှင် ငါ့ကိုသိလား”

ဒီမှာ မောင်စုန်က ဂူပေါ်ကနေ အောက်ကိုဆင်းပြီး လက်အုပ် ချီလျက်ကနေ..

“သိပါတယ်ဘုရား၊ ဘဘုန်းဦးသက်ရှည်ပါဘုရား”

“ဘုရားဇေ့..။ မင်း.. မင်း.. မသေဘူးလား မောင်စုန်”

“မသေပါဘူးဘုရား”

“ဟေ့.. ဒါ.. ဒါဆို.. မင်း.. မင်းအသိကော ပြန်ကောင်းသွား ပြီပေါ့၊ ဟုတ်လားမောင်စုန်”

“မှန်ပါ..။ အားလုံးကို ပြန်သတိရပါပြီဘုရား”

“အလိုလေးဟဲ့.. ထူးဆန်းတဲ့သြဇာကောင်းလိုက်ပါဘိ မောင် စုန်ရယ်၊ ငါ့တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် သေပြီး ပြန်ရှင်တာ နှင်တစ်ယောက်ပဲ တွေ့ဖူးသကဲ့ယ့် မောင်စုန်ရဲ့”

ဘဘုန်းဦးသက်ရှည်ဟာ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ရွှင်မြူးနေတာပဲ။

“မောင်စုန်..”

“ဘုရား..”

“သူ့ကိုသိလား”

ဘဘုန်းက အနီးရှိ ပေါက်တူးကိုင်စတုတ္ထလကြီးကို လက်ညှိုး ထိုးပြလိုက်တော့..

“သိပါတယ်ဘုရား၊ စတုတ္ထလဦးဝှေးတောက်ပါဘုရား”

“ကိုင်း.. မင်းကို ခိုးကြိုးပုဒ်တာ သိလား”

“မသိပါဘူးဘုရား”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၄ ❀ မောင်ညိုမင်း (ဘန်လွင်)

“မင်း မိုးကြိုးပစ်ခံရပြီး သေသလိုဖြစ်သွားတာကွယ်”

“မြောသွားတာနဲ့ တူမိရဲ့ဘုရား”

“အိမ်း.. ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲဟာ ဒါနဲ့ မောင်စုန်.. မင်း သေ.. အဲ.. အဲ.. မြောသွားတော့ ဘယ်များရောက်ခဲ့လဲကွယ်၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“နတ်ပြည်ကို ရောက်သွားပါတယ်ဘုရား”

“နတ်ပြည်ကို..”

“မှန်ပါဘုရား..။ နတ်ပြည်ကိုရောက်ရော နတ်မင်းကြီးက နတ်ပြည်တစ်ထပ်ကို လိုက်ပြပါတယ်ဘုရား။ ပြီး.. သူက ပြောပါတယ် ဘုရား။ ကောင်းကောင်းကျင့်ကြံပွားများပါ။ ဒါနဲ့ သီလ ခြံပါ။ တစ်နေ့ မင်း ဒီနေရာကိုရောက်မယ်လို့ ပြောပါတယ်ဘုရား”

“ဟုတ်ရဲ့လား မောင်စုန်ရား အိပ်မက်မက်နေတာများလား”

“ဒါတော့ မသိပါဘူးဘုရား”

“မင်း ဘယ်လိုသက်သေပြမတုံး”

“နတ်မင်းကြီးက မေးပါတယ်ဘုရား။ မင်း သူတစ်ထူးရဲ့အသက်နဲ့ အရှက်ကို ဘဝနဲ့ရင်းပြီး ကာကွယ်ပေးခဲ့တယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်း ဝေယျာဝစ္စများကိုလည်း ဦးလည်မသုန်လုပ်ခဲ့တယ်။ အခု လူ့ပြည်ခဏ ပြန်ပြီး ဒါနဲ့ သီလ၊ ဘာဝနာ ထပ်လုပ်နှင့်ဦး။ အချိန်တန်ခိုင်း ငါတို့လာ ခေါ်မယ်လို့ပြောပြီး မင်းအလိုရှိရာပြောလို့ ဆိုပါရော ဘာဘုန်းခင်များ”

“ဒီတော့ မင်းက ဘာပြောလိုက်တုံး”

“ကျွန်တော်မျိုး ဘယ်ဘက်မျက်လုံး အနှိပ်စက်ခံရလို့ ကွယ်သွားပါတယ်။ အဲဒါ ပြန်မြင်ချင်ပါတယ်ဘုရားလို့ ပြောတာပေါ့ဘုရား”

“ဒီတော့..”

နတ်မျက်စိမောင်စုန် ❀ ၂၅

“ဒီတော့ နတ်မင်းကြီးက ငါ မျက်လုံးတစ်လုံးပေးလိုက်မယ်။ ယူသွား..။ အဲဒီမျက်လုံးနဲ့ လူတွေရဲ့အကျိုးကို ရှေးရှုလို့ ပြောလိုက်ပြီး ဟောဒီမျက်လုံးအကန်းထဲကို မျက်စိတစ်လုံးထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်ဘုရား”

“ဟဲ့.. မောင်စုန်”

“ဘုရား..”

“နင်ကသာ နတ်မင်းကြီးက မျက်စိအသစ်တစ်လုံး ထည့်ပေး လိုက်တယ် ပြောနေတယ်။ နင်မျက်စိတစ်လုံးက အကန်းက အကန်းပဲဟာ”

ဒီမှာ မောင်စုန်က သူ့ရဲ့ကန်းနေတဲ့မျက်စိကို လက်နဲ့ကိုင်ကြည့် ပြီး..

“ဘာဘုန်း..”

“ဘယ်နှဲ့တုံး”

“မြင်နေရပါတယ်ဘုရား”

“ဟေ့..”

“မြတ်စွာဘုရား..”

ကြားရသူနှစ်ဦးစလုံး အံ့သြကြရပါရောလား။ သူကသာ မြင် တယ်ပြောတယ်။ မျက်လုံးက ကန်းလို့။ ဘာဘုန်းနဲ့ ဦးစွေးတောက် တစ် ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အထာနဲ့ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြတယ်။

“မောင်စုန်..”

“ဘုရား..”

“မင်း ငါ့ကျောင်းကို ပြန်လိုက်မှာလားဟင်”

“မလိုက်တော့ပါဘူးဘုရား။ ဒီသင်္ချိုင်းမှာပဲ တရားကျင့်ပြီး နတ် မင်းကြီးမှာလိုက်သလို လူတွေရဲ့အကျိုးကို ရှေးရှုကူညီပါရစေဘုရား”

“အိမ်း.. ဒါဆိုလည်း နေပေါ့.. နေပေါ့..။ ငွေးတောက်က

၂၆ * မောင်ညိုမိုး (သန်လျင်)

မင်းကို လိုအပ်သမျှ အကူအညီပေးလိမ့်မယ်။ ငါ့ကျောင်းလည်း မလာဘဲ
မနေနဲ့။ ကြားလား...။ လာခဲ့ဦး တပည့်”

“မှန်ပါဘုရား”

“ငါသွားမယ်”

“မှန်လှပါဘုရား...။ ဘာဘုန်းအလိုရှိရင် ခေါ်လိုက်ပါဘုရား”

ဒါနဲ့ ဘာဘုန်းဦးသက်ရှည် ရွှေကျီးညိုသင်္ချိုင်းက ပြန်လာခဲ့လိုက်
တယ်။ လူကတော့ မိုးကြိုးပစ်သံကြားရပြီး ဦးနှောက်ပြန်ကောင်းသလို
ရှိပုံရရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကျပ်မပြည့်ချင်ဘူးလို့ ကောက်ချက်စွဲပြီး လုံးဝသတိ
မရှိတော့နဲ့စာရင် အခုအနေအထားက တော်ပါသေးရဲ့လို့ ဖြေသိမ့်လိုက်
သတဲ့လေ။

* * *

အဲ... ဆန်းပုံက သင်း မိုးကြိုးပစ်သံကြောင့် ပြန်ကောင်းစပြုလာ
သည့်အချိန်ကစပြီး ထူးဆန်းနေတာခင်ဗျ။

တစ်နေ့..

သူပုတီးလည်းစိပ်ပြီးရော စဏ္ဍာလကြီးဦးငွေ့တောက်ရှိရာကို
ပေါက်ချလာပါရော။

“မောင်စုန့်.. လာဟေ့။ ပဲပြုတ်ဆီဆမ်းနဲ့ ရေနွေးကြမ်းမြည်း
ကွာ”

“ဦးငွေ့တောက်..”

“ဘာတုံး မောင်စုန့်ရ၊ ထိုင်လကွာ..”

မောင်စုန့်က အားရင် ဦးငွေ့တောက်ကို ဝိုင်းကူလုပ်ပေးနေလို့
ဦးငွေ့တောက်လည်း အဖော်ကောင်းရပြီး ဝမ်းသာနေတာပေါ့ဗျ။

“ဦးငွေ့တောက်.. ကျုပ်ကို တစ်ခုကူညီပါဗျာ”

“ပြော.. မင်းဘာစားချင်လို့လဲ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၈ ❀ မောင်ညိုဖိုင်း (သန်လျင်)

“မစားချင်ပါဘူးဗျာ။ ဒီမှာ ခင်ဗျား သူဌေးသမီး ရွှန်းရွှန်းကို သိလား”

“မင်းနဲ့ညားဖူးတဲ့ သူဌေးသမီးကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်လို့ ပြောကြပါစို့ဗျာ”

“ဟုတ်ရင် ဟုတ်တယ်ပေါ့ကွာ။ ဘယ်နှယ်.. ဟုတ်တယ်လို့ ပြောကြပါစို့လဲကွာ။ ဘာလဲ.. ငါက ချိန်းပေးရမှာလား။ ပြော..”

“ခင်ဗျား သူ့အိမ်ကို အရောက်သွားလိုက်။ ရောက်ရင် ရွှန်းရွှန်း အနုလက်ထပ်မယ့်သူနဲ့ ရေလမ်းခရီးသွားဖို့အစီအစဉ်ကို ဖျက်လိုက်ပါ။ ဆက်သွားရင် အသက်အန္တရာယ်ရှိတယ်လို့ ကျုပ်ကပြောလိုက်တယ်လို့ အခုပြောပေးဗျာ”

“မောင်စုန်.. ဖြစ်.. ဖြစ်ပါမလား ငါ့လူရာ”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲဗျ”

“ငါက စလွှာလား။ မင်းကောင်မလေးက သူဌေးသမီး။ အိမ်ထဲ ကော ဝင်လို့ရမှာလား။ ငါ့လိုလူကိုကော စကားပြန်ပြောမှာလားကွ မောင် စုန်ရ။ စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်ပါ ငါ့လူရာ”

“ဖြစ်ပါတယ်ဗျာ..။ ကျုပ်လွှတ်လိုက်တယ်လို့သာပြော။ ဒီနေ့ ပြောဖြစ်အောင်ပြောနော် ဦးဌေးတောက်”

“သိပ်အရေးကြီးနေလို့လား ငါ့တူရာ”

“ကြီးလို့ ခင်ဗျားကို အမြန်သွားခိုင်းတာပေါ့ဗျ”

“ဒါဆို ငါ့လူသွားလိုက်ပါလားကွာ။ တစ်ချိန်က ကိုယ့်မယား ဖြစ်ခဲ့ဖူးဦးစွာ”

“အခု ကျုပ်မယား မဟုတ်တော့ဘူးဗျာ။ သူများမယား ဖြစ်တော့ မှာ”

နတ်ဖျက်စိမောင်စုန် ❀ ၂၉

“သူများမယား ဖြစ်နေမှန်းသိရင် ငါ့လူသံယောဇဉ်ဖြစ်မနေပါ ခဲ့လား။ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေပြီး ကိုယ့်စရထန်ကိုယ်..”

“ဒီမှာဦးဌေးတောက်..။ တဖျာရာက သံယောဇဉ်စိတ်ကြောင့် ခင်ဗျားကိုပြောခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့အသက်ရော.. ပြီး.. အိုဗျာ.. တိုလူ့အသက်ကိုပါ ကယ်ချင်လို့.. ကယ်ချင်လို့..”

“ဒါဆို ငါမသိလို့ ရှင်းရှင်းတွင်းတွင်းမေးပါရစေ ငါ့လူရာ။ အဲဒီ ခရီးကို သွားခဲ့ရင် သူ့ဘာဖြစ်မှာမို့လဲကွယ်”

“သူတို့သေလိမ့်မယ်ဗျ”

“ဘာ.. ရွှန်းရွှန်း.. မင်းမယား သေလိမ့်မယ်။ နေပါဦး..။ သူ ရေလမ်းခရီးနဲ့ သွားမယ်ဆိုတာ မင်းဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ။ သွားရင် သေမှာကော မင်းက အတိအကျပြောနိုင်လို့လား”

“ဦးဌေးတောက်.. ကျွန်တော့်ကိုခင်ရင် အမြန်သာသွားပြော လိုက်ပါဗျာ။ အဲဒီလိုပြောပေးရင် ခင်ဗျားကို ကျုပ် ရွှေလက်စွပ်တစ်ကွင်း ရအောင် ကူညီမယ်ဗျာ”

“မောင်စုန်.. မင်း.. မင်း.. တကယ်ပြောတာလားဟင်”

“ဟုတ်တယ်”

“မင်း ငါ့ကို မပတ်နဲ့နော်”

“စိတ်ချပါဗျာ။ ရွှေလက်စွပ်မှ ကျောက်နီရွှေလက်စွပ် ရရစေ မယ်ဗျာ”

“ကိုင်း.. ဒါဆို လေယာဉ်ဖျံငှားပြီး သွားပြီ ကိုယ့်လူရေ”

ဦးဌေးတောက် ရွှေကျီညိုသင်္ချိုင်းကနေ အမြန်နှုန်းနဲ့ ပြေးချလာ ခဲ့လိုက်လေရဲ့။

သူဌေးဦးဩဘာညွန့်ရဲ့ ခြံရှေ့ကနေ ခေါက်တံခေါက်ပြန်လျှောက်

၃၀ ❀ မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

နေတာ အကြိမ်နည်းဘူး။ ရွန်းရွန်းဆိုတဲ့မိန်းကလေး ထွက်လာတာလည်း တွေ့ရပေါင်။

ဒီလိုနဲ့ ကုက္ကိုပင်အောက်မှာတိုင်နေတုန်း ဝတ္ထုစာအုပ်အငှား ဆိုင်ကနေ ထွက်လာနေတဲ့ ရွန်းရွန်းကိုတွေ့ရော ဦးဇွေးတောက် ဝမ်းသာ အားရနဲ့ အနီးပြေးသွားလိုက်ပါရော။

“ရွန်းရွန်း..”

“ရှင်ဘယ်သူတဲ့”

အဝတ်အစားညစ်ညစ်ပေပေနဲ့ သူ့ကို ရွန်းရွန်းက ရွံရှာစက် ဆုပ်ဟန်နဲ့ကြည့်ပြီး မေးပါရော။

“ဟို..ဟို..”

“ဘာဟိုလဲ..။ သူတောင်းစားရုပ်ကများ..။ ဟွန်း..”

“ဒီ..ဒီလိုပါ..။ ဟို..ဟိုလေ.. မောင်စုန်လွှတ်လိုက်လို့ပါ”

“မောင်စုန်.. မောင်စုန်.. ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒီမှာ.. မောင်စုန်နဲ့ကျွန်မ ဘာမှမပတ်သက်တော့ဘူးရှင်”

“နေ.. နေပါဦးကွယ်။ သူက အရေးကြီးစကားတစ်ခွန်း အမှာ ပါးလိုက်လို့ လာပြောရတာပါ။ ခဏလေး”

“ဘာစကားမို့လို့လဲ။ ပြော.. မြန်မြန်ပြော”

“ဟို.. ဟို.. ငါတူမကြီးတို့ သွားမလို့ကြိုရွယ်စီစဉ်ထားတဲ့ ရေ လမ်းခရီး မသွားလိုက်ပါနဲ့တဲ့။ အစီအစဉ်ဖျက်လိုက်ပါတဲ့”

“ရှင်..”

သူမ ကြားရသည့်စကားကြောင့် အလွန်အံ့သြသွားတာရယ်။

“ဘာ.. ဘာဖြစ်လို့လဲ။ သူ.. သူ.. ဘယ်.. ဘယ်.. ဘယ်လို

ဆုတ်ပြီး.. သိ.. သိ..

“သွားခဲ့ရင် ညည်းအသက်သေဆုံးလိမ့်မယ်တဲ့”

“အို.. အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ သွား.. သွား.. သွား..”

သူမဟာ ဦးဇွေးတောက်ကို ရွံရှာစက်ဆုပ်သလိုကြည့်ပြီး ချာခနဲ လှည့်လို့ သူမရဲ့ဒီမိုရိုရာကို ပြေးဝင်သွားလေရဲ့။

ထိုင်နေစဉ် မျက်လုံးထဲမှာ သူမတို့နှစ်ဦး ရေနစ်သေတဲ့ အာရုံနိမိတ်ကို မြင်လို့ ကြိုကြိုတင်တင် လိုချင်မည်ရ တားမြစ်သတိပေးရတာပါတဲ့။

ဒီလိုကြားရတော့ လူအတော်များများက သင်္ချိုင်းကုန်းမှာနေတဲ့ မောင်စုန်ကို အံ့အံ့သြသြဖြစ်သွားကြပါရော။

ဒီတော့မှ စဏ္ဍာလကြီးတွေတောက်လည်း မောင်စုန်ရဲ့ အာရုံ နိမိတ်အစွမ်းကို စတင်နားလည်စပြုလာလေရဲ့။

မောင်စုန်ကတော့ စိတ်မကောင်းဘူးပေါ့။

“မောင်စုန်..”

“ခင်ဗျာ..”

“ဦးလေးတစ်ခုမေးပါရစေ ငါတူရာ”

“မေးပါ ဦးတွေတောက်”

“မင်း ချွန်းချွန်းကို ချစ်ခဲ့သလားဟင်”

“ချစ်တယ်”

“ချစ်ရင် ဘာလို့ကွာရှင်းခဲ့ရတာလဲ”

“သူတောင်းဆိုလို့ပါဗျာ”

“မင်းတို့က ခိုးရာလိုက်ပြီးတဲ့ အကြင်လင်မယား မဟုတ်ဘူး လား”

“ဦးတွေတောက်ရယ်..။ ကျွန်တော်က သူမကို မြင်ပါများ၊ ရင်းနှီးပါများလို့ တစ်ဖက်သတ်ချစ်ခဲ့ရတာပါ။ အမှန်က ချွန်းချွန်းက ကျွန်တော့်ကို နည်းနည်းမှမချစ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ဘာလို့ ခိုးရာလိုက်ပြီးကြတာတုံးဟ”

“သူမရဲ့ အရှက်တစ်ခုကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ခုတ်လှဲ အသုံးချ သွားတာ။ ဒီအကြောင်းတွေ မသိချင်ပါနဲ့တော့ဗျာ။ သူမလည်း သူမရဲ့

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဝါဆိုလပြည့်နေ့က အလွန်ကြေကွဲစရာကောင်းတဲ့ သတင်းဆိုး တစ်ခုကို အားလုံးကြားလိုက်ရပါလေရောဗျာ။

ချွန်းချွန်းရယ် သူနဲ့မကြာခင်လက်ထပ်တော့မယ့် သူဌေးလောင်း ရယ်.. ဟို.. ကျောက်တန်းမြို့တောင်စူးစူးထဲ မီးပြဆိုတဲ့ရွာကိုသွားလို့ မှော်ဝန်းချောင်းကိုအကူး အရှိန်နဲ့ဝင်လာတဲ့ စက်တပ်ပဲ့ထောင်နဲ့ သူမတို့ စင်းလုံးငှား ပဲ့ချိတ်သမ္ဗန် တိုက်မိပြီး မှော်ဝန်းချောင်းမှာပဲ ရေနစ်လို့ နှစ်ဦးစလုံးသေသွားကြလေရဲ့။

နောက်ဆုံး..

အဲဒီသတင်းဆိုးမဖြစ်စေဖို့ မောင်စုန်ဆိုသူ ချွန်းချွန်းရဲ့ကွာလင်က ကြိုတင်သတိပေးလိုက်တဲ့ သတင်းကလည်း စဏ္ဍာလဦးတွေတောက်ရဲ့ အာချောင်မှုနဲ့ အားလုံးသိကုန်ပြီမို့ အံ့သြကုန်ကြပါရော။

မောင်စုန် ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုကြောင့် ကြိုသိရသလဲ။

အဲဒါ မေးခွန်းဖြစ်ကုန်ပါရော။

အချို့က မောင်စုန်ကို လာမေးလား မေးကြရဲ့။

နောက်ဆုံး မောင်စုန်က ရိုးသားစွာဖြေလိုက်လေရဲ့။ သူတရား

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၃၄ ❀ မောင်ညိုမိုး (သန်လျင်)

အကြောင်းတရားနဲ့သူမ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါပြီဗျာ။ သူမရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ငဲ့ပြီး လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကျွန်တော်မပြောပါစေနဲ့။ ဒီဇာတ်၊ ဒီအလွမ်းကို ဒီနေရာမှာပဲ ပြည်ဖုံးကားချလိုက်ကြပါစို့”

“အေးပေါ့လေ...။ ကံ ကံ၏အကျိုးကို ကံပြုလုပ်သူသာ ခံစား ကြရမပြီလို့ တို့ဘုရားရှင် ဟောထားသားပဲ။ ဒါနဲ့ မောင်စုန်...။ မင်းကို ငါအံ့သြတယ် ငါ့လူရာ”

“ဘာဖြစ်လို့...”

“မင်း ဒီအကြောင်းကို အတိအကျပြောနိုင်လို့ကွ”

“နီမိတ်ကိုဗျ...။ အချို့နီမိတ်များက သက်ရောက်အားပြင်း တယ်။ အဲဒါကို ဂရုစိုက်နိုင်ရင် အန္တရာယ်ကင်းတာပါပဲလေ”

“မောင်စုန်... မင်း ငါ့ကို ကတိပေးထားတာ ရှိသေးတယ်လေ ကွာ”

“ဘာများပါလိမ့်ဗျာ”

“မင်းမိန်းမကို သွားပြောပေးပြီးရင် လက်စွပ်တစ်ကွင်းရမယ် ဆိုတာလေကွာ”

“ဪ... ဒါလား။ လိုချင်လို့လား”

“ဟ... လိုချင်တာပေါ့ဟ”

“စက္ကလနဲ့ ရွှေလက်စွပ်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲဗျာ။ ခင်ဗျားက လည်း...”

“ငါ့လူရာ...။ ရွှေစင်္ဇေစလေးများ ရှိထားရင် ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုချင်လို့ပါ မောင်ရာ။ စက္ကလအလုပ်ကို ဘယ်သူလုပ်ချင်မှာလဲကွာ။ အတိတ်ဘဝက ဒါန၊ သီလ၊ သမထ၊ ဘာဝနာ အားနည်းလို့ ခုဘဝမှာ အနိမ့်ကျဆုံးအလုပ်ကို လုပ်နေရသမို့လားကွာ။ ဒီဘဝမျိုး အထုံရေစက်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

နတ်မျက်စိမောင်စုန် ❀ ၃၅

နောင်မပါရအောင် ခုဘဝ ကံသင့်တုန်းလေး ကုသိုလ်ကောင်းမှုလုပ်ချင် လို့ပါ”

“ဦးဦးတောက်ရာ...။ ဒီအလုပ်ကလည်း စေတနာထားပြီး လုပ်ရင် ကုသိုလ်ရတဲ့အလုပ်ပါ။ ခင်ဗျား မခွဲမရှာလုပ်ပေးတဲ့ စေတနာရဲ့ ကံအကျိုးကို ခင်ဗျားခံစားရတော့မှာပါ။ ကိုင်း... ခင်ဗျား အခု ဘာလုပ် ချင်လဲ”

“သံဃာငါးပါးလောက် ဆွမ်းကပ်ချင်တယ်ကွာ”

“ခင်ဗျား ဒီနေ့ကစပြီး ဘုရားရှိခိုးလို့ အဓိဋ္ဌာန်ဗျား။ သုံးရက် အဓိဋ္ဌာန်လိုက်။ သုံးရက်စေတဲ့နေ့ ခင်ဗျားရွှေလက်စွပ်တစ်ကွင်းရလိမ့် ငယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ ငါ့လူရာ။ ဟင်...”

“အဓိဋ္ဌာန်ကိုသာလုပ်ဗျာ။ စိတ်ရော၊ ကိုယ်ပါ လုပ်နော်”

“ရမှာပါနော်”

“ရမှာပေါ့ဗျ”

“ဘယ်နားက ရမှာလဲဟင်”

“မြေကြီးထဲက”

ဒါနဲ့ စက္ကလကြီးဦးဦးတောက် သုသာန်ဇရပ်က ပုံလောင်း ခုပ်ပွားရှေ့မှာ သုံးရက်တိုင်တိုင် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်၊ ဘုရားရှိခိုး၊ ပုတီးစိပ်လေရဲ့။ သံဃာတော်ငါးပါး ဆွမ်းဒါနပြုရသည့်ကုသိုလ် ရရပါလိုက်လို့လည်း ဆု တောင်းအဓိဋ္ဌာန်လေရဲ့။

သုံးရက်စေသည့်နေ့မှာ နာရေးကိစ္စတစ်ခုအတွက် ကြာမြင့်လှပြီ ဖြစ်သည့် မြေပုံကျွန်းဟောင်းတစ်ခုကို ပြန်လည် ဖော်တူးခဲ့တယ်။ ပေါက်တူးချက်တစ်ချက်မှာ ပစ္စည်းတစ်ခုကို သွားထိခတ်မိပါ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၃၆ ❀ မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

ဇရာ။ ပစ္စည်းက ဆွေးမြည်လှအရိုးများအကြားမှာ ခပ်ဝင်းဝင်းလေး။
အလို.. ကောက်ယူပြီး မြေကြီးရွှံ့စေးများကို သုတ်သင်ဖယ်ရှားလိုက်
ရော..

ကျောက်နီရွှေလက်စွပ်တစ်ကွင်း။

ဘုရားရေ..။

အံ့ရောဟဲ့..။

သူ လက်စွပ်ကိုကိုင်ပြီး တရားထိုင်နေတဲ့ မောင်စုန်ရှိရာကို
ပြေးသွားလို့ လှုပ်နှိုးပြီး ပြလိုက်လေရဲ့။

“မောင်စုန်.. မောင်စုန်..”

“.....”

“ခဏရပ်လိုက်ပါဦး မောင်စုန်”

“.....”

“ဒီ.. ဒီမှာကြည့်စမ်း မောင်စုန်”

“ပြီဟုတ်လား”

“မင်း.. မင်းပြောတဲ့အတိုင်း ငါ.. ငါ.. ကျင်းဟောင်းထဲကနေ
လက်စွပ်တစ်ကွင်းပြီမောင်စုန်.. သိလား။ ဝမ်းသာလိုက်တာ မောင်စုန်
ရာ”

“ဦးငွေးတောက်..”

“ဘာတုံး ငါ့.. ငါ့တူကြီးရာ.. ဟင်.. ဟင်လို့”

ပစ္စည်းရရာ ချက်ချင်း အခေါ်အပြောပြောင်းသွား၏။

“မြေပုံကျင်းထဲက ရွှေလက်စွပ်ရခဲ့ပြီဆိုတော့ မူလသေသူကိုပါ
ရည်စူးပြီး ခင်ဗျားလှူချင်တဲ့အလှူကို လှူပေတော့ ဦးငွေးတောက်ရေ”

“မောင်စုန်..”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

နတ်မျက်စိမောင်စုန် ❀ ၃၇

“ဘာတုံးဗျာ..။ ကျုပ်အလုပ်မျက်မယ်ဗျ”

“ငါ.. ငါ.. မင်းလိုလူကို ထူးဆန်းလွန်းလို့ နာမည်အသစ်တစ်ခု
ပေးချင်တယ် ငါ့လူရာ”

“ဘာနာမည်တုံးဗျ”

“မင်း မိုးကြိုးပစ်ခံရပြီး ပြောနေတုန်းက မင်းနတ်ပြည်ရောက်ခဲ့
တယ်လို့ ပြောသမို့လား”

“ဟုတ်တယ်။ ပြောဖူးတယ်”

“အဲဒီအိပ်မက်စကားနဲ့အညီ မင်းကို လိုက်ဖက်တဲ့ နာမည်
အသစ် ပေးချင်တာက နတ်မျက်စိ..”

“ဘာဗျ..။ နတ်မျက်စိ.. ဟုတ်လား”

“အေး.. ဒီနေ့ကစ မင်းကို နတ်မျက်စိမောင်စုန်လို့ ခေါ်တော့
မယ် ငါ့လူရေ.. ခေါ်တော့မယ်ကွ။ ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား..”

ရွှေကျီးညိုသင်္ချိုင်းကုန်းသည် အနိဋ္ဌာရုံရပ်ဝန်းဖြစ်ပါသည်။ သို့
သော် သည်ရပ်ဝန်းမှာလည်း သူတို့စေတနာအကျိုးပေးများနဲ့ စရုဏ
အားကောင်းပြီး ကံပါကောင်းနေကြလေရဲ့။

ဒီနေ့ သင်္ချိုင်းမှာ ငိုသံမကြားရပါ။

ရယ်မောသံများနဲ့ ရွှန်းစိုင်းလက်နေသည်။

နောင်အခါ နတ်မျက်စိမောင်စုန်၏ ထူးဆန်းအံ့ဖွယ် ဟောချက်၊
ဖြစ်ချက်များကို ကျွန်တော် ဖြစ်ရပ်မှန်အတိုင်း ဆက်လက်ရေးသားသွား
ပါဦးမည်။ ❀

မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

နတ်မျက်စိမောင်စုန်နှင့် ဝိပါက်ကြမ္မာပွဲသိမ်း

◁ >

မောင်စုန် ရွှေကျီးညိုသင်္ချိုင်းမှာ တရားထိုင်နေစဉ်ဖြစ်သည်။
အချိန်က ညဉ့်သန်းခေါင်ခန့်။

တရားမှတ်၍ အရှိန်ကလေးရစပြုနေသည့်အချိန်မှာပဲ သင်္ချိုင်း
ခွေးတစ်အုပ်ရဲ့ ဆွဲဆွဲငင်ငင်အူသံများ အဆက်မပြတ်ကြားလိုက်ရင်း
တရားမှတ် (ဝင်၊ ထွက် သတ်မှတ်) သမာဓိအာရုံကို အနှောင့်အယှက်
ပြုနေ၍ အာရုံအသိသည် မှိန်သွားလိုက်၊ လင်းသွားလိုက်၊ မိသွားလိုက်၊
လွတ်သွားလိုက် ဖြစ်နေ၏။

“အူ... ဇူ... ဇူ... ဇူ...”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၄၀ ❀ မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

“အိန်.. အိန်.. ဂိန်..”

“အူ.. ဝူ.. ဝူ..”

ခါတိုင်းညများတွင် ဒီရွှေကျီးညိုသချိုင်းမှာ ခွေးများမအူဘူး မဟုတ်။ အူလေ့ရှိ၏။ အူသော် ခဏမျှသာဖြစ်၏။ အခုအူနေပုံက အတန်ကြာ၏။

ခွေးအူသံများမှာ သချိုင်းအဝမှသည် သူတရားမှတ်နေသည် အုတ်ဂူကြီးဆီအထိ တရွေ့ရွေ့ပြောင်းအူလာ။ နီးလာသလို ရှိနေသည်ကို မောင်စုန်ခံစားသိရှိနေ၏။

သို့နှင့် တရားမှတ်အာရုံကို ခဏဖြုတ်ပြီး ဝင်သတိ၊ ထွက်သတိ လေးကိုပဲ အသက်ရှူသည့်သဘောမျိုးနှင့် မှတ်နေစဉ် ပုပ်အဲ့အဲ့အနံ့ဆိုးများက သူ့နှာခေါင်းတွင်းသို့ အော်ဂလီဆန်ချင်အောင် တိုးဝင်မွှေနှောက်လာခဲ့၏။

အနံ့ဆိုးအပုပ်နံ့များက ပထမ သူ့ကျောနှောက်မှ။ နောက်.. နံဘေးဝန်းကျင် အရပ်လေးမျက်နှာကို လွှမ်းခြုံလာသည်။ သချိုင်းခွေးများ၏ အူသံများကလည်း ပို၍နီးလာသည်။ မောင်စုန် အနံ့ချင်စိတ်ကို မျိုသိပ်ထိန်းချုပ်လိုက်သည်။

အနံ့က လူသေကောင်ပုပ်စော်နံ့။

ဖြစ်ပြီးရင် ပျက်သည်..။

သေပြီးရင် ပျက်မည်..။

အားလုံး အနိစ္စ သင်္ခါရ..။

မမြဲသောဘဝရဲ့ နောက်ဆက်တွဲဆိုးကျိုးများ။ တစ်နေ့ ငါလည်း သေရဦးမည်။ သေပြီးရင် ပုပ်ပွရဦးမည်။ သည်လိုပဲ နံဟောင်ရဦးမည်။ ပြီး.. အရိုးစုဘဝ ကျရဦးမည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

နတ်မျက်စိမောင်စုန်နှင့် ဝိပါက်ကြွမာပွဲသိမ်း ❀ ၄၁

သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ် မဖြစ်သေးသမျှ..

ရဟန္တာ မဖြစ်သေးသမျှ..

နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်မပြုနိုင်သေးသမျှ..

သည်လိုဒုက္ခမျိုးကို ခံစားကြုံတွေ့ရဦးမှာပါကလား။

သူ မရဏာနုဿတိအမြင်နှင့်ရှု၍ မေတ္တာပို့လိုက်သည်။

“သုံးဆယ့်တစ်ဘုံသား အားလုံးတို့အားလည်းကောင်း၊ ဤရွှေကျီးညိုသချိုင်း၌ မှီတင်းနေထိုင်ကြသော မြင်ရ မမြင်ရ ပုဂ္ဂိုလ်များအားလုံးတို့လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ် နေ့စဉ် ညစဉ် ပြုခဲ့သည့် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ ကုသိုလ်အစုစုတို့အား ရည်စူး၍ အမှုပေးဝေပါ၏။ အားလုံး ကြားကြားသမျှ အမျှ.. အမျှ.. အမျှ..”

အမှုပေးပြီးနောက် သမာဓိလုပ်ငန်းကို ပြန်စရန် ပြင်လိုက်စဉ် နောက်ဘက်မှ ခြေသံလိုလို ကြားလိုက်ရ၏။

“ရှုပ်.. ရှုပ်..”

“ဖလပ်.. ဖလပ်..”

“ရှုပ်.. ရှုပ်..”

“အင်း.. ဟင်း.. ဟင်း..”

“အင်း.. အင်း.. ဟင်း..”

အလို.. ညည်းသံပါလာ။ လူကဲ့သို့ ညည်းသံပါကလား။ ဒါနှင့်အတူ တရွေ့ရွှေ့တိုးနင်းလာသည့်ခြေသံမျိုး သူကြားလိုက်ရသည်။

အသာလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ရိပ်ခနဲ မှုန်ဝါးဝါးသဏ္ဌာန်နှစ်ခု..။

မြူအစုလိုလို၊ မီးခိုးအစုလိုလို..။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၄၂ ❀ မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

သတ္တုနီက လူလုံးလူဖန်နယ်...။

အင်း... မဟုတ်မှလွဲရော။ သူတရားမှတ်နေစဉ်အခိုက် ပရ
လောကသားများ လာရောက်နှောင့်ယှက်လေသလား။ ဒါမှမဟုတ် အကူ
အညီများ လာတောင်းရောသလား။

သည်မှာ သူ၏မွေးစားဖခင် ဘုန်းကြီးဦးသက်ရှည်၏ ဆုံးမအဆို
အမိန့်စကားများကို ပြန်၍ကြားယောင်မိလိုက်သည်။

“သစ်တစ်ပင်အောက်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ငါးတစ်ပင်အောက်မှာပဲဖြစ်
ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် သုသာန်သင်္ချိုင်းတစ်ခုမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သမထ၊ ဝိပဿနာ
အလုပ်ကို လုပ်နေရင် ဟစ်ခါတစ်ခါ ပရဝိညာဉ်လောကသားများ၊ ငှက်ဆို
ဖုတ်၊ ပြိတ္တာများက မနေရဲ၊ မလုပ်ရဲအောင် ခြောက်လှန့်လေ့ရှိတယ်
မောင်စုနီ။ အသံပေးပြီး ခြောက်လှန့်တယ်။ အနံ့ပေး ခြောက်လှန့်တယ်။
အချို့က အတ္တဘောဓန္ဓာကိုယ်ကို ဖန်ဆင်းပြပြီး ကိုယ်ထင်ပြ ခြောက်လှန့်
လေ့ရှိတယ်။ အဲဒါ တို့များဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး လက်ထက်တော်
ကတည်းကလည်း ဒီလို မြင်ရ မမြင်ရ ပုဂ္ဂိုလ်များက အနှောင့်အယှက်ပေး
လို့ ရဟန်းများကြောက်လန့်စိုးရိမ်ကြတော့ ဘုရားရှင်က ရဟန်းတော်များ
ကို မေတ္တသုတ်စီရင်ပေးခဲ့ရတယ်။ အဲဒီမေတ္တသုတ်ကိုရွတ်ပြီး မေတ္တာဗို့
လိုက်မှ စောစောက အနှောင့်အယှက်အမျိုးမျိုးပေးနေတဲ့ မြင်ရ မမြင်ရ
ပရဝိညာဉ်သားတို့က မေတ္တာကို ခံယူရရှိ နားလည်ပြီး တရားထိုင်ရဟန်း
သံဃာတော်များကို ကောင်းမွန်စွာစောင့်ရှောက်ကြတော့တယ်။ ဒါကြောင့်
သုသာန်သင်္ချိုင်းမှာ တရားထိုင်ရင် မေတ္တသုတ်ကိုရွတ်။ အချို့ပရဝိညာဉ်
သားများက ကိုယ့်သမာဓိကို စမ်းသပ်ချင်လို့ လာစမ်းတာလည်း ရှိတယ်။
မတုန်လှုပ်နဲ့၊ မကြောက်ရွံ့နဲ့၊ ဒေါသမဖြစ်နဲ့၊ မေတ္တာပို့ပေး။ အမျှသာပေး
ပေး။ မှတ်ထား”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

နတ်မျက်စိမောင်စုနီနှင့် ဝိပါကကြမ္မာပွဲသိမ်း ❀ ၄၃

မောင်စုနီ၏မွေးစားဖခင် ဘုန်းတော်ကြီးဦးသက်ရှည်၏ မိန့်မှာ
ချက်အတိုင်း မေတ္တသုတ်ကို ထင်၍ရွတ်ဆိုပြီး အရပ်ရပ်မျက်နှာကို မေတ္တာ
ဗို့သလိုက်သည်။

မကြာခင် ခွေးအူသံများ ငြိမ်ကူသွားပြီး ရွှေဂျီးညိုသင်္ချိုင်း
ဆိတ်ဆိတ်သွားခဲ့သည်။

ဒါနှင့်အတူ အော်ဂလီဆန်သည့် ဆိုးဝါးလှသောအပုပ်နံ့လည်း
မျောက်၍သွားခဲ့သလို ညည်းညူသံ၊ ခြေချသံ၊ ခြေနှင်းသံများလည်း
ဆိတ်ဆိတ်သွားခဲ့၏။

သည့်နောက်၌ သူ ဝင်းသက်၊ ထွက်သက်ကို အားပြု၍မှတ်သည်။
အာရုံအသိကို နာသီးဖျားမှာ စုထားလိုက်သည်။ အတန်ကြာသောအခါ
သမာဓိလေးရလာသည်။ အာရုံကြည်လင်လာသည်။ နသောအလင်းကို
မြင်ရသည်။ ဒါနှင့်အတူ အာရုံရလာသည်။

မောင်စုနီ မျက်စိစုံခိုတ်၍ သမာဓိအာရုံစုစည်းမှုကောင်း၍ အား
ကောင်းလာစဉ် အာရုံထဲမှာ ပုံရိပ်နှစ်ခု အလိုလိုပေါ်လာခဲ့တော့၏။

ဟင်... အမေနှင့်အဖေတို့ရဲ့ ပုံရိပ်နှစ်ခုပါကလာ။

အလို... အမေပုံရိပ်ရော၊ အဖေပုံရိပ်ပါ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး
ဆွေးသံရဲ့မျက်ရည်လည်ရွှန်နဲ့။

အဖေနှင့်အမေတို့ ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီးပြီပဲ။

ခု ဘာကြောင့် သူတို့ပုံရိပ် အာရုံထဲမှာ အထင်အရှားဖြစ်ပေါ်
ထားတာလဲ။

“သား...”

အမေရဲ့ခေါ်သံ။

“လူလေး...”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၄၄ ❀ မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

အဖေ့ရဲ့ အားကိုးတကြီးခေါ်သံ။

မောင်စုန် ပြန်၍မထူးခဲ့။ သမာဓိအာရုံပျောက်သွားမှာစိုး၍ နှာသီးဖျားမှာ အာရုံစုပြီး ဒါ.. ရုပ်ပါလား၊ ဒါ.. နာမိပါလားဟု မှတ်နေလိုက်သည်။

သူက ဘာစကားမှ ပြန်မပြောသောအခါ သွေးသံရဲ့ရဲ့ အဝတ်အစားဖရုံဖရုံနှင့် အမေက သူ့ရှေ့မှာ ရှိုက်ကြီးတင်ငိုကြွေးပြီး စကားတွေပြောနေသည်ကို ကြားမြင်နေရသည်။

“သားရယ်..။ အမေတို့ အဖေတို့မှာ ငါ့သားလေးကို ချစ်လွန်းလို့ သံယောဇဉ်ဖြစ်ရလွန်းလို့ သွားလေရာ တကောက်ကောက်လိုက်နေခဲ့တာ အမေ့သားမသိဘူးလားဟင်။ သားကြီး အမေတို့ကို စိမ်းကား ဥပေက္ခာပြုရက်နေတာလား သားရဲ့။ ဟီး.. ဟီး..”

အမေက ငိုကြွေးချက်မနှင့် ပြောနေသည်။ အဖေက မျက်ရည်စိမ့်နှင့် မောင်စုန်ကို အားကိုးတကြီးမျက်လုံးအစုံနှင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

အမေက သူပြောချင်သည့်စကားများကို အားရအောင်ပြောပြီး ငိုနေ၏။ မောင်စုန် အမေမှန်းလည်း သိ၏။ အဖေမှန်းလည်း သိ၏။ သို့သော် သမာဓိအာရုံကို အပျက်မခံချင်။

သူ့ဖျီးထောင်ကျင့်ကြံလာသည့် ပညာပါရမီလေး ပျက်စီးတိမ်ကောသွားမှာ စိုးရိမ်သည်။

သို့သော်..

အခု အာရုံထဲမှာ မြင်နေရပြီး ရှိုက်ငင်ကြေကွဲ ငိုနေကြသည်က ကွယ်လွန်သူ ကျေးဇူးရှင်မိဘနှစ်ပါး။

မတွေ့တာ ကြာပြီ။

သူဘာလုပ်သင့်သနည်း။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

နတ်ဖျက်စိမောင်စုန်နှင့် စိမ်းကြွယ်သိမ်း ❀ ၄၅

ဥပေက္ခာပြုလိုက်ရမည်လား။ တစ်စုံတစ်ရာ တုံ့ပြန်ရမည်လား။

သမာဓိကို အားပေးလိုက်ရမည်လား။ မိဘကျေးဇူးကို ပြုလိုက်ရမည်လား။

ဟယ်.. ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်။ ဖဝါးလက်နှစ်လုံး၊ ပခုံးလက်နှစ်သစ် ဝါးဖတ်တော်ကစီအနှစ်နှင့် သူ့ကို လူဖြစ်အောင်ကျွေးမွေးသုတ်သင်ခဲ့သည့် ကျေးဇူးရှင်အဖေနှင့်အမေ။

သံယောဇဉ်သမုဒယစိတ်ကား ကုသိုလ်စိတ်အသွင်ဖြင့် သူ့ဦးနှောက်နှင့် နှလုံးအိမ်ကို စေ့ဆော်နေသည်။

သို့နှင့် မောင်စုန်မေးလိုက်သည်။

“အမေနဲ့အဖေ.. ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဟင်”

“သားကို သတိရလို့ မခွဲနိုင်လို့ လိုက်လာခဲ့တာ”

“အမေနဲ့အဖေတို့ သေဆုံးသွားပြီမဟုတ်လား”

“သေလည်း မင်းအနီးဝန်းကျင်မှာ အမေတို့ရှိနေတယ်”

“ဘဝခြားနေပါပြီ အမေရယ်”

“ဘဝခြားပေမယ့် အနီးအနားမှာ အမေတို့ရှိနေတယ်”

“ကျွန်တော်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ အမေ”

“သားနဲ့ အတူနေချင်တယ်”

“အမေတို့ အဖေတို့ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ နေချင်လားဟင်”

“သားနဲ့အတူနေရမှာလား”

“သားကိုလည်း မြင်ရမယ်။ အမေတို့ဘဝလည်း တင့်တင့်တယ်တယ်နေရမယ့်ဘဝမျိုး ဆိုရင်ပေါ့”

“ကောင်းတာပေါ့ သားရယ်။ ငါ့သားလေးကိုလည်း မြင်နေရမယ်။ အမေတို့ စားရမည့်သောက်ရမည့်အစုံ ဟိုပြေးဒီပြေးဘဝကနေ လွတ်မြောက်မယ်ဆိုရင် သိပ်ဝမ်းသာတာပေါ့”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၄၆ ❀ မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

“ဒါဆို အမေတို့ပြန်တော့”

“အမေတို့ ဘယ်ကိုပြန်ရမှာလဲ၊ ပြန်စရာနေရာ အတည်တာကျ မရှိဘူး”

“ဒါဆိုရင် လောလောဆယ် ကြိုရာအရပ်မှာ ခဏလေး သည်းညည်းခံနေလိုက်ပါ အမေ။ ကျွန်တော် အမေတို့စိတ်ချမ်းသာရမယ့်ဘဝကို အမြန်ဆုံးရရှိအောင် ကြိုးစားပေးပါမယ်။ အခုပြန်ပါတော့”

အမေနှင့်အဖေသည် သူ့ကို အားကိုးတကြီးကြည့်နေ၏။ စကားတွေပြောနေ၏။

မောင်စုန် စကားပြန်မပြောတော့။ သမာဓိကို မပျက်ယွင်းရအောင် နှာသီးဖျားမှာ အာရုံစု၍ ဝင်သက်၊ ထွက်သက်ကိုပဲ မှတ်နေလိုက်သည်။ အာရုံစုစည်းမိလာပြီမို့ ဘာမှမကြားရ၊ မမြင်ရတော့။

ဝင်လေနှင့် ထွက်လေ၊ ဝင်သတိနှင့် ထွက်သတိ...။

မျက်စိထဲမှာ ပြန်လည်ကြည်လင်လာသည်။ နှလုံးအိမ်နူးညံ့သိမ်မွေ့လာသည်။ သူ အမှတ်အာရုံမှာ ကူးဆတ်နေသည့်အချိန်ကို သူ့အမှတ်မရတော့။

မိုးစင်စင်လင်း၍ သမထအာရုံဖြုတ်လိုက်တော့ သူ့အနီးမှာ ရွှေကျီးညိုသင်္ချိုင်းရဲ့ စဏ္ဍာလကြီးဦးဝှေးတောက် ရောက်နေ၏။

ဦးဝှေးတောက်လက်ထဲမှာ ထမင်းကြော်တစ်ပန်းကန်နှင့် နှုတ်သီးကျီး၊ မှိုင်းချေးထူ ရေခွေးမြေကရားတစ်အိုးနှင့် ပန်းကန်နှစ်လုံးတို့ ပါလာသည်။

“မောင်စုန်... မျက်နှာသစ်လိုက်ကွာ”

သူ အုတ်ဂူပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။

“မောင်စုန်...”

“ဘာတုံး ဦးဝှေးတောက်”

“ညတုန်းက မင်းအုတ်ဂူအနီးမှာ ခွေးတွေအကြာကြီးအူနေတာပဲ”

“ဟုတ်လား...”

“ခါတိုင်းညတွေ ဒီလိုမအူပါဘူးကွာ။ ညတုန်းက ဘာတွေထူး

၄၈ ❀ မောင်ညိုမိုး (သန်လျင်)

ခြားနေလို့လဲကွ”

“ဒီလိုပါပဲဗျာ”

သူ သည်စကားလေးမျှသာပြောပြီး ရေစည်ပိုင်းပြတ်ရှိရာသို့ လှမ်းလာခဲ့လိုက်သည်။ မျက်နှာသစ်ပြီးနောက် ညက အာရုံထဲဖြစ်လာ သည့် အဖေနှင့်အမေကို ပြန်ပြောင်းသတိရလိုက်သည်။

သွေးသံတစ်ခုခု၊ မျက်စိညှိုးခြင်းနှင့် အဖေနှင့်အမေ...။

သူတို့ ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ သူ ကလေးဘဝကတည်းက ကွယ် လွန်ခဲ့၏။ ကွယ်လွန်ခဲ့သည့် အနိဗ္ဗာန်ရုံပုံရိပ်မှာ ရုပ်ရှင်ပြသလို မျက်လုံးထဲ ပေါ်လာသည်။

.....
.....

သူပုန်များက သူတို့ရွာကို ဝင်စီးကြသည်။ သေနတ်သံများ ဆူညံနေ၏။ ဆဲရေးတိုင်းထွာသံများ ကျယ်လောင်စွာကြားနေရသည်။ ရွာက အိမ်များမှာ မီးဟုန်းဟုန်းလောင်၍ ဝါးပေါက်သံများကို ကြားရ မြင်နေရသည်။

လူတွေ ဥဒဟိုပြေးလွှားအော်ဟစ်နေကြသည်။ ကလေးငယ်များ ၏ စူးဝါးကြောက်လန့် အော်ဟစ်ငိုယိုသံများကို ကြားရသည်။

အဖေက သူ့ကိုကျောပိုး၍ ပြေးနေသည်။ အမေက အဝတ်ထုပ် လေးပိုက်၍ အဖေလက်ကိုဆုပ်ပြီး တရွတ်တိုက်လိုက်နေရသည်။

“ဟိတ်... ရပ်လိုက်”

“ဘုရား... ဘုရား...”

မောင်စုန်တို့ရှေ့မှာ သူပုန်များက သေနတ်များနှင့်ချိန်ထားကြ ၏။ နောက်မှာ ရွာက အိမ်နီးနားချင်းများ၊ အားလုံး ကြောက်လန့်တုန်

နတ်မျက်စိမောင်စုန်နှင့် ဝိပါက်ကြမ္မာပွဲသိမ်း ❀ ၄၉

သွပ်လျက်။

“ထိုင်လိုက်ကြစမ်း”

“.....”

“ပါသမျှ ရှေ့ချ”

အားလုံး ပါသမျှအထုပ်များကို သူပုန်များရှေ့သို့ ချပေးကြ သည်။ နားဆွဲကို ဖြုတ်သည်။ လက်ကောက်ကို ဖြုတ်သည်။ နောင်နှေး ကြန့်ကြာလျှင် ပါးနားရိုက်၍ ဆောင်ကန်ကြသည်။

ပစ္စည်းများ ရသမျှယူပြီးသောအခါ သူတို့လက်ထဲရှိ သေနတ် နှည်များကို မောင်းတင်၍ ထိုးချိန်လိုက်ကြသည်။

အားလုံး ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်ငိုယို၍ ဒူးထောက် နှိုးတောင်းပန်ကြသည်။

“ဒိုင်... ဒိုင်...”

“အား... အား...”

“မောင်း... မောင်း... မောင်း...”

“အမလေးဗျာ...”

“ဒက်... ဒက်... ဒက်...”

ဒူးထောက်တောင်းပန်နေကြသူများ နောက်ပြန်လည်ကျ လူး လိမ့်အော်ဟစ်ပြီး အသက်ပျောက်သွားကြသည်။ ကျည်ဆန်တစ်တောင့် က အဖေရဲ့လည်ပင်းကို ဖောက်သွားပြီး အဖေလဲအကျ...

“အစ်ကို... အစ်ကိုရေ...”

“ဒိုင်...”

“အမလေးတော်... အား...”

အဖေ့ကိုပြေးပွေ့သည့် အမေ့နောက်ကျောကို ကျည်တစ်တောင့်

၅၀ ❀ မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

က ဖောက်ဝင်သွားပြီး အမေသည် အဖေပေါ်သို့ ဟပ်ထိုးလဲအကျ..

“အမေ..”

“အဖေ..”

“ဘုန်း..”

“အမေရေ.. အား.. အား..”

အော်ငိုသည် မောင်စုန်ကို ကန်ကျောက်ကြသဖြင့် ဘယ်ဘက် မျက်လုံး ကန်းသွားခဲ့ရသည်။ သည်နောက် မောင်စုန်၏ခါးစပ်ကို ကျည် ဆန်ဖောက်ဝင်သွားပြီး မောင်စုန်ပါ အမေတို့အပေါ်သို့ မှောက်လျက်ထပ်၍ လဲကျသွားခဲ့တော့၏။

သူ့မိဘများကို သတ်သွားသည့် သူပုန်လူဆိုးကြီး၏မျက်နှာအား သူမှတ်ထားလိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးပေါ်မှာ ဓားခုတ်ရာလို ဒဏ်ရာချပ်နီ ကြောင်းကြီးနှင့်။ ပြီး.. ညာဘက်နားရွက်ပြတ်လို့။

သတိပြန်ရလာတော့ မောင်စုန်မသေ။ ကျန်လူအားလုံး အသေ ဆိုးနှင့် သေခဲ့ကြရသည်။

အဲဒီအချိန်ကစ၍ ရွာတွင်းလမ်းမ၌ မကျွတ်မလွတ်ဘဝနှင့် သေသူတို့လျှောက်သွားနေကြသည်ကို ရွာကလူများ နေ့စဉ် ညစဉ်နီးပါး မျှ မြင်နေကြရသည်။ ညဘက်ရောက်လျှင် ‘သားရေ..’၊ ‘သမီးရေ..’၊ ‘အဖေရေ..’၊ ‘အမေရေ..’ ခေါ်သံများ ၎င်းဝန်းကျင်မှာ ကြားနေရ သည်။ ခြေသံများ ကြားနေရသည်။ အပုပ်နံ့များ ရသည်။ ခွေးတွေအူ ကြသည်။

မကျွတ်မလွတ် ဝိညာဉ်သားတို့ရဲ့ အိမ်ဟံခါးလာပုတ်သံ၊ ခေါ်သံ၊ ပန်းကန်တိုးခွက်လှန်လှောသံများကို ကြားရ၏။

မောင်စုန်ကတော့ ဘုန်းကြီးဦးသက်ရှည်မွေးစား၍ ပြူးကြီးပေါ်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

နတ်မျက်စိမောင်စုန်နှင့် ဝိပါက်ကြမ္မာပွဲသိမ်း ❀ ၅၁

ရောက်ခဲ့သည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားကြီး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သည်နောက် အလွန်ချောမောလှပသည့် သူဌေးသမီးရွှန်းရွှန်း၏ မာသာလှည့်ကွက်ကြား နှာ အသည်းကွဲခဲ့ရ၏။

သည်နောက် သူ တစ်ည၌ အရိုက်ခံရပြီး ဦးနှောက်ထိခိုက်သွား ခဲ့ရသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ မနေဘဲ သင်္ချိုင်းကုန်းမှာနေ၍ အချိန်ရ တိုင်း သမထလုပ်ငန်းကို လုပ်လာခဲ့သည်။

မုန်တိုင်းကျသည့်ညမှာ မိုးကြိုးမုန်ပြီး သေမလိုဖြစ်သွား၏။ သူ့အလောင်းကို မြှုပ်ရန်လုပ်နေစဉ် အသက်ပြန်ရှင်လာခဲ့သည်။

ဒါပါနှင့်ဆို သူ သေမင်းခံတွင်းမှ သုံးကြိမ်မြောက်လွတ်ခဲ့၏။ သူ လူသေကောင်လိုဘဝမျိုးနှင့် မြောသွားစဉ် နတ်ပြည်သို့ ရောက်သွား ခဲ့သည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝတုန်းက ကျောင်း၏ဝေယျာဝစ္စများ လုပ်ခဲ့သည့်အကျိုးကြောင့်ဟု နတ်မင်းကြီးက ဆို၏။

သည်မှာ နတ်မင်းကြီးက လူ့ပြည်ကိုပြန်ပြီး ကောင်းမှုကုသိုလ် များလုပ်ရန်နှင့် လူသတ္တဝါများအကျိုးကို သယ်ပိုးရန်ပြောပြီး လိုရာပြော ဟုပြောကာ ပြန်ခိုင်း၏။

မောင်စုန်က သူပုန်များနှိပ်စက်၍ ကွယ်သွား။ ကန်းသွားသည့် ဘယ်ဘက်မျက်လုံး ပြန်မြင်ချင်သည်ဟု ပြောရာ နတ်မင်းကြီးက မျက်လုံး တစ်လုံး အစားထည့်ပေးလိုက်လေသည်။ ပြီး.. ပြန်သွားတော့ဟု ပြော၏။

သည်နောက်..

ဆိုခဲ့သလို သူ မြေမြှုပ်ခါနီးမှ ထူးဆန်းစွာ ပြန်ရှင်လာခဲ့ရ၏။ ၎င်းအဖြစ်အပျက်များသည် အိပ်မက်ဆန်ကောင်း ဆန်ဖိလိမ့်မည်။ မယုံ နိုင်စရာ စိတ်ဖြစ်စဉ်ဆန်းတစ်ခု ဖြစ်ချင်ဖြစ်လိမ့်မည်။ သို့သော် မောင်စုန် ၏ ကန်းသွားသောမျက်လုံးသည် အကန်းသဏ္ဌာန်ရှိနေသော်ငြားလည်း

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၅၂ ❀ မောင်ညိုမိုး (သန်လျင်)

အားလုံးကို ထွင်းဖောက်၍မြင်ရသလို ရှိနေသည်ကို မောင်စုန် အံ့ဖွယ် ကြုံခဲ့ရပြီး အလွန်ဝမ်းသာခဲ့ရသည်။

သည်မျက်လုံးဟာ တစ်ခါတစ်ရံ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကောင်း နိမိတ်၊ ဆိုးနိမိတ်ကို ကြိုမြင်သလိုရှိနေပြီး ကောင်းကျိုး၊ ဆိုးကျိုးကို ကြို၍ပြောပြနိုင်ခဲ့ရတာ၊ လူအများက သင်္ချိုင်းကုန်းနေ ဘုန်းကြီးဦးသက် ရှည်၏ မွေးစားသားကို အကြားအမြင်ရနေသည်၊ ပြောတိုင်းမှန်နေသည် ဆိုပြီး အရေးကြီးလျှင် အားကိုးတကြီးပြုကြသည်။

သူ့ကို လှည့်ဖြားဖြားယောင်းပြီး လင်ကောင်ဖော်ဖို့ ခေတ္တရပ်ပြ ပေါင်းသင်းကာ ခွဲခွာစွန့်ပစ်သွားသည့် သူဌေးသမီးရွှန်းရွှန်းတို့ ကြင်စဉ်း ချစ်သူနှစ်ဦးရဲ့ အသက်ကို ကယ်တင်ရန် အိပ်မက်အကြားအမြင်ရခဲ့သည်။

ဒါပေမယ့် ရွှန်းရွှန်းက လက်မခံ။ စိတ်မမှန်သူ၏စကားဟု သမုတ်ကဲ့ရဲ့ခဲ့၏။ သူမတို့နှစ်ဦး သူ့ကြိုတင်နိမိတ်မြင်ချက်အတိုင်း ခရီးသွား ရင်း မော်တော်မောက်၍ သေဆုံးခဲ့ရသည်။

နောက်ပိုင်း သူ့ကြိုတင်နိမိတ်မြင်ဟောချက်များ တိကျမှန်ကန် လွန်း၍ စဏ္ဍာလကြီးဦးဌေးတောက်က နတ်မျက်စိမောင်စုန်ဟု ရွတ်နောက် နောက်အမည်ပေးလိုက်ရာမှ ခုတော့ သူ့ကို အကြောင်းသိ ရင်းနှီးသူများ က ‘နတ်မျက်စိမောင်စုန်’ ဟု ခေါ်ကုန်ကြလေပြီ။

<၃>

“ဘဘုန်း...”

“မောင်စုန်ပါလား။ ဘာကိစ္စရှိလို့တုံးဟဲ့”

“ဘဘုန်းကို လျှောက်ထားစရာ ရှိလို့ပါဘုရား”

“ဘာတုံး...။ မင်း သင်္ချိုင်းမှာ မနေချင်ဘူး။ ငါ့ကျောင်းမှာ ပြန်နေမလို့လား။ ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဘုရား”

“ဒါဖြင့် ဘာအကြောင်းတုံးဟဲ့ မောင်စုန်ရဲ့”

“အဖေ့အမေ လာလာနေလို့ဘုရား”

“ဟေ...”

ဘုန်းတော်ကြီးဦးသက်ရှည် ကြားရချက်ကြောင့် အံ့သြသွားခဲ့

ရ၏။

“ဟဲ့... မောင်စုန်။ မင်းအဖေ့အမေက သူပုန်သတ်လို့ ကွယ် လွန်ကုန်ပြီမဟုတ်လား။ မင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာတုံး”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၅၄ ❀ မောင်ညိုမိုး (သန်လျင်)

“ဒီလိုပါဘုရား”

သည့်နောက် မောင်စုန်က သူတရားမှတ်ရှုနေစဉ် အာရုံထဲမှာ သွေးသံရဲရဲ မျက်ရည်လည်၍နှင့် အဖေနှင့်အမေကို တွေ့မြင်ရုံအကြောင်း မှသည် ညဘက်အိပ်မောကျနေစဉ် အိပ်မက်လာပေးပြီး သူနှင့်အကူနေ ချင်သည်ဟု မကြာခဏလာလာပြောသည့်အကြောင်းများကို လျှောက် ထားလိုက်သည်။

“အင်း.. အင်း.. သူတို့ ဒီလိုဖြစ်နေကြပြီကိုး”

“ဘဘုန်း..”

“ဘာတုံး မောင်စုန်”

“တပည့်တော် အမေတို့နဲ့ အတူနေချင်ပါတယ်ဘုရား”

“ဟေ.. မြတ်စွာဘုရား။ မောင်စုန်.. မင်း ဘာကြောင့် မင်း အဖေ၊ အမေများနဲ့ အတူနေချင်တာတုံး”

“အမေနဲ့အဖေကို ချစ်လို့၊ ပြီး.. ကျေးဇူးဆပ်ချင်လို့”

“မောင်စုန်ရယ်.. မင်းအဖေနှင့်အမေ ဘယ်ဘဝရောက်နေလဲ.. သိလား”

“သိပါတယ်ဘုရား။ သူတို့ မကျွတ်မလွတ် ပြိတ္တာဘုံ တစ္ဆေဘဝ ကို ရောက်နေကြပါပြီဘုရား”

“သူတို့နဲ့နေချင်ရင် မင်း သူတို့နောက် လိုက်ရမှာ”

“လိုက်ရဲပါတယ်ဘုရား”

“ဗုဒ္ဓေါ..”

ဘုန်းကြီးဦးသက်ရှည် မောင်စုန်ရဲ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး လွန်စွာ ကရုဏာသက်၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။ အင်း.. သင်းကလေး သူ့မိဘနှစ်ပါးကို အလွန်အမင်းချစ်ခင်စွဲလမ်းနေရှာသကိုး။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

နတ်မျက်စိမောင်စုန်နှင့် ဖိပါက်ကြမ္မာပွဲသိမ်း ❀ ၅၅

“မောင်စုန်..”

“ဘုရား..”

“ကွယ်လွန်သူမိဘနှစ်ပါးရဲ့ ကျေးဇူးကို ဘယ်လိုဆပ်ရမလဲ။ အဲဒါ မင်းသိသလား”

“မသိပါဘုရား”

“မှတ်ထား၊ ငါ့တပည့်။ အသက်ရှင်နေဆဲ မိဘနှစ်ပါးရဲ့ ကျေးဇူး တို ဆပ်ချင်ရင် ဗိဘစကားကို ခြေထယ်မကျနားထောင်ပြီး မိဘကို ကောင်း စွန့်စွာပြုစုစောင့်ရှောက် လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးရတယ်။ အဲဒါ အသက်ရှင်တုန်း သားသမီးက မိဘကျေးဇူးကို ဆပ်တာ။ ကွယ်လွန်သွားတဲ့ မိဘနှစ်ပါးရဲ့ ကျေးဇူးကို ဆပ်ချင်ရင် သူတို့နောက်ကို လိုက်သွားလို့ မရဘူး။ ကိုယ်သွား လည်း တွေ့ချင်မှ တွေ့ရမှာကွယ်”

“ဘာဖြစ်လို့မတွေ့ရမှာလဲဘုရား”

“ဟဲ့.. ငတ်းရဲ့။ မင်းမိဘနှစ်ပါးက အသေဆိုးနဲ့သေပြီး အစွဲ အလမ်းကြောင့် မရဏာသန္နဇော၊ အာသန္နကံဇောနဲ့ လားရာဂတိအသစ် မှာ ပြိတ္တာ၊ တစ္ဆေ ဖြစ်နေကြတာ။ ပြောရရင် သူတို့တွေက အကုသိုလ်ကံ အသေဆိုးနဲ့ သေရတာ။ နင်က ကုသိုလ်ကံအစွဲနဲ့ သေခဲ့ရင် နတ်ဘုံ ရောက်ချင်ရောက်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် အကုသိုလ်ကံအစွဲနဲ့ သေဆုံးခဲ့ရင် ငရဲ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ်.. ဒီလေးဘုံ ဘယ်ဘုံရောက်မှန်း မသိဘူး။ ကံတူအကျိုးပေးဘဝနဲ့ အကြောင်းပါရင် တမလွန်မှာ ဆုံရနိုင် ကောင်းရဲ့။ ကံတူအကျိုးပေးမတူညီရင် မဆုံရဘူး တပည့်ရဲ့။ ဒီမှာ မောင် စုန်.. ငါ့တပည့်..။ ကွယ်လွန်သူမိဘနှစ်ပါးကို မင်းသိပ်ချစ်သလား”

“ချစ်ပါတယ်ဘုရား”

“ကျေးဇူးအလွန်ဆပ်ချင်သလား”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၅၆ * မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

“ဆပ်ချင်ပါတယ်ဘုရား”

“ကောင်းပြီ...။ မင်းဆပ်ရမယ်။ ထိုက်ထိုက်တန်တန်ကို ဆပ်ရမယ်”

“ဘယ်လိုဆပ်ရမလဲ ဘာဘုန်း”

“ပေတဒါနနဲ့ ဆပ်ရမယ်”

မောင်စုန် မကြားဖူး၍ ဘာဘုန်းဦးသက်ရှည်၏မျက်နှာကို မောကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ပေတဒါန...။ ပေတဒါနဆိုတာ ဘာပါလဲဘုရား”

“ပေတဒါနဆိုတာ ကွယ်လွန်သူအတွက် ရည်စူးပေးလှူရသော ဒါနကို ပေတဒါန (ပြိတ္တဒါန) လို့ ခေါ်သကွယ်။ ပြီးသည့်နောက် ပြိတ္တာဘဝရောက်သွားသူများကို ရည်စူးပြီး သူတို့ကောင်းကျိုးချမ်းသာရစေဖို့ အတွက် ကျန်ရစ်သူများက ပေးလှူရတဲ့အလှူကို ခေါ်တာကွယ်”

“ရှင်းပြပါဦး ဘာဘုန်း။ တပည့်တော်သိပ်နားမလည်ဘူးဘုရား”

“အိမ်း... အားလုံးအတွက် ပြောပြမယ်။ ပေတဒါနလို့ခေါ်တဲ့ ကွယ်လွန်သူအား ရည်စူး၍ လှူဒါန်းရာမှာလည်း ကွယ်လွန်သူတိုင်း ကောင်းကျိုးချမ်းသာမရနိုင်တာကို သတိပြုကွယ်။ ဒါက လုပ်ထုံးလုပ်နည်းမှန်မှ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ ရနိုင်တာ။ နားထောင် ငါ့တပည့်။ သေသူအတွက် ကောင်းရာဘုံဘဝကိုရောက်အောင် ပေတဒါနပေးလှူရာမှာ အင်္ဂါလေးရပ်ညီညွတ်ဖို့ လိုသကွယ်။ အဲဒါများကတော့...”

၁။ ကွယ်လွန်သူ မည်သူမည်ဝါအတွက်ကို သေသေချာချာရည်စူးပေးလှူရမယ်။

၂။ ကွယ်လွန်သူကိုယ်တိုင်ကလည်း တမလွန်ဘဝကနေ သာဓုခေါ်နိုင်သောဘဝမျိုးရှိပြီး သာဓုလည်း ခေါ်ရန် အသင့်ရှိနေရမယ်။

နတ်မျက်စိမောင်စုန်နှင့် ပိပါက်ကြွေပွဲသိမ်း * ၅၇

၃။ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်အနေနဲ့ ဒုဿီလ (သီလမရှိသူ) မဖြစ်ရဘူး။ သီလဝတ္တရဟန်း (သီလရှိသောရဟန်း) ဖြစ်ခြင်း သို့မဟုတ် သံဃိကအလှူ ဖြစ်ရပါမယ်။

၄။ လှူဖွယ်ဝတ္ထုမှာလည်း ရဟန်းသံဃာတော်များနှင့် မအပ်စပ်သော (အကပ္ပိယအနာမာသ) ငွေကြေးမဟုတ်ဘဲ ဘုရားရှင်ခွင့်ပြုထားသည့် ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း၊ ကျောင်း၊ ဆေး၊ ဖြစ်ရမယ်။ ဒီအင်္ဂါလေးရပ်နဲ့ ညီညွတ်မှ ကွယ်လွန်သူအနေနဲ့ ကုသိုလ်အဖို့ ဘာကို သာဓုခေါ်နိုင်လိမ့်မယ်။ သာဓုခေါ်နိုင်မှ ကောင်းရာဘုံဘဝကို ရောက်ရှိပြီး အစားဆင်းရဲ အနေဆင်းရဲ ဒုက္ခက ကင်းလွတ်သွားလိမ့်မယ်။ မင်း အဲဒါမျိုးလုပ်ရမယ်။ ဒါမှ ကွယ်လွန်သူမိဘနှစ်ပါးရဲ့ ကျေးဇူးစစ်စစ်ကို ဆပ်ရာရောက်လိမ့်မယ်။ သူတို့နဲ့ အတူနေချင်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တားနဲ့ထိုးသေ၊ အဆိပ်သောက်ပြီး လိုက်သေရင် သူရော၊ ကိုယ်ပါ ပြိတ္တာဘုံသားဘဝနဲ့ ပိုပြီးဒုက္ခကြီးလိမ့်မယ်။ ကြားလား၊ မောင်စုန်”

“မှန်ပါ့ဘုရား”

“ကွယ်လွန်သူ မင်းရဲ့မိဘနှစ်ပါး မင်းနောက်ကနေ လိုက်နေတာ၊ အသံပေးနေတာ၊ အိပ်မက်ပေးနေတာ၊ ကိုယ်ထင်ပြနေတာဟာ မင်းကိုချစ်တဲ့စော၊ စွဲလမ်းတဲ့စောနဲ့ တကောက်ကောက်လိုက်နေတာ မှန်ပေမယ့် သူတို့ဘဝ မကျွတ်မလွတ်ဖြစ်ပြီး ကောင်းမှုဒါနနဲ့ ကျွတ်အောင် လွတ်အောင် လုပ်ပေးဖို့ မင်းကိုသတိပေးနေတာ။ ဒါကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်စစ်စစ်ဖြစ်ပြီး နားလည်သဘောပေါက်ပါ မောင်စုန်”

“ဘာဘုန်း...”

“ဘာတုံး”

“ဒါဆို တပည့်တော် ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမတုံးဘုရား”

၅၈ ❀ မောင်ညိုမိုး (သန်လျင်)

“အခု မင်းမှာ မင်းရဲ့ချွေးနဲ့စာ စုငွေဘယ်လောက်ရှိတုံး”

“ဟောပြောပေးလို့ လာရောက်ပေးကမ်းကြတာ ငါးရာလောက် ရှိပါတယ်ဘုရား”

“အေး.. အဲဒီငွေနဲ့ စင်ကြယ်တဲ့သံဃာတော်သုံးပါးကို ဆွမ်း ကပ် သင်္ကန်းကပ် ဆေးဝါးကပ်..။ ကပ်တဲ့နေ့မှာ မင်းရဲ့အမေနဲ့အဖေကို ရည်စူးပါတယ်လို့ လျှောက်ထားပြီး လုပ်”

“မှန်လှပါတုရား”

၄၄

မောင်စုန်က သူ့ဟောပြောလို့ရသည့် ငွေကလေးနှင့် သင်္ကန်း သုံးစုံဝယ်လိုက်သည်။ ထိ၊ ဖိနပ်၊ ယပ်လည်း ဝယ်လိုက်သည်။ ရဟန်း သံဃာနှင့် သင့်လျော်မည့် ဆေးဝါးအချို့လည်း ဝယ်လိုက်၏။

သည့်နောက် ဘာဘုန်းတို့ကျောင်းမှာပဲ ကပ္ပိယကြီးဦးကျောက် တလုံး၏အကူအညီဖြင့် ရဟန်းသုံးပါးစာ ဆွမ်းချက်ပြီး ဘာဘုန်းအပါအဝင် ဘုန်းကြီးအိုသုံးပါးကို မိဘနှစ်ပါးအတွက် ရည်စူး၍ ပေတဒါနလှူဒါန်း လိုက်သည်။

ကွယ်လွန်သူ မိဘနှစ်ပါးကိုလည်း တရားအတူနာ၍ အမျှဝေ လျှင် သာဓုခေါ်ပါရန် ပန်ကြားလိုက်သည်။

သက်တော် (၁၀၃) နှစ်ရှိ ဘုန်းကြီးအိုကြီးက တရားအလှူပွဲတွင် ယင်းမိဘကျေးဇူးဆပ် ပေတဒါနကုသိုလ်တော်အလှူသည် မိမိသာရမင်း ကြီး၏ အဆွေအမျိုး ငြိတ္တာများ ထိုဘဝမှ လွတ်မြောက်ချင်၍ ကကုသန် ဘုရား၊ ကောဏာဂုံဘုရား၊ ကသပဘုရားနှင့် ဂေါတမဘုရားရှင်တို့

ဘုရားလေးဆူပွင့်သည်တိုင် ရွှေလင်စောင့်စားရသည့် ဘဝအဖြစ်ဆိုင်းနှင့်
မိမိသာရမင်းကြီး အမျှမဝေမိ၍ မင်းကြီးကိုခြောက်လွန်ပုံမှသည် ဂေါတမ
ဘုရားကို ရည်စူး၍ (၉) ကမ္ဘာက ပြိတ္တာဆွေမျိုးများကို ရည်စူးပြီး အလှူ
ပေး။ အမျှဝေလိုက်မှ အားလုံး ပြိတ္တာဘုံသားဘဝမှ လွတ်မြောက်ပြီး
ကောင်းရာသုဂတိဘုံသို့ ရောက်ရှိခံစားရသည့်အကြောင်း ဟောပေးခဲ့၏။
ပြီးနောက် ရေစက်ချွန်ကြသည်။ မောင်စုန် ကွယ်လွန်သူမိဘနှစ်ပါးအား
အလှူအတန်းပေးဝေလိုက်သည်။

“အမေနှင့်အဖေတို့အပါအဝင် သုံးဆယ့်တစ်ဘုံသားအားလုံး
တို့အား အမျှ.. အမျှ.. အမျှပေးဝေပါ၏။ သာဓုခေါ်ဆိုကြပါကုန်လော့”

ရင်ထဲတွင် ကြည်နူးချမ်းမြေ့သလို ရှိသွားသည်။ ကျေနပ်ဝမ်း
သာလည်း ရှိသွားသည်။ မောင်စုန်ခို၍ကျေနပ်ဝမ်းသာဖြစ်ရသည်ကား
ညတုန်းက မိုးလင်းခါနီးမက်သည့် အိပ်မက်ဆန်းပဲဖြစ်၏။

အိပ်မက်ထဲမှာ ကွယ်လွန်သူမိဘနှစ်ပါးကို မြင်ခဲ့ရ၏။ ဟိုယခင်
အိပ်မက်များလို သွေးသံရဲရဲ အဝတ်အစားအစုတ်အပြတ်၊ မျက်ရည်လည်
ရွှဲတွေနှင့် မဟုတ်။ တောက်ပပြီးလက်သည့် အဝတ်အစားများနှင့်။ အမေ
ဆံထုံးတွင်လည်း အမေလူ့ဘဝတုန်းက နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်ပန်ဆင်ခဲ့သည့်
ဒေါနပန်းများနှင့်။ နှစ်ဦးစလုံး ပြုံးရွှင်ရယ်မောလျက် တွေ့ရသည်။

အမေက မောင်စုန်ရဲ့ပါးကို ညာလက်နှင့်ဖွတ်၍ ရယ်နေ၏။
သည်မှာ အဖေက စကားတစ်ခွန်းပြောလိုက်သည်။

“လူလေးမောင်စုန်...။ အဖေတို့မြေပုံမှာ ရေတစ်ခွက်စီ သွား
လောင်းလိုက်”

ဟု ပြောပြီး ချက်ချင်းပျောက်ကွယ်၍သွားခဲ့၏။
မောင်စုန် အိပ်မက်မှလွန်နိုးသောအခါ အိပ်ခန်းတစ်ခုလုံး ဒေါန

နန်းရန်များ မွှေးကြိုင်နေသည်ကို ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ် ရှုခိုက်လိုက်ရပြီး
မင်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

မိုးလင်းသောအခါ အိပ်မက်ထဲမှာ အဖေပြောသွားသည့်အတိုင်း
မောင်စုန် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ရှိ သူတို့ဇာတိချက်ကြွ မွေးရပ်မြေရွာကလေး
သို့ အရောက်သွားခဲ့လိုက်သည်။

ဦးစွာ ရွာသင်္ချိုင်းသို့ အရင်သွားလိုက်သည်။ ရွာသင်္ချိုင်းမှာ
အဖေနှင့်အမေမြေပုံရှိသည်။ မှတ်တိုင်နှစ်ခုသည် ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့်
ပြုတ်ကျပြီး တိုင်ပဲကျန်ရစ်နေ၏။

မောင်စုန် အဖေမြေပုံနှင့် အမေမြေပုံပေါ်သို့ ရေအေးအေးနှစ်
ခွက်ကို လေး... လိုက်ပြီး...

“အ...နှင့်အဖေတို့...။ သင့်ရာဘုံတဝမှာ အေးအေးချမ်းချမ်း။
ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေကြပါခင်ဗျာ”

ဟု ပြော၍ ပြန်အလှည့် မမျှော်လင့်ဘဲ လူကြီးတစ်ယောက်ကို
မြင်လိုက်ရသည်။ လူကြီးက အသက်ခြောက်ဆယ်ဝန်းကျင်ခန့် ရှိလိမ့်
မည်။ မျက်နှာပေါ်၌ ဓားဒဏ်ရာလိုလို ကျည်သင့်ရာလိုလို ကြက်ခြေခတ်
အမာရွတ်ကြီးနှင့်။ ပြီးတော့ ညာဘက်နားရွက်မရှိ။

မောင်စုန်က လူကြီး၏မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသောအခါ အလွန်
ဘီအံ့သြ၍ ပါးစပ်ဟဲသွားခဲ့ရသည်။

ဓားဒဏ်ရာကြက်ခြေခတ်နှင့် လူကြီးလည်း မြေပုံတစ်ခုရှေ့မှာ
ရပ်၍ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ခေါင်းမှာ ဦးထုပ်လည်းဆောင်းထား၏။

ကြည့်ပြီး မျက်နှာပြန်အလှည့်မှာ မောင်စုန်ကို တွေ့သွား၏။
မောင်စုန်ကလည်း လူကြီး၏မျက်နှာကို မမှိတ်မသုန်ကြည့်နေသည်။

သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေမှန်း မိမိသွားသောအခါ လူကြီးက မောင်
စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၆၂ ❀ မောင်ညိုမိုး (သန်လျင်)

စုန်ရှိရာသို့ လှမ်းလာလိုက်ပြီး..

“သူငယ်..”

“ဗျာ..”

“မင်းက ငါ့ကိုစိုက်ကြည့်နေရအောင် ငါ့ကိုသိလို့လား”

“အဲ.. အဲ.. ဟို.. ဟို..”

“သိလို့လား”

ထိုလူကြီးက အသံမာမာနှင့် မေးလိုက်သည်။ သည်မှာပဲ မောင်
စုန်၏မျက်စိအာရုံထဲမှာ မြင်ကွင်းတစ်ခုပေါ်လာ၏။

လူကြီး၏ရင်ဘတ်မှာ သွေးများယိုစီးကျနေသည့်မြင်ကွင်း။

“ဟေ့ကောင်.. ငါမေးနေတယ်လေ”

“မ.. မသိပါဘူးခင်ဗျာ”

သူ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသောလေသံနှင့် ပြန်ပြောပြီး နောက်
ဆုတ်၍ ပြန်လှည့်လာလိုက်သည်။

“တောက်..”

ထိုလူကြီး၏ တောက်ခတ်သံကိုလည်း ခပ်ကျယ်ကျယ်ကြားလိုက်
ရလေသည်။

<၄>

မောင်စုန် ရွာမှာနှစ်ရက်နေ၍ ဆွေမျိုးသားချင်းအိမ်များသို့
လျှောက်လည်လိုက်သည်။ မောင်စုန်ကို ပြန်တွေ့ရ၍ ဆွေမျိုးသားချင်း
များက ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုကြ၏။

ဘကြီးကောင်းမြတ် လူကြီးရောက်နှင့် ဆုံးသွား၍ အသုဘအိမ်
သို့ မောင်စုန်သွားရောက်သတင်းမေးခဲ့၏။

ကျေးရွာအသုဘမိုး ညဘက်မှာ ဖဲပိုင်းက စည်နေသည်။ ဈေး
သည်များကလည်း အသုဘအိမ်ရှေ့မှာ မီးခွက်လေးများနှင့် ရောင်းနေ၏။

ကိုကျေးတောတို့အရက်ဆိုင်မှာလည်း လူစည်ကားနေ၏။ ဖဲပိုင်း
မှ အသံများကို ဆူညံစွာကြားနေရ၏။

မောင်စုန် ဖဲပိုင်းများကို လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ..

“ဟိုက်..”

အလို.. မနက်က သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ တွေ့ခဲ့ရသည့် မျက်နှာတူး
အော်ရာနှင့် နားရွက်တစ်ဖက်မရှိသော လူကြီးပါကလား။ လူကြီးက ဖဲ

၆၄ ❀ မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းမှာ ဒိုင်ကိုင်နေ၏။ သူ့ရှေ့မှာ ငွေစက္ကူများ ပွေးနေ၏။

သည်မှာ လူကြီးက သူ့ကိုမြင်သွားပြီး လှမ်းကြည့်နေ၏။ မောင်စုန်ကလည်း လူကြီးကို ပြန်ကြည့်နေမိ၏။ မျက်စိချင်းအဆုံမှာ ဘေးဒဏ်ရာအမာရွတ်နှင့်လူကြီးက သူ့ကိုအံ့ကြိတ်ပြလိုက်သဖြင့် မောင်စုန် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်သွားသည်။

သို့သော် မောင်စုန်၏မျက်စိအာရုံထဲမှာ လူကြီး၏ရင်ဘတ်မှ သွေးကွက်ကို မြင်နေရသလိုရှိ၏။ သူဘာပြောရ၊ လုပ်ရမှန်း မသိ။ လူကြီး၏ မျက်လုံးအကြည့်ဒဏ်ကို မခံနိုင်သည့်အဆုံး အသုဘအိမ်မှ ဖယ်ကြည့်၍ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

အစ်မတစ်ဝမ်းကွဲအိမ်မှာ အစ်မများ၊ ညီများနှင့် ဝိုင်းဖွဲ့စကားပြောနေစဉ် အသုဘအိမ်ဘက်မှ ဝုန်းဒိုင်းကြ အော်ဟစ်ဆဲဆို ဝရမ်းသုန်းကားရန်ဖြစ်သံများ ကြားရပြီး လူအချို့ပြေးလွှားနေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ရိုက်နှက်ကြိုးငါးသံများလည်း ကြားရ၏။ မောင်စုန်တို့အုပ်စုမှာ စကားပြောနေရာမှ ထ၍ ဘကြီးအသုဘအိမ်ရှိရာသို့ ပြေးသွားလိုက်ကြသောအခါ ရပ်ကွက်လူကြီးများရောက်နေပြီး ဝိုင်းဖွဲ့နေသည့် လူအုပ်ကြီးကိုပါ အောက်လင်းမီးရောင်နှင့် မြင်လိုက်ရသည်။

“ဘာဖြစ်ကြလို့တုံးဗျ”

“ဖဲလိမ်ရိုက်လို့ စကားများပြီး ချကြတာ”

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်လဲ မောင်ထိန်”

“ဒိုင်လုပ်တဲ့လူကြီးတော့ ဘေးထိုးခံရပြီး သေသွားပြီဗျ”

“ဟင်..”

“အမလေး.. ဘုရား.. ဘုရား..”

လူအုပ်ကို ထိုး၍၊ တွန်း၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ မောင်စုန်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

နတ်မျက်စိမောင်စုန်နှင့် ဝိပါက်ကြမ္မာပွဲသိမ်း ❀ ၆၅

ရင်တုန်အံ့သြဖွယ်မြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရတော့၏။

ရင်ဝမှာ ဘေးမြှောင်တန်းလန်းစိုက်၍ အသက်ထွက်နေသူကား မျက်နှာမှာ ဘေးဒဏ်ရာကြက်ခြေခတ်ကြီးနှင့် မနက်က သင်္ချိုင်းမှာတွေ့ခဲ့ရသည့် နားရွက်ပြတ်လူကြီး။

စောစောတုန်းက သူ့ကိုအံ့ကြိတ်ပြပြီး မနက်တုန်းက ‘ငါ့ကို မင်းသိလား’ ဟု မေးကာ တောက်ခတ်ခဲ့သည့်လူကြီး။

အခု ရင်ဝတွင် ဘေးတန်းလန်းစိုက်၍ သွေးသံရဲရဲနှင့် သေပြီ။

မောင်စုန် သူ့မျက်စိနိမိတ်အာရုံကို ဝိညာဉ်အံ့သြခဲ့ရပြီး ဒါနှင့်အတူ သေသူ လူကြီး၏ ဝိပါက်ကြမ္မာကိုလည်း သူတန်းသိနေသည်။

သည်လူကြီးကို သူ့မှမြင်ဖူးသည်မဟုတ်။ လွန်ခဲ့သည့် ကလေးဘဝကတည်းက မြင်ဖူးခဲ့၏။ သူသည် အခြားလူမဟုတ်။ မောင်စုန်၏ မွေးမိခင်နှင့် ဖခင်ကို ရက်ရက်စက်စက် သေနတ်နှင့်ပစ်သတ်ခဲ့သည့် မျက်နှာမှာ ဘေးဒဏ်ရာကြက်ခြေခတ်နှင့် နားရွက်တစ်ဖက်မပါသော သူပုန်မှန်း သူ့ပြန်လည်အမှတ်ရလိုက်။ သိလိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပေသတည်း။

မောင်ညိုမိုင်း(သန်လျင်)

နတ်မျက်စိမောင်စုန်နှင့်
မင်္ဂလာလက်ပွဲ

နတ်မျက်စိမောင်စုန်နှင့် မင်္ဂလာလက်ပွဲ

မောင်စုန်...။

သူ့ကို အချို့သောသူများက နတ်မျက်စိမောင်စုန်ဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။ အဘယ့်ကြောင့်မှ သူ့မျက်စိနှစ်လုံးအနက် တစ်လုံးသောမျက်စိသည် အကြောင်းသင့်လျှင် နတ်မျက်စိကဲ့သို့ အရာရာကို ထွင်းဖောက်၍ မြင်သောကြောင့်ဖြစ်၏။

သို့နှင့်...

မောင်စုန်ကို လူအတော်များများက ချဉ်းကပ်ပြီး မေးကြမြန်းကြသည်ရှိ၏။ ကျွဲပျောက်၊ နွားပျောက်၊ ဥစ္စာပျောက်၊ လူပျောက်မှသည်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၆၈ ❀ မောင်ညိုမိုး (သန်လျင်)

အမှောင်ပယောဂများကိစ္စအထိ လာရောက်အကူအညီတောင်းလေ့ရှိကြ၏။ မေးမြန်းကြ၏။

နောင်အခါ..

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးများက ရွှေကျီးညိုသင်္ချိုင်းမှာနေသည့် မောင်စုန်ထံသို့ ဝတ္ထုပစ္စည်းများ၊ ငွေကြေးများနှင့် မေးမြန်းဆရာတင်ကြ၏။

အဲဒီမှာ ရွှေတူးသည်လုပ်ငန်းရှင်များလည်း ပါ၏။ သူတို့က ရွှေကြောဘယ်နေရာမှာ ရှိနေသည်ကို သိချင်ကြသည်ကိုး။

မိုးကုတ်မှ ကျောက်သူဌေးများလည်း လာကြသည်။

အဖိုးတန်ကျောက်များ ဘယ်လိုနေရာမှာရှိသလဲ။ မောင်စုန်ကို လိုက်ကြည့်စေချင်သည်။

ကားအကောင်းစားများဖြင့် လာပင်ကြသည်။ ငွေထုပ်ကြီးများ ပုံပေးကြသည်။ နိုင်ငံခြားဖြစ် စားကောင်းသောက်ဖွယ်ပစ္စည်းမျိုးစုံနှင့် ကန်တော့ကြသည်။

ဆရာလေးနေချင်သပဆိုလျှင် သူတို့ကမှာ လာနေပါ။ ဆရာ သခင်လို ကိုးကွယ်မှုဇော်ပါမည်ဟု သူဌေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးများက လာ ရောက်ပင့်ခေါ်ကြ၏။

ရေလုပ်ငန်းလုပ်သည့် ငါးရွံ့သူဌေးများကလည်း ရောက်လာကြ သေးသည်။ ဘယ်နေ့ ပင်လယ်ထွက်ရင် ငါးကြီးငါးကောင်း များများရနိုင် မည်လဲ။ အားကိုးတကြီးမေးကြသည်။

မောင်စုန်က ငွေပုံပေး၊ ရွှေပုံပေးတိုင်း မလိုက်။

မေးတိုင်း မပြော။

လောဘသားတို့၏အလိုကို မလိုက်။ ပေးသမျှပစ္စည်းများကို ပြင်းဆန်လေ့ရှိသည်။ သူတို့က ပြန်မယူဘဲ ထားခဲ့လျှင် မွေးစားအဖေ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

နတ်မျက်စိမောင်စုန်နှင့် မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ ❀ ၆၉

ဘုန်းကြီးဦးသက်ရှည်ကျောင်းသို့လည်းကောင်း၊ လှူဒါန်းလေ့ရှိသလို ရွှေ ကျီးညိုသင်္ချိုင်းတွင် သူနှင့်အတူနေသည့် စလ္လာလကြီးဦးဌေးတောက်ကို လည်းကောင်း၊ အနီးဝန်းကျင်ရှိ မရှိဆင်းရဲသား လက်လုပ်လက်စားများ၊ တောင်းရမ်းစားသောက်နေသည့် ဒုက္ခိတသက်ကြီးရွယ်အိုများကိုလည်း ကောင်း စွန့်ကြပေးကမ်းလေ့ရှိ၏။

သို့ကလို အဖိုးတန်အဝတ်အစားနှင့် စားဖွယ်သောက်ဖွယ်ပစ္စည်း များအား ကိုယ်ကျိုးအတွက် လုံးဝအသုံးမပြုဘဲ စွန့်ကြပေးကမ်း လှူဒါန်းရ အောင် လာဘ်လာဘပေါများလွန်းမက ပေါများသည်ကို အနီးကပ်နေသူ စလ္လာလကြီးဦးဌေးတောက် မြင်ရသောအခါ..

“မောင်စုန်..”

“ဘာတုံး ဦးဌေးတောက်”

“မြို့ထဲမှာ ဆိုင်ဘုတ်ချိတ်ပြီး နတ်မျက်စိမောင်စုန်၊ မနော အာရုံထူး အကြားအမြင်ဗေဒင်ဆရာလို့ ဟောစားကွာ။ ငါ့လူ ကြီးပွား ချမ်းသာကိန်းထဲ ရောက်နေပြီကွာ”

“မဟောချင်၊ မလုပ်ချင်ပါဘူးဗျာ”

“ဟ.. ဘာဖြစ်လို့တုံး။ အချို့များ နည်းနည်းပါးပါး အကြား အမြင်လေးရတာနဲ့ သတင်းစာမှာ ကြော်ငြာပြီး ဟောပြောစားနေတာ။ အချို့ ကားတောင်စီးနေကြပါကွာ။ ငါ့လူက ဘာကြောင့်မလုပ်ချင်ရတာ တုံး။ ရှက်လို့လား”

“ဟင့်အင်း..”

“ဒါဖြင့် ဘာသဘောလဲ”

“ချမ်းသာမှာစိုးလို့”

“ဟေ.. ချမ်းသာကြီးပွားရင် မကောင်းဘူးလား မောင်စုန်ရာ။”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၇၀ * မောင်ညိုပိုင် (သန်လျင်)

လူတိုင်း ကြီးပွားချမ်းသာချင်လို့ အမျိုးမျိုးကြိုးစားနေကြတာ မဟုတ်လားဟ”

“ချမ်းသာသွားတဲ့လူတိုင်း ဘဝမေတ္တာ များတယ်။ ဘဝမေတ္တရင် ဘဝင်မြင့်ကုန်ရော။ ဘဝင်မြင့်တာနဲ့ အောက်ခြေလွတ်ပြီး လူကို လူလို မမြင်ချင်ကြတော့ဘူးဗျ။ လူကို လူလို မပြင်တော့ရင် ပျက်စီးကိန်းက နောက်ကနေ လိုက်လာရော။ အားလုံး အနိစ္စနဲ့ သင်္ခါရချည်းပါဗျ။ မမြဲပါဘူး။ ခုလို ဆင်းဆင်းရဲရဲနေရတာ သူခိုးလည်း မကြောက်ရဘူး။ စားပြလည်း မကြောက်ရဘူး။ မနာလိုသူလည်း မရှိဘူး။ အားလုံး သေသွားရင် ပုဆိုးနဲ့အင်္ကျီတစ်စုံအပြင် ဘာမှမပါကြဘူး။ သေရာပါအောင် လုပ်ရမှာက ဒါနု၊ သီလ၊ သမုထ၊ ဘာဝနာ.. အဲဒါတစ်ခုခု လုပ်နိုင်မှ သေရာပါမှာဗျ”

“ဟဲ့.. ငါ့လူကလည်း တစ်မျိုးပဲနော်”

“အဲဒီတစ်မျိုးကိုမှ ဘုရားကြိုက်၊ နတ်ကြိုက်တာဗျ”

“အေး.. အေး.. ငါ့လူနေချင်သလို နေပါ။ လုပ်ချင်သလို လုပ်ပါကွာ။ ငါ့လူစိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးတာပါပဲ”

မောင်စုန် တစ်ခါတစ်ခါ စဉ်းစားသည်။ သူ နတ်မျက်စိလို အာရုံအမြင်ထူးရနေတာ ကံမှကောင်းရဲ့လား။

သူ့ဘဝက ဒုက္ခမျိုးစုံကို မျက်ရည်၊ ရှိုက်သံနှင့် အရင်းတည်၍ ကျော်လွှားခဲ့ရသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝနှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းဝေယျာဝစ္စမျိုးစုံလုပ်ရင်း ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ တိတ်တခိုးချစ်သူကို လင်မယားအရာရောက်ပြီးမှ စွန့်လွှတ်ခဲ့ရသည်။

သည့်နောက်တွင် သေကောင်ပေါင်းလဲအရိုက်ခံရပြီး ဦးနှောက်ထိခိုက်ခဲ့သည်။ ဘယ်အရာမှ မမှတ်မိတော့ဘဲ လျှောက်သွားခဲ့သည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

နတ်မျက်စိမောင်စုန်နှင့် မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ * ၇၁

နောက်.. သင်္ချိုင်းကုန်းမှာနေစဉ် မိုးကြိုးပစ်ခံရပြီး သေသွားသည်ဟု အဘုန်းဦးသက်ရှည်နှင့် စဏ္ဍာလဦးငွေတောက်တို့က ယုံကြည်ပြီး မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ရန်လုပ်နေစဉ် မြှုပ်ခါနီးမှာ ကံကြီးလှစွာ ပြန်လည်အသက်ရှင်ခဲ့ရသည်။

အမှန်မှာ သူမိုးကြိုးပစ်ခံရပြီး မသေဘဲ မြောသွားခဲ့တာ။ မြောသွားရင်း သူ နတ်ပြည်သို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။ နတ်မင်းကြီးက လူ့ဘဝအသက်ရှင်သန်လှုပ်ရှားနေစဉ်က ဘုန်းကြီးကျောင်းရဲ့ ဝေယျာဝစ္စအဝဝကို အညည်းမညှူလုပ်ကိုင်ခဲ့၍ မသေရသေးဘူး ပြန်တော့၊ နောင်မှ နတ်ပြည်တိုလာခဲ့ဟု ပြောသည်။

သည်မှာ ဘာလို့ချင်လဲလို့မေးတော့ ဘယ်ဘက်မျက်စိတစ်လုံး လူဆိုးများလက်ချက်နှင့် ကန်းသွား၍ အဲဒါပြန်မြင်ချင်သည်ဟု ပြောလိုက်သောအခါ နတ်မင်းကြီးက ငါ့မျက်စိတစ်လုံး ပေးလိုက်မယ်။ အဲဒီမျက်လုံးနဲ့ လူတွေအကျိုးကို သတိပြုကြည့်ရပြီး ကောင်းကျိုးပြုဟုပြောကာ ကန်းနေသည့်မျက်လုံးထဲသို့ မျက်စိတစ်လုံး အစားထည့်ပေးလိုက်သည်။

လွင့်မျောအိပ်မက်ပါ။

မေ့မြောအိပ်မက်ပါ။

သူ ကံကြီးလှ၍ မြှုပ်ခါနီးမှ ပြန်ရှင်လာတော့ အားလုံးက အံ့သြကြသည်။ အဲဒီမှာ ကန်းနေသည့် ဘယ်ဘက်မျက်လုံးသည် လိုအပ်၍ အရေးကြီးလျှင် အရာရာကို ထွင်းဖောက်၍မြင်ရသည်ကို ထူးဆန်းစွာ ကြုံရသည်။

ထူးဆန်းသောမျက်လုံး..။

နတ်မင်းကြီး လွင့်မျောအိပ်မက်မှ ကျေးဇူးပြုလိုက်သည့် မျက်လုံး။ ဒီနတ်ပေးမျက်လုံး (နတ်မျက်စိ) ဖြင့် သူ လူတော်တော်များများရဲ့

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၇၂ ❀ မောင်ညိုဖိုင်း (သန်လျင်)

ဒုက္ခကို သုခအဖြစ် ပံ့ပိုးခဲ့သည်။

ခုတော့ သူ့ကို နတ်မျက်စိမောင်စုန်ဟု ခေါ်ကုန်ကြပြီ။ အရမ်း
ကာရာ အားကိုးကြကုန်ပြီ။

သူ လူတိုင်းကို ဟောလို့၊ ပြောလို့၊ မြင်လို့ မရပါ။ ဒါကို လူ
တိုင်းမသိ။ သူနှင့်တတ်စက်ကျသူ၊ ရေစက်ဆုံသူကိုမှ မောင်စုန်ဟောလို့
ရသည်။ ဒါကို ကြုံတိုင်း ရှင်းပြ၊ ပြောပြပေမယ့် အများက မယုံကြ။

ဖြစ်နိုင်လျှင် လွှင့်မျောအိပ်မက်မှ ကြုံခဲ့ရသည့် နတ်မင်းကြီးကို
အဲဒီမျက်စိ ပြန်အပ်ချင်သည်။

အင်း.. ပြန်အပ်လည်း ယုံကြမှာမဟုတ်။

သည်တော့ ရေစက်ဆုံ၍ အကြောင်းသင့်သူမှတစ်ပါး လောဘ
သားများနှင့် ကင်းအောင်နေမှ သီလစင်ကြယ်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ကာ
လောဘသားများကို အထူးရှောင်ကြဉ်ခဲ့လိုက်လေသည်။

တစ်နေ့နံနက်..

မောင်စုန် ဈေးဘက်ကပတ်ပြီး လမ်းလျှောက်ခဲ့လိုက်သည်။

“ကာက” တို့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ပေါ့ကျတစ်ခွက်သောက်ပြီး ပြန်ထွက်
လာလိုက်စဉ်..

“မောင်ကြီး..”

နောက်ဘက်မှ ခေါ်သံဖြစ်၏။ ကိုယ်နှင့်မဆိုင်၍ လှည့်မကြည့်မိ။

“ဒီမှာရှင့်.. မောင်ကြီး.. မောင်ကြီးရဲ့..”

အလို.. နောက်မှခေါ်သံက ခေါ်ရင်းကနေ သူ့လက်မောင်းကို
ဆိုင်ဆွဲလှည့်နေလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့..

“ဟိုက်..”

“အဟီး.. ဟီး.. ဟီး..”

စိတ်မနှံ့သူက လေးတစ်ယောက်၊ အသက်က-ရှိလှ နှစ်ဆယ့်တစ်
နှစ်ခန့်။ နေလောင်အသားအရေ ဆံပင်ရှည်ဖိုးဖိုးဖားဖား၊ သနပ်ခါးဘဲ
အစားနှင့်၊ အဝတ်အစားများကလည်း စုတ်ပြီလို့။

သူမရဲ့လက်ထဲမှာ စံပယ်ပန်းတစ်ကုံးလည်း ကိုင်ထားရဲ့။ လူ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၇၄ ❀ မောင်ညိုဦး (သန်လျင်)

တွေက သူတို့နှစ်ဦးကို ဝိုင်းကြည့်ပြီး ရယ်သွားကြသည်။

“မင်း.. ငါ့ကိုသိလို့လား”

မောင်စုန်က မိန်းကလေးရဲ့အသွင်သဏ္ဌာန်ကြည့်ပြီး ကရုဏာသက်၍ ကောင်းမွန်စွာမေးလိုက်သည်။

“သိတာပေါ့လို့။ ဟွန်း..”

သည်မှာ ဆိုက်ကာသမားအချို့က ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လှမ်းအော်ကြ၏။

“ခုမှ သူ့ဘဲနဲ့ ပြန်ဆိုတာဟေ့”

“အစကတော့ မရှိဘူးဆို ဘာပုရ”

“မင်းကိုကြိုက်လို့ ညာပြောတာနေမှာပေါ့ ငချစ်ရာ”

“ခုတော့ ဆွေးပေါ့ ငချစ်ရေ။ စိတ်မနှံ့သူတောင် သူ့ဘဲနဲ့သူဟာ ဟား.. ဟား.. ဟား..”

မောင်စုန်အထာမပေါက်သော်လည်း သူတို့နှစ်ဦးကို စောင့်ပြောနေကြမှန်းတော့ ခိုဝှမ်း၏။

“နှမလေးက ကျွန်ကို ဘယ်မှာသိတာတုံးဗျ”

“နတ်ပြည်မှာကတည်းက သိတာပေါ့တော်”

“မြတ်စွာဘုရား..။ နေပါဦး..။ ညည်းက နတ်ပြည်ရောက်ဖူးလို့လား”

“ရောက်ဖူးပါတော်။ မောင်ကြီးလည်း ရောက်ဖူးမဟုတ်လား”

“ဟေ့..”

“အဲဒီတုန်းက စကားမပြောလိုက်ရဘူး။ အခု လူ့ပြည်ပြန်ရောက်မှ ပြန်တွေ့လို့ ပြောပြတာ။ အဟီးဟီး..”

သူလည်း နတ်ပြည်ရောက်ဖူးသည်။ အတူဆုံဖူးသည်တဲ့။ မောင်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

နတ်မျက်စိမောင်စုန်နှင့် မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ ❀ ၇၅

နန် မိုးကြိုးပစ်ခံရစဉ်က ဝိညာဉ်လွှင့်ပျောပြီး နတ်ပြည်ရောက်ခဲ့သည့် စိတ်မက်ကို ပြေးသတိရလိုက်သည်။

သည်စိတ်မနှံ့သူလေးကော အဲဒီကို ရောက်ခဲ့ရောသလား။

“မောင်ကြီး..”

“ဘာတုံး နှမလေး”

“မောင်ကြီးကို လက်ဆောင်ပေးစရာရှိလို့တော့”

“ဘာပေးချင်လို့တုံး နှမရဲ့။ ပြော.. ပြော..”

“ဟောဒီ ခွေစလွယ်တော်။ ရော့.. ရော့..”

စိတ်မနှံ့သူကလေးက ပြောရင်းကနေ အသင့်ကိုင်ထားသည့် ဖယ်ပန်းကုံးရှည်ကို မောင်စုန်လည်ပင်းပေါ်သို့ ရုတ်တရက်စွပ်ချလိုက်ရကား မောင်စုန်ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားခဲ့ရ၏။

လမ်းသွားလမ်းလာနှင့် ဈေးသွားဈေးလာ လူများကလည်း သူတို့နှစ်ဦး၏ဖြစ်စဉ်ကိုကြည့်၍ ရယ်ကြ၊ ပြုံးကြ၏။

လမ်းထိပ်ဆိုက်ကားသမားအုပ်စုက ဝိုက်လေကလား။

“ဟေ့.. ငပု”

“ဘာတုံး ငပွေးရ”

“သူများသားသမီး ပန်းကုံးအစွပ်ခံရလို့။ မင်းကော ပန်းခွေဘယ်သူလာပေးမှာတုံးဟ”

“ပန်းခွေလား။ ဦး.. ကျက်သရေမရှိတဲ့ကောင်”

“ကြည့်ရတာ ပန်းကုံးအစွပ်ခံနေက မာအေးကားဘောလုံးပွဲပြန်ဦးအများဆုံးသွင်းခဲ့တဲ့ ဘောသမားလားမှ မသိဘဲကွ”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ကံကောင်းပြီး ကံကောင်းကြသကွ။ ဟေ့ဟေ့..”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၇၆ ❀ မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

ရယ်ကြလေရဲ့။ ထောင့်ကြလေရဲ့။ လှောင်ကြလေရဲ့။ ရှိပါစေ...
မောင်စုန် သူ့ရှေ့မှာ သူ့ကိုကြည့်လို့ သဘောကျရယ်မောနေသည့် စိတ်
မနှံ့သူလေးကို ကရုဏာသက်စွာကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“နှမလေး...”

“ရှင်...တော့...”

“ညည်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သတုံး နှမရဲ့”

“ကျွန်မနာမည်...”

“အေးလေ...”

“အဲ... ကျွန်မနာမည်က... အဲ... ဘယ်သူတဲ့တုံးဟင်”

ကြာလျှင် မောင်စုန် သူပါစိတ်မနှံ့သူဖြစ်ရမည့်ကိန်းမျိုးကြူ၍
ဆက်မမေးဘဲ လည်ပင်းပေါ်ရောက် စံပယ်ပန်းကုံးကို ပြန်ဖြုတ်ကာ စိတ်
မနှံ့သူလေးလည်ပင်းပေါ်သို့ ‘ခေါင်းပေါ်မှ စွပ်ချပေးလိုက်သည်။

“ဟာ...”

အဲဒီမှာပဲ မောင်စုန် စိတ်မနှံ့သူလေးလည်ပင်းပေါ်မှ ထူးခြား
သော ပြောင်းလဲမှုကို ရုတ်ခြည်းမြင်လိုက်ရသည်။

စံပယ်ပန်းကုံးက ရွှေခွေးကြိုးအပြားကြီး ဖြစ်သွားသည့်မြင်ကွင်း
မြင်လိုက်ရသည်က လျှပ်တစ်ပြက်ဖြစ်သည်။ မောင်စုန် ဝမ်းသာသွားခဲ့ပြီး
ဟောဒီစိတ်မနှံ့သူလေးမှာ မကြာခင် ကောင်းစားတော့မည်။

မောင်စုန်ရဲ့ ‘လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မျက်လုံးမှာ မိန်းကလေးရဲ့
မကြာခင်ကောင်းစားတော့မည့်နီမိတ်ကို ကြိုမြင်လိုက်ရပြီ။

“နှမလေး...”

“ရှင်...ဟင်...အင်...”

“ညည်းအမည် ပြောပါဦး နှမလေးရဲ့”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

နတ်မျက်စိမောင်စုန်နှင့် မင်္ဂလာလက်စွဲ ❀ ၇၇

“မောင်ကြီး... နောက်နှစ်ကျမှပဲ ပြောမယ် မောင်ကြီးရယ်။
အင်္ဂလန်မှာ ချေးသွားယိုစရာရှိလို့ လေယာဉ်အမီ ပြေးဦးမယ် မောင်ကြီး
ချေ။ တာ့တာ...”

သည့်နောက်...

“လာပြီဟေ့xoxoဪပဋ္ဌနဲ့xoxoလှည်းသားငါးရာxoxo”

ဟူသော အလင်္ကာရွှေမန်းဦးတင်မောင်ရဲ့ လှည်းသားငါးရာ
အော်ပရာဇာတ်ဝင်သီချင်းကို အားရပါးရ ခုန်ပေါက်အော်ဟစ်သီဆိုရင်း
မောင်စုန်အနီးမှ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

❀ ❀ ❀

“ဆရာ..”

မောင်စုန်လမ်းလျှောက်ပြန်လာစဉ် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လူရွယ် တစ်ဦးက..

“ဆရာ..”

ဟုခေါ်ရင်း ဝမ်းသာအားရနှုတ်ဆက်လေ၏။

“ခင်ဗျားဘယ်သူတုံး”

“ကျွန်တော့်နာမည် မောင်ပြည်တန်လို့ခေါ်ပါတယ် ဆရာ။ ဆရာ နေတဲ့ ဟိုး.. ဟိုနေရာကို ရောက်ခဲ့ပါသေးတယ် ဆရာ။ ဦးဂွေးတောက်က ဆရာလမ်းလျှောက်သွားတယ်ဆိုလို့ ပြန်လာခဲ့တာ။ အခန့်သင့်လိုက်လေ ဆရာရယ်”

“ဘာဖြစ်လို့တုံး ကိုပြည်တန်ရဲ့”

“ကျွန်တော်တို့အလုပ်ရှင်ကလေ ဆရာကို တွေ့ချင်လို့ ပင့်ပေးဖို့ ပြောပြောနေလို့ပါ ဆရာ။ ဟောဟိုအိမ်ကြီး ဆရာရယ်..။ ခဏလေး ဝင်တွေ့ပေးပါနော်.. ဆရာ.. နော်..”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

နတ်မျက်စိမောင်စုန်နှင့် မင်္ဂလာလက်တွဲ. ❀ ၇၉

“အရေးကြီးလို့ပါ ဆရာရယ်။ လာပါ.. ကြွပါ.. ခဏလေးပါ”

သို့နှင့် မောင်စုန်သည် ကိုပြည်တန်ဆိုသူရှေ့ဆောင်သည့်အတိုင်း ချယ်ဝန်းလှသောခြံကြီးရှိ အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့ရလေသည်။

နှုတ်ခမ်းမွေးကားကား၊ ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်၊ မျက်လုံးပြူးပြူးနှင့် ဆက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိသော လူကြီးမိသားစုတို့က ရိုသေလေးစားစွာ ခရီး ကြိုပြု၍ ဘုရားဆောင်အောက်ရေ၌ နေရာထိုင်ခင်းပေး၏။

၎င်းနောက် လက်ဖက်ရည်၊ မုန့်.. စသည်တို့ကို တည်ခင်း၏။

အိမ်အတွင်း ပြင်ဆင်ထားသည်ကိုကြည့်၍ ကြွယ်ဝချမ်းသာသောမိသားစု နှစ် သဘောပေါက်ရ၏။

သည်မှာ နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားနှင့်လူကြီးက..

“ကျွန်တော်အမည်က ဦးမေတ္တာအေးပါ ဆရာ။ ဒါက ကျွန်တော့် နှစ် ခေါ်ချစ်ကံနုပါ”

“ကျွန်တော့်ကို ဘာအကြောင်းရှိလို့ ဖိတ်ခေါ်ပါသလဲ ဦးမေတ္တာ အေး”

“ဒီလိုပါဆရာ။ ဒီအိမ်ခြံကြီးရဲ့ မူလပိုင်ရှင်က ကျွန်တော့်အစ်ကို ဦးဦးမင်္ဂလာစိန်ပါ။ အစ်ကိုက အလွန်ချမ်းသာပါတယ်ဆရာ။ သူကွယ် ခွန်သွားတော့ သမီးလေးတစ်ယောက်နဲ့ အတွင်းပစ္စည်းအနည်းငယ် ကျန်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့သမီးလေးကလည်း မရှိသေ့စကား ဆရာ။ ရာသီသွေး ဆီချိန်မှာ သွေးလန်ပြီး ရူးသွားခဲ့တယ် ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်စောင့်ရှောက် အုသခဲ့ပေမယ့် မရပါဘူး”

“အဲဒီကလေးမအမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ ဦးမေတ္တာအေး”

“ဆည်းဆာရွှေလို့ ခေါ်ပါတယ်ဆရာ”

“အခု သူမ ဆည်းဆာရွှေ ရှိသလား”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၈၀ ❀ မောင်ညိုမိုး (သန်လျင်)

“မရှိပါဘူးဆရာ။ ဥဒဟိုလျှောက်သွားပြီး နေချင်ရာအရပ်မှာ နေချင်သလို နေပါတယ် ဆရာရယ်”

“အဲဒီတော့...”

“အဓိကပြောချင်တာက ကွယ်လွန်သူ ကျွန်တော့်အစ်ကိုကြီး ဦးမင်္ဂလာစိန်ဟာ အလွန်ချမ်းသာသူတစ်ဦးဖြစ်ပါလျက်နဲ့ သူကွယ်လွန် ရော ရွှေ ငွေ နည်းနည်းပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်ဆရာ။ အစ်ကိုရဲ့တပည့်များက ဟောဒီခြံမြေအတွင်းမှာ ရွှေထည်ပစ္စည်းများကို အစ်ကိုကြီးမြှုပ်ထားတယ် လို့ သဲလွန်စပေးကြပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ နေရာအနှံ့ တူးဖော်လိုက်ရှာကာ လုံးဝမတွေ့ရပါဘူး ဆရာရယ်။ အဲဒါ ဆရာကိုစုန်က နတ်မျက်စိကဲ့သို့ သော အမြင်ထူး။ အာရုံရတယ်ဆိုတာ ကြားသိရလို့ ဆရာတစ်ဆိတ်ကြည့် ရှုဖော်ထုတ်ပေးပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံ အကူအညီတောင်းရတာပါ ဆရာရယ်”

“အကယ်လို့ ကံကောင်းလှစွာ ပြန်တွေ့၊ ပြန်ရခဲ့ရင် ခင်ဗျား ဘာလုပ်ဖို့ရည်ရွယ်ထားသလဲ ဦးမေတ္တာအေး”

“ပြန်ရခဲ့ရင် ကွယ်လွန်သူအစ်ကိုကြီးအတွက် ရည်စူးပြီး သံဃာ အပါးခြောက်ဆယ်ကို ဆွမ်းဒါနပြုမယ်။ သိမ်များပြုပြင်ရာမှာလည်း ကုသိုလ်ပါဝင်ပြီး အစ်ကိုကြီးကို အမျှအတန်းပေးဝေချင်ပါတယ်ဆရာ”

‘အင်း... ရည်ရွယ်ချက်က မဆိုး’ ဟု မောင်စုန်က တွေးလိုက် သည်။ သည်မှာ အိမ်ရှင်ဦးမေတ္တာအေးရဲ့ဇနီး ဒေါ်ချစ်ကံနက...

“ပြီးတော့ဆရာရယ်... ကျွန်မတို့မှာ အမွေစားအမွေခံ သား သမီးလည်း မရှိပါဘူးဆရာ။ အဲဒါ စိတ်မနှံ့ဘဲ သွားချင်ရာသွားနေတဲ့ တူမလေးကို ဆရာဝန် ပါရဂူကောင်းကောင်းနဲ့ ပြသကုသပြီး သူ့ဘဝရွှေ ရေးအတွက် အိမ်ထောင်ရက်သားလည်း နေရာချပေးလို့ ကျွန်မတို့ကွယ် လွန်သွားရင် အားလုံး ရှိသမျှ အမွေပေးခဲ့ချင်လို့ပါ ဆရာရယ်”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

နတ်မျက်စိမောင်စုန်နှင့် မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ ❀ ၈၁

“သာဓုဗျာ... သာဓု... သာဓု...။ ဒါ... အင်မတန်ကောင်းတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ပါပဲ။ ကွယ်လွန်သူကို ကျေးဇူးဆပ်ရာလည်းရောက်၊ ကွယ် လွန်သူရဲ့ ကျန်ရစ်သူ ဒုက္ခသည်သမီးလေးအတွက်လည်း နောင်ရေး ကောင်း၊ ခင်ဗျားတို့လည်း အလွန်ကုသိုလ်ရမယ့် ကိစ္စပေပဲ။ ကံကောင်းလို့ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်ရင် ဒုက္ခလနဲ့ ပါရိကတို့ သားရွှေအိုးထမ်းလာတဲ့ ဇိနီးမျိုးပေပဲ။ ကိုင်း... ဒီလိုလုပ်။ နက်ဖြန် မိုးလင်းရင် ကန်တော့ပွဲတစ်ပွဲ၊ သက်ဖက်ပွဲနှစ်ပွဲ၊ ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်၊ နံ့သာရည်... အားလုံး အစုံ အသင့်ပြင်ထားလိုက်။ ကျွန်တော်ကူညီပေးမယ်။ ဟုတ်လား...”

“အိုး... ဝမ်းသာလိုက်ပါဘိ ဆရာရယ်”

လင်မယားနှစ်ယောက် ဝမ်းသာလွန်း၍ မောင်စုန်ကို ရိုသေစွာ ဆိုင်ကန်တော့ကြသည်။ မောင်စုန်က မလုပ်ပါနှင့် တားရမ်း။ သည်နောက် သူတို့က ကားငှား၍ပို့ပေးပါရစေ ပြောပါသော်လည်း မောင်စုန်က ငြင်း ဖယ်ပြီး ရွှေကျီးညိုသင်္ချိုင်းသို့ ပြန်ခဲ့လိုက်သည်။

အိမ်ပေါ်မှအဆင်းမှာ ခြံထဲသို့ စူးစမ်းသလို ကြည့်လိုက်သော အခါ ထူးဆန်းသောလူတစ်ဦးကို မြင်လိုက်ရသည်။

လူကြီးက သျှောင်တစောင်းနှင့်။ သူ့ကိုပြီးကြည့်လို့ အသိများ လားဟု ပြန်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာပင် သျှောင်တစောင်းနှင့်လူကြီး မျက်စိ အောက်မှ ပျောက်သွား၏။

သူ့နောက်မှာ ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပဲ ရှိနေသည်ကို မောင်စုန် သတိပြုမိလိုက်သည်။

ထားပါသည်။

“ယခုအခါ ကလေးသည် ကျန်းမာရေးမကောင်းပါ”

“ယခုအခါ ကလေးသည် ကျန်းမာရေးမကောင်းပါ”

“ကျွန်တော်၊ ကျွန်မတို့ ကွယ်လွန်သူအစ်ကိုကြီးအတွက် ရည်စူး၍ ကောင်းမှုကုသိုလ်ဒါနများ ထိုက်ထိုက်တန်တန်ပြုလုပ်ပေးချင်ပါသည်”

“ကျွန်တော်၊ ကျွန်မတို့ ကွယ်လွန်သူအစ်ကိုကြီးအတွက် ရည်စူး၍ ကောင်းမှုကုသိုလ်ဒါနများ ထိုက်ထိုက်တန်တန်ပြုလုပ်ပေးချင်ပါသည်”

“အစ်ကိုကြီးရဲ့သမီးကိုလည်း ရောဂါပျောက်အောင်ကု၍ အမွေစားအမွေခံအဖြစ် ကျန်ရစ်စေချင်ပါသည်”

“အစ်ကိုကြီးရဲ့သမီးကိုလည်း ရောဂါပျောက်အောင်ကု၍ အမွေစားအမွေခံအဖြစ် ကျန်ရစ်စေချင်ပါသည်”

“သို့ဖြစ်ပါ၍ အစ်ကိုကြီးမကွယ်လွန်မီက မြေအောက်မှာ လုံခြုံစွာသိမ်းဆည်းထားသည့် အတွင်းဥစ္စာတို့အား..”

“သို့ဖြစ်ပါ၍ အစ်ကိုကြီးမကွယ်လွန်မီက မြေအောက်မှာ လုံခြုံစွာသိမ်းဆည်းထားသည့် အတွင်းဥစ္စာတို့အား..”

“နေရာပြ၍ ဖော်ထုတ်ပေးသနားပါ အစ်ကိုကြီးခင်ဗျား”

“နေရာပြ၍ ဖော်ထုတ်ပေးသနားပါ အစ်ကိုကြီးခင်ဗျား”

“ပေးအပ်ထားသည့် ကတိသစ္စာစကားအတိုင်း ပြုမူလုပ်ဆောင်သွားမည်အကြောင်းကို အနန္တောအနန္တငါးပါး၊ သမ္မာဒေဝနတ်ကောင်းနတ်မြတ်များ၊ ဘုမ္မစိုး၊ ရုက္ခစိုးတို့အားလည်းကောင်း၊ အစ်ကိုကြီးအားလည်းကောင်း ဦးချကန်တော့၍ သစ္စာပြုပါသည်ခင်ဗျား”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မောင်စုန်က ညောင်ပင်ကြီးရဲ့ ရှေ့ခုံပေါ်တွင် ကန်တော့ပွဲကို တင်လိုက်ပြီး အမွှေးတိုင်၊ ဗယောင်းတိုင်ငါးတိုင် ထွန်းလိုက်သည်။ လက်ဖက်ပွဲများကိုလည်း နေရာချလိုက်သည်။ ပြီး.. အိမ်ရှင်ဦးမေတ္တာအေးနှင့် ဒေါ်ချစ်ကံနုတို့ကိုခေါ်၍ ထိုင်ခိုင်းပြီး လက်အုပ်ချီစေသည်။

“လိုက်ဆိုပါ ဦးမေတ္တာအေးနဲ့ ဒေါ်ချစ်ကံနု”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

“ဤအိမ်၊ ဤခြံ၏ မူလပိုင်ရှင် အစ်ကိုကြီးခင်ဗျာ..”

“ဤအိမ်၊ ဤခြံ၏ မူလပိုင်ရှင် အစ်ကိုကြီးခင်ဗျာ..”

“ကျွန်တော်၊ ကျွန်မတို့ ဤအိမ်၊ ဤခြံကို စောင့်ရှောက်လျက်ရှိပါသည်”

“ကျွန်တော်၊ ကျွန်မတို့ ဤအိမ်၊ ဤခြံကို စောင့်ရှောက်လျက်ရှိပါသည်”

“အစ်ကိုကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးကိုလည်း တာဝန်ယူထားပါသည်”

“အစ်ကိုကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးကိုလည်း တာဝန်ယူ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၈၄ ❀ မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

“ပေးအပ်ထားသည့် ကတိသစ္စာစကားအတိုင်း ပြုမူလုပ်ဆောင်သွားမည်အကြောင်းကို အနန္တောအနန္တငါးပါး၊ သမ္မာဒေဝနတ်ကောင်းနတ်မြတ်များ၊ ဘုမ္မစိုး၊ ရုက္ခစိုးတို့အားလည်းကောင်း၊ အစ်ကိုကြီးအားလည်းကောင်း ဦးချကန်တော့၍ သစ္စာပြုပါသည်ခင်ဗျား”

တိုင်ပေးသံဆုံးတော့ သူတို့ဇနီးမောင်နှံ ဦးခိုက်ကန်တော့ကြသည်။

သည်မှာ မောင်စုန်က..

“ကိုင်း.. ကွယ်လွန်သူဦးမင်္ဂလာစိန်ရဲ့ မကျွတ်မလွတ်ဝိညာဉ်သည်လည်းကောင်း၊ ညီမများ၊ သမီးငယ်တို့ ကတိစကားကို အလေးအနက်ပြု၍ ကြိုးပွားချမ်းသာအောင် ကူညီပေးပါ။ သမ္မာဒေဝ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်များနှင့်တကွ ဘုမ္မစိုး၊ ရုက္ခစိုးကြီးတို့ကလည်း စောင့်ရှောက်ပို့င်းမတော်မူပါ။ ကျွန်ုပ်ထိန်းသော ဒါန၊ သီလ၊ သမထ၊ ဘာဝနာ.. ကုသိုလ်ကောင်းမှု အစုစုကို ရည်စူး၍ သင်တို့အားလုံးအား အမျှပေးဝေပါ၏။ အားလုံး အမျှ.. အမျှ.. အမျှ..”

သို့ကလို့ပြောပြီးနောက် မောင်စုန်က အနန္တောအနန္တငါးပါးကို လက်အုပ်ချီကန်တော့ပြီး မြေပြင်အနှံ့ကို မျက်စိနှစ်လုံးနှင့် လိုက်ကြည့်လိုက်သောအခါ..

သပြေပင်ရဲ့တစ်နေရာ မြေအောက်မှာ အိုးတစ်လုံးရှိနေသည်ကို ထူးဆန်းသောအာရုံထူးရ မျက်စိဖြင့် မြင်လိုက်ရလေသည်။

သူ ၎င်းနေရာကို စိုက်ကြည့်ပြီး ဦးခေါင်းကိုတညိတ်တညိတ်လှုပ်လိုက်ပြီးနောက်..

“ဦးမေတ္တာအေး..”

“ခင်ဗျာ ဆရာ..”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

နတ်မျက်စိမောင်စုန်နှင့် မင်္ဂလာလတ်ပွဲ ❀ ၈၅

“တွေ့ပြီဗျို့”

“ဟာ.. တ.. တကယ်လား ဆရာ။ တကယ်တွေ့ပြီ.. ဟုတ်လား”

သည်မှာ သူ့ဇနီးက..

“ဘယ်.. ဘယ်နေရာမှာလဲ ဆရာရယ်။ ခု.. တူးလို့ရပြီလားဟင်။ ဟဲ့.. ပြည်တန့်.. ပြည်တန့်..”

“ခင်ဗျာ ဒေါ်လေး”

“ပေါက်တူးတို့၊ ဂေါ်ပြားတို့ မြန်မြန်သွားယူစမ်းဟဲ့”

ဒေါ်ချစ်ကံနခမျှာ ဝမ်းသာလွန်း၍ အိမ်ဖော်လုပ်သူကို အော်ဟစ်အမိန့်ပေးတော့သည်။ လင်မယားနှစ်ယောက် ဝမ်းသာလွန်း၍ လန်းနေ၏။

“ခု.. ဖော်လို့မရဘူး”

“ဗျာ..”

“ဘယ်.. ဘယ်လို ဆရာ။ တွေ့တာတောင် ဖော်လို့မရဘူးလားဟင်”

“ဟုတ်တယ်..။ ခင်ဗျားတို့ကုသိုလ်ကံနဲ့တင် ဖော်လို့မရဘူး။ တွဲဖက်တစ်ယောက်လိုတယ်”

“တွဲဖက်..”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲ.. အဲဒါ ဘယ်သူလဲဆရာ။ ဟင်.. ဟင်..”

“ကွယ်လွန်သူရဲ့ သမီးကိုယ်တိုင် ပါဝင်ပူးပေါင်းတူးဖော်မှ ဒီစွည်းကို ရလိမ့်မယ်”

“ဆရာ.. ဟို.. ကွယ်လွန်သူအစ်ကိုကြီးရဲ့သမီးက ဦးနောက်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၈၆ ❀ မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

ပျက်ပြီး လျှောက်သွားနေတာ ဆရာရဲ့”

“ဒီမှာ.. ခင်ဗျားတို့ ပစ္စည်းကို အမှန်လိုချင်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟဲ့.. ဟဲ့.. လှူချင်လို့”

“ဟုတ်ပြီ..။ သူမကို အခုသွားရှာခေါ်ခဲ့။ မွန်းမတည့်ခင် ရ အောင်ရှာခေါ်ခဲ့ဗျား။ ကျွန်ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ကြ”

နောက်ဆုံး အိမ်အလုပ်သမား ပြည်တန်ကို တာဝန်ပေးလိုက်ရ ကား ပြည်တန်က အငှားကားတစ်စီးငှားပြီး ပြီးလုံးအနှံ့ လိုက်ရှာရတော့ သည်။

တစ်နာရီခန့်အကြာမှာ ပြည်တန်တို့ကား ခြံထဲသို့ဝင်လာ၏။ ဒါနှင့်အတူ ကားရှေ့ခန်းတံခါး ပွင့်လာပြီး စိတ်မနှံ့သူမိန်းကလေးတစ်ဦး ဆင်းလာကာ ရပ်ကြီးသူသီချင်းနှင့် ခုန်ပေါက်၍ ကတော့သည်။

စိတ်မနှံ့သူမိန်းကလေးကို မြင်လိုက်ရသောအခါ မောင်စုန်အံ့သြ ၍သွားရ၏။ အကြောင်းမူ ၎င်းမိန်းကလေးသည် အခြားမဟုတ်။ မနွေ တုန်းက ဈေးရှေ့မှာ မိမိကို စံပယ်ပန်းကုံးစွပ်ပြီး နာမည်မေးတော့ နောင် နှစ်ကျမှ ပြောမည်ဟု ဆိုသွားသောမိန်းကလေး ဖြစ်နေသောကြောင့် တည်း။

“သူလား ဦးမေတ္တာအေး”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ။ ဆည်းဆာရွှေဆိုတာ သူပဲ။ အစ်ကိုကြီးရဲ့ သမီး”

“ဟဲ့.. ဆည်းဆာ.. ဆည်းဆာ..”

ခေါ်ချစ်ကံနက သီချင်းဆိုပြီး စိတ်ရှိတိုင်းခုန်ပေါက်ကနေသည့် မိန်းကလေးကို အနီးကပ်၍ ခေါ်လိုက်သည်။

“ဆည်းဆာ.. ဟဲ့.. ကောင်မလေး..”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

နတ်မျက်စိမောင်စုန်နှင့် မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ ❀ ၈၇

“ငါနာမည် ဆည်းဆာမဟုတ်ဘူးဟဲ့။ အနောက်မယ်တော်ကြီး

မသုန်”

“ဒုက္ခပါပဲ။ အရေးကြီးမှတော်..။ ကိုမေတ္တာ.. ရှင်လုပ်စမ်း

တော်”

သည်မှာ ဦးမေတ္တာအေးက ဂုန်းခနဲထရပ်လိုက်ပြီး..

“ဟဲ့.. အရှူးမ”

“ဟဲ့.. ဦးလာဘရဲ့။ ငါမရှူးဘူး။ နင်ရှူးနေတာ”

“အံ့ဟ.. နင်ကများ..။ ကဲဟာ..”

အိမ်ကြီးရှင် ဦးမေတ္တာအေးဆိုသူ ဗလကြီးက သူ့ကို ဦးလာဘ အရှူးဟု ခွန်းတုံ့ပြန်ပြောလိုက်သောအခါ ဒေါသများပေါက်ကွဲပြီး ညာ လက်ဝါးနှင့် ရိုက်ရန်ရွယ်လိုက်စဉ်..

“ရပ်..”

မောင်စုန်ရဲ့ အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသံကြောင့် ဦးမေတ္တာရဲ့လက်ဝါး မိန်းကလေးပါးပေါ်သို့ မကျဘဲ တန့်နေတော့သည်။ ရိုက်များချလိုက်လျှင် ချာချာလည်သွားနိုင်သည်။

“သိပ်ဆိုးတာ ဆရာရဲ့”

“သည်းခံပါ ဦးမေတ္တာ။ ခုကိစ္စက သူ့ပါမှ ရမယ့်ကိစ္စပါ။ ဒီမှာ နှမလေး..”

မောင်စုန်က ညင်သာသောအသံနှင့် နှမလေးဟု ခေါ်လိုက် သောအခါ စိတ်မနှံ့သူမိန်းကလေးသည် မောင်စုန်ကို ဆတ်ခနဲလှည့်၍ အတန်ကြာစိုက်ကြည့်နေလိုက်၏။

မောင်စုန်နှင့်သူမ (ဆည်းဆာ) တို့ရဲ့ အကြည့်များက အားပြိုင် နေသကဲ့သို့။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၈၈ မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

“နှမလေး..”

“ရှင်..”

“ညည်း အစ်ကိုကြီးကို မှတ်မိလား”

“ဟင့်အင်း.. အဲ.. အဲ.. သိ.. သိသလိုပဲ။ ခပ်.. ခပ်..”

“ဘယ်မှာသိတာတဲ့။ ပြန်စဉ်းစားပါဦး နှမလေးရဲ့”

“ဟို.. ဟို.. နတ်ပြည်မှာတော့။ ခပ်..”

“ဆရာ.. သူ့စိတ်မနှံ့ဘူးနော်”

“သိပါတယ်ဗျာ။ ကိုင်း.. နှမလေး။ မင်းကို အစ်ကိုကြီးခေါ်နေတယ်။ လာခဲ့.. လာခဲ့.. လာခဲ့..”

မောင်စုန်က သူမကို အမိန့်ပေးသလို ပြောလိုက်သောအခါ ဆည်းဆာရွှေအမည်ရှိ စိတ်မနှံ့သူမိန်းကလေးသည် မောင်စုန်ရှိရာသို့ တရွေ့ရွေ့လှမ်းလာလိုက်ပြီး အနီးမှာ ရပ်လိုက်လေ၏။

“နှမ..”

“ရှင်..”

“ဟောဟိုသပြေပင်အောက်က ရေဝပ်နေတဲ့ချိုင့်ကို နှမလေးနဲ့ မင်းဦးကြီးတို့ အခုချက်ချင်း သွားတူးလိုက်”

“ဘာလို့တူးရမှာလဲဟင်”

“နှမလေးကို ချမ်းချမ်းသာသာနေစေချင်လို့”

“ကျွန်မချမ်းသာမယ်.. ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆိုxxxတူးမယ်xxxတူးမယ်xxxတူးမယ်xxxတယ်ပူနွယ်xxx
ဗျောင်းxxxတူးမယ်xxxတူးမယ်ဟေ့xxxမိုင်းမကြပါxxx”

စိတ်မနှံ့သူ ဆည်းဆာလေးသည် တူးမယ်ကို သိချင်းလုပ်၍

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

နတ်မျက်စိမောင်စုန်နှင့် မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ ၈၉

ဆိုပြီး သံတူရွင်းတိုနှင့် သပြေပင်အောက်က ရေဝပ်ချိုင့်ကို တူးလေ၏။ ဆက်များက သူမကိုစဉ်၍ ပေးကုန်၏။ တူး၍မောသော် ဦးမေတ္တာက ဆက်တူးနှင့်ပေါက်ပြန်၏။

သည်လိုနှင့် အချိန်နာရီဝက်အတွင်း မြေကျင်းချိုင့်ကြီးဖြစ်ကာ ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ကျနေကြ၏။ ဦးမေတ္တာနားချိန်မှာ စိတ်မနှံ့သူ ဆည်းဆာက သိချင်းများအော်ဆိုရင်း သံတူရွင်းငယ်နှင့် ဆက်တူးလိုက်သောအခါ..

“ဂွပ်..”

“ဟယ်..”

“ဂွပ်..”

“နှမလေး.. ရပ်လိုက်ဦးဟေ့။ ဦးမေတ္တာ.. ဖြည်းဖြည်းတူး”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

ဦးမေတ္တာ အသံများတုန်နေရှာသည်။ ဒေါ်ချစ်ကံနက အရောင်တောက်နေသည့် မျက်လုံးတစ်စုံနှင့် မြေကျင်းရှိရာကို မျက်တောင်မခတ်နိုင်ကြည့်နေသည်။

“ပေါ်လာပြီ ဆရာရေ”

“ပေါ်လာရင် ဖြည်းဖြည်းဖော်”

ဦးမေတ္တာက နံဘေးမြေကြီးသားများကို ဖဲ့၍ လှိုက်၍ ပတ်တူးပြီး မလိုက်သောအခါ အတာအိုးခန့်ရှိသော စဉ့်အိုးငယ်တစ်လုံး။ သူသည် စဉ့်အိုးငယ်ရဲ့ မြေကြီးပိတ်နေသည့် အဖုံးနေရာကို ဓားဦးကော်၍ သွန်ချလိုက်သောအခါ..

“ဟာ..”

“ဟယ်..”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၉၀ ❀ မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

“ဘုရားဇေ..”

“ကော်ပြီဟေ့.. ကော်ပြီဟေ့..”

“ချမ်းသာပြီ.. ချမ်းသာပြီ.. ကျွန်မတို့ချမ်းသာပြီ”

“တူးမယ်xxxတူးမယ်xxxတူးလိုက်ဦးမယ်xxx ရွှေဆွဲရင်xxxရွှေ
မန်ကျည်းxxxမြေကြိုးကxxxတကယ်ပဲသီးမယ်xxxတူးမယ်xxxတူးမယ်xxx
ဟေ့xxxမိုးအလင်းတူးမယ်xxxတူးနယ်ပိန်ပျောင်xxxပူနောင်ချပ်ချိန်းxxx”

အားလုံး ဝမ်းသာအံ့သြကြလို့ မဆုံး။ ဦးမေတ္တာတို့လင်မယား
လည်း မြေကြီးပေါ်မှာ ပုံနေသည့် ရွှေလက်ကောက်၊ ရွှေဆွဲကြိုး၊ လက်စွပ်
နားကပ်နှင့် ကျောက်မျက်ရတနာများကို ကောက်ကောက်ကိုင်ကြည့်ပြီး
ကြွေးကြော်၍ ထခုန်ကြ၏။

စိတ်မနှံ့သူ မဆည်းဆာကား ရွှေပုံ၊ ကျောက်ပုံကိုကြည့်ပြီး
နီးရာကျောက်စရစ်ခဲများကို ပစ်ပေါက်၍ ကခုန်နေလေ၏။

သည့်နောက် သူတို့ ရတနာများကို ရေတွက်လိုက်ကြသော
အခါ ကြိုဆစ်လက်ကောက် (၁၀) ကွင်း၊ တစ်ကျပ်သားဆွဲကြိုး (၇) ကုံး
ရွှေလက်စွပ်ချည်း (၁၅) ကွင်း၊ ကျောက်ရောလက်စွပ် (၁၃) ကွင်း၊ ရွှေငြိ
ချင်းက (၄) ကွင်း၊ စိန်နားကပ်ဟု ယူဆရသော ရွှေကွပ်ကျောက်စီနားကပ်
ချည်း (၉) ခု၊ ပြီး.. ဥဿဖရားကျောက်၊ မြနုနီလာ ကျောက်အမျိုးစုံက
အလုံး (၃၀) ရှိလေသည်။

ငှါရတနာများကို အိမ်ပေါ်သို့ သယ်ခဲ့ကြ၏။ မဆည်းဆာကို
အိမ်ဖော်များက ခေါ်ပြီး ရေခိုးချိုးသန့်စင်၍ ဒေါ်ချစ်ကံအမိန့်အရ ဝတ်
ကောင်းစားလှများ ဝတ်ဆင်ပေးပြီး စားကောင်းသောက်ဖွယ်များကို ကျွေး
မွေးကြကာ..

“မမလေး.. မမလေး..”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

နတ်မျက်စိမောင်စုန်နှင့် မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ ❀ ၉၁

ဟု ခေါ်စေ၏။ သည့်နောက်..

ဦးမေတ္တာတို့လင်မယားက နတ်မျက်စိမောင်စုန်အား ကျေးဇူး
ဆင်လွန်း၍ဆိုကာ ရွှေတစ်ကျပ်သားရွှေဆွဲကြိုးတစ်ကုံးနှင့် စိန်လက်စွပ်
တစ်ကွင်းကို ကန်တော့ကြလေ၏။

မောင်စုန်ကလည်း ဤပစ္စည်းများအားလုံးသည် စိတ်မနှံ့သူ
ဆည်းဆာရဲ့ ဖခင်ပိုင် ပစ္စည်းများဖြစ်၍ အမှန်က မဆည်းဆာပိုင်ဖြစ်
ကြောင်း သူမကို ပြည့်စုံလုံလောက်အောင် ဆင်ယင်ပြီး ကျွေးမွေးပြုစု
ကျသစောင့်ရှောက်ဖို့ အထူးသတိပေးရသည်။ သူတို့ကလည်း စိတ်ချပါ
ဆရာဟု ကတိပြု၏။

သည်မှာ မောင်စုန် ယူရကောင်းနိုး၊ မကောင်းနိုး စဉ်းစားရ
တော့၏။

သူ့ရဲ့ နတ်မျက်စိကဲ့သို့သော အာရုံထူးရ မျက်စိအမြင်နှင့်
ဟောပြောကူညီခဲ့သမျှ ကိစ္စရပ်တိုင်းမှာ ကန်တော့ကြေးလာဘ်သပ်ပကာ
ငါးပြားစေ့တစ်စေ့ မယူခဲ့။ လက်မခံခဲ့။

သို့သော် ယခုကိစ္စမှာတော့ ယူထားမှ တန်ကာကျမည်ဟု ယူဆ
သည်။ မျက်စိထဲမှာ စံပယ်ပန်းကုံးကနေ ရွှေဆွဲကြိုးကြိုးဆွဲလျက်သား
ဖြစ်သွားသည့် စိတ်မနှံ့သူလေးရဲ့ အသွင်သဏ္ဌာန်ကို သူမြင်ခဲ့ရပြီးပြီကိုး။

အခု အကန်တော့ခံယူလိုက်သည့် ရွှေထည်ပစ္စည်းနှစ်ခုသည်
ကိုယ့်ဘဝနောင်ရေးအတွက် မဟုတ်ပါ။

မောင်စုန် ရွှေထည်ပစ္စည်းနှစ်ခုကို ကိုင်ပြီး သစ္စာပြုလိုက်သည်။

“ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်ကျိုးအတွက် ဤရွှေထည်ပစ္စည်းများကို အလွဲ
သုံးစားမပြုပါ။ ပြုခဲ့ပါက နတ်မင်းကြီးချီးမြှင့်ပေးသနားခဲ့သည့် အမြင်အာရုံ
ထူး ရရှိထားသည့် နတ်မျက်စိသည် အမြင်စွမ်းအားထူးများ လုံးဝကွယ်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၉၂ ❀ မောင်ညိုမိုး (သန်လျင်)

ပျောက်ပါစေသတည်း။

သည့်နောက်..

မဆည်းဆာတို့ ဆွေမျိုးမိသားစုများ ကျန်းမာ၊ ချမ်းသာပါစေ၊ ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သပြီး နေရင်း သင်္ချိုင်းရှိရာသို့ ခြေကျင်လျှောက်၍ ပြန်လာခဲ့လိုက်လေသည်။

သည်လိုနှင့် နေလာလိုက်တာ ဆယ့်ငါးရက်ခန့်ကြာသောအခါ
မောင်ပြည်တန်ဆိုသူတစ်ယောက် ရေကြီးသုတ်ပျာနှင့် မောင်စုန်ရှိရာ
ဆွကျီးညိုသင်္ချိုင်းကျန်းသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

“ဆရာစုန်..ဆရာစုန်..”

“ဘယ်သူလဲဟေ့”

“ကျွန်တော်ပါ..။ မောင်ပြည်တန်ပါ ဆရာစုန်။ ကျွန်တော့်ကို
မှတ်မိရဲ့လား။ သူဌေးဦးမေတ္တာအေးအိမ်ကပါခင်ဗျာ”

မောင်စုန်က မှတ်မိသွားသဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဆို.. မောင်ပြည်တန်။ ဘာကိစ္စရှိလို့တုံး”

“ဟို.. ဟို..”

“ဘာတုံး..။ ဘာအရေးကြီးလို့တုံး”

“ဟို.. ဟို.. ဆည်းဆာ.. ဆည်းဆာအရိုက်ခံရလို့ ဆရာ”

“ဟေ.. ဟိုခိတ်မနဲ့တဲ့ မိန်းကလေးလား”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ။ သူ ညတုန်းက အရိုက်ခံရပြီး အခု ဆေးရုံ
မှာ ရောက်နေတယ်။ သေမလား၊ ရှင်မလား မပြောနိုင်ဘူး။ ဆရာစုန်ကို

၉၄ ❀ မောင်ညိုပိုင် (သန်လျင်)

အားကိုးတကြီး လာအကြောင်းကြားတာပါခင်ဗျာ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ။ ဖြစ်ပုံပြောပါဦး မောင်ပြည်တန်”

“ဒီလို ဆရာ..။ ဆရာစုနီစိရင်ရှာဖွေပေးလို့ ရွှေထည်ပစ္စည်းများရပြီးရော သူဦးလေးနဲ့အဒေါ်က မိန်းကလေးကို အခန်းတံခါးပိတ်၊ သော့ခတ်ပြီး ထားလိုက်ရောဆရာ”

“ရောဂါကို သမားတော်များနဲ့ မကုသဘူးလား”

“မကုသပေးဘူး။ တံခါးပိတ်၊ သော့ခတ်ထားတော့ မဆည်းဆာက ဆူပူသောင်းကျန်းရော ဆရာစုနီရေ။ အစာကျွေးလည်း မစားဘူး။ ချေးရော၊ သေးပါ အခန်းထဲမှာ ပေါက်ချွဲ၊ ယိုချလို့ ဦးလေးလုပ်သူက ကြိမ်လုံးနဲ့ရိုက်တာ အရှိုးရာကို ထပ်နေတာပဲ”

“ဖြစ်ရလေ.. ကျွတ်.. ကျွတ်.. ကျွတ်..။ ဒါနဲ့..”

“တစ်နေ့ အိမ်ဖော် မသောင်းက သန့်ရှင်းရေးလုပ်မလို့ တံခါးဖွင့်ဝင်ရော မဆည်းဆာ မသောင်းကိုတွန်းဖယ်ပြီး ထွက်ပြေးပါရော။ အဲဒါ ညဘက် ဘုရားပျက်နံဘေးမှာ အရှိက်ခံလိုက်ရတာ”

“ဘယ်သူရိုက်တာတုံး”

“မသိဘူး ဆရာစုနီ။ ရဲကတော့ စုံစမ်းနေတုန်းပဲ။ သူဦးလေးနဲ့ အဒေါ်ကလည်း သေအေးရောဆိုပြီး လုံးဝကို လာမကြည့်ကြဘူး။ ကျွန်တော်ပဲ ဆေးရုံကိုသွားကြည့်၊ လိုအပ်တာ လုပ်ပေးနေရတယ်။ ကျွန်တော် မဆည်းဆာလေးကို သနားတယ် ဆရာစုနီရယ်။ သူမက ဒုက္ခဆင်းရဲရုံ။ စိတ်မနှံ့သူဘဝကနေ သူဌေးသမီးဘဝ ပြန်ရောက်ခါမှ ကောင်းစားရမယ်ရှိသေးရဲ့။ ခုတော့ သေကောင်ပေါင်းလဲဘဝကို ရောက်နေရပြီ။ ကျွန်တော်မေတ္တာရပ်ခံပါရစေဆရာ။ ဆရာစုနီ ခဏတဖြုတ်လိုက်ကြည့်ပေးပါလားခင်ဗျာ။ ဟင်.. ဟင်..”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

နတ်မျက်စိမောင်စုနီနှင့် မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ ❀ ၉၅

“အိမ်း.. လိုက်မယ်”

သည့်နောက် မောင်စုနီနှင့် မောင်ပြည်တန်တို့ ဆေးရုံသို့ရောက်ထားခဲ့ကြသည်။ မြင်ရသည့်မြင်ကွင်းက မသက်သာလှ။ အသက်ကယ်ခိုက်အမျိုးမျိုးနှင့် သတိလစ်မေ့မြောသလိုရှိနေသည့် ဒဏ်ရာချုပ်ရိုးဗရပွနှင့် မိန်းကလေးကို မြင်လိုက်ရသည်။

မောင်စုနီ အာရုံစုစည်း၍ ကြည့်လိုက်သည်။ မောင်စုနီဝမ်းသာသွားခဲ့ရသည်။ သည့်နောက် အာရုံစုစည်း မေတ္တာပို့လိုက်ကာ ဦးခေါင်းကို ထက်ဝါးနှင့်သုံးကြိမ်သပ်ချပေးခဲ့ပြီး ပြန်လာခဲ့လိုက်သည်။

“ဆရာစုနီ..”

“ဘာတုံး မောင်ပြည်တန်”

“အခြေအနေကို ဘယ်လိုမြင်တုံး ဆရာစုနီ”

“သူ့ကလမ်းကြောင်းရယ်၊ ဆရာဝန်သမားတော်ကြီးများရဲ့ စေတနာ၊ အတတ်ပညာကြောင့်ရယ် သူပြန်ရှင်သန်ထမြောက်လိမ့်မယ်”

“တ.. တကယ်ပဲလား ဆရာရယ်”

“စောင့်ကြည့်ပါ မောင်ပြည်တန်”

ရက်မည်မျှမကြာလိုက်၊ သတင်းဆိုးနှစ်ခုကို ဆက်တိုက်ကြားလိုက်ရတော့သည်။

ဒေါ်ချစ်ကံနုက လောဘအလွန်ကြီးလေ၏။

မြေကြီးထဲမှာ ရွှေအိုးများ နောက်ထပ်ရှိလိမ့်ဦးမည်ဟု ယူဆပြီး သံတူရွင်းငယ်တစ်လက်နှင့် သပြေပင်ဝန်းကျင်မှာ လိုက်တူးဆွသည်တုံး။

အဲဒီမှာ ကျင်းကလိုင်တစ်ခုကို သွားတူးမိသည်။ သံတူရွင်းငန်းပြားနှင့် မြွေကြည်၏။ တစ်ခုခုထိခတ်မိသည့်အသံကို ကြားရပြီး ဝမ်းသာအားရနှင့် မှိုက်ကြည့်လိုက်သောအခါ..

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၉၆ ❀ ဟောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

“ဖောက်..”

“အား.. အား.. လာကြပါဦး။ အမလေး..”

အလန်တကြားအော်သံကြောင့် အိမ်ဖော်များနှင့် မောင်ပြည်တန်တို့ ပြေးလာကြည့်ကြသောအခါ ဒေါ်ချစ်ကံနဲ့ အသားအရေများညိုမည်းလာပြီး ကျင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြလျက် တွန့်လိမ်လဲကျ သေဆုံးသွားတော့သည်။

သို့နှင့် သူမတူခဲ့သည့်ကျင်းကို တုတ်ရှည်နှင့် ထိုးမွေ့ကြည့်ကြသောအခါ လက်ဖျံလုံးခန့်ကြီးသော မြွေဟောက်ကြီးတစ်ကောင် လူးလွန်ထွက်လာပြီး ဝါးရုံတက်သို့ပြေးသွားသည်ကို အားလုံးမြင်လိုက်ရသောအခါ ဒေါ်ချစ်ကံနဲ့ လောဘနှင့် ရွှေအိုးထပ်ရှာရင်း မြွေဆိုးကိုက်၍ သေဆုံးရသည်ကို အားလုံးနားလည်သဘောပေါက်ခဲ့ရလေသည်။

အကုသိုလ်ကံတရား။

လောဘကံတရား။

အတ္တကံတရားတို့သည် လွန်စွာအကျိုးပေးမြန်၏။ ဒါနှင့်အတူ အတိသစ္စာပျက်သူတို့ရဲ့ သစ္စာစူးရှပုံကလည်း မြွေဆိုးအဆိပ်ထက် ပြင်းထန်၏။

ဒေါ်ချစ်ကံနဲ့ ရက်လည်ပြီး ရှစ်ရက်မြောက်ညမှာ ဦးမေတ္တာအေးဆိုင်ကယ်အတိုက်ခံရတော့သည်။

ဖြစ်ပုံက သည်လို..။

ဦးမေတ္တာအေး ရွှေအိုးပြေးနောက်ပိုင်း တိတ်တိတ်ပုန်းမယားတစ်ဦး ထားခဲ့သည်။ ချမ်းသာသူအချို့ရဲ့ ကာမဂုဏ်ဖိမ့်ခံဇာတ်လမ်းအတိုင်း ဖြစ်၏။ အစ်ကိုလုပ်သူအတွက် ဘာမှ ကုသိုလ်ကောင်းမှုလုပ်ပေး မယားငယ်ဆီမှ ပြန်လာတော့ ည (၁၂) နာရီ၊ မူးကလည်း မူးနေသည်။ အဲဒီမှာ အရှိန်ပြင်းစွာမောင်းချလာသည့် ဆိုင်ကယ်တစ်စီးက ချွေရှောင်ကိုယ်ရှောင်နှင့် သူ့ကိုတိုက်ချသွားသည်ဟု နောက်ဆုံး ခဲစစ်ချက်မှာ ထွက်ဆိုသွားခဲ့သည်။

၉၈ ❀ မောင်ညိုမိုး (သန်လျင်)

ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ရေရာမရှိအောင် ဒဏ်ရာများက ပြင်းထန်နေသည်။ မျက်စိလည်း မမြင်ရတော့။

အဆုံးမှာတော့ သူ့ကိုယ်သူ မနေရတော့မှန်း သိသွားသောအခါ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံလိုက်တော့သည်။

“ကျွန်တော့်ဘုရားဖြစ်သူ မဆည်းဆာကို သံတုတ်နဲ့ လုပ်ကြံနိုင်နက်ခဲ့မိပါတယ်”

အဲဒီလို သူ့ရဲ့အကုသိုလ်ဒုစရိုက်လုပ်ရပ်ကို ဝန်ခံထွက်ဆိုပြီး ဆေးရုံမှာပဲ အသက်ထွက်သွားလေရဲ့။

ဦးမေတ္တာအေးအသုဘ သင်္ဂြိုဟ်သည့်နေ့မှာပဲ မဆည်းဆာ ဆေးရုံမှဆင်းခွင့်ရခဲ့၏။

အဲဒါ့အကြောင်းသည်ကား မဆည်းဆာဆေးရုံမှဆင်းလာသောအခါ သူမရဲ့ဦးနှောက်သည် လူကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ မူလဦးနှောက်အတိုင်း အရာရာကို မှတ်မိနေသည်ကို မြင်ကြရသောအခါ..

မောင်ပြည်တန်ခရာ၊ ကိုမောင်စုန်ပါ ဝမ်းသာလို့မဆုံး။ မဆည်းဆာသည် သင့်တင့်သောဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်၍ ဦးလေးလုပ်သူ၏အသုဘကို မောင်ပြည်တန်နှင့်အတူ လိုက်ပို့ဆောင်သင်္ဂြိုဟ်သည်။

ရက်လည်ကိစ္စအဝဝတို့ကိုလည်း အပြစ်လုံးဝမမြင်ရှာဘဲ စိတ်ကောင်းနုလုံးကောင်းနှင့် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့၏။

မဆည်းဆာ၏ ပြန်ပြောချက်အရ ဦးလေးနှင့်အဒေါ်တို့သည် အမွေအိမ်ခြံများကို အပိုင်စီးလို၍ သူမကိုထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မည်ဆိုပြီး ခေါ်ထားခဲ့သည်ဟု သိရ၏။

နောင်အခါ မိဘများရဲ့ပစ္စည်းများကို ချောမောမေးရင်း မေးနေသည့်အဆုံး ဦးခေါင်းကို အရက်ပုလင်းနှင့်ရိုက်လိုက်ရာမှ ဦးနှောက်အား

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

နတ်မျက်စိမောင်စုန်နှင့် မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ ❀ ၉၉

ကြောထိခိုက်ပြီး စိတ်မမှန်သည့်ဘဝသို့ ရောက်သွားခဲ့ကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းပြောသောအခါ ကြားရသူအားလုံး စိတ်မကောင်းကြ။

ရက်လည်ပြီးနောက် မောင်ပြည်တန်က မြွေကြီးထဲက မဆည်းဆာအဖေရဲ့ ဂုဏ်သိမ်းထားခဲ့သည့် ပစ္စည်းများကို ဆရာမောင်စုန်က ရှာဖွေတော်ထုတ်ပေးခဲ့ပုံများအကြောင်း ပြန်ပြောပြလိုက်သော် မဆည်းဆာ အံ့သြဝမ်းသာခဲ့ရပြီး အစ်ကိုကြီးသဖွယ် ရိုသေလေးစားစွာ ထိုင်ကန်တော့ခဲ့ရှာသည်။

နောက်တစ်လပြည့်သောအခါ..

သူဌေးမလေး မဆည်းဆာနှင့် အိမ်အလုပ်သမားလေး မောင်ပြည်တန်တို့ ဤအိမ်ခြံကြီး၌ ရပ်ရွာလူကြီးအချို့ စိတ်ကျွေး၍ အကျဉ်းရုံးမင်္ဂလာဆောင်လိုက်ကြသေးသည်။ လူကြီးများကို အဝတ်အစားများနှင့် ကန်တော့၏။ ကွယ်လွန်သူမိဘနှစ်ပါးကို ရည်စူး၍ သိမ်း ကျောင်းဆောက်ရန် ငွေများ၊ ရွှေများ လှူဒါန်းသည်။

ထိုမင်္ဂလာပွဲသို့ မောင်စုန်တက်ရောက်ချီးမြှင့်ခဲ့၏။

တက်ရောက်ချီးမြှင့်ရင်း မောင်ပြည်တန်ရဲ့လက်သူကြွယ်မှာ စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို စွပ်ပေးလက်ဖွဲ့လိုက်သလို မဆည်းဆာရဲ့ ရွှေလည်တိုင်ကြောကြောလေးပေါ်ကိုလည်း ရွှေဆွဲကြိုးတစ်ကုံး စွပ်ပေးလိုက်သောအခါ..

မောင်ပြည်တန်နှင့် မဆည်းဆာတို့ ကြင်စဉ်းဇနီးမောင်နှံတို့သည် မောင်စုန်ကို ဖခင်အရင်းနှင့်မခြား ခြေအစုအား ဦးခိုက်ကန်တော့လိုက်ကြသည်မှာ အကြိမ်ပေါင်းများစွာဖြစ်လေသည်။

မောင်ညိုမိုး(သန်လျင်)

ပန်းကြိုးအန်ပတ်
အန်ပတ်

ပန်းကြိုးမြေရဲအန်ပတ်

◀ ▶

ဒီတစ်ထပ်တိုက်လုံးချင်းလေးကိုဝယ်ပြီး တစ်နှစ်အကြာမှာ အိမ်
ရှင်က လက်ပြောင်းရောင်းခဲ့တာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ဆိုရင် သုံးဦးမြောက်ပဲလို့
သိရတယ်။

ခြံက ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းရှိတယ်။ သစ်ရိပ်၊ ဝါးရိပ် အုံကောင်း
တယ်။ အိမ်နီးနားချင်းများကလည်း သူ့ဝန်းသူ့ခြံနဲ့ပဲ။ ရေကလည်း
ကောင်းမှကောင်း။ အုတ်စီရေတွင်းရယ်။

ရေထွက်အား ဘယ်လောက်ကောင်းလဲဆို အောက်ဘက်ရေပြင်
က မြေပြင်ကုန်းပေါ် တစ်ခုတည်းခင်ဗျ။ စက်သီးကြိုးနဲ့ ရေဆွဲစရာလို့

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၀၂ ❀ မောင်ညိုဝင်း (သန်လျင်)

ဘူး။ ဆွဲပုံနဲ့ ကုန်းခပ်လိုက်ရုံပဲ။

အဲဒါ ကြိုက်လွန်းလို့ ပွဲစားနဲ့ညှိနှိုင်းပြီး ဝယ်လိုက်တာ။ ကျွန်တော်က ပွဲစားလုပ်ငန်း ငါသနာမပါပါဘူးဗျာ။ သို့သော် ဈေးမှာ အတည်ဆိုင်ဖွင့်ပြီး နေပြန်ကလေး ပေးနေတဲ့ ကျွန်တော့်မိန်းမ မချစ်ပိုကတော့ ပြုံးပြုံးမြက်မြက်ကလေး ကျန်မယ်ထင်ရင် ပြန်ထုတ်လေ့ရှိတယ်လေ။

မချစ်ပို အမြတ်ကိုမျှော်ကိုးပြီး ပြန်ပြန်ထုတ်နေလို့လည်း အခု ကျွန်တော် အသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင်ရောက်သည့်တိုင်အောင် အတည်တကျ ဆိုးပိုင်အိမ်ပိုင် နေခွင့်ကို မရသေးဘူး။

ဝယ်ပြီးနေလိုက်၊ ဈေးကောင်းလေးရလို့ ပြန်ရောင်းလိုက်နဲ့ အိမ်ပြောင်း၊ နေရာပြောင်းရတာ ငါးကြိမ်ရှိပြီ။

“ကျွန်မအမြော်အမြင်ကောင်းလို့ လာဘ်မြင်လို့ ခုလို ရွှေနဲ့ငွေနဲ့ နေရတာဆိုတာ ရှင်သဘောပေါက်”

အဲဒါ ကျွန်တော့်မိန်းမ မချစ်ပို အိမ်နဲ့ခြံပြန်ရောင်းပြီးတိုင် ပြောနေကျစကား။

ခုခြံနေရာကို ကျွန်တော်က ကြိုက်တယ်။

“မချစ်ပို..”

“ဘာတုံး ကိုရွှေကံ”

“ဒီနေရာလေးတော့ ပြန်မရောင်းပါနဲ့ကွာ။ ခြံလေးက ရေနဲ့ သန့်ပင်နဲ့ စိမ်းစိမ်းစိုစို၊ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်လေး။ ငါတို့တစ်သက်လုံး နားနား နေနေ ခေါင်းချရာနေရာလို့ မှတ်ကြစို့”

“ရှင်က ဘာလာဘ်မြင်လို့လဲ။ နေရာကလေးကောင်းရင် ကုလားထိုင်နဲ့ စာဖတ်မယ်။ ဘုရားစာတွေ အော်ဆိုမယ်။ ပြီးရင် အတိတ် အကြောင်း နိမိတ်အကြောင်း ပြောပြီး ဟိုလူ့သနားလို့ ပေးလိုက်၊ ဒီလူ့

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

စပါးကြီးမြေရဲ့အန်ဝတ် ❀ ၁၀၃

နားလို့ ပေးလိုက်နဲ့ အလကားဖြုန်းမယ်။ ဒါပဲ..။ ဒီမှာရှင် ကိုရွှေကံ...။ လူဆိုတာ အိုစာမင်းစာအတွက် ခုလောက်ကတည်းက ကြိုတင် ဆောင်းနိုင်မှ တော်ကာတန်ကာကျမှ။ အရောင်းအဝယ်ကိုစွဲဖြစ်လာရင် ရှင်ဝင်မပါပါနဲ့”

ကျွန်တော်က တစ်ထပ်တိုက်အိမ်လေးကို ဆေးသုတ်ကုလား
တွေခေါ်ပြီး ဆေးသုတ်လိုက်တယ်။ ဆေးသုတ်လိုက်တော့ အိမ်ရဲ့အလှဟာ
ပိုပြီးဝင့်ကြားသွားရော။

ပြီး.. အိမ်ရှေ့က ပန်းခြံဟောင်းလေးကို တူးဆွပေါင်းသင်ပြီး
အရွက်လှပပန်းရောင်စုံစိုက်ပြီး နေ့စဉ်ပြုစုမျိုးထောင်လိုက်တော့ မကြာခင်
သုံးလေးလမှာ ပန်းရောင်စုံနဲ့ ကြည့်လို့လှတဲ့ ပန်းခင်း၊ ပန်းတော၊ ပန်း
လေး ဖြစ်လာပါရော။

ကျွန်တော်တို့ခြံထောင့်မှာ ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိတယ်။
စည်းရိုးတစ်လျှောက်မှာ ငါးယောက်ရုံ၊ ငါးနက်ရုံ၊ ငါးယားပင်ရုံရှိတယ်။

မျက်နှာစာမှာ သရက်ပင်၊ ပိန္နဲပင် ရှိတယ်။ မရမ်းပင်က မြောက်
ဘက်အခြမ်းမှာ။

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ဝါသနာ၊ ဝသီ၊ ဓလေ့အတိုင်း အနီး
ကောင်းသည့် ညောင်ပင်အောက်မှာ ပက်လက်ကုလားထိုင်ချပြီး မနုတ်

နီးလင်းတာနဲ့ ပရိတ်ကြီးဆယ့်တစ်သုတ်ကိုရွတ်လို့ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံသား
အားလုံးကို အမျှအတန်းပေးဝေတယ်။

မိန်းမလုပ်သူ မချစ်ပိုက ဈေးမှာ ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ အစောကြီး သူ့
အချစ်တော် မွေးစားသား တယ်ရီယာခွေး ဂျက်ကီနဲ့သွား။ သူ့မောင်
အရင်၊ ချစ်ကောင်းဦးဆိုတဲ့ ကျွန်တော့်ယောက်ဖ အလုပ်မရှိ၊ အကိုင်မရှိ
သတ်လျားလတ်လျားကောင်က နေဖင်ထိုးမှ အိပ်ရာထမယ်။

ပြီးရင် ကျွန်တော်ခပ်ထားသည့်ရေကို အားရပါးရချိုးမယ်။
သည့်နောက် ဝတ်ကောင်းစားလှဝတ်ပြီး သူ့အစ်မရဲ့ဆိုင်ကို သွားမယ်။
သက်ဝါဖြန့် မုန့်ဖိုးတောင်း။

သူ့လို အလုပ်မရှိ၊ အကိုင်မရှိ ဂျလေဘီတွေနဲ့ ကိုးချင်းကိုးချင်း
လျှောက်သွားမယ်။ နောက်ပြီးရင် အရက်နဲ့တသင်းသင်းနဲ့ ပြန်လာ။

ကျွန်တော်ချက်ပြုတ်ထားသည့် ထမင်းဟင်းကို တဝတပြစား။
အင်းမကောင်းရင် ပူညံ့ပူညံ့ ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်လုပ်။ အရစ်ရှည်မယ်။

အစ်မလုပ်သူကလည်း သူ့မောင်ဘက်က ဝင်ပါပြီး ကျွမ်းကို
ညံ့ပူညံ့လုပ်မယ်။ ပြောရရင် သူ့ခွေးလေး ဂျက်ကီကပါ ဝင်ဟောင်မယ်။

ပြီးရင် သူ့အခန်းထဲ ဝင်အိပ်။ အဲဒါမျိုးက အရင်အိမ်မှာ နေ
အတည်းကပါပဲဗျာ။ ကျွမ်းကလည်း ကုန်သွယ်ရေးလုပ်ငန်းများ၊ ရပ်
အတည်းက အလုပ်ရှာနေရပေမယ့် ရှိတာလေးနဲ့ အစုစပ်လုပ်ငန်းများမှာ
သယ်ယာဝင်ထားတာမို့ အကျိုးအမြတ်ဝင်ငွေ ရှိနေပါတယ်ဗျာ။

သူတို့လုပ်စာ ထိုင်မစားပါဘူး။ ပြောရရင် သည်အထည်ဆိုင်
ဆိုင်ငန်းလည်း ကျွမ်းပဲအရင်းတည်ပေးခဲ့တာပါ။ အချိန်ပိုနေတော့ ဝါသနာ
အတိုင်း ဘုရားတရားအလုပ်ကလေးပဲ အာရုံစိုက်။ ပြီးရင် စာအုပ်မျိုးစုံဖတ်
တယ်။ ယောက်ဖလုပ်သူလည်း ကြည့်မရလို့ အရေးမလုပ်ပေါင်။

၁၀၆ ❀ ဖောင်ညိုပွင့် (သန်လှင်)

သူတို့လည်း သူတို့နှင့် နေချင်သလိုနေ။ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်နှင့် နေချင်သလိုနေပါပဲ။

ဒီလိုနေရင်းက..

မြို့ထဲက ညောင်ပင်ကြီးမှာ နတ်စင်၊ ခေချမ်းစင်လေး ပြိုပျက်နေ လို့ လက်သမားခေါ်ပြီး စင်လေးတစ်စင်မှိုက်လိုက်တာ။

ကျွန်တော်တို့ပြန်မာများမှာ ဆိုရိုးစကား ရှိသမို့လား။ ညောင်ပင် ကြီးရင် ရုက္ခစိုးကြီးများ မှီတင်းနေထိုင်လေ့ရှိသတဲ့။

ရုက္ခစိုးနတ် ဆိုတာကလည်း စတုမဟာရာဇ်အောက် နတ်ကြီး များဖြစ်ပေမယ့် ဘုန်းတန်ခိုးကြီးသတဲ့။ လူယောင်ဖန်ဆင်းပြီး ရဟန်းအရှင် သူမြတ် သူတော်ကောင်းများထံမှာ တရားနာယူလေ့ရှိသတဲ့။

ကျွန်တစ်ဆုံး အသက်ရှည်ကြလို့ နောင်ပွင့်မည့် ဘုရားရှင်ကို တောင် ဖူးမြော်နိုင်သူများလို့ ဓမ္မကျမ်းဂန်များမှာ ဆိုသလို အချို့သော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်များက နောင်ပွင့်မည့်ဘုရားရှင် ဖူးချင်လွန်းလို့ “ငါတို့ ပျံလွန်ရင် ရုက္ခစိုးနတ်ကြီးများဖြစ်ရင် ကောင်း၊ ယဲ့” လို့ ဆိုကြဖူးဆိုပဲ။ ဒါကြောင့်..

ရုက္ခစိုးစင်လေးလုပ်ပြီး ပန်း၊ ခေချမ်း၊ သစ်သီးဆွမ်းကမ်း ညဘက်ရောက်ရင် ဆီမီး၊ အဖွေးတိုင်များ ကပ်လှူပြီး ရုက္ခစိုးကြီးများ ရှိခဲ့ရင်လည်း ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုကို စောင့်ရှောက်ပါလို့ ပြောဆိုရတယ်။

မနက်တစ်ကြိမ်၊ ညနေတစ်ကြိမ် ဒီညောင်ပင်အောက်မှာ ပရိတ် တရားများရွတ်ပြီးရင်လည်း ရုက္ခစိုးကြီးအပါအဝင် ခုနစ်ရက်သားသမီး သုံးဆယ့်တစ်ဘုံသားများကို အလှူပေးရသည့် ကျွန်တော့်ဘဝမှာ မိမိ ကြည်နူးချမ်းမြေ့စရာ အလုပ်တစ်ခုပါပဲများ။

<၃>

တစ်နေ့လည်းကျရော..

ထူးဆန်းတဲ့သြဖို့ကောင်းသည့် ဖြစ်ရပ်ကို ကျွန်တော်တို့ကြုံရပါ သာ ခင်ဗျာရော။ ကျွန်တော်က မိုးလင်းရင် အိပ်ရာက အစောကြီးနီးတာ နီးတာနဲ့ ဘုရားသောက်တော်ရေလဲ၊ ဘုရားရှိခိုး လုပ်တာ။ အဲဒါ အိပ်ရာကထဲလို့ မီးဖွင့်လိုက်ရော..

ဟော..

ကြည့်စမ်း..။

အိပ်ရှေ့ဘုရားစင်အောက်မှာ ရောမမြွေကြီးတစ်ကောင် ခွေ ခြိပ်နေတာများ..။

ဘုရားရေ..။ မြွေကြီးက နည်းတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်လုံးကြီး ဓာတ်ဘူးလုံးလောက် ရှိနေတာ။ အခွေအခွေ ဆင့်ခွေပြီး ခေါင်းတင်လို့ အိပ်နေတာများ..။ အလုံးကြီးမှ နည်းနည်းနောနောမဟုတ်ဘူး။

“ကိုရွှေက.. ဘာဖြစ်နေတာလဲ?”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ဟို..ဟို..မြေ..မြေကြီး..”
 “ဘာ..ဘာပြောတယ်။ ကိုကံဘာပြောလိုက်တယ်”
 “ဘုရားစင်အောက်မှာ မြွေကြီးတစ်ကောင်..”
 “ဟင်..”

ဇနီးသည် မချစ်ပိုရော၊ ယောက်ဖလုပ်သူ ချစ်ကောင်းဦးရော
 အိပ်မုန်စုံစွာနဲ့ နီးလာပြီး ဘုရားစင်အောက်က မြွေကြီးကိုလည်းမြင်ရော
 အမလေးလို့ လန့်အော်ပါရော။

“ဝုတ်..ဝုတ်..”
 “ဝုတ်..ဝုတ်..”
 “ဝုတ်..ဝုတ်..ဝုတ်..”

မချစ်ပိုရဲ့မွေးစားသား ဂျက်ကီဆိုတဲ့ အမွေးစုတ်ဖွား ခွေးလေး
 သရဲကလည်း တဝုတ်ဝုတ်နဲ့ဟောင်လိုက်၊ အနားပြေးကပ်လိုက်၊ ကိုက်မလုပ်
 လုပ်လိုက်နဲ့ ဟန်ချေပြလို့။

“ဘုရား..ဘုရား.. အကြီးကြီးပါလား။ ဒါ..ဒါ.. ဘာမြွေကြီး
 ကိုကံ”

“စပါးကြီး..”
 “ဘုရားရေ.. လူကိုရစ်ပတ် ဆွဲဆန့်တဲ့ စပါးကြီးလား”
 “ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို ဒီလိုကြည့်နေလို့ မရဘူး။ အပြတ်ရှင်းမှ ရမယ်။ ခဦး.. ခဏလေး..”

ယောက်ဖလုပ်သူက ပြောရင်းကနေ နောက်ဖေးကိုဝင်သွားလို့
 ပြီး နှစ်ခွဲမှိန်းရှည်ကြီးကို ယူလာလိုက်ရော။

“ချစ်ကောင်းဦး.. မင်းဘာလုပ်မလို့လဲ”

“သတ်ပစ်ရမယ်လေဗျာ”

“မလုပ်နဲ့.. မလုပ်နဲ့..”

“လုပ်ရမှာပေါ့ ကိုကံရဲ့။ ရှင်က မြွေကိုမသတ်ဘဲ၊ မမောင်းမနှင်
 အဲ ဘာလုပ်မလို့လဲ။ ပြောပါဦး..။ ကျွန်မတို့ကို ကိုက်ရင်၊ မျိုရင် ဘယ်လို
 ဆုပ်မလဲ”

“ကြာတယ်ဗျာ..။ ရှင်းပစ်လိုက်မယ်။ ဖယ်..”

ပြောရင်းကနေ နှစ်ခွဲမှိန်းရှည်နဲ့တိုးမလို့ အနီးကိုတိုးလိုက်ရော
 မြွေကြီးက လွန်ပြီး ခေါင်းထောင်လို့ကြည့်လိုက်တာဗျ။

“အမလေးဗျ..”

ယောက်ဖလုပ်သူက ကြောက်ပြီး မှိန်းကိုကိုင်လို့ နောက်ကို
 အမြန်ဆုတ်လိုက်လေရဲ့။ ဒီမှာတင်ပဲ ခွေးစုတ်ဖွား ဂျက်ကီက ကိုက်မယ်ဆို
 ပြီး အရဲစွန့်လို့ တိုးကပ်လိုက်ရော။

စပါးကြီးမြွေကြီးက ခေါင်းကိုလျှောချပြီး ခွေးကိုကြည့်လို့ ပါးစပ်
 မှ လျှာထုတ်ပြလိုက်တာ ခွေးပါးလည်း ပြေးရော။

“နောက်ဆုတ်..နောက်ဆုတ်..။ ဂျက်ကီ..ဂျက်ကီ..
 သား..သား.. မလုပ်နဲ့။ ဘုရား..ဘုရား..။ ဒီမှာ ကိုရွှေကံ..”

“ဘာတုံး ချစ်ပို”

“ရှင် ဒီမြွေဆိုးကြီးကို ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ.. ပြော။ ရှင်မလုပ်
 ခဲ့ရင် ကျွန်မ ဈေးရှေ့က ကုလားအုပ်စုကိုခေါ်ပြီး သတ်ခိုင်းလိုက်မယ်။
 ပြော..”

“နေပါဦးဟာ”

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း စပါးကြီးမြွေကြီးရဲ့ရှေ့မှာရပ်ပြီး ခန္ဓာသုတ်
 နှုတ်လို့ မေတ္တာပို့လိုက်တယ်။

၁၁၀ ❀ မောင်ညိုမြင့် (သန်လျင်)

“အသင်မြွေကြီး..။ သင်နဲ့ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘယ်ဘဝက ဘယ်လိုတော်စပ်ခဲ့ကြသည်ကို ကျွန်ုပ်မသိပါဘူး။ သင် ကျွန်ုပ်ရဲ့အိမ်ကို အလည်ရောက်လာသည်ကို ဝမ်းမြောက်ပါတယ်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ရဲ့အိမ်သူအိမ်သားများက သင့်ကို ဖိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့နေသည်ဖို့ သင်လည်း အသက်အန္တရာယ်ကင်းအောင်၊ အိမ်သူအိမ်သားများလည်း နေရဲအောင် အသင်မြွေကြီး..။ ဤနေရာမှသည် အခြားနေရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းပေးပါ။ အသင်မြွေကြီး..။ အသက်ရှည်ပါစေ။ ကျန်းမာပါစေ။ အမျှ.. အမျှ.. အမျှ..”

ကျွန်တော်က ဒီလိုလည်း ပါးစပ်ကနေ ရိုရိုသေသေ၊ လေးလေးစားစား ပြောလိုက်ရော၊ ပရိတ်ရေအိုးလုံးလောက် ခေါင်းကြီးကိုမော့လို့ ကျွန်တော်တို့သုံးဦးကို တစ်လှည့်စီလိုက်ကြည့်ပြီး ဘုရားစင်ရှေ့က လျှော့လို့ အပြင်ကိုထွက်သွားလေရဲ့ဗျာ။

လှုပ်လှုပ် လှုပ်လှုပ်နဲ့ သွားနေတဲ့ စပါးကြီးမြွေကြီးကိုကြည့်ပြီး သူတို့မောင်နှမ အတော်ကိုကြောက်လန့်နေတာများ..။

မြွေကြီးဟာ အိမ်ရှေ့ကနေ တောင်ဘက်ခြမ်း ဝါးယောက်ရုံအောက်ကို ဝင်သွားပြီး ပျောက်သွားလေရဲ့။ ဂျက်ကီခွေးလမ်းသရဲက ဝါးယောက်ရုံကိုကြည့်ပြီး အားရပါးရဟောင်နေလိုက်တာရယ်။ သူ့သခင်မ မနည်းကို ဆွဲယူရလေရဲ့။

<၄>

ပြောရရင်တော့ဗျာ..။ မနက်မိုးလင်းလို့ အိပ်ရာထ မီးဖွင့်လိုက်တာနဲ့ အဲဒီစပါးကြီးမြွေကြီးဟာ ဘုရားစင်အောက်မှာ ခွေအိပ်နေတာကို နောက်နေ့တိုင်း မြင်ရရော။

ချစ်ပိုတို့မောင်နှမ အိမ်မှာမနေရဲတော့ဘူး။ သူတို့ မြွေကြီးကို နေ့ရော၊ ညပါ ဆဲရေးတိုင်းထွာပြီး သတ်ပစ်ဖို့ စီစဉ်ကြတယ်။

“မလုပ်ပါနဲ့ ချစ်ပို”

“မလုပ်လို့ မရဘူး။ ကျုပ်တို့အိပ်နေတုန်း လူကိုလာမျိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

“သူ ဘုရားစင်အောက်မှာပဲ လာအိပ်တာပါကွာ။ ငါမေတ္တာ နှစ်ခံလိုက်တိုင်း ပြန်ဆင်းသွားတာပဲဥစ္စာ။ မြွေကြီးက လူစကားနားလည် ဖို့ရတယ် ချစ်ပို”

“ရှင်ယောက်ဖ လူစကားနားလည်ရင် မြွေနေရာ မြွေနေလို့ ပြောပါလား။ ထို့..”

၁၁၂ ❀ မောင်ညိုပိုင် (သန်လျင်)

“ကြည့်ရတာ မင်းတို့ ငါတို့နဲ့ ဟိုးဘဝဟောင်းတုန်းက အဆွေအမျိုးတော်စပ်လို့ လာတာလား မသိဘူး။ မြွေအိမ်ပေါ်ရောက်တာ လာဘ်မိန်းမ”

“ဘာလာဘ်လဲ...။ ငါးပြားစေ့တစ်စေ့မရဘဲ ညဘက် အိပ်လို့ မပျော်၊ ရင်တွေတုန်နေရတာ လာဘ်လား။ ပြော...”

“တစ်နေ့တော့ ပေးချင်ပေးမှာပေါ့ မိန်းမရာ။ ခုချိန်ထိ ငါတို့လည်း ရန်မပြုဘူး။ မြွေသူတော်ကောင်းကြီးပါ”

“ရှင် ဒီမြွေကြီးကို သတ်ချင်သတ်။ မသတ်ရင် ကျွန်မတို့ရှင်နဲ့အတူမနေဘူး။ အို... ကြာပါတယ်။ ကျက်သရေမရှိတဲ့ ဒီအိမ်နဲ့ကြီးကို အမြန်ဆုံး ရတဲ့ဈေးနဲ့ ရောင်းရမှာပဲ”

အဲဒီအချိန်ကစပြီး မချစ်ဖို့တို့မောင်နှမ ကျွန်တော်နဲ့ အတူမနေတော့ဘူး။ အိမ်ငှားနေကြတယ်။ နံဘေးနံဘီက ဘာလို့အတူမနေကြတာလဲလို့မေးရင် အလွန်ကြီးမားတဲ့ စပါးကြီးမြွေကြီးတစ်ကောင် အိမ်ပေါ်လာလာတက်နေလို့လို့ မပြောဝံ့ဘူး။ လင်မယား စကားများထားလို့လို့ ပြောရတယ်။

သူမက ဒီအိမ်နဲ့ကြီးကို ပြန်ရောင်းဖို့ စီစဉ်လှုပ်ရှားနေတာကို မြွေကြီးတက်တက်လာလို့ဆိုတာ သိရင် ဘယ်လိုလူမျိုးက ဝယ်ရဲမှာတုံး ဒါပေမယ့်...

အချို့ကလည်း ဒီအိမ်နဲ့ကြီးသည် လူနေမမြဲလို့ဆိုပြီး မဝယ်ရဲကြဘူး။ သူရဲခြောက်သလိုလို ပုဏ္ဏားကတိုက်သလိုလို ကောလာဟလသတင်းကလည်း လွင့်နေသကဲ့သို့ပဲ။

ကျွန်တော်ကတော့ သူတို့လည်း အတူမနေရော ထူးဆန်းသည်စပါးကြီးမြွေကြီးကို ညဘက်မှာ အစာကျွေးကြည့်တယ်။

စပါးကြီးမြွေကြီးအန်ဖတ် ❀ ၁၁၃

ပထမ ကြက်သားအစိမ်း ကျွေးကြည့်တယ်။ မြွေကြီးက မစားဘူး။ နောက်... ကြက်အရှင်၊ ဘဲအရှင် ဝယ်ကျွေးကြည့်တယ်။ အဲဒါလည်း မစားဘူး။ ဒါနဲ့ အသီးအနှံပြောင်းပြီး ကျွေးကြည့်ပြန်ရော။ ဒါလည်း မစားဘူး။ နှမ်းတောင်မကြည့်ဘူး။ နောက်ဆုံး နွားနို့ကျိုပြီး ပန်းကန်လုံးနဲ့ ညှက်တော့မှ စပါးကြီးမြွေကြီးက လိုလိုလားလားစားသောက်လေရဲ့ခင်ဗျာ။ အဲဒါနဲ့ ညတိုင်း နွားနို့ပျစ်ပျစ်လေး ဝယ်ကျိုပြီး ဘဝဟောင်းက အဆွေအမျိုးလို့ ယူဆရတဲ့ မြွေကြီးကို ကျွန်တော် စေတနာရှေ့ထား အာဟာရအနေ ပြုခဲ့လိုက်တယ်။

ပြောရရင် မြွေကြီးဟာ ကျွန်တော့်ကို ထူးခြားသည့်အိမ်မက်များပေးခြင်း လုံးဝမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်ကလည်း အာရုံရစကောင်းစေလို့ မျှော်မှန်းပါဘူး။

ကျွန်တော်နားလည်လက်ခံထားတာက ဒီစပါးကြီးမြွေကြီးသည် ဘဝဟောင်းက ကျွန်တော့်ရဲ့ အမေလား။ အဖေလား။ အစ်ကိုလား။ ညီလား။ နှမလား။ အစ်မလား။ သူငယ်ချင်းလား။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကြွေးရှင်ဘား...။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူသည် ကျွန်တော့်အိမ်ပေါ် ရောက်လာသည် သည်သည်။ ဆရာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ တပည့်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ ကျွေးတုံ့ရှိလို့ ကျွေးရတာ။

ဒါ... ကုသိုလ်ပဲ။ ဒါနပဲ...။

စေတနာသန်သန့်နှင့်ကျွေးရင် စေတနာကုသိုလ်ရမှာပဲ။ ဒီလို ကျွန်တော်နှလုံးပိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်လည်း ရန်မပြုဘူးလေဗျာ။ နော့...။

မိုးလင်းရင် သူ့ဘာသာသူ ဆင်းသွားရော။ ညဘက်ဆို ရောက်နေရော။ ကဲ... မဆန်းဘူးလားဗျာ။ ဟင်...။

၁၁၄ ❀ မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

အဲဒါ..

မချစ်ပိုတို့က ဒီအိမ်ခွဲခြုံကို လိုက်စပ်ရောင်းပေမယ့် လုံးဝမထွက်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ အချို့ကလည်း မြွေကြီးတစ်ကောင် အိမ်ပေါ်ရောက်နေလို့ဆိုတာ သိုးသိုးသန်သန်ကြားကြရတော့ လက်ရှောင်ကြတာပေါ့။

<၄>

တစ်ည မချစ်ပိုနဲ့ သူ့ခွေးဖျက်ကီ အိမ်ကိုရောက်လာတယ်။ ချစ်ကလည်း မြွေကြီးလိမ္မာရေးခြားရှိပုံရသည့်အကြောင်းနှင့် လုံးဝအန္တရာယ်မပေးသည့်အကြောင်း ပြောပြီး မကြောက်ဖို့ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ကုသိုလ်ဒါနပြုဖို့ အကြံပြုစည်းရုံးရတာပေါ့ဗျာ။ ပြီး.. ဘာသာရေးအခြေခံ လောကီဂန္ထိရအကြောင်းနဲ့လည်း ဟောပြောနားချရတာပေါ့။ နောက်ပိုင်းကျမှ ကျွန်တော်သိခဲ့ရတဲ့ဖြစ်စဉ်ကို အခုပဲ ပြောပြပါရစေဗျာ။

တစ်ညမှာပေါ့ဗျာ..။

မြွေကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ကို လုံးဝအန္တရာယ်မပြုမှန်းသိရော မချစ်ပို သိပ်မကြောက်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မချစ်ပိုရဲ့ရင်ထဲမှာက ဒီမြွေကြီးကို လုံးဝမလိုလားဘူးလေ။

ပြီး.. ကျွန်တော်နဲ့ သူ့နဲ့က တစ်ခန်းစီအိပ်တာကို။ တစ်ည သန်းခေါင်ယံမှာ မချစ်ပိုဟာ ကျွန်တော်ထည့်ပေးထားတဲ့ မြွေကြီးခွေးနို့

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၁၆ စောင့်ညှိပုံ (သန်လျင်)

ခွက်ထဲကို အဆိပ်ခတ်ထည့်လိုက်ပြီး ပြန်အိပ်နေတာ။

မိုးလည်းလင်းရော..

အိပ်ရာက ကျုပ်အလျင်ထကြည့်လိုက်တော့ စပါးကြီးမြွေကြီး မရှိတော့။ ဖြစ်နေ၊ ရှိနေတာက သမံတလင်းပေါ်မှာ နွားနို့ပန်းကန်လုံးမောက် ပြီး နွားနို့အိုင်ထဲမှာ မချစ်ပိုရဲ့အချစ်တော် ခွေးစုတ်ဖွားကျက်ကို မျက်လုံး ပြူ။ အကြောဆွဲပြီး သေနေတာကို ကျွန်တော်နဲ့မချစ်ပို မြင်လိုက်ရရော။

မချစ်ပိုဟာ ခွေးလေးကျက်ကိုကြည့်ပြီး ချိုးပွဲချင်ပါလေရော ခင်ဗျာ။

“ဒါ.. ဒါ.. ရှင်ယောက်ဖ မြွေဆိုးကြီးကိုက်လို့ သေရတာ။ ကျွန်မ ခွေး အဖိုးတန်လေး သေပြီ.. သေပြီ..။ ဟီး.. ဟီး..”

ဒါနဲ့ ကျွန်တော် လက်အိတ်စွပ်ပြီး ခွေးကိုအသေအချာစစ်ဆေး ကြည့်တော့ ခွေးရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ မြွေကိုက်ရာဒဏ်ရာ လုံးဝမရှိပါဘူး ဗျာ။

အဲဒါ ကျန်နေတဲ့ နွားနို့အချိုကိုယူပြီး ကျန်းမာရေးဌာနတတ်ခွဲ ခန်းက အသိသူငယ်ချင်းကို စစ်ဆေးခိုင်းလိုက်ရော..

“ကိုရွှေကံ..”

“ဘာဆေးစစ်ချက်ပေါ်လဲ ကိုကောင်းညွန့်”

“နွားနို့ထဲမှာ အပြင်းစားအဆိပ်ကို တွေ့ရတယ်”

“ဗျာ..”

“အဆိပ်ရဲ့အမျိုးအစားက

ဒါနဲ့ ကျုပ် မသိချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်ပါတယ်။ နောက်နေ့ ညမှာ သူ့မောင် ကျွန်တော့်ယောက်ဖ ချစ်ကောင်းဦးပါ လာအိပ်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကျုပ်ရဲ့အသိမိတ်ဆွေ ညဉ့်

စပါးကြီးမြွေအန်ဝတ် ၁၁၇

ထည့်တော် ခေါ်မလား။ ဒီခြံရဲ့ မူလအိမ်ရှင် ခေါ်မလား။ ပုံမှန်လာနေသည့်

စပါးကြီးမြွေကြီးကို ညစဉ် ဝတ္တရားမပျက် နွားနို့ပုံမှန်တိုက်နေဆဲပါပဲ။

ဒီလိုနဲ့ အိပ်ပျော်သွားတုန်းမှာပဲ..

“ဒုန်း..”

“အား..”

“အား..”

အလို.. အော်သံကြားရတယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကြောက်လန့် တကြားအော်သံ။ ကျွန်တော်တို့လင်မယား အိမ်ရှေ့ခန်းက လူအော်သံ ကြားရလို့ မီးဖွင့်ပြီး အမြန်ပြေးကြည့်လိုက်ရော..

“အမလေး..”

“ဟာ.. ဟာ..”

“အမလေး.. လုပ်ကြပါဦး။ ကျွန်မမောင်ကို ကယ်ပါဦး”

မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းက ရင်တုန်ချောက်ချားစရာပါဗျာ။ ကြည့်စမ်း..။ ကျွန်ုပ်ယောက်ဖ ချစ်ကောင်းဦးကို စပါးကြီးမြွေကြီးက ရစ်ပတ်ပြီး ညှို့နေတာ။

စပါးကြီးမြွေကြီးရဲ့ ကြီးမားတုတ်ခိုင်သည့် ခန္ဓာကိုယ်အရစ်အခွေ ကြားမှာ ယောက်ဖချစ်ကောင်းဦး ဦးခေါင်းဖျံသာပေါ်ပြီး မျက်လုံးပြူး အော်ဟစ်နေတယ်။

စပါးကြီးမြွေကြီးရဲ့ နီရဲရဲမျက်လုံးနှစ်လုံးက သူ့ရဲ့မျက်နှာရှေ့ မှာ ညှို့နေဆဲ။ ကြမ်းခင်းပေါ်မှာ အသွားမြည့်သည့် ရဲတင်းပေါက်ဆိန် တစ်လက်က ကျလို့။

“ကိုကံ.. ကိုကံ.. လုပ်ပါဦး။ မောင်လေး.. မောင်လေး.. အမ လေး.. လုပ်ကြပါဦး”

၁၁၀ ❀ မောင်ညိုပွင့် (သန်လျင်)

“မြွေကြီး.. မြွေကြီး.. မလုပ်ပါနဲ့။ ကျုပ်မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ မြွေကြီးခင်ဗျား..။ မြွေကြီး ကျုပ်ရဲ့ မေတ္တာ၊ စေတနာကို ဝံ့ညာသောအားဖြင့် ဒေါသကို လျော့ချပေးပါ မြွေကြီးခင်ဗျား”

ပါးစပ်ကလည်း အော်ပြောရင်း မေတ္တာသုတ်ကို ရွတ်ဆိုပေးလိုက်ရော.. အံ့သြစရာပါပဲဗျာ။ စပါးကြီးမြွေကြီးကား အရစ်အမွေများကို လျော့ဖြေချပြီး အပေါက်ဝကနေ ခြံထဲကို လူးလွန်ထွက်သွားပါရော။

ချစ်ကောင်းဦးကတော့ စအိုကနေ ချေးသေးများထွက်ပြီး သမံတလင်းပေါ်မှာ မေ့မြောနေပြီဗျာ။ အဲဒါ ရေလောင်းချပြီး သံပရာသီးနဲ့ နှာနှပ်ယူမှ သတိပြန်ရလာခဲ့တယ်။

“ချစ်ကောင်းဦး.. ချစ်ကောင်းဦး..”

“မောင်လေး.. မောင်လေး..”

“အင်း.. အင်း.. ဟင်း.. ဟင်း..”

“သတိရပြီလား ယောက်ဖ။ ဟင်.. ဟင်..”

“အင်း.. ရ.. ရပြီ..။ မြွေ.. မြွေကြီးရော..။ ကျွန်တော်.. ကြောက်.. ကြောက်တယ်”

“မရှိတော့ပါဘူး။ ဆင်းသွားပါပြီ။ ပြောပါဦး ယောက်ဖ။ မင်းဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး”

“ကျွန်.. ကျွန်တော်.. မှား.. မှားသွားပြီ အစ်ကို”

“ဟေ.. မင်းဘာမှားလို့တုံး။ ပြောပါဦး..”

ဒီမှာပဲ ယောက်ဖလုပ်သူက သူ့ရဲ့ဖြစ်ပွားမှုများကို ပြန်ပြောပြတယ်။ အစ်မလုပ်သူလည်း သူ့လုပ်ရပ် ပေါ်သွားရော။

“မှန်ရာပြောရရင် ကျွန်တော်တို့မောင်နှမ ဒီမြွေကြီးကို လုပ်ကြံဖို့ တိုင်ပင်ကြတယ်အစ်ကို။ ဒီမြွေကြီးသေမှ ဒီအိမ်နဲ့ခြံကို ရောင်းလို့ရမှာ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

စပါးကြီးမြွေကြီးအန်ဝတ် ❀ ၁၁၁

အို.. အစ်မက ဟိုတစ်နေ့က မြွေကြီးသောက်တဲ့ နွားနို့မှာ အဆိပ်ခတ်ပြီး ဆုပ်ကြဲခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံး အစ်မရဲ့အချစ်ဆုံး ခွေးလေးသာ အဆိပ်ပါဆွဲနို့ကိုသောက်ပြီး သေခဲ့ရတယ်။ မြွေကြီးက ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ဒါနဲ့ ညဘုန်းက ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ခဲတင်းနဲ့ မြွေကြီးရဲ့ဦးခေါင်းကို ခုတ်သတ်ပေးသလိုပဲ အရက်သောက်လို့ ခုတ်မယ်လည်းလုပ်ရော.. ဒီမှာ စပါးကြီးမြွေကြီးက ကျွန်တော့်ကို ညှို့တော့တာပဲ။ ညှို့ပြီး သူ့ကိုယ်လုံးနဲ့ လူကို ထာရစ်နေတာ။ အသံထွက်လို့ရသမျှ ကြောက်လန့်တကြားအော်ဟစ်နေဘုန်း အစ်ကိုတို့ရောက်လာလို့ ကျွန်တော်ပသေရတာပဲ။ ဟူး.. အစ်မ..”

“ဘာ.. ဘာတုံး မောင်လေး”

“ဒီ.. ဒီမြွေကြီးက အရမ်းကို ထူးဆန်းတယ်။ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုမှလုပ်ကြံလို့မရဘူး။ သူ ကျွန်တော်တို့မောင်နှမကို ကျေနပ်ချင်မှ ကျေနပ်မှာဗျ”

“အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ကြံမလဲဟင်.. ဟင်..။ ကျွန်မတို့မှားပါပြီတို့ရွှေကံ။ ကျွန်မတို့ကို ကယ်ပါဦး။ ကူညီပါဦးရှင်။ အီး.. ဟီး..”

မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ယောက်ဖနဲ့ မိန်းမရာ။ ငါတာဝန်ယူပြီး မြွေကြီးကို ဆောင်းပန်မေတ္တာရပ်ခံပါမယ်။ မင်းအတော်ကိုကံကောင်းတယ် ယောက်ဖ။ ဒီမြွေကြီးမျိုးက လူကိုညှို့ပြီးရင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ရန်သူကို ရစ်ပတ်မယ်။ ပြီး.. အညှို့ခံရသူရဲ့ ဦးခေါင်းပေါ်ကို သူ့ပါးစပ်က ခွဲပုတ်ဖျက်အသည်အမြှုပ်နား အန်ချစ်ရဲ့စေမယ်။ ပြီးရင် မင်းရဲ့စအိုထဲကို သူ့ရဲ့အမြီးကို ထိုးသွင်းပြီး အရိုးပါကြေမှုသွားအောင် ရစ်ပတ်ဆွဲဆန့်ပြီး ဦးခေါင်းကစပြီး မျိုချလိုက်မှာ”

“ဘုရား.. ဘုရား.. ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ မြွေပါလားနော်”

“အမှန်က မင်းတို့က သူ့ကို ရန်သူလိုသဘောထားပြီး လုပ်ကြံ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၂၀ ❀ မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

ရန်ပြုလို့ ပြန်အန္တရာယ်ပေးတာပါ။ ငါက သူ့ကို နေ့စဉ်၊ ညစဉ် ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်တော့ ငါ့ကို သူရန်ပြုလို့လား။ ပြောပါဦး”

“ဟုတ်တယ် အစ်မ”

“ပြီးတာ ပြီးစေတော့ကွာ။ ငါအမိကပြောချင်တာက ဒီမြွေကြီးဟာ ဒီအိမ်ခြံရံ မူလမြေပိုင်ရှင်၊ ခြံပိုင်ရှင်...။ အိမ်ရှင်ဆိုလည်း မမှားနိုင်ဘူးကွာ။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဒီစပါးကြီးမြွေကြီးသည် ငါတို့ မင်းတို့နဲ့ ဟိုး... ဘဝအဆက်ဆက်က အမိအဘ၊ အဆွေအမျိုး၊ သားသမီး၊ သားမယား၊ ဆရာသမား၊ ညီအစ်ကို၊ မောင်နှမ တော်စပ်ခဲ့လို့များ တိရစ္ဆာန်ဘဝနဲ့ ငါတို့နဲ့ရေစက်ဆုံပြီး ပြန်တွေ့ကြသလားဆိုတာ ပြောလို့မရဘူးလေ။ တို့ဘုရားရှင်က ဟောခဲ့သားပဲ။ ဘဝအဆက်ဆက်က ဆွေမျိုးမတော်စပ်ခဲ့သူ မရှိတဲ့။ ဒါကြောင့် ထူးခြားစွာ ဘုရားစင်အောက်မှာ လာလာအိပ်နေလို့ အမိအဘ၊ ဆရာသမားလို့ သဘောထားပြီး ငါက ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်နေတာပါ။ ကိုင်း... မင်းတို့လည်း အမြင်မှန်နဲ့ နောင်တကြံပြုပဲ၊ မြွေကြီးကို နွားနို့အာဟာရ တို့များကျွေးပြီး မေတ္တာသုတ်ရွတ်လို့ တောင်းပန်လိုက်ကြပါဦးကွာ”

<6>

ယောက်ဖနှင့် ဇနီးသည်တို့ဟာ ကြောက်လန့်အံ့သြ နောင်တများပြေးနေကာ သူတို့ကိုယ်တိုင် နွားနို့ကျိုပြီး ညဘက်ရောက်လာသည့် စပါးကြီးမြွေကြီးရဲ့ရှေ့မှာ ချပေးလို့ တောင်းပန်စကားဆိုစေတယ်။

အံ့သြစရာပါ ဆရာမှိုင်းရယ်။ မိုးလင်းလို့ သုံးယောက်သားထကြည့်ကြရော... မြွေကြီးလည်း မရှိတော့ဘူး။ နွားနို့သုံးခွက်လည်း ပြောင်သလင်းခါလို့။

“မြွေကြီးရော အစ်ကို”

“ပြန်ဆင်းသွားရောပေါ့ကွာ”

“ကိုရွှေကံ... ဟိုဟာ ဘာတွေတုံးရှင်။ အန်ဖတ်တွေနဲ့တူရဲ့”

“အေးဟ...”

သုံးယောက်သား ပိုင်းကြည့်လိုက်ရော အန်ဖတ်ပုံကြီးများ...။

မြွေကြီးရဲ့ အန်ဖတ်ပုံများ။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က သံပြားခွက်နဲ့ အန်ဖတ်ပုံကို ကောက်ကျုံး

၁၂၂ ❀ မောင်ညိုမြင်း (သန်လျင်)

လိုက်ရော အဲဒီမှာ ပစ္စည်းဆုံးကို သွားတွေ့တာ။

ဘာလဲ... သိလား...။

ရွှေနဲ့ကွပ်ထားသည့် လက်စွပ်သုံးကွင်း၊ ရေဆေးပြီး သေသေ
ချာချာစစ်ဆေးလိုက်ရော... ဘုရားရေ... ရွှေနဲ့လုပ်ထားသည့် စိန်လက်စွပ်
သုံးကွင်း၊ အားလုံး အံ့သြဝမ်းသာဖြစ်ကြပြီး အသီးသီး လက်သူကြွယ်
ကိုယ်စီမှာ စွပ်ကြည့်လိုက်ရော... အံ့ကိုက်လို့ဗျာ...။

စာရေးဆရာရေ...။

ကျွန်တော်တို့ စပါးကြီးမြေထူးဆန်းကြီးရဲ့ အန်ဖတ်ပုံထဲက
စိန်လက်စွပ်သုံးကွင်းမျိုး နောက်နေ့ကစပြီး မြွေကြီး ကျွန်တော်တို့အိမ်
ပေါ်ကို လုံးဝကိုမလာတော့ဘူးဗျာ။

ကျွန်တော်တို့ နေ့စဉ်၊ ညစဉ် နွားနို့သုံးခွက်နှင့် စောင့်မျှော်ကြ
မေမင့် လုံးဝကိုမလာတော့ဘူး။

အဲဒီနောက်ပိုင်း ကျွန်တော်တို့သုံးဦးသား သည်ခြံထဲရှိ ညောင်
ပင်အောက်က ကွန်းစင်လေးရှေ့မှာ ဆွမ်း၊ ရေချမ်း၊ ပန်း၊ သီမီးကပ်ပြီး
ညတိုင်း ပရိတ်ကြီးဆယ့်တစ်သုတ်ကိုရွတ်လို့ မြွေကြီးအပါအဝင် သုံးဆယ့်
တစ်ဘုံသားများကို အလှူအတန်းပေးဝေလျက်ပါပဲ စာရေးဆရာရယ်။

မောင်ညိုမြင်း (သန်လျင်)

ကျွန်တော်တို့
မောင်ညိုမြင်း

ကိုရင်မောင်ထီး မျက်ရည်သိမ်းတဲ့နေ့

ကျွန်ုပ်သည် ဝန်ထမ်းအလုပ်မှ အငြိမ်းစားယူပြီးနောက် ငါ့ဝါသနာပါခဲ့သည့် စာရေးခြင်းအလုပ်ကို အေးအေးဆေးဆေးဖောက်ဖက်လုပ်ကိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သို့နှင့် ရရှိခံစားရသည့် လုပ်သက်စုစွဲဖြင့် အုတ်ဖိုစုရပ်ကွက်ဆီသော နေရာလေးမှာ ခြံကွက်တစ်ကွက်အား အသိစာရေးဆရာ ဦးစိန်လှိုင် (မောင်စိန်လှိုင် - ဥဿာ) အကူအညီနှင့် ဝယ်ယူလိုက်သည်။

အနီးမှာ အုတ်ဖိုစုဘူတာရှိ၏။ အုတ်ဖိုစုဘူတာ၏ အရှေ့ဘက်ဆီ၌ ကျယ်လျားပြန့်ပြောသည့် လယ်ကွင်းလယ်ကွက်များ ရှိနေ၏။ ကျွန်ုပ်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကိုရင်မောင်ထီး မျက်ရည်သိမ်းတဲ့နေ့ ၁၂၅

အိမ်ကလေးမှ လှမ်းမျှော်ကြည့်လျှင် ကွင်းထဲမှ လှုပ်ရှားမှုပုံရိပ်များဖြစ်သော..

ကန်သင်းရိုးပေါ်မှ ဈေးသွားဈေးလာများ၊ လှည်းလမ်းကြောင်းပေါ်မှ ဖုန်ထောင်းထောင်းထဲ ခွားလှည်းများ၊ တောဈေးသည်များ၊ ဆွမ်းခံကြွ ကိုရင်နှင့် ရဟန်းသံဃာများ၊ မြို့ကျောင်းလာနေကြသည့် ကလေးများ၊ ခွားကျောင်းသား၊ ကျွဲကျောင်းသားများလည်း မြင်နေရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နံနက်ပိုင်းအချိန် စာရေးလေ့ရှိပြီး ဆယ်နာရီဝန်းကျင်မှာ အုတ်ဖိုစုဘူတာအနီးရှိ ကိုက်ကောင်းလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ စာရေးဆရာမောင်စိန်လှိုင် (ဥဿာ) နှင့်ထိုင်ပြီး စာအကြောင်းပေးအကြောင်း၊ အဝအကြောင်း၊ ကမ္ဘာ့ဆန်းကြယ် ဖြစ်ရပ်များအကြောင်းကို ပြောဆိုဆွေးနွေးလေ့ရှိသည်။

ရထားဆိုက်လာလျှင် ရထားပေါ်မှ မြို့ဈေးပြန်သော ဈေးသည်များ၊ ရန်ကုန်ဒေသစိတ်ဝန်းကျင်မှသည် သန်လျင်စက်ရုံ အလုပ်ရုံ၊ ရုံးများသို့ လာကြသည့် ဝန်ထမ်းများ၊ ခရီးသွားများကိုကြည့်ပြီး ဦးစံရှားစတိုင်လ် ချီးနှင့် ထူးခြားသူများကိုကြည့်၍ ဝေဖန်ချက်ပေးပြီး အသိဉာဏ်ကို ဖွင့်ကြ၏။

“ဆရာမိုင်း..”

“ပြောပါ ဆရာစိန်။ ဘာလဲ..။ ပြောပါ”

“ဆရာမိုင်းက ကမ္ဘာ့ဆရာ၊ ဘဝရေး၊ ဟာသလိုင်းရေး၊ သတင်းစာဆောင်းပါးရေး လိုင်းပေါင်းစုံရေးသူဆိုတော့ ဆရာမိုင်းစိတ်ဝင်စားမည့် အုတ်ဖိုစုဘူတာလေးတစ်ယောက်အကြောင်း ပြောပြချင်သချ”

“တကယ်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလို့လား ဆရာစိန်”

“ဆရာမိုင်းကိုယ်တိုင် လွမ်းသွားနိုင်ပါလိမ့်မယ်ဗျာ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၂၆ ❀ မောင်ညိုမိုး (သန်လျင်)

“ဒါဆို ပြောဗျာ”

“ခဏလေး ဆရာ..။ နေခင်းရထား ဝင်လာတော့မယ် ဆရာ ဘူတာရှေ့က တမာပင်..။ တွေ့လား။ လှမ်းကြည့်လိုက်”

“တွေ့တယ်ဗျ”

“အဲဒီနေရာကို စိုက်ကြည့်နေ ဆရာ”

“ကြည့်နေတယ်လေဗျာ”

“ဟုတ်ပြီ..။ မကြာခင် ထူးခြားမှုတစ်ခုကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ် ဆရာ”

ကျွန်ုပ်သည် ပဟေဠိဆန်လှသော ကိုစိန်လှိုင်၏ကေားကို ကြည့်၍ ဘူတာရှေ့မှ တမာပင်ကို စိုက်ကြည့်နေမိ၏။

ခရီးသည်နှစ်ဦး လွယ်အိတ်ကိုယ်စီနှင့် ဝင်ရပ်နေ၏။ သည် နောက် ရေရောင်သည့် ကလေးမလေးများ ရောက်လာ၏။ ပြီး.. အခုလိုလို လူကြီးတစ်ဦး ဝင်လာပြီး က၊ နေ၏။ မကြာခင် ထမင်းရောင်းသည့် ခေါင်းရွက်ဈေးသည်နှစ်ဦး ထပ်ရောက်လာ၏။

“ဘာထူးခြားလို့လဲ ဆရာစိန်။ ဒါ.. ပုံမှန်တွေ့နေကျ ခရီးသွား လုပ်ငန်းလုပ်သူတွေချည်းပဲ မဟုတ်လားဗျ”

“ကြည့်နေပါ ဆရာ။ ဟော.. ဟော.. လာနေပြီ.. လာနေပြီ ဟိုမှာတွေ့လား ကိုရင်လေးတစ်ပါး”

“အင်း.. တွေ့တယ်”

“အဲဒီကိုရင်လေးကို ဂရုပြုပြီး ကြည့်နေစမ်းပါ ဆရာမိုင်း”

ကျွန်ုပ်သည် ကိုစိန်လှိုင်ညွှန်ပြသည့်အတိုင်း သပိတ်ကလေးပေါ်၌ လာနေသည့် အသက်ရှစ်နှစ်ခန့် ကိုရင်လေးကို ဂရုစိုက်၍ ကြည့်မိ၏။

ကိုရင်မောင်ထီး မျက်ရည်သိမ်းတဲ့နေ့ ❀ ၁၂၇

မကြာခင်..

ရထားဝင်လာတော့မည်ဖြစ်၍ လာရောက်ကြုံနေကြသူများ၊ ခရီးဆက်ရန်ရှိသူများသည် ရထားကို မျှော်ကြည့်နေ၏။

သည်မှာ ကိုရင်လေးလေးကလည်း သပိတ်လေးကိုပိုက်ပြီး လူအုပ်၏ရှေ့ဆုံးမှရပ်ကာ ဝင်လာမည့်ရထားကို မျှော်လင့်နေ၏။

ကိုရင်လေးမျက်နှာသည် တစ်စုံတစ်ဦးကို မျှော်နေသလိုလို၊ ခုမဟုတ် ၎င်းရထားနှင့် ရှေ့ခရီးဆက်လိုက်မည့်ပုံလိုလို ရှိ၏။

မကြာခင် ရထားသည် ဥဩသံပေးပြီး ဝင်လာ၏။ ပြီး.. စက်မှုသတ်၍ ဘူတာရှေ့တွင် ရပ်လိုက်၏။ ရထားပေါ်မှ ခေါ်သံ၊ အော်သံ၊ ဆက်ဆက်သံများ ဆူညံစွာပေါ်လာပြီး ခရီးသည်များ ကိုယ်စီကိုယ်စီဆင်း ဆာကြလေ၏။

ခရီးသည်များသည် ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်သူများနှင့် လိုက်ပါ၍ ကာ၊ ဆိုက်ကာ၊ မြင်းလှည်းနှင့် ကယ်ရီဆိုင်ကယ်များပေါ်သို့ အသီးသီးလိုက်ပါ သွားရကား ချက်ချင်းဆိုသလို ဘူတာမှာ လူရှင်းသလို ဖြစ်သွားလေ၏။

သည်မှာ ငေးဝိုင်ရင်း၊ လိုက်ကြည့်ရင်း ကျွန်ုပ်ရစ်သူကား စောစောက ကိုစိန်လှိုင်ပြောသည့် ကိုရင်လေးပဲဖြစ်၏။

ကိုရင်လေးသည် ရထားအဆင်းပေါက်များကို ကျိုးကန်းမျက်စိနှင့် လိုက်ကြည့်ပြီး ဟိုဟိုသည်သည်အဆင်းပေါက်များကိုလည်း သုတ်သီသုတ်ယူနှင့် လိုက်ကြည့်နေသေး၏။

ရထားကြီး အချိန်စေ့လို ဥဩသံပေးပြီး ပြန်ထွက်သွားသောအခါ ခုကဲ့ရင်လေးသည် တမာပင်အောက်မှာ တစ်ယောက်တည်းရပ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ရထားကြီး မျက်စိအောက်မှ ပျောက်သွားချိန်အထိ ငေးမောကျန်ရစ်ခဲ့၏။

၁၂၈ ❀ မောင်ညိုမြင်း (သန်လျင်)

ကိုရင်လေး၏ အသွင်အပြင်သဏ္ဌာန်ကား တစ်စုံတစ်ဦးကို လာကြိုနေသလိုမျိုး၊ စောင့်နေရှာသလိုမျိုး..။

ရထားကြီးလည်း မရှိတော့။

ခရီးသွား၊ ခရီးကြိုများနှင့် ဈေးသည်များလည်း ရှေ့သွားတော့၊ ကိုရင်လေးသည် သပိတ်လေးကိုပိုက်ပြီး ရထားလမ်းကိုကျော်ကာ လယ်ကွင်းကန်သင်းရိုးပေါ်မှာ လေးကျေးနှမ်းလျှေလှမ်းနှင့် လျှောက်နေ၏။ သူ့ခြေလှမ်းများကား ခပ်လှမ်းလှမ်း ရွာလေးရှိရာသို့။

နေရောင်သည် မွန်းတည့်ခါနီးမှီ ရေခွေးငွေ့လို ပူနေ၏။ ထိုအပူရှိန် နေရောင်အောက်မှာ ကတုံးပြောင်ပြောင်နှင့် ကိုရင်လေးသည် နွမ်းလျှေလှမ်းများနှင့် ပြန်သွားနေသည်ကို ကျွန်ုပ် ဂရုစိုက်၍ အေးအဆုံးမြင်ခဲ့ရလေသည်။

“မြင်လား ဆရာမိုင်း”

“မြင်ပါတယ် ဆရာစိန်”

“ဘာထူးခြားလဲ..။ ပြောပါဦး ဆရာရှားလော့ဟုန်းရဲ့”

“ကိုရင်လေးတစ်ပါး ရထားဝင်လာချိန် လာစောင့်ပြီး တစ်စုံတစ်ဦးကို ကြိုနေတယ်။ မတွေ့ရတော့ စိတ်တတ်ကျပြီး နွမ်းလျှေလှမ်း ရွာကျောင်းကိုပြန်မယ်”

“အင်း.. မဆိုးဘူး။ ဆရာမိုင်းခန့်မှန်းဝေဖန်ချက် မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာမိုင်း ဒီကိုရင်လေးကို အနီးကပ်မြင်ရလို့ဗျ”

“မြင်ရရင် ဘာတွေ့ရမှာမို့လဲ ဆရာစိန်”

“ဆရာမိုင်း ဒီကိုရင်လေးကို အနီးကပ်သာမြင်ရရင် သူ့ပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်စီးကြောင်းနှစ်ခုကို ဆို့နှစ်စွာမြင်ရမှာပဲလေ”

“ဗျာ.. မျက်ရည်စီးကြောင်းနှစ်ခု..။ နေပါဦး ဆရာစိန်လှိုင်”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကိုရင်မောင်ထီး မျက်ရည်သိမ်းတဲ့နေ့ ❀ ၁၂၉

“ကိုရင်လေးက ဘယ်သူ့ကို လာကြိုနေတာလဲဟင်”

“သူ့အမေကို..”

“သူ့အမေကို..။ သူ့အမေက ဘယ်ကနေ လာမှာမို့လဲဟင်”

“ရန်ကုန်ကပေါ့ဗျာ..”

“အခု မလာဘူးပေါ့။ ဒီလိုလား၊ ဆရာစိန်”

“အခုတင်မဟုတ်ဘူး။ ဒီနေ့တင်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာမိုင်းရယ်။

အယ်နေမှ လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလေ”

“ဘာ.. ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာစိန်ရယ်.. ဘာဖြစ်လို့လဲ..။ ကိုရင်လေးမယ်တော်က ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ကိုရင်လေးအမေ (မယ်တော်) ဆုံးသွားတာ ကြာပြီ”

“ဗျာ.. ဒါ.. ဒါ.. ကိုရင်လေးမသိဘူးလား.. မသိဘူးလားဗျ

ဆရာစိန်လှိုင်ရ။ ပြောစမ်းပါဦးဗျာ”

“လုံးဝမသိရှာသလိုမျိုး၊ ဆရာမိုင်းရယ်”

“အို.. ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ။ ပြောမပြောဘူးလားဗျာ”

“ပြောတာပေါ့..။ နောက်ဆုံး မပြောမဖြစ်အခြေအနေ ရောက်ကြတော့ ပြောပြရတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုရင်လေးက လုံးဝမယုံဘူး။ မယုံလို့ နေတိုင်း ဒီအချိန်ဆို သူ့အမေကို လာလာကြိုနေတယ်။ လာကြိုရင် လူကုန်သို့ သူ့အမေကို မတွေ့ရရင် ပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်များစီးကျလာပြီး နေ.. ဆရာမိုင်းမြင်ရတဲ့အတိုင်း မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ ရွာကျောင်းလေးကို ခြန်သွားရတာ နေ့စဉ်အချိန်မှန်ပဲ”

“အိုဗျာ.. ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဆရာစိန်ရာ။ သူ (ကိုရင်လေး) ဒီလိုလာလာကြိုနေတာ ကြာပြီလားဟင် ဆရာစိန်”

“ကျွန်တော်ပြောရင် ဆရာမိုင်းသုံပါ့မလား”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၃၀ ❀ မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

“ပြောပါ..။ ပြောသာ ပြောပါ”

“သူ ဒီလို သူ့အမေကို နေ့စဉ်လာလာကြုံနေတာ လေးနှစ်ရှိ
နေပြီ ဆရာမိုင်း”

“ဗျာ.. လေးနှစ်.. လေးနှစ်.. ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်..။ လေးနှစ်ရှိသွားပြီ။ မိုးရွာရွာ၊ နေပူပူ နှင်းခဲ
နှင်းရိုင်းတွေ ဘယ်လောက်ပဲကျကျ.. နေ့စဉ် အချိန်မှန် သူ့အမေကို
လာကြုံပြီး မတွေ့ရင် မျက်ရည်စီးကြောင်းနဲ့ ပြန်နေကျလေ”

<J>

ဪ.. လောကဝံ.. လောကဝံ.. လောကဝံ..။

လောကဝံတရားက အရွယ်ကို မငဲ့ပါကလား။ အဖို၊ အမကို
ရွေးပါကလား။ အချိန်နှင့်အသက်ကို မရွေးပါကလား။ ရာထူးကြီးငယ်ကို
လည်းကောင်း၊ ရုပ်ချော ရုပ်ဆိုးကိုလည်းကောင်း မကြည့်ပါလား။

လောကဝံရဲ့ စိတ်ချက်သည်..

အချိန်မရွေး၊ လူမရွေး၊ နေရာမရွေး၊ ဒေသမရွေး..။

ကိုရင်လေးရဲ့အမည်က ‘မောင်ထီး’ ဟု ခေါ်၏။ မောင်ထီးရဲ့
အမေအမည်က မချမ်းသာတဲ့။

မချမ်းသာဘူးလို့ အမည်နောက် တရားပါလို့ထင်။ အုတ်ဖိုစု
အရှေ့ဘက်ရွာကလေးမှာ မုဆိုးမတဝနှင့် သားလေးနှစ်သားလေးကိုလည်း
ကောင်း၊ အမေအို မုဆိုးမ သက်ကြားအို ခါးကိုင်းကိုင်းကြီးကိုလည်း
ကောင်း ဈေးရောင်း၍ ကျွေးမွေးရ၏။

ရွာနီးချုပ်စပ်မှ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို ညနေပိုင်းကတည်းက

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၃၂ ❀ မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

ကြိုလယ်ရင်း။ လက်ငင်းမချေနိုင်ပါ။ နံနက်စောစောရထားခေါက်နှင့် ရန်ကုန်မြို့ ဒေသစိတ်ဈေးများကို သွားရောင်းရသည်။

ဈေးနန်းက တစ်ဖက်၊ အထုပ်ကြီးကြီးက တစ်ဖက်၊ လူလားမမြောက်သေးသည့် သားငယ်ကို လက်တစ်ဖက်ကဆွဲ၍ မနက်အစောကြီးထဲ ရွာကထွက်လို့ ရထားစောင့်စီးရသည်။ ပြီး.. ဘူတာကြီးမှာဆင်း။ ရန်ကုန်မြို့ထဲက ရောင်းလို့ရသည့် ပျံ့ကျဈေးများမှာ ရောင်း။ ရောင်းလို့ကုန်သည်နှင့် သားငယ်ကို ခါးထစ်ခွင်၍ ဘူတာကြီးကို ပြန်ဆင်း။

ပြီး.. သန်လျင်ပြန်မည့်ရထားကို နေ့မှန်းမတည့်မီ စောင့်စီးပြန်။ အိပ်ရောက်ရင် သားအမိသုံးယောက်အတွက် ချက်ပြုတ်..။

ဘဝရဲ့ ခါးသက်သက်ရေစီးကြောင်းမှာ စုန်လိုက်၊ ဆန်လိုက်၊ အရင်းပြုတ်လိုက်၊ အမြတ်လေးရလိုက်၊ အကြွေးတင်လိုက်၊ ငတ်မွတ်စွာ ပေးဆပ်လိုက်..။

အဲဒီ ဘဝရဲ့ စက်ယန္တရားလည်ပတ်မှုမှာ စနေနားရက်မရှိ၊ တနင်္ဂနွေပိတ်ရက်မရှိ၊ ဥပုသ်နေ့မရှိ၊ လပြည့်၊ လကွယ် မရှိ၊ နေပူမသီး၊ မိုးရွာမသီး၊ နှင်းကြွေရက်များမသီး။

နေ့စဉ် လှုပ်ရှားမောင်းနှင်နေရ၏။

နေ့တိုင်း သည်သားငယ် ပါ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အိပ်ရေးမဝ၍ ရထားပေါ်မှာ သားအမိနှစ်ယောက် အိပ်မောကျခဲ့ရ၏။

သူ့ပါးပေါ်မှာ မိတ်ကပ်မရှိ၊ နှုတ်ခမ်းနီမရှိ၊ ရှင်မတောင်သနပ်ခါး မရှိ၊ ရွှေတိုသနပ်ခါး မရှိ၊ တစ်ကျပ်ဖိုးနှစ်ခဲ သနပ်ခါးခဲကို ကျောက်ပျဉ်ပေါ် ရေနှင့်ပွတ်တိုက်ပြီး မှန်မကြည့်။ သနပ်ခါးဘဲကျားရိုက်နှင့် မိုးမလင်းမီ ရွာမှကုန်းကြောင်းထွက်ခဲ့ရ၏။

လူကြီးက သည်လောကကို ရင်ဆိုင်ရသော်လည်း..

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကိုရင်မောင်ထီး မျက်စည်သိမ်းတဲ့နေ့ ❀ ၁၃၃

နေပြင်း၊ မိုးပြင်း၊ လေပြင်းဒဏ်ကို နငယ်သော သားငယ်လေး မောင်ထီး မခံနိုင်ရှာ။

သို့ပါ၍ ဖျားတော့သည်။ ဆေးခန်းလည်း ပြသနိုင်သည့်အခြေအနေ မရှိ၊ ဆရာမောင်ဆေးနီမှုန့်နှင့် ကွမ်းရွက်ပြုတ်ရည်တိုက်ပြီး အမေအိုကြီးနှင့် ထားခဲ့ရ၏။

“သားလေး.. နေခဲ့နော်”

“ဟင့်အင်း.. နေဘူး..။ အမေနဲ့လိုက်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သားရဲ့”

“ဘွားနဲ့နေရင် မုန့်မစားရဘူး”

“အမေမုန့်ဖိုပေးခဲ့ပါမယ်။ သားကြိုက်တာဝယ်စား။ နေကောင်းရင် ဘူတာကနေ သားလာကြိုလေ”

“အမေပိုက်ဆံပေးခဲ့မှာလား”

“ပေးခဲ့မှာပေါ့ သားရဲ့”

“ဒါဆို ပေး..။ သား ဘူတာကနေ လာစောင့်နေမယ်”

“နေကောင်းမှ စောင့်လေ သားရဲ့။ နေမကောင်းခင် အဘွားနဲ့ အိပ်မှာနေ။ ရေထဲမဆော့နဲ့။ အပြင်မထွက်နဲ့။ အမေပြန်လာရင် သားအတွက် မုန့်တွေအများကြီး ဝယ်ခဲ့မယ်နော်”

“တကယ်နော်..”

“အေးပါ သားရယ်..။ တကယ်ပါကွလဲ့..။ ဟင်း.. ဟင်း.. ဟင်း..”

မချမ်းသာ တစ်ဦးတည်းသော သားလေးကို ဆေးတိုက်၊ ချော့မော့ ပွေ့ဖက် နှမ်းရွက်ရင်း စောင့်ကြမ်းလေးခြံ၍ သိပ်ခဲ့ရသည်။

ဩော်.. ခုနေ သူ့အမေရှိစေချင်စမ်းလှသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၃၄ ❀ မောင်ညိုပိုင် (သန်လျင်)

မောင်ထီးရဲ့အဖေ ကိုသံချောင်းက မောင်ထီးနှစ်နှစ်သားအရွယ်
မှာ မေးခိုင်းရောဂါနှင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။

ကိုသံချောင်းက မချမ်းသာကို ချစ်ရှာသည်။ သားမောင်ထီးကို
လွန်စွာချစ်ရှာသည်။ မိန်းမလုပ်သူကို ဘာအလုပ်မျှ မခိုင်းခဲ့။ နေပူ၊ မိုးရွာ
ကွန်တစ်လက်နှင့် ငါး၊ ဟင်း ရှာ၍ ကိုယ်တိုင်ရောင်း၏။

နေရာသီမှာ ကြုံရာအလုပ်မျိုးစုံ လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေး၏။ တစ်နေ့
သစ်ငှက်စားရင်း အဖျားဝင်ရာမှ မေးခိုင်းပိုးဆိုတာ ဝင်ပြီး မေးစေ့ငန်းဖမ်း။
ခေါ်လို့မရ။ အဖျားတက်ပြီး ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခဲ့၏။

သည်အချိန်ကစ၍ မချမ်းသာ ဆင်းရဲတွင်းနက်ပြီး ဘဝဝဲဩဃ
မှာ လူးလွန်လှုပ်ရှားခဲ့ရသည်။

လောကဝံကပဲ ရက်စက်သည်လား။ ဘဝကံဝန်ကြေးကို အံကျေ
ဆပ်ရသည်လား မသိ။

မချမ်းသာ သားငယ်ကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး ရထားစီးသွား၍ ဈေး
ရောင်းခဲ့ရ၏။ သားမောင်ထီးလေးက လမ်းကောင်းစွာလျှောက်တတ်ပြီမို့
သိပ်မဝေးလှသော ဘူတာကို လမ်းလျှောက်ပြီး လာစောင့်၍ ကြိုဆိုလေ့
ရှိ၏။

ရထားဆိုက်သည်နှင့် “သားရေ..” ဟု ဝမ်းသာအားရခေါ်
လိုက်လျှင် “အမေ..” ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြန်ထူးခေါ်ရင်း အမေလက်ကို
အားရပျော်ရွှင်၍ သားအမိနှစ်ဦး နေပူပူ၊ မိုးရွာရွာ အိမ်ပြန်ရသည့်အရသာ
သည် ကြက်သားဟင်းနှင့်စားရသည်ထက် ပိုမြိန်၏။

တစ်နေ့..

ရထားပေါ်ကဆင်းပြီး ဈေးဝန်းတစ်ရွက်၊ အထုပ်နှစ်ဖက်နှင့်
လမ်းအကူး ပူးပူးနှင့်မောင်းလာသည့် ကားတစ်စီးရဲ့ အတိုက်ကို ခံလိုက်

ကိုရင်ဟောင်းထီး မျက်ရည်သိမ်းကဲနေ့ ❀ ၁၃၅

ဇဗ္ဗိး မချမ်းသာ ကတ္တရာလမ်းမပေါ်တွင် အသက်ပျောက်ခဲ့ရသည်။

ဦးခေါင်းကြေမွသွား၍ ဟင်းရွက်များ ကြေမွသွား၏။

အဖော်ဈေးသည်များရဲ့ အကြောင်းပြန်ချက်ကြောင့် ဟင်းရွက်
သည်မလေး မချမ်းသာ ရန်ကုန်မှာကွယ်လွန်ပြီဆိုသည့်သတင်း တောရွာ
စာလေးမှာ ချက်ချင်းပျံ့နှံ့သွားခဲ့၏။

အဲဒီနေ့က..

မောင်ထီး သူ့အမေကို ထုံးစံအတိုင်း ပုဆိုးကွင်းသိုင်းလေးနှင့်
ကြိုနေသည်။

အမေပြန်ပါမလား။ မျက်ရည်စိစွတ်နှင့် အမေရဲ့အဖော် ရွာက
ဈေးသည်များကိုပဲ တွေ့ရသည်။

“အမေရော ဒေါ်ကြီး”

“.....”

“ကျွန်တော့်အမေရောဗျ”

“.....”

ဘယ်သူမှ ပြန်မဖြေကြ။ မျက်ရည်စများဖြင့် သူ့လက်ကိုဆွဲ၍
ရွာထဲသို့ခေါ်လာခဲ့ကြ၏။ ပြီး.. အိမ်မှာ အော်ဟစ်၍ ငိုကြသည်။

“အမေတယ်မှာကျန်ရစ်ခဲ့လဲဟင်”

“.....”

“ကျွန်တော် အမေကို သွားကြိုမယ်ဗျာ”

“ဟဲ့.. ကောင်လေး”

“မောင်ထီး.. မသွားနဲ့..”

“ပြေး.. မသွားနဲ့..။ ပြေးရေ..။ အမလေး.. မိချမ်းသာရဲ့။

ဟီး.. ဟီး..”

၁၃၆ ❀ မောင်ညိုဖိုင်း (သန်လျင်)

မျက်ရည်နှင့် ရွက်သံများသည် ခနော်နီခနော်နီ တဲအိမ်ကလေး ပြိုလုလု စီးမျောတုန်ခါနေသည်။

မောင်ထီးက သူ့အမေ မချမ်းသာ ပြန်အလာကို အုတ်ဖိုစု ဘူတာရုံမှနေ၍ နေဝင်း ရထားသိမ်းချိန်တိုင် စောင့်နေခဲ့သည်။ ဘယ်သူမှ ချောခေါ်၍မရ၊ ပြောလည်း မပြောရက်။ မင်းအမေ သေပြီဟု ပြောလည်း ယုံကြည်မည်အရွယ်၊ အသိ မဟုတ်။

ပြောရရင်..

မောင်ထီးရဲ့အသိမှာ သူ့အမေ ရန်ကုန်ကို ဈေးသွားရောင်း သည်။ ဘုန်းကြီးစွမ်းစားချိန်နီးလျှင် ပြန်လာလိမ့်မည်။ သူ နေ့တိုင်းသွား ကြိုနေခဲ့သည်။

အဘွားလည်း တားလို့မရ၊ အိမ်နီးချင်းများလည်း တားလို့မရ၊ နေပူ။ မိုးရွာရွာ သူ့အမေကို ဘူတာဆိပ်မှ သွားကြိုနေသည်။

ရထားပြန်ထွက်သွားလျှင် ဝါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်များစီးကျပြီး ရွာထဲသို့ ပြန်ပြေးလာခဲ့လေ့ရှိသည်။ ပြီး.. အဘွားကိုဖက်၍ ငိုသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံ တိုင်ကိုဖက်၍ ငိုသည်။

မောင်ထီးရဲ့ နေ့စဉ် မိခင်ပြန်အလာကို ကြိုရင်း ငိုခဲ့ရသည့် မျက်ရည်စက်များသည် စုထားလျှင် ချောင်းရိုးလေးတစ်ခုများ ဖြစ်လေ မည်လား မသိ။

အဲဒါ ခုနစ်နှစ်သားရောက်သည့်တိုင် နေ့စဉ် အချိန်မှန် ဘူတာ မှာ သွားကြိုပြီး မတော့လျှင် မျက်ရည်လည်ရွှဲနှင့် ပြန်လာနေကျ။ ကြာ လာတော့ နေ့စဉ် မကြိုရလျှင် ဝတ္တရားမကျေပွန်သလို ခံစားနေရ၏။

သူ့အမေ သေပြီဆိုတာကို အများပြော၍ သူ တစ်စတစ်စ နားလည်ခဲ့ရ၏။ သို့သော် မယုံချင်ငြား။ သူ့အမေ သူ့ဆီကို ပြန်မလာ

ကိုရင်မောင်ထီး မျက်ရည်သိမ်းတဲ့နေ့ ❀ ၁၃၇

သည့်တိုင် သူ့အမေကို ညစဉ်ညတိုင်း အိပ်ကော်ထဲမှာ ကြိုရ၏။

အမေက မုန့်ပဲသရေစာများ ကျွေးသည်တဲ့။

အကျီလှလှလေးများ ဝယ်လာပေးသည်တဲ့။

ပြီး.. သူ့ကို အားရပါးရဖက်နမ်းခဲ့သည်တဲ့။

“အမေဘယ်သွားနေတာလဲဟင်၊ သား နေ့တိုင်း အမေကို မျှော်နေ၊ ကြိုနေတာ အမေမသိဘူးလား အမေ”

မောင်ထီး မေးခဲ့သည်။

“အမေ သားအနားမှာ ရှိသားပဲ သားရယ်”

“ရှိရင် ဘာလို့ သားကိုမခေါ်သလဲ၊ ပြော..”

“သားရယ်..”

သည်လိုပြောပြီး သူ့အမေ ငိုရွက်၍ ပြေးထွက်သွားသည်တဲ့။ ထိုအခါ “အမေရေ..” ဟု ရွက်အော်ရင်း အိပ်မက်မှလွန်နိုးခဲ့ရသည့်သူ များ မရေမတွက်နိုင်တော့။

ဘူတာအနီးရှိ ဈေးသည်များက မောင်ထီးရဲ့ အမေပြန်လာချိန် အမျှော်အလွမ်းကို သိရှိကြသည်။ သိရှိသနားကြပြီး ဝိုက်ဆံများ၊ မုန့်မိုးများ ပေးသွားကြသည်။

ထိုငွေလေးနှင့် အဘွားကို သူ့ရှာကျွေးနေသလို..

အလွမ်းမျက်ရည်များနှင့် ရွာကိုပြန်မည်။ ပြီးလျှင် အချိန်အတန် ဩ မေ့သလိုရှိသွားပြီး ကစားဖော်များနှင့် ကစားပစ်လိုက်သည်။

သို့သော်..

သူ့အမေပြန်လာချိန် နေ့ခင်းပိုင်းရောက်လျှင်မူ ဘယ်လောက်ပဲ အရေးကြီးနေနေ၊ မိုးဘယ်လောက်ပဲရွာနေနေ သူ ထီးကလေးဆောင်းပြီး ဖိုမှန်လာကြိုနေပြီ။

၁၇၈ ❀ မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

အသက်ရှစ်နှစ်သားအရွယ်ရောက်တော့ သူ့ကို ဘွားအေက အကျဉ်းရုံးရှင်ပြုပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကိုရင်ဝတ်ပေးခဲ့လိုက်သည်။

ကိုရင်ဝတ်ဘဝနှင့်ပင်လျှင် သပိတ်လေးဖိုက်ပြီး ဘူတာမှာ နေစဉ် အမေ့ကိုလာကြိုနေဆဲ။ သည်အစွဲကို ဘယ်သူမှချွတ်လို့မရ။ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးက ဖြည်းဖြည်းချင်း နားချရ၏။

ထိုအခါ..

“မှန်ပါဘုရား..” ဟု ဆို၏။ သို့သော် နေ့စဉ်ကြိုနေမြဲ။ ပြီးမှ မျက်ရည်နှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ပြန်နေဆဲ။

◀ ၃ ▶

ဆရာမောင်စိန်လှိုင်၏ ပြောပြချက်ကြောင့် ကြားရသူ ကျွန်ုပ်ရဲ့ နှလုံးသည် လှိုင်းထဲခဲ့ရသည်။ နေ့စဉ်မြင်ရချက်ကြာတော့ သားသမီးချင်း နှိပ်ချင်းစာပြီး ကျွန်ုပ်မျက်ရည်ဝဲခဲ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာစိတ်များဖြင့် ကိုရင်လေးကို သနားနေမိသည်။

သို့နှင့် နေ့စဉ် ကိုရင်လေး ဘူတာဆိပ်မှာ သူ့အမေ့ကို လာကြိုချက်နေတိုင်း စားစရာကောင်းတစ်ခု တစ်နေ့တစ်မျိုး လောင်းလှူလာရင်း နှင်းနှီးအောင်ကြိုးစားလိုက်လေသည်။

ဆယ်ရက်ခန့်ကြာသောအခါ ကိုရင်လေးမောင်ထီးနှင့် ကျွန်ုပ်နှစ်ဦးစပြုလာ၏။ သူသည် ကျွန်ုပ်ထံမှ မေတ္တာ၊ ကရုဏာကို ရရှိခံစားရလို့ ခင်မင်သံယောဇဉ်ရှိလာခဲ့သည်။

“ကိုရင်..”

“ဘာတုံး ဒကာကြီး”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၄၀ ❀ မောင်ညိုမိုး (သန်လျင်)

“ကိုရင်အမေကို တွေ့ရဲ့လားဟင်”

“တွေ့ပါတယ် ဒကာကြီး”

“ဘယ်မှာတွေ့ရလို့တုံး ကိုရင်ရဲ့”

“အိပ်မက်ထဲမှာ ခဏခဏတွေ့တယ် ဒကာကြီးရဲ့”

“တွေ့တော့ ကိုရင်အမေက ကိုရင်ကို ဘာပြောတုံးဗျ”

“ငါ့သားက ကိုရင်ဝတ်နဲ့ သိပ်လှတာပဲတဲ့ဗျ”

“ပြီးတော့ ဘယ်မှာတွေ့သေးတုံး ကိုရင်ရဲ့”

“ဘူတာအဝင်ရထားမှာလည်း တွေ့တယ် ဒကာကြီးရ”

“ဟုတ်ရဲ့လား ကိုရင်ရ”

“ရထားပေါ်ကနေ ကိုရင်ကို လက်ဖြုပြီး သွားတာဗျ”

“ကိုရင်စွဲလမ်းနေလို့ပါ”

“စွဲလမ်းနေလို့.. ဟုတ်လား..။ စွဲလမ်းတယ်ဆိုတာ ဘာကို ပြောတာတုံး ဒကာကြီးရဲ့”

“ကိုရင်မယ်တော် ကွယ်လွန်တာတော့ ကိုရင်သိတယ်မဟုတ်လား”

“အင်း.. သိပါပြီ ဒကာကြီးရယ်”

“ကွယ်လွန်တဲ့သူက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကိုရင်ကိုလက်ပြနွတ်ဆက်မှာလဲ ကိုရင်ရဲ့”

“ကိုရင်လေး နေ့တိုင်း ရထားပေါ်မှာ မြင်နေရတယ်ဗျ။ မြင်ရင် ဖျော်တာပဲ ဒကာကြီးရ။ အမေမသေဘူးလို့ ထင်တာပဲဗျာ”

“ကိုရင်..”

“ဒကာကြီး..”

“အဲဒါ ကိုရင်အမေအစစ် မဟုတ်တော့ဘူး”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကိုရင်မောင်ထီး ပျက်စည်သိမ်းတဲ့နေ့ ❀ ၁၄၁

“ဟင်.. ဒါ.. ကိုရင်အမေမှ ကိုရင်အီမေအစစ်ပါဗျ။ သူကွယ်လွန်တဲ့နေ့က အဝတ်အစားနဲ့ဗျ။ ကိုရင်အမေအစစ် မဟုတ်ရင် အဲဒါ ဘယ်သူလဲ။ ပြော..”

“ကိုရင်စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

“မဆိုးပါဘူး။ ပြောပါ”

“ကိုရင်ကို တပည့်တော် သားလို့ တူလို ချစ်ပါတယ်”

“ကိုရင်ကလည်း ဒကာကြီးကို ဦးလေးသားချင်းလို ခင်ပါတယ်”

“ဒါဆို ပြောမယ်။ ဒီမှာ ကိုရင်..။ အခု ကိုရင်တွေ့နေရတာ ကိုရင်အမေဖြစ်သော်လည်း အဲဒါ လူသားအစစ် မဟုတ်ဘူး”

“ဗျာ.. ဒါဆို သူက ဘာတုံး ဒကာကြီးရဲ့”

“ပရိသတ်ညာဉ်သား”

“ဗျာ.. ပရိသတ်ညာဉ်သား။ ဟုတ်လား..”

“ပရိသတ်ညာဉ်သားဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ် သိလား”

“သိပ်သိတာပေါ့ ဒကာကြီးရ။ ကျောင်းမှာ ဆရာတော် ကြောခဏမိန့်နေဥဉ္ဇာ။ ပြိတ္တာတဲ့ဗျ။ တစ္ဆေတဲ့ဗျ”

“အမှန်က..”

“အမှန်က ဘာတုံး”

“အမှန်က ကိုရင်အမေ ပြိတ္တာတစ္ဆေတဝကို ရောက်နေတာ”

“ဗျာ.. ဟုတ်ပါ့မလား ဒကာကြီးရယ်။ ကိုရင်အမေက ကိုရင်ကို သိပ်ချစ်တော့ ချစ်လို့ နေ့တိုင်းနှုတ်ဆက်နေတာလေဗျာ”

“ဒါဆိုရင် ကိုရင်ကို သူထိလို့ရလား”

“ဟင်အင်း..”

“ကိုရင်ရော သူ့ကို ကိုင်လို့ရလား”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၄၂ ❀ မောင်ညိုဖိုင်း (သန်လျင်)

“ဟင့်အင်း.. မရဘူး”

“ကိုရင်ရော သူ့ဆွမ်းလာလောင်းလား”

“မလောင်းဘူးဗျ”

“ကိုရင်ကို သူကန်တော့လို့ရလား”

“တစ်ခါမှ မကန်တော့ဘူးဗျ”

“အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ။ သိလား..”

“ဟင့်အင်း..”

“မှတ်ထား ကိုရင်။ သူဟာ မောင်ထီးဆိုသူကို စွဲလမ်းပြီး ကွယ်လွန်သွားလို့ အဲဒီအစွဲအလမ်းနဲ့ မကျွတ်မလွတ် ပရိသတ် ဖြိတ္တာ၊ တစ္ဆေဘဝကိုရောက်ပြီး ကိုရင်ကို မကြာခဏ ကိုယ်ထင်ပြနေတာ”

“ဟင်း.. ဒါဆို ကျုပ်အမေ ဖြိတ္တာဖြစ်နေပြီပေါ့”

“ဟုတ်တာပေါ့ ကိုရင်ရယ်။ သားကိုချစ်တဲ့ဇောနဲ့ အယူတိမ်းသွားခဲ့ရတာပေါ့”

“ဒါ.. ဒါဆို.. ကျွန်ုပ်.. အဲ.. အဲ.. ကိုရင် ကိုရင်အမေကို အဲဒီလိုဘဝက လွတ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင် ဒကာကြီး”

“ကိုရင်က ဘုန်းကံမြင့်တယ်။ သင်္ကန်းဝတ်ကိုး..။ ဘုရားရဲ့ မြေးသားကိုး..။ ဒါကြောင့် ကိုရင်အမေ ပရိသတ်ချင်းရော၊ တခြားတစ္ဆေသရဲရော ကိုရင်အနီးကို ကပ်လို့မရဘူး။ ကိုရင်မယ်တော် အဲဒီလိုမကောင်းတဲ့ဘဝက လွတ်မြောက်ချင်ရင်.. ဒီမှာကိုရင်..”

“ပြော.. ဒကာကြီး”

“ကိုရင် အခု အလှူခံရလို့ စုထားငွေ ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“လေးငါးရာတောင် ရှိနေပြီ”

“လိုငွေကို တပည့်တော် ကိုရင်ကိုလှူမယ်။ အဲဒီငွေနဲ့ ကိုရင်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကိုရင်မောင်ထီး မျက်ရည်သိမ်းတဲ့နေ့ ❀ ၁၄၃

သင်္ကန်းတစ်စုံဝယ်လိုက်”

“ဝယ်ပြီးရင် ဘာလုပ်ရမှာလဲဗျ”

“ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးကို တပည့်တော်ပါ ပိုင်းလျှောက်ပေးပါမယ် ကိုရင်။ အဲဒီသင်္ကန်းကို ကွယ်လွန်သူ မကျွတ်မလွတ်သူ ကိုရင်မယ်တော်ကြီးကို ဖိတ်ခေါ်ချည်စူးပြီး လှူဒါန်းလို့ ရေစက်ချ၊ အမျှပေးဝေရမယ်။ ကိုရင်ဆွမ်းခံလို့ရတဲ့ဆွမ်းကို ဆရာတော်ကြီးကို ချည်စူးပြီး အမေအတွက် ကုသိုလ်ဖြည့် ဆွမ်းနဲ့သင်္ကန်းလှူပါသည်ဘုရားလို့ ဆက်ကပ်လှူဒါန်း၊ ရေစက်ချ၊ အမျှပေးဝေလိုက်ရင် ကိုရင်အမေ သာဓုခေါ်နိုင်ပြီး မကောင်းတဲ့ ဖြိတ္တာဘုံသားဇာတက လွတ်မြောက်လို့ ကောင်းရာသုံဘဝကို ရောက်သွားမှာဗျ ကိုရင်ရ”

“ဒါ.. ဒါ.. အမှန်အကန်ပဲလား ဒကာကြီး”

“အမှန်အကန်ပေါ့ ကိုရင်ရယ်”

“ဒါ.. ဒါဆို.. ကျုပ်.. ကျွန်ုပ်လုပ်မယ်ဗျာ။ အမြန်ဆုံးလုပ်မယ်။ ကျုပ်လေ.. ကျွန်ုပ်အမေကို သိပ်ချစ်တာပဲ ဒကာကြီးရယ်။ ဒကာကြီးက ကျုပ်ရဲ့ဦးရီး ဘကြီးလိုပါပဲဗျာ။ ဒကာကြီး ကျုပ်ကို အစအဆုံးကူညီပေးပါလားဟင်”

“စိတ်ချ ကိုရင်..။ ကိုရင်အနီးမှာ ကိုရင်ရဲ့ ဘကြီး၊ ဦးကြီးလို တပည့်တော်အသင့်ရှိခဲ့ပါတယ် ကိုရင်လေးရယ်”

၆၄

ကိုရင်မောင်ထီးရဲ့အမေ ဒေါ်ချမ်းသာ ကွယ်လွန်သည့် တနင်္လာ နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ကိုရင်လေးစုငွေနှင့် ကျွန်ုပ်ပါဝင် လှူဒါန်းငွေများ စုပေါင်း၍ သက်န်းတစ်စုံဝယ်ယူပြီး ကိုရင်ဆွမ်းခံလို့ရသည့် ဆွမ်းသံပိတ်အား ကွယ်လွန်သူမိခင်ကို ရည်မှန်း၍ ဆရာတော်ကြီးကို လှူဒါန်းလိုက်လေ၏။

ထိုနေ့က ကိုရင်လေးရဲ့အဘွားလည်း အနီးမှာရှိသည်။ ကျွန်ုပ် နှင့် စာရေးဆရာကိုစိန်လှိုင်လည်း ရှိ၏။ ကျောင်းနေသံဃာ၊ ကိုရင်များ လည်း ရှိနေ၏။

ဆရာတော်ကြီးက ကိုရင်လေးကို ဆုံးမစကားနှင့် တရားပြ လေ၏။

“ကိုရင်လေး..”

“ဘုရား..”

“ကိုရင်လေးဟာ မိခင်ရဲ့ကျေးဇူးကို သိသူ၊ မိခင်ရဲ့မေတ္တာကို

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကိုရင်မောင်ထီး မျက်ရည်သိမ်းတဲ့နေ့ ❀ ၁၅၅

လည်သူ၊ မိခင်ကို ချစ်ခင်ရှိသလေးစားသူ အစစ်အမှန်ပဲ ကိုရင်”

“မှန်ပါဘုရား..”

“ကိုရင်အမေအတွက် ကျွဲခွဲတဲ့မျက်ရည် ဘယ်နှနှစ်ရှိခဲ့ပြီလဲ ကိုရင်”

“လေးနှစ်ပါဘုရား”

“ဒီနေ့ ကွယ်လွန်သူမိခင်၊ ကျေးဇူးရှင်မိခင်အတွက် ပြုရသည့် အနုကုသိုလ်ကြောင့် ဒီနေ့က စပြီး ကိုရင်ကျသည့်မျက်ရည်များကို သိမ်း ဆား၊ သုတ်တော့..။ ဒီကျေးဇူးဆပ်ပွဲကြောင့် ကိုရင်ရော၊ သွားလေသူ ကိုရင်ရဲ့မိခင်ကြီးရော သံသရာဘဝမှာ ဘဝကျွေးကောင်းကြပြီ၊ ကိုင်း.. ရေ ဆာချကြစို့၊ ကိုရင် ရေစက်ခွက်ကိုကိုင်”

ဆရာတော်က ရေစက်ချတရားကို ဟော၏။ ကိုရင်လေးရဲ့ ရေစက်ခွက်မှ ရေစက်ကျသံတပေါက်ပေါက်ကို ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ကြား နေရ၏။ သည်လိုနှင့် ရေစက်ချပြီးလေ၏။

“ကိုရင်.. အမျှဝေလိုက်”

“ဒကာမကြီး အမေမချမ်းသာရေး..။ ကိုရင်ပြုသမျှ ကုသိုလ် အနုအစုကို အမေမချမ်းသာအပါအဝင် သုံးဆယ့်တစ်ဘုံသား၊ အားလုံးတို့ အား ရည်စူး၍ အမျှပေးဝေပါ၏။ အမျှ.. အမျှ.. အမျှ..”

“သာဓု.. သာဓု.. သာဓု..”

ကိုရင်မောင်ထီးရဲ့ မျက်လုံးအိမ်မှ ပူနွေးသောမျက်ရည်စက်များ ပေါက်နေပါသည်။ ကိုရင်မောင်ထီးက မျက်ရည်စက်များကို လက်ခုံနှင့် သုတ်လိုက်ပြီး ဆရာတော်၊ သံဃာတော်များကို ရှိသေ့စွာဦးချကန်တော့ သိုက်လေသည်။

<၅>

မိခင်အတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုပြီး နောက်နေ့မှာ ထုံးစံအတိုင်း ကိုရင်မောင်ထီး ဘူတာရှိရာသို့ သပိတ်လေးပိုက်၍ ရောက်ရှိလာပြန်၏။

ထိုအချိန်ကား..

ဟိုတုန်းက သူ့အမေမျိုးပြန်လာနေကျအချိန်။ ကျွန်ုပ် သူ့ဘာလုပ်ဦးမှာပါလိမ့်ဟု စောင့်ကြည့်နေ၏။ သည်မှာ ရထားဝင်လာ၏။ ကိုရင်က ရထားရဲ့တံခါးဝကို သပိတ်ပိုက်ရင်းမှ လှမ်းကြည့်နေ၏။

သည်မှာ ကိုရင်ရဲ့ ဝမ်းသာအားရမျက်နှာကို ကျွန်ုပ်လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။ ကိုရင် အတော့်ကိုဝမ်းသာနေသည်။ ရထားသည် သုံးမိနစ်ခန့် ရပ်နားပြီး ပြန်ထွက်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ် ကိုရင်အနီးသို့ တိုးကပ်သွားပြီး မေးလိုက်၏။

“ကိုရင်.. ဘာတွေဝမ်းသာနေတာတုံး”

“ဟာ.. ဒကာကြီး။ ဝမ်းသာလိုက်တာ ဒကာကြီးရယ်”

ကိုရင်မောင်ထီး မျက်ရည်သိမ်းတဲ့နေ့ ❀ ၁၄၇

“ဘာတွေကြည့်ပြီး ဝမ်းသာနေတာတုံးဗျ”

“ကိုရင်လေး မယ်တော်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရတယ်”

“ဟင်.. တွေ့ပြန်ပြီ။ ဟုတ်လားကိုရင်”

“ဟုတ်တယ်ဒကာကြီး။ ဒီတစ်ခါ ကိုရင်တွေ့ရပုံက ဟိုတုန်းက တွေ့ရပုံလို ဈေးရောင်းအင်္ကျီအနွမ်းလေးနဲ့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ အလွန်ကိုလှပတဲ့ အဝတ်အစားတွေနဲ့ဗျ။။ တစ်ကိုယ်လုံး ပြောင်လက်နေတာပဲ။ အမေ့မျက်နှာဟာလေ ပြုံးနေတာပဲ။ အမေဟာလေ.. ကိုရင်ရှိရာကို ပြေးလာပြီး ကိုရင်ကို ကန်တော့တယ်ဗျ”

“ကိုရင်..”

“ဘာတုံး ဒကာကြီး”

“ကိုရင် ဒီနေ့ကစ ဝမ်းသာရောဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့တုံး ဒကာကြီးရဲ့”

“ကိုရင်အမေ ဘဝကျွေးကောင်းပြီး ကျွတ်လွတ်သွားပြီ”

“ဘာ.. ဘာ.. ဘာ..”

“ကိုရင်ပြုလိုက်တဲ့ ကုသိုလ်အဖို့ဘာကို သူ့သာမခေါ်နိုင်ပြီ။ အလွန်ကိုတင့်တယ်ကောင်းမွန်တဲ့ဘဝကို ရောက်သွားလို့ ကိုရင်ကို ကိုယ်ထင်ပြုပြီး လာရောက်နှုတ်ဆက် ကန်တော့တာဗျ”

“ဟုတ်လား..”

“ဒါပေါ့ ကိုရင်ရ။ တပည့်တော်လည်း ဝမ်းသာလိုက်ပါဘိဗျာ”

ကျွန်ုပ်က သည်လိုလည်းပြောလိုက်ရော ကိုရင်မောင်ထီးရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ ရွှင်လန်းတက်ကြွ ကြည်နူးရိပ်သန်းနေ၏။ အပြုံးများသည်.. လှိုင်းထနေ၏..။

စီးမျောနေ၏..။

၁၄၈ ❀ မောင်ညိုမြိုင် (သန်လျင်)

ရောင်စုံလွင့်နေ၏...။

ပဲ့တင်ထနေ၏...။

အဟောသုခံ... ကောင်းလေစွ။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ပြုလုပ်ကြ
သည့် ကံစေတနာအကျိုးပေးသည်လည်းကောင်း၊ မိခင်ကျေးဇူး သိတတ်
မှုတို့သည်လည်းကောင်း၊ မေတ္တာ ကရုဏာ မုဒိတာတို့သည်လည်းကောင်း
ထိုနေ့တိုရက်မှစ၍ လေးနှစ်တိုင်မျက်ရည်ကျခဲ့ရသည့် ကိုရင်လေးမောင်ထီး
ရဲ့ ကြေကွဲမျက်ရည်များကို ရွှေသင်္ကန်းနှင့် အလွမ်းပျောက်အောင် သုတ်
နိုင်ခဲ့ပါပြီပင်ကောလေ။ ❀

စာရေးဆရာမောင်စိန်လွိုင် (ဥဿာ) အား ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

မောင်ညိုမြိုင်(သန်လျင်)

မောင်ညိုမြိုင်
သန်လျင်

သည့်နောက် အင်းဝနေပြည်တော်သို့ မြင်းစစ်သည်တော်တစ်
တန်းနှင့် ခပ်ရဲရဲတင်းတင်းဝင်လာလိုက်သည်။
ပြီး... ရာဇသံပေးလိုက်သည်။

ရှေးဟောင်း အနော်ရထာမင်းစောလက်ထက်တုန်းက ရွှေပေါင်း
သောင်း ငွေပေါင်းချောင် ဆက်ဖူးသည့်အစဉ်အလာ ရှိခဲ့သည်။ ယခုလည်း
အတိုင်း ဆက်ရမည်။

ဥတည်ဘွား

သမိုင်းတင်သစ္စာနုလုံးသားပြပွဲ

ဘုရင်မဟာသီဟသူရသည် တရုတ်သံတို့က ဆက်သသည့်
ဥတည်ဘွား၏ရာဇသံကိုကြားသော် ပြန်၍အမိန့်ရှိလိုက်သည်။
“စစ်သံအမတ်ကြီးတို့... ကျွန်ုပ်၏မည်းတော် နုရပတိမင်း
ထက်မှာလည်း ဤသို့ တိုင်းတစ်ပါးမင်းကို နှစ်စဉ် လက်ဆောင်
သစ်သရသည် အကြောင်းမရှိ။ အစဉ်အရိုးလည်းမရှိ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်
ထက်တော်မှာလည်း ပေးရိုးမရှိ”

ဘုရင်မဟာသီဟသူရက အစဉ်အလာမရှိ၍ ပဏ္ဏာမဆက်သနိုင်
ကြောင်းကို မိန့်လိုက်သောအခါ တရုတ်သံအမတ်များက..

“ရွှေနန်းသခင်.. ဤသို့မိန့်ရဲသည်လော။ မိန့်တော်မူလျှင် ရန်
ကြီးစွာဖြစ်ရချေမည်။ သို့ဖြစ်လျှင် မြို့ရွာအားလုံး သေကြေပျက်သုဉ်း
ဆင်းရဲဒုက္ခ ကြီးစွာကြုံရလိမ့်မည်။ ရွှေနန်းသခင်လည်း သူရဲကောင်း
ညီမင်းဟု ကျော်စောသည်။ ရွှေနန်းရှင်က သူရဲကောင်းမြင်းတစ်စီး
ပေးကာ သူရဲကောင်းမြင်းတစ်စီး စီးချင်းတိုက်မည်။ ရွှေနန်းသခင်ဘက်က
မိန့်ရလျှင် ငါတို့ မည်သို့မျှ ရန်မပြု။ ကိုယ့်နေရပ် ကိုယ်ပြန်မည်။

သက္ကရာဇ် (၈၃၉) ခုနှစ်..။

တရုတ်ဥတည်ဘွားက တရုတ်စစ်သူကြီးများနှင့် မြင်းသွင်း
ကျော်တို့ကို စေလွှတ်၍ ခန္တီးသို့ရောက်သည်နှင့် နယ်ခြားသံတိုင်ကို နှစ်
စေသည်။

အလုံးအရင်းနှင့် ဥတည်ဘွား၏စစ်သည်တော်တို့ အတင်းအဓဇ
ချင်းနင်းဝင်ရောက်လာသည့်အတွက် ခန္တီးနယ်စောင့်တပ်သို့ မည်သို့
ခုခံနိုင်စွမ်းမရှိတော့။

တရုတ်စစ်သူကြီးတို့က နယ်ခြားသံတိုင်ကို နုတ်ပစ်လိုက်သည်။

၁၅၂ ❀ မောင်ညိုမိုး (သန်လျင်)

အကယ်၍ ငါတို့သူရဲကောင်းက နိုင်လျှင် ငါတို့အရှင်သခင်တောင်းသည်ကို မုချမသွေ ပေးရမည်။ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်၍ အကြောင်းပြန်ပါ။”

သို့ကလိုပြောပြီး တရုတ်သံတို့ ပြန်သွားကြသည်။ အရေးတော်ပေါ်လာပြီ။

တရုတ်စစ်သည်တို့ မြားရေး၊ ဓားရေး၊ မြင်းရေးကောင်းသည်မှာ ကျော်စောလှသည်။ ဒါနှင့်အတူ အင်အားကြီးစွာဖြင့် စစ်ပွဲတိုင်း အရေးသာသည်ကိုလည်း မင်းကြီးသိတော်မူသည်။

သည့်နောက် မင်းကြီးမဟာသီဟသူရသည် သားတော်အိမ်ရှေ့မင်းသားအပါအဝင် မှူးတော်မတ်တော်များကို ဆင့်ခေါ်၍ စည်းဝေးတိုင်ပင်ရတော့သည်။

သည်မှာ အိမ်ရှေ့မင်းက လျှောက်၏။

“ခမည်းတော်ဘုရား...။ တရုတ်စစ်သည်တို့သည် မြင်း၊ ဓားရေး၊ မြားရေးအရာ၌ လွန်စွာကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းလှသည်မှာ အကျော်အစော အထင်အရှားဖြစ်ပါသည်ဘုရား...။ ကျွန်တော်မျိုးတို့ဘက်မှာ သူတို့နှင့် မြင်းစီးချင်းထိုးဝံ့သူ ရှားလှပါသည်။ အစီးအနင်းကျင်လည် အလွန်သတ္တိဗျတ္တိနှင့် ပြည့်စုံကျွမ်းကျင်သူ၊ အရေးအရာမီသူနှင့် စီးချင်းထိုးရန် သင့်ပါသည်ဘုရား”

“ဒါဆို အသူယှဉ်ဝံ့သနည်း”

ရွှေနန်းစည်းဝေးသဘင် ငြိမ်သက်၍သွားသည်။ မင်းတရားငြိမ်း၏ အမေးကို ဖြေနိုင်သူမရှိ။

သည်မှာပဲ သားတော်အိမ်ရှေ့မင်းသားက ရဲဝံ့စွာလျှောက်တလေ၏။

“ဘခမည်းတော်ဘုရား...။ ကျွန်တော်မျိုးတို့လက်မှာ ရေတံ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သမိုင်းတင်သစ္စာနဲ့လုံးသားပြီ ❀ ၁၅၃

နေသည့် တလိုင်အမတ် သမိန်ဗရမ်းသည် ရဲစွမ်းသတ္တိအရာမှာ အလွန်ကျော်စောသည့် ဟံသာဝတီသူရဲကောင်းအကျဉ်းသား ဖြစ်ပါသည်ဘုရား။ သမိန်ဗရမ်းကို ခေါ်ထုတ်၍ မေးမြန်းလျှင် ဒီကိစ္စပြေလည်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ရွှေနန်းတော်အရောက် လျှောက်တင်ရပါသည်ဘုရား”

သို့ကလို အိမ်ရှေ့မင်းသားက အကြံပြုလျှောက်သည်နှင့် အနီးရှိ မှူးကြီးမတ်ကြီးများကလည်း သင့်မြတ်လှကြောင်းပါဘုရားဟု သံတော်ဦးပိုင်းတင်ကြလေသည်။

“ဒါဆို ဟံသာဝတီသူရဲကောင်း သမိန်ဗရမ်းကို ရှေ့တော်သို့ သွင်းစေ”

မှူးကြီးမတ်ကြီးများနှင့် အိမ်ရှေ့မင်းသားတို့သည် အသိန်းသိန်း
ခံ ဟံသာဝတီသို့ရောက်ကောင်း အမတ်သမိန်ဗရမ်းကို ရေချိုးသန့်စင်၊ အဖွေ
နံ့သာများ လိမ်းကျံစေ၍ ဝတ်ကောင်းဝတ်လှများ ဆင်ယင်ပြီး ဘုရင်
မဟာသီဟသူရရှေ့တော်မှောက်သို့ သွင်းလေ၏။

ရွှေနန်းရှင်သည် မိမိရှေ့တော်မှောက်၌ လက်အုပ်ချီ စေားနေ
သည့် မွန်သူရဲကောင်း သမိန်ဗရမ်းကို ရှုစားတော်မူ၏။

သမိန်ဗရမ်းသည် အသားဖြူ၏။ အရပ်အမောင်းကောင်း၏။
ခွန်အားဗလနှင့်လည်း ပြည့်၏။ မျက်နှာအနေအထားလည်း ကြောက်ရွံ့
ကင်း၏။ အနေအဟန်ကလည်း ခြင်္သေ့ကဲ့သို့ ရဲရင့်၏။

“မော်ဖူးစေဗျား..”

သမိန်ဗရမ်းက ရိုက်ရှိုးစွာ မော်ဖူးလိုက်သည်။

“သူရဲကောင်းသမိန်ဗရမ်း..”

“အမိန့်တော်ပန်ဆင်လျက်ပါဘုရား”

“ဥတည်ဘွား ပြင်ပကျူးကျော်သူ မြင်းစစ်သည်တို့က ငါ့မင်း
တရားရဲ့ ပိုင်နက်ကို ကျူးကျော်ပြီး မြေခြားသံတိုင်ကိုနှုတ်လို့ အစဉ်အဆက်

ပစ္စာလက်ဆောင်တော်ဆက်သရမည်လို့ ရာဇသံပေးခဲ့တယ် မောင်
ငါတို့ခမည်းတော်လက်ထက်မှာလည်း ပြည်ပမင်းကို ဒီလိုအညံ့ခံပြီး
ဆက်ဆောင်ပေးရသည့်အစဉ်အလာ မရှိခဲ့ပေဘူး။ ပေးလိုက်လျှင်လည်း
အရှို အနောင်နောင်.. နောင်သားအစဉ်မြေးအဆက် သူ့အောက်ကျိုးရ
သူ့ဘဝနဲ့ မြန်မာမင်းရာဇဝင် ညံ့ဖျင်းသေးသိမ် မှေးမှိန်ရလိမ့်မယ်။ ဒါ
ကြောင့် မြန်မာသူရဲကောင်းနဲ့ သူတို့သူရဲကောင်း မြင်းတစ်စီးချင်း စီးချင်း
သိမ်းမယ်။ သူတို့သူရဲကောင်းရှုံးရင် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့် အန္တရာယ်
မျှော်လင့် ပြန်မယ်။ မြန်မာသူရဲကောင်းရှုံးရင် သူတို့အရှင်သခင်တောင်းသည့်
အတိုင်း ငါတို့က ပေးရလိမ့်မယ်။

ကျွန်ုပ် လွယ်လွယ်နှင့်အညံ့မခံလိုဘူး မောင်မင်း။ မောင်မင်း
သည် တားရေး၊ လှံရေး၊ မြင်းရေး၊ ဆင်ရေး ကျွမ်းကျင်သည့် သူရဲကောင်း
နဲ့ သားတော်အိမ်ရှေ့မင်းနှင့်တကွ မှူးမတ်များက လျှောက်တင်ကြတယ်။
ဆင်မင်း ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံနဲ့လူမျိုးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ကိုယ်စားပြုပြီး ကျူး
ကျော်သူကို အနိုင်တိုက်နိုင်ပါမည်လား”

“မှန်လှပါ ရွှေနန်းရှင်ဘုရား။ မွန်လည်း မြန်မာ၊ မြန်မာလည်း
မြန်..။ ဟံသာဝတီနှင့် အင်းဝသည် တစ်မြေတည်းနေ၊ တစ်ရေတည်း
သောက်.. ညီအစ်ကိုအရင်းအချာများ ညီနောင် မောင်နှမ သားချင်းများ
ဖြစ်ပါသည်ဘုရား။ မြန်မာရွှေနန်းရှင်ရဲ့အရေးသည် မွန်လူမျိုးတို့ရဲ့အရေး
ဖြစ်ပါသည်။ မှန်ရာကို ရဲဝံ့စွာလျှောက်တင်ရလျှင် ဟောဒီဗျေဒီတိကျနန်း
မြို့အပြင်မှာ ဆင်လျှင် ဆင်လည်း တစ်စီးချင်း၊ မြင်းလျှင်လည်း တစ်စီး
ချင်း ခြေလျင်လည်း တစ်ယောက်ချင်း ကျွန်တော်မျိုးကြောက်ရမည့်သူ
မရှိပါဘုရား။ ကျွန်တော်မျိုးစိတ်ကြိုက် မြင်းတစ်စီးကိုသာ ပေးသနားတော်
မူပါဘုရား။ အရေးတော်လှအောင် အမှုတော်ကို သက်စွန့်ကြိုးပမ်း ထမ်း

၁၅၆ ❀ မောင်ညိုမိုး (သန်လျင်)

ရွက်ပါမည်ဘုရား”

သူ့ရဲကောင်းသမိန်ဗရမ်း၏ ရွှေနားတော်လျှောက်သံကို ကြား
သော် အားရကျေနပ်တော်မူပြီး နှလုံးချမ်းမြေ့လေ၏။

အိမ်ရှေ့မင်းနှင့် မှူးကြီးမတ်ကြီး စစ်သူကြီးများလည်း နှစ်
ထောင်းအားရ ဖြစ်ကြလေ၏။

“ကောင်းပြီ..။ မောင်မင်း၏စကား ကြားရသည်မှာ ကျွန်
ကျေနပ်ဝမ်းသာ နှစ်ထောင်းအားရ ရှိလှပေသည်။ မောင်မင်းစိတ်ကြီး
မြင်းအာဇာနည်ကို မောင်မင်းကိုယ်တိုင်ရွေးလော့”

သည့်နောက် မင်းကြီးမဟာသီဟသူရသည် မင်း၏မြင်းစောင်း
တော်မှာရှိသည့် မြင်းခုနစ်ရာကျော်ကို ဦးစွာပြ၏။

သမိန်ဗရမ်းက မြင်းတစ်ကောင်ချင်းကို စေ့စပ်သေချာစွာ လိုက်
ကြည့်သည်။ သူ့စိတ်ကြိုက်မြင်းကောင်း တစ်ကောင်မျှမတွေ့။ ငြင်းပယ်
လိုက်သည်။

သည့်နောက် မှူးတော်မတ်တော်များနှင့် စစ်သူကြီးများထံမှ
ရှိကြသည့် မြင်းမျိုးစုံကို ကြည့်ရှုစေ၏။

“အရှင်မြတ်ဘုရား..”

“ရဲဝံ့စွာလျှောက်တင်ပါ မောင်မင်း”

“ဘုရားကျွန်တော်မျိုး စိတ်ကြိုက်မြင်း မတွေ့ပါဘုရား။ ကျွန်
တော်မျိုးကြိုက်သည့်မြင်းကို ရှာခွင့်ပြုတော်မူပါဘုရား”

“ရှာစေဗျား..”

ရှင်ဘုရင်က သို့ကလိုခွင့်ပြုလိုက်သည်ကို တချို့သောမှူးမတ်
များက မနှစ်သက်ကြ။ သမိန်ဗရမ်းက ဟံသာဝတီနေရပ်သို့ ပြန်ပြေးလိုက်
ရမယ်ရှိသည်ဟု တွေးကြ၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သပိုင်းတင်သစ္စာနုလုံးသားဖြူ ❀ ၁၅၇

သူတို့ သည်မြင်းများနှင့် စစ်ပွဲများကို အောင်မြင်ဖူးခဲ့သည်။
သည်လိုမြင်းကောင်းမြင်းသန်များကို မွန်သူရဲကောင်းက မကြိုက်ဟု
ငြင်းပယ်၍ စိတ်ထဲမှာ ခံပြင်းကြသည်လည်းရှိ၏။

သည့်နောက် ရှင်ဘုရင်၏ခွင့်ပြုမိန့်အရ အစောင့်အရှောက်များ
ဆိုက်ပါ၍ တစ်မြို့လုံးကို မြင်းကောင်းတစ်စီးရရန် လိုက်ရှာကြသည်။
တစ်နေ့သောအခါ မြို့ကျုံးအနီးမှာ မန်ကျည်းစေ့ရောင် မြင်းနီ
တစ်စီးကို သမိန်ဗရမ်းတွေ့ရလေ၏။

မြင်းနီကား ဒေါက်ကောင်းလှ၏။ နှာမူတ်သံပြင်း၏။ ဟီသံပဲ့တင်
၏။ ခွာပေါက်သံပြင်း၏။ လည်ဆံဖွေးထောင်၏။ အလျားလည်းကောင်း၏။

“ဒါ.. ဘယ်သူ့မြင်းတုံး”

သို့နှင့် အနီးဝန်းကျင်မှာ မေးမြန်းစုံစမ်းသောအခါ ၎င်းမြင်းနီ
သည် မုဆိုးမတစ်ဦးပိုင်သည့် မြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ မြင်းမှာ လူအကပ်
မော်ဘဲ ကြမ်းကြုတ်ခိုင်းလွန်း၍ သည်အတိုင်းလွှတ်ထားရသည်ဟု သိရ၏။
ဟုတ်ပေ၏..။

မြင်းသည် တစ်ကောင်တည်း မြက်ကိုရှာစားနေ၏။ အနီးသို့
လူကပ်မခံ။ လူကပ်လိုက်သည်နှင့် ခွာခုံကန်၍ ပြေး၏။ လည်ကိုလွန်
တိုယ်ကိုလွန်၍ ဟီ၏။ ပတတ်ရပ်၏။

“မင်းကြီးတို့.. အဲဒီမြင်းနီ မန်ကျည်းစေ့ရောင်ကို ရအောင်ဖမ်း
ကြပါ။ ကျွန်ုပ် သူ့ကို အလွန်နှစ်သက်သဘောကျပါတယ်”

“သူရဲကောင်း.. ဒီမြင်းဟာ ကိုက်လည်းကိုက်၊ ကန်လည်းကန်၊
ဆိုးလည်း အလွန်ဆိုးသည်။ ဖမ်းဝံ့သူ မရှိပါဘူး”

“ကိုင်း.. ဒါဆိုလည်း ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ဖမ်းရသည်မလဲ”
သို့ကလိုဆိုပြီး မြင်းနီမန်ကျည်းစေ့အနီး ချဉ်းကပ်လေ၏။ မြင်း

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၅၀ ❀ မောင်ညိုမြိုင် (သန်ဖျင်)

က သမိန်ဗရမ်းကို ကိုက်လေ၏။ ရှေ့လက်နှင့် ပေါက်စုတ်၏။ သမိန်ဗရမ်းက ကျင်လည်စွာရှောင်တိမ်းပြီးနောက် မြင်းဇက်မွေးကိုကိုင်၍ ချဉ်းကပ်လိုက်၏။ သည်တင် မြင်းက ကိုက်မည်ဟု ပါးစပ်ကိုဖြောလိုက်သောအခါ အာစပ်ကို သန်မာသောလက်နှင့် အမိအရကိုင်ပြီး ဇက်ကိုခွံ့ထည့်၍ ဇက်ကြိုးကိုကိုင်ကာ လွှားခနဲခုန်တက်လိုက်သည်။

မြင်းလည်း သူ့ကျောကုန်းပေါ် လူရောက်သည်နှင့် ဒေါသကြီးစွာ ခါချသည်။ လှန်ချသည်။ ငုံ့၍ စိုက်ကျအောင် ပြုသည်။ သမိန်ဗရမ်းကလည်း ဒူး၊ ခြေနှင့်ညှပ်၍ မြင်းဇက်ကြိုးကို ဖြဲစေ၏။

နောက်ဆုံး မြင်းနီမန်ကျည်းစေ့သည် ဒေါသများပေါက်ကွဲကာ အသားကုန် ခွာစုံပေါက်၍ ဥဒဟိုပြေးလေ၏။

သမိန်ဗရမ်းကလည်း မြင်းအလိုသို့ လိုက်ပြီးစီးလေ၏။ မြင်းကိုယ်မှာ ချွေးခွံ့လေပြီ။ အချိန်အတော်ကုန်၏။ မကြာမီ မြင်းမောဟိုက်ပြီး ခြေကုန်လက်ပန်းကျလာ၍ ဒေါသ၊ မာန်မာနများ ကျဆုံးပြီး ခေါင်းတိုက်စိုက်ချလေ၏။

သူ့ရဲကောင်းသမိန်ဗရမ်းရဲ့ အလိုတော်ကျအတိုင်း ကျေးကျွန်နီ မြင်းကောင်းဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရလေသည်။

“အရှင်မင်းမြတ်.. ဒီမြင်းနီမန်ကျည်းစေ့ကို ဘုရားကျွန်တော်မျိုး စိတ်တိုင်းကျ ရက်လည်အောင် စီးနင်းလေ့ကျင့်ပါမည်ဘုရား။ မည်သည့်နေ့ရက်ကို စီးချင်းတိုက်ရမည်ကိုသာ မှာတော်မူပါတော့ဘုရား”

ဘုရင်မဟာသီဟသူရသည် အားရတော်မူလွန်းလှ၍..

“သူ့ရဲကောင်းသမိန်ဗရမ်း..။ တရုတ်သူ့ရဲကောင်းစလုံကျော်၏ ခေါင်းကို ရအောင် ယူနိုင် တိုက်နိုင်လျှင် ငါ့ခြေတော်ရင်းမှာ ပျော်ပါက မျိုးကြီးမတ်ကြီးတို့၏ အဆောင်အယောင် အစီးအနင်းနှင့်တကွ ခရိုင်မြို့

သမိုင်းစာင်သစ္စာနုလုံးသားပြုဲ ❀ ၁၅၀

အလို့ ငါသူကောင်းပြုတော်မူမည်။ ဒါမှမကြိုက်လျှင် သင့်နေရင်း ဟံသာဝတီသို့ ပြန်လိုပါကလည်း ငါလွှတ်သနားတော်မူမည်”

“မှန်လှပါဘုရား..။ အရှင်ဘုန်းတော်ကြောင့် စလုံကျော်ခေါင်းတို့ ရအောင် ကျွန်တော်မျိုးစီးချင်းထိုးပါမည်ဘုရား”

ပြည်ပသူရဲကောင်း စလုံကျော်ခေါင်ကလည်း ဖောင်းဝတ်ရောင်
တံမြင့်မြင့်ကြီးကိုစီး၍ အလေးချိန်သုံးပိဿာစီးသည့် အဲဒါကို
ထိုင်ခွဲပြီး စီးချင်းကွင်းသို့ ဝင်လာ၏။

စလုံကျော်ခေါင်၏ ဘက်တော်သားများက အားရဝမ်းသာ အား
လက်ခုပ်တီးကြ၏။

မြို့ထိပ် ကျုံးရှေ့မှာ ကြွေးကြော်ဟစ်ကြွေး အားပေးသံများ ညံ့
သည်။

“မြန်မာသူရဲကောင်းကွ”

“သမိန်ဗရမ်းတဲ့ကွနော်”

“မွန်သူရဲကောင်း သမိန်ဗရမ်းဟေ့”

သည်မှာ သူရဲကောင်းနှစ်ဦး မြင်းစီးချင်း လက်နက်ကိုယ်စီနှင့်
နာချင်းဆိုင်မိကြသည်။

ပြည်ပသူရဲကောင်း စလုံကျော်ခေါင်သည် မြန်မာသူရဲကောင်း
သမိန်ဗရမ်းကို မြင်သည်နှင့် စကားဆို၏။

“အစ်ကိုလည်း အမတ်သူရဲကောင်း ကျွန်ုပ်လည်း အမတ်
သူရဲကောင်းဖြစ်သည်။ သုံးကြိမ်စေ့အောင် မြင်းရေးစီးကြဦးမည်။ ပြီးမှ
ဆုတိုက်မည်”

“ကောင်းပြီ သူရဲကောင်းစလုံကျော်ခေါင်။ သင် စ၍ မြင်းရေး
ပြတော့”

စလုံကျော်ခေါင်က ဦးစွာ မြင်းကိုဒုန်းစိုင်းပြီး မြင်းပေါ်မှာရပ်ပြ
သည်။

သမိန်ဗရမ်းကလည်း မြင်းကိုဒုန်းစိုင်းပြီး မြင်းပေါ်မှာ ရပ်ပြ
သည်။ ရပ်ရင်းက ခြေတစ်ချောင်းကို လွှတ်ပြလိုက်သည်။

သည်နေ့က စီးချင်းထိုးမည့်နေ့ဖြစ်သည်။

စီးချင်းထိုးမည့် ကွင်းဝန်းကျင်လှမ်းလှမ်းမှာ နေပြည်တော်သား
များသာမက ကျေးရွာနေပုဒ်သားတို့လည်း ပြည့်ကျပ်နေအောင် ရောက်ရှိ
နေကြသည်။

မင်းတရားကြီးလည်း ကျုံးအတွင်း ယာယီနန်းမှ မိဖုရားမောင်း
မိသံ၊ မှူးကြီးမတ်ကြီး၊ သားတော်၊ သမီးတော်လေးများနှင့် ရှုစားတော်
ပူနေ၏။

သူရဲကောင်းသမိန်ဗရမ်းသည် မင်းတရားကြီးချီးမြှင့်တော်မူ
သည့် မင်းတရားကြီးကိုင်စွဲတော်မူသည့် ပတ္တမြားကျောက်စိတ။ မင်း
တရားကြီးဆင်သည့် ရွှေဖျင်ဝတ်လုံကို ဆင်ယင်ဝတ်စားပြီးနောက် မင်း
တရားကြီးကို ဦးသုံးကြိမ်ချလေ၏။

၎င်းနောက်..

စကားပြန်တစ်ဦးကိုခေါ်၍ စီးချင်းတိုက်မည့် တိုက်ကွင်းရှိရာသို့
နတ်မြင်းနှင့်အလားသဏ္ဌာန်တူသော မန်ကျည်းစေ့ရောင်မြင်းကြီးကို ချပ်
ဝတ်စွဲပြီး ဝင်လေ၏။

၁၆၂ ❀ ဟောင်ချိုင်း (သန်လှင်)

ဩဘာသံများ ဆူညံသွားလေ၏။

သည်မှာ စလုံကျော်ခေါင်က မြင်းကို ပတတ်ရပ်ပြီး ဆော့ကြောင့်ထိုင်ပြသည်။

သမိန်ဗရမ်းကလည်း မြင်းကို ပတတ်ရပ်ပြီး မြင်းလည်ပင်းတစ်ပတ်ဖက်၍ မြင်းခွာစုံအကျမှာ မြင်းကျောပေါ် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ပြလိုက်သည်။

စလုံကျော်ခေါင်ရဲ့စစ်သည်များ အံ့ဩသွားကြသည်။ သည်နှင့် မြင်းရေးသုံးရေးပြပြီးသွားသောအခါ စလုံကျော်ခေါင်က လက်ထဲ ထောင်ပြ၍ အရတိုက်ကြစို့ဟု ကြွေးကြော်လိုက်သည်။ သမိန်ဗရမ်းလည်း တိုက်ပဟော့ဟု ကြွေးကြော်ပြီး လိုက်လျှံ၍ မြင်းကိုနှင်လိုက်သည်။

နှစ်ဖက်ကြွေးကြော်သံများက မိုးလုံးညနေသည်။ မင်းတရားကြီးနှင့်တကွ မိဖုရားခေါင်ကြီးတို့သည် ရင်တလှုပ်လှုပ်။ သည်ပွဲရဲ့ အနိုင်အရှုံးက မင်းသားစဉ်မြေးဆက် မင်းသိက္ခာကို ရင်းရမည်ပွဲ...။

သူရဲကောင်းရဲ့ နှလုံးအိမ်နှင့် သတ္တိဗျတ္တိက အဆုံးအဖြတ်ပေးမည်ပွဲ...။

သည်မှာ စလုံကျော်ခေါင်သည် မိမိဆွဲကိုင်သည့် လက်ထဲ အပြားကြီးသည့် ဓားရှည်နှင့် သမိန်ဗရမ်းကိုခုတ်မည်ဟု ဓားမိုး၍ မြင်းထဲ လေအလျင်နှင့် စီးနင်းဒုန်းစိုင်းဝင်လာလိုက်သည်။

မျက်စိအကြည့်လျင်သည့် မြန်မာသူရဲကောင်းသမိန်ဗရမ်းသည် စလုံကျော်ခေါင်ရဲ့ဟာကွက်ကို လှစ်ခနဲလှမ်းမြင်လိုက်သည်။

စလုံကျော်ခေါင်ရဲ့ သံချပ်အင်္ကျီချိုင်းအောက်နေရာမှာ ချပ်ကြိုး ပြတ်ပြီး ဟနေသည်။

ဟနေသည်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် စလုံကျော်ခေါင်ရဲ့ချိုင်းကြွေး

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သမိုင်းစာသစ်သုတေသနလုပ်ငန်းများ ❀ ၁၆၃

ကို မြင်းပေါ်ကနေ လှံနှင့်ထိုးချလိုက်သည်။ စလုံကျော်ခေါင် ဓားခုတ်ချိန်ဆင် မရလိုက်။

မြင်းပေါ်ကနေ ချိုင်းကြားလှံစူးဝင်ပြီး အသံနက်ကြီးနှင့်အော်ကာ မြေပြင်သို့ ထိုးကျလေသည်။

မြေပြင်သို့ စလုံကျော်ခေါင်ကျသည်နှင့် ပတ္တမြားကျောက်စီဓားနှင့် စလုံကျော်ခေါင်ရဲ့ဦးခေါင်းကို လျှင်မြန်ကျွမ်းကျင်စွာဖြတ်ပြီး မြင်းပလုံးမှာ ထည့်လိုက်ကာ မန်ကျည်းစေ့ရောင်နတ်မြင်းကြီးကို အသားကုန်လွှတ်စီး၍ မြို့တွင်းသို့ ဝင်လိုက်၏။

မြို့ထိပ် ကျုံးနားကနေ ကြည့်နေကြသော ရဟန်းရှင်လူ ပရိသတ်အပေါင်းနှင့်..

မြို့ရိုးထက်မှ ကြည့်ရှုနေကြသည့် နန်းတွင်းပရိသတ်တို့ရဲ့ ဟာခနဲ ဟာခနဲ အာမေဋိတ်သံများ၊ အားရဝမ်းသာလက်ခုပ်တီးသံများကား နီးသို့ယှံ့တက်သွားကြသည်။

လေဟုန်စီး၍ ရန်သူ ကျူးကျော်သူတိုင်းနိုင်ငံသို့ မျောပါသွားကြသည်။

အောင်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်လည်းကောင်း လုံးဝနောက်မတွန့်ဘဲ ရွှင်ရွှင်
ဖြူဖြူ ကိုယ်စားပြု သက်စွန့်ကြိုးပမ်း အောင်ပွဲခံခဲ့သည့် သူရဲကောင်းဖြစ်ပေ
သော် သမိန်ဗရမ်း။ ဒါကြောင့် သင့်ကို ငါမင်းကြီး သူကောင်းပြုတော်မူ
သည်။ ငါ့ခြေတော်ရင်းမှာ စားလိပ်ပါမူ မွန်မင်းဓမ္မစေတီ သူကောင်းပြုသကဲ့
သို့ ဘုရားဌာနနှင့် ငါသူကောင်းပြုတော်မူသည်။ ဒါမှမဟုတ် သင့်နေရင်းဌာန
ထာဝတီသို့ သွားလိုသောစိတ်ရှိပါမူ ငါ လှော်ကားနှင့်ပို့စိမ့်မည်။ သင်
အိုရာ၊ ကြိုက်နှစ်သက်ရာကို ဆိုတော်မူ”

“မွန်လှပါ အရှင်မင်းမြတ်ဘုရား...။ ဘုရားကျွန်တော်မျိုးသည်
အရှင်ရဲ့အကျိုးတော်၊ တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုးရဲ့အကျိုးတော်၊ မွန် ဖြန့်မာတို့ရဲ့
ဘာသာ၊ သာသနာအကျိုးကို မျှော်ကိုး၍ ကျူးကျော်သူ တိုင်းတစ်ပါးရန်သူ
အား ချေမှုန်း အောင်ပွဲဆင်ပေးခဲ့ပြီးပါပြီဘုရား။ ဘုရားကျွန်တော်မျိုးမှာ
သာသမီးများ ရှိနေပါသေးသည်ဘုရား။ ကျွန်တော်မျိုးကို အရှင်သနား၍
ဩတ်ပါမူ ဇနီး၊ သားသမီးများ၏မျက်နှာကို အသက်ရှိစဉ် မြင်ရပါလိမ့်မည်
ဘုရား”

ဟု နားတော်သို့ လျှောက်သောအခါ ဘုရင်မဟာသီဟသူရ
သည် ကိုယ်ချင်းစာမိ၍ ကြည်ဖြူစွာခွင့်ပေးလေ၏။

ဟံသာဝတီသား မွန်သူရဲကောင်း သမိန်ဗရမ်းကို အဆောင်
အယောင်အခမ်းအနား မြှောက်မြားစွာပေးအပ်ချီးမြှင့်တော်မူ၏။

သည့်နောက် လှေတော်သား၊ လှော်ကား လက်ပြည့်နှင့် ဟံသာ
ဝတီသို့အရောက် ဂုဏ်ရှိစွာပို့ပေးလေ၏။

ဟံသာဝတီသို့ ရောက်သောအခါ မွန်မင်း ဓမ္မစေတီလည်း
သူရဲကောင်းသမိန်ဗရမ်းကို ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ ကြိုဆို၏။

ဟံသာဝတီနေပြည်တော်အရောက် လိုက်ပါပို့ဆောင်သူများကို

ရွှေနန်းတက်ရာ ရာဇပလ္လင်ပေါ်မှနေ၍ ဘုရင်မဟာသီဟသူရ
သည် အားရကျေနပ် ရွှင်လန်းစွာ မိန့်တော်မူလေသည်။

“မင်းကြီးတို့... ရွှေနန်းသခင် ဘုရင်မင်းခေါင်လက်ထက်တော်
ကလည်း မွန်မင်းရာဇာဓိရာဇ်၏သမက် သမိန်ဗရမ်းကို သားတော်မင်းရဲ
ကျော်စွာရ၍ ဘုရင်မင်းခေါင်သို့ ဆက်သသည်။ အဲဒီအချိန်ကာလတုန်းက
မော်တုံမော်ကယ်စား သားမယားကို တောင်း၍လာသော တရုတ်တို့နှင့်
အရေးအရာဆိုပြီး တရုတ်သူရဲကောင်းဂါမဏီနှင့် သမိန်ဗရမ်း စီးချင်း
တိုက်ရသည်။ အဲဒီစီးချင်းတိုက်ပွဲမှာ တရုတ်သူရဲကောင်းဂါမဏီရဲ့ ဦးခေါင်း
ကို ဖြတ်ယူခဲ့ရသည်ဟု ကြားရသည်။ မမြင်ဖူးခဲ့။ ယခုမူကား သမိန်ဗရမ်း
သည် အမတ်သူရဲကောင်းဖြစ်၍ စလုံကျော်ခေါင်ကို ဦးခေါင်းလက်ဖြတ်
ယူခဲ့သည်ကို ငါ့ကိုယ်တော်တိုင် မြင်ရပေပြီ။ အမတ်သူရဲကောင်း သမိန်
ဗရမ်း...”

“မွန်လှပါဘုရား...။ နာခံလျက်ပါဘုရား”

“သင့်သည် တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုး၊ ဘာသာနှင့်သာသနာအတွက်
လည်းကောင်း၊ မင်းကေရာဇ်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်လည်းကောင်း၊ ဖြန့်မာ

၁၆၆ ❀ မောင်ညိုမြိုင် (သန်လှိုင်)

လည်း ဆုလာဘ်တော်များ အသီးသီးချီးမြှင့်တော်မူ၏။

ဒါမျှမကသေး...။

အကြည်တော် မဟာသီဟသူရဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် မိဖုရားခေါင်
ကြီးတို့အတွက် ကျောက်မျက်ရတနာတို့နှင့်အတူ အထူးထူးသော အထည်
အုပ်မျိုးတို့ကို လက်ဆောင်ဆက်သလိုက်ရကား..

သက္ကရာဇ် (၈၃၉) ခုနှစ်အချိန်ကာလတုန်းက သူရဲကောင်းသမီး
ဗရမ်းကို အပေးပြု၍ မင်းနှင့်ကျေးကျွန်သူရဲကောင်းတို့ရဲ့ နှလုံးသားသစ္စာ
ပြပွဲ...၊ ပြည်ထောင်မင်းအချင်းချင်းတို့ရဲ့ မေတ္တာနှလုံးသားပြပွဲကား...

သမိုင်းအစဉ်အဆက် အားရကျေနပ် ဂုဏ်ယူကြည်နူး ချမ်းမြေ့
စရာ သစ္စာနှလုံးသားပြပွဲစစ်စစ် ဖြစ်ခဲ့လေသတည်း။ ။

(ကျွမ်းကိုး ။ သူရဲကောင်းသမီးဗရမ်းနှင့်စလုံကျော်ခေါင်၊ မြန်မာစာ
ညွန့်ပေါင်းကျမ်း၊ စာမျက်နှာ-၃၅၅ ကို အမှီပြု၍ ရေးဖွဲ့ပါသည်)

မောင်ညိုမြိုင် (သန်လှိုင်)

အရှက်တရားဆိုသည် * ၁၆၃

တတော့ ဖြစ်နိုင်ခြေသီအိုရီများနှင့် အနီးစပ်ဆုံးအဖြေကို ကောက်ချက်ချပေးနေဆဲပါ။

ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုကိစ္စတွေကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း၊ စူးစူးနစ်နစ် ဆုံးဖြတ်တယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်နှိုက်ကာ စာရေးနေသူဆိုတော့ တစ်ခါတစ်ခါ အဖြစ်ဆန်းတွေကြုံတွေ့ရရင် ရေးချင်လို့ ရေးတာပါ။ စာတိုဇာတ်နိမိတ်မသေးတော့ လောကဖြစ်စဉ်ဆန်းကြယ်တာကို ဆန်းကြယ်စာလို့ပဲ ရိုးရိုးသားသား၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောချင်တာပါ။

အဲဒီလိုနဲ့ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်အချို့နဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရင်ဆိုင် ပက်စင်းကြုံရတာပါပဲ။

အရှက်တရားဆိုသည်

* * *

<၁>

ဟောဒီသတ္တလောကဟာ သက်ရှိထင်ရှားမြင်ရတဲ့ လူသတ္တဝါတွေနဲ့ သက်ရှိထင်ရှားမမြင်ရတဲ့ နာမ်လောကသား၊ ပရဝိညာဉ်လောကသားတွေ ချောယှက်နေတဲ့ လောကဆန်းတစ်ခုဆိုတာ အခန့်သင့်လို့ ကြိုကြိုက်ရင် နားလည်သွားနိုင်ကြတာပဲ။ အများအားဖြင့် အဲဒီလို ထူးခြားဆန်းကြယ်ဖြစ်ရပ်များကို မုဆိုးတွေအများဆုံးကြုံရလေ့ရှိသလို သာမန်ခရီးသွား၊ အရေးပေါ်ခရီးသွား၊ ရည်မှန်းချက်ရှိ ခရီးသွားများလည်း သွားရင်းလာရင်း ကြုံခဲ့ကြဖူးပါတယ်။ အချို့ကိစ္စရပ်တွေက သိပ္ပံနည်းပညာနဲ့ဆေးပညာက လိုက်လို့မသိသေးတာမျိုး ရှိနေပါတယ်။ စိတ်ပညာရှင်များ

ချစ်ကလေးရယ်.. အို.. အချစ်ကလေးရယ်.. လို့ သိချင်းဆိုပြီး က
ဘာ ကောင်းညွန့်စိန်ပဲ။

တစ်နေ့ မြို့ထဲကို သွားကြတယ်။ အဝိုင်းခေါက်ဆွဲဆိုင်မှာ
ဆက်အတူသောက်ကြတယ်။ ရစ်တစ်ပုလင်းနီးပါး ကုန်ခါနီးတော့ ဆိုက်
ဘုားပြီး ဖိုးရိမ်းလမ်းဆုံကို လာခဲ့ကြတယ်။ ဖိုးရိမ်းလမ်းဆုံရောက်တော့
ဆက်ကားပြန်လွှတ်ပြီး သဘောဆိပ်အရောက် ကုန်းကြောင်းလျှောက်ဖို့
ကြတယ်။

အထဲလမ်းကို ပြင်ပလူ ဝင်ခွင့်မရှိဘူးလေ။

ဒါနဲ့ နှစ်ယောက်သား မူးယိုင်းမူးယိုင်းနဲ့ လျှောက်လာကြရာက
ညာပ်ပိနဲ့ပင်ကြီးအောက်ကိုလည်းရောက်ရော ကောင်းညွန့်စိန်က ဆီးသွား
ထယ်ဆိုပြီး လုပ်ရော။

ဒီမှာ ကျွန်တော်က တားရတယ်။

“ကောင်းညွန့်စိန်.. ဒီဝန်းကျင်မှာ ဆီးမသွားနဲ့။ တခြားနေရာ
ဆက်မှ သွား”

“ဘာ.. ဘာဖြစ်လို့လဲ။ တားမြစ်နယ်မြေမို့လား”

“မဟုတ်ဘူး။ အကြောင်းရှိလို့ပါ။ ဟိုဘက်ကျမှ ပေါက်ပါ”

“မလိုဘူး။ မသွားဘူး။ မသွားရ ကန့်သတ်နယ်မြေမဟုတ်ရင်
ဘာဒီလိုသွားတယ်ကွာ။ ဘာဖြစ်လဲ။ ကဲ..”

လူကလည်း လူရွတ်။ တကယ့်လူရွတ်ပါဗျာ။ ပြောရင်းတန်းလန်း

မူးနေတော့ ပုဆိုးကို စလွယ်သိုင်းလိုက်ရော။

အချိန်က မှောင်ရီဖျိုးဖျိုး။ ဒီဝန်းကျင်လမ်းမမှာ ပြင်ပခရီးသွား
မရှိဘူး။ ကတ္တရာလမ်းရဲ့ ညာဘက်မှာ ရေနံချက်စက်ရုံဝင်းကြီးရှိပြီး
နီးရဲ့ဘယ်ဘက်မှာ လယ်ကွင်းပြန့်ပြောကြီးနဲ့ ကုလားတဲ၊ မြန်မာတဲ

တစ်နေ့ ကျွန်တော်တို့သဘောကျင်းကို သူငယ်ချင်းတစ်
ယောက် ရောက်လာတယ်။ သူကလည်း သဘောသားပဲ။ နာမည်က
ကောင်းညွန့်စိန်တဲ့။ ကျွန်တော်တို့သဘောကျင်းက သန်လျင်ရေနံချက်
တိဆိပ်ကမ်းမှာ။ ဒီသဘောဆိပ်ကမ်းမှာ ခနီတော (ရေနံ) နဲ့ ဆက်သွယ်
နေတဲ့ ကုန်သွယ်မှုလုပ်ငန်းရော၊ ခရီးသည်ပို့ဆောင်ရေးလုပ်ငန်းပါ ပူးတွဲ
လုပ်ကိုင်နေရတာ။

မကြာခဏဆိုသလို နိုင်ငံခြားရေနံကုမ္ပဏီက ရေနံစိမ်းတင်
သင်္ဘောကြီးများ၊ မီးသွေးသယ်သင်္ဘောကြီးများလည်း ဆိုက်ကပ်တဲ့ ဆိပ်
ကမ်းပါ။

သူငယ်ချင်း ကောင်းညွန့်စိန်က ချောက်၊ ရေနံချောင်းဘက်က
လူကလည်း လူပေလူပေတခင်ဗျ။ အရက်နဲ့အပျော်အပါးများ ကြိုက်သလား
မမေးနဲ့။ ရည်းစားနဲ့အရက်ပုလင်းတွေရင် ဘယ်သူ့ကိုအရင်ဖက်နမ်းမလဲ
လို့ ကောင်းညွန့်စိန်ကိုမေးရင် အရက်ပုလင်းကို အရင်ဦးဆုံးဖက်နမ်းပြီး

၁၇၂ ❀ မောင်ညိုဝင်း (သန်လျင်)

လေးငါးလုံး ဟိုတစ်စု၊ ဒီတစ်စု...။ ဒါပဲရှိတယ်။

“ဟ...ဟ... ကောင်းညွန့်စိန်။ ဒီဝန်းကျင်မှာ အဲဒီလို မထင်တတ်ရင်မလုပ်ရဘူးဟ”

“လူမရှိတဲ့လမ်းမမှာ ပုဆိုးကွင်းသိုင်းတာ ဘာဖြစ်လဲ ဝင်းမောင်ရ။ ဘာဖြစ်လဲ... ဘာဖြစ်လဲကွာ။ ပြော... ထို့...”

“ဟေ့ကောင်... ဟို... ဟိုသင်းမကြိုက်ဘူးဟ။ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ”

“ဘယ်သူမကြိုက်တာလဲ။ စက်ရုံမှူးလား။ ရုံပိုင်လား...”

ခက်တော့ခက်နေပါပြီ။ ဒီလိုလူရွတ်လူပေကို နားလည်အောင် ပြောဖို့က စကားလုံးရှာလို့မရ။

“ကောင်းညွန့်စိန်”

“အေ... ဘာ... ဘာလဲ...။ သောက်တော်ဘူးရယ်နဲ့ အိုမကွာတူမကွာ...”

သူဟာ အရက်ပုလင်းကိုကိုင်၊ ပုဆိုးကွင်းသိုင်းနဲ့ ဆီးကျော့မလို့ လုပ်နေတာနဲ့ သူ့လက်ကိုဆွဲပြီး အတင်းခေါ်ပေမယ့် သူက ရုန်းတွန်းထုတ်နေလို့ခင်ဗျ။

“ဟေ့ကောင်ကောင်းညွန့်စိန်...။ ဒီဝန်းကျင်က အပိုင်အဆိုတွေက ဒါမျိုးမကြိုက်ဘူး။ မင်းဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ ပြောတာ။ ဟိုရှေ့ရောက်မှ ပေါက်ပါကွာ။ လာပါ”

“နီး... နီး... ဝဲနီးဆော့ဇိုး တောကြီးမြိုင်လယ်။ မရတော့ဘူး... မင်းရဲ့ ဘာအပိုင်ညာအဆိုင်တွေလည်း ငါလုံးဝကရမစိုက်ဘူး။ ကောင်းညွန့်စိန်ကွာ။ ရောဝတ်ပြစ်ရိုးတစ်လျှောက် ကြမ်းတဲ့နေရာတွေမှာတောင် ဒီထဲကြမ်းခဲ့တဲ့ကောင်။ သွားလေရော...။ ဟေး... ဟေး... ဟေး...”

ဘယ်လိုမှ ပြောလို့မရဘူးဗျာ။ သူဟာ ညောင်ပိန္နဲပင်ကြီး

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အရှက်တရားဆိုသည် ❀ ၁၇၃

အရိပ်ကျဝန်းကျင်မှာ မတ်တတ်ရပ်။ ပုဆိုးကွင်းသိုင်းနဲ့ တဟားဟားရယ်လို့။

ကျွန်တော်ကတော့ ဒီလယ်တောဝန်းကျင်က (.....) မောင်နှမ၊ ဦးညာဉ်သားများ၊ ကွင်းပိုင်၊ တောပိုင်များကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ ပါးစပ်က တောင်းခန်ရတာပေါ့။ သို့ကလို ကျွန်တော်တောင်းပန်လေ၊ သူက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး ရယ်လေ...။

အကြောင်းရှိလို့ပါ...။

ဒီကိစ္စက ကောင်းညွန့်စိန်လို အထက်သားက မသိဘူးလေ။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဒီဒေသဝန်းကျင်မှာ အနှစ်လေးဆယ်နီးပါး နေလာခဲ့တော့ ဒီဒေသဝန်းကျင်ရဲ့ သဘာဝအထာများကို သိနေတာပေါ့။

ဒီဝန်းကျင်ဟာ အင်္ဂလိပ်ခေတ်တုန်းက ဓရာမတောနက်ကြီး။ တောနက်ကြီးနဲ့ဘေးမှာ ပင်လယ်ဝပ်သုံးဆိုင်ရှိနေတယ်။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ အောက်မြန်မာပြည်သိမ်းပြီးနောက်ပိုင်း ဒီတောနက်ကြီးကို ရှင်းလင်းလို့ (B.O.C) ရေနံချက်စက်ရုံကို စတည်ခဲ့တယ်။

ဒီရေရောက်သစ်တောမို့ ကမ်းနားဝန်းကျင်မှာ လူတိုင်းမပေါက်။ လူမသွားရဲတဲ့ သင်ပေါင်းတောနဲ့ ဓနိတောကြီးကလည်း ဆယ်ပိုင်ဝန်းကျင်မက ထူထပ်သိပ်သည်းစွာ ရှိနေတဲ့နေရာ။ ပြောရရင် ဒီဘက်ခေတ်ရောက်သည့်တိုင် အဲဒီတောကြီးက ရှိတုန်း။

(ယခု စက်ရုံသစ်များတည်ဆောက်ခြင်း၊ ပန်းလှိုင်ဂေါက်ကွင်းနှင့် ဆက်စပ်ခြင်း၊ ရှေးဟောင်းသင်္ဘောပျက်များရှာဖွေခြင်း လုပ်ငန်းသစ်များကြောင့် အထင်ကရ ဒီရေရောက်သစ်တော၊ သင်ပေါင်းတော၊ ဓနိတောကြီး ပြောင်သလင်းဖြစ်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ စကားချပ်)

အဲဒီတောနက်ထဲမှာ ကျွဲရိုင်းတွေရှိတယ်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၇၄ ❀ မောင်ညိုမိုး (သန်လျင်)

(၁၉၈၀ ဝန်းကျင်အထိ ကျွဲရိုင်းများရှိနေခဲ့ဖူးသည်။ စကားချစ်) တစ်ရွှေတစ်ခေါ် တောကြီးမို့ အခြားသားငှက်များလည်းရှိပြီး ကွင်းပိုင်း၊ တောပိုင် အမည်အမျိုးမျိုးနဲ့ နာမည်ကြီးသည့် နေရာကြမ်းကြီး ခင်ဗျ။

အင်္ဂလိပ်အစိုးရလက်ထက်ကတည်းက ချက်တီသင်္ဘောဆိပ် ကမ်းက ရှိနေတာလို့ သိရတယ်။ အခု ၁၉၈၂ ဝန်းကျင်ကစပြီး မြန်မာနိုင်ငံ သားပိုင်ဘဝနဲ့ လုပ်ငန်းတွင်ကျယ်နေတာပေါ့။

တောက ဘယ်လောက်နာမည်ကြီးသလဲဆို အထဲ၌ သစ်ပင်၊ ဝါးပင်၊ သင်ပေါင်းပင်များရှိတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကျေးရွာ၊ ကုလားကုန်း၊ ဒါရ်ကော ဆိပ်ကြီး... စသည့်ရွာများ၊ ရပ်ကွက်များက ထင်းခုတ်၊ ဝါးခုတ်၊ သင်ပေါင်း သားခုတ်၊ သင်ပေါင်းပိုးရွာ ကြိုက်သလိုလုပ်လို့ရတဲ့တောပေါ့။ အခကြေး ငွေ ပေးစရာလည်း မလိုဘူး။ ခုတ်နိုင်လို့က တစ်ရွာလုံး ကြိုက်သလိုခုတ်၊ မကုန်ဘူး။ မိကျောင်းလည်း ဝင်တဲ့တော။

အဲဒီဝန်းကျင်က လယ်သမားတွေဆိုရင် စပါးရိတ်သိမ်းပြီးတာနဲ့ အဲဒီတောနက်ထဲကို ကျွဲတွေမောင်းအပ်လိုက်တာပဲ။ အပ်ပုံက ဒီလိုဗျ။ ကန်တော့ပွဲတစ်ပွဲပေးပြီး တောစောင့် မောင်နှမကို..

“နောင်တော်ကြီးနဲ့ အစ်မတော်ကြီး...။ ကျွန်ုပ်တို့ကျွဲများကို မိုးမကျမီ တောထဲမှာ အပ်ပါတယ်။ မပျောက်မရှုအောင် စောင့်ရှောက်ပါ” လို့ ပြောပြီးအပ်၊ ပြီးရင် တောထဲကို ကိုယ့်ကျွဲအုပ်စုလောက်အမှတ်အသား လုပ်ပြီး လွှတ်လိုက်ရုံပဲ။ အဲဒါ ကျွဲအကောင်ပေါင်း ရာနဲ့ချီပြီး တောထဲဝင် သွားကြတာ။ ကွင်းထဲမှာက နွေဆို အစာမြက်ရော၊ ဇီရယ် ရှားတာကိုး။ တောထဲမှာ ခရေအိုင်၊ ရေကန်ကြီးတွေရော၊ သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်နဲ့၊ ဟိုအတွင်းထဲ မှာ မြက်စားကျွက်ကွင်း ရှိတယ်မဟုတ်လား။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အရှက်ကလေးဆိုသည် ❀ ၁၇၅

အဲဒါ ကျွဲတွေက အဲဒီတောထဲ ရှာစားကြရော။ မိုးကျခါနီးရောက်ရင် လက်ဖက်ပွဲ၊ ကန်တော့ပွဲ၊ ကြက်ဥပြုတ်၊ အမွှေးနံ့သာနဲ့ လှူဒါန်းပင့်မြှောက်ပြီး..

“..... မောင်နှမတို့ခင်ဗျာ။ မိုးဦးလည်း ကျပါပြီ။ လယ်လုပ် နိန့်လည်း နီးပြီဖြစ်သည်မို့ ကျွန်ုပ်တို့အပ်နံ့ထားသည့် ကျွဲများအား တော ဖြင့်ထုတ်၍ အိမ်အရောက်ပို့ပေးပါခင်ဗျား” လို့ ပြောလိုက်ရင် အရမ်းအံ့ ဩစရာကောင်းတာပဲဗျာ။

ကျွဲအုပ်ကြီး တောထဲက ထွက်လာရော။ အို.. ခလောက်သံကို ညံ့နေတာ။ နာမူတ်သံ၊ ကျွဲအော်သံကို ညံ့နေတာ။ ကျွဲတွေဟာ တစ်စုံ တစ်ဦးက မောင်းထုတ်လိုက်သလို အားလုံးထွက်လာကြတာ။ ဒီမှာ ကျွဲပိုင် ရွှင်လယ်သမားက ကိုယ့်ကျွဲ ကိုယ့်အမှတ်အသားနဲ့ကိုယ် ရှာရုံပဲ။ အများ အားဖြင့် ကျွဲများဟာ ထူးဆန်းစွာ ကိုယ့်တဲကိုယ်ပြန်ဝင်လာကြတာပဲခင်ဗျ။

တောထဲမှာ ဘယ်သူမှ ကျွဲမီးမသတ်ရဲဘူး။ ကျွဲများ မိုးဖို့၊ သတ်ဖို့ ပေါ်ဖို့ ကြိုးစားရင် အဲဒီတောထဲမှာတင် ကျွဲရိုင်းခတ်လို့ဖြစ်စေ၊ မြွေကိုက် လို့ဖြစ်စေ၊ မိကျောင်းကိုက်လို့ပဲဖြစ်စေ အသေဆိုးနဲ့ သေကြရတာ။ အဲဒါ ဘယ်သူမှမလုပ်ရဲကြဘူး။ အရမ်းကို ထူးဆန်းတယ်။

အဲဒီတောထဲကို သစ်ခုတ်၊ ဝါးခုတ်ဝင်ရင် မောင်နှမကို စားဦးစားဖျားလေးစွန့်ပြီး ဝင်ရတယ်။ ကြက်ဥပြုတ်လေး တောအဝင် ကွန်းစင်မှာတင်ပြီး ဝင်ကြရတယ်။ အဲဒါ ဘေးရန်ကင်းရှင်းတယ်လို့ ယူဆ ကြတာ။ တောထဲမှာ ကျွဲရိုင်းတွေလည်းရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွဲရိုင်းများဟာ ဟိုး.. အဝေးကြီး တောထဲ မြက်ခင်းမှာပဲနေကြတော့ ထင်းခုတ်သူများကို လုံးဝအနှောင့်အယှက်မပေးခဲ့ကြဘူး။

တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၇၆ ❀ မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

အဲဒီတောက အထဲကိုရောက်ရင် သီချင်းဆိုတာ မကြိုက်ဘူး အဝင်မှာ လေချွန်တာ မကြိုက်ဘူး။ ခါးတောင်းကျိုက်ဝင်တာ မကြိုက်ဘူး စားသိုင်းက ဝင်တာ မကြိုက်ဘူး။ သမီးရည်းစားချစ်တင်းနှောတာ မကြိုက်ဘူး။ အရက်သေစာသောက်စားတာ မကြိုက်ဘူး။ ဒူးပေါ်ပေါင်ပေါ်နေတာ ဝင်တာ လုံးဝမကြိုက်ဘူး။ ဘယ်သူမကြိုက်တာလဲ.. ဟုတ်လား။ တောစောင့်မောင်နှမပဲပေါ့။

အဲဒီလို သူတို့မကြိုက်တာမျိုး တစ်ခုခုသွားလုပ်မိရင်လား။ တောထဲမှာ မျက်စိလည်ရင်လည်း ဒါမှမဟုတ် ဖြေဆိုနေကြရင်ကြို သိပ္ပံမဟုတ်ရင်တော့ ကျွဲရိုင်းအလိုက်ခံရရော။

အထဲမှာပေါ့ဗျာ..။

မယ့်တဲ့ ကိုသောကြာတို့ထင်မှတ်အဖွဲ့ အရက်သောက်ပြီး ညှစ်ညှစ်ညှစ်ဆဲရေးတိုင်းထွာကြပါရောလား။

ဘာကြာလဲ..။ ကျွဲရိုင်းနှစ်ကောင် ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုရောက်လာမှန်းမသိဘူး။ ဝင်ခတ်လိုက်တာ ကိုသောကြာ၊ ပန်းလှိုင်နဲ့ဝင်း ပွဲချင်းပြီး သေရော။

ဒါကြောင့် ဒီကွင်း၊ ဒီတောဝန်းကျင်မှာ ဘယ်သူမှ ပမာမခန့် မတော်တရော် မလုပ်ရဲကြဘူး။ မလုပ်ကြဘူး။

(.....) မောင်နှမဆိုတာ ဒီလိုနောက်ခံသမိုင်းနဲ့ဗျာ။

မောင်နှမနှစ်ယောက်က အသားညိုညိုနဲ့ ချောကြတယ်။ အသက်ကလည်း နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်တွေ။ ဒီတောမှာ ထင်းခုတ်ကြတာ။ မောင်နှမနှစ်ယောက် တယ်ချစ်ကြဆိုပဲ။ မိဘများကလည်း မရှိကြဘူး။ မောင်ညိုနဲ့ ယယ်ညိုလို့ အများက ခေါ်ကြတယ်။ ညိုလွန်းလို့ ကုလားမောင်နှမလို့တောင် အရပ်က ခေါ်ကြတယ်။ မောင်ကြီး (အစ်ကို) လုပ်သူကလည်း မိန်းမမယူဘူး။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အရှက်တရားဆိုသည် ❀ ၁၇၇

နှလေးလုပ်သူ ယယ်ညိုကလည်း အိမ်ထောင်မပြုဘူး။ အိမ်ထောင်ပြုရမှာ နှစ်တယ်ဆိုကိုးခင်ဗျာ။

အဲဒီလို အရှက်အကြောက်ကြီးတာ။

အဲဒီလိုနဲ့ တောထဲ သင်ပေါင်းသားအခုတ်သွားရင်း အစ်ကိုလုပ်သူနဲ့ နှမလုပ်သူတို့ဟာ သူတို့ကြည့်နေတဲ့ ဇာတ်တစ်ဇာတ်ထဲက နှစ်ပါးသွားအချစ်သီချင်းကို ပျင်းပျင်းနဲ့ အဲဒီတောထဲမှာ ဆိုမိကြရော။

မောင်ကြီးတစ်လည်း နှမတစ်လည်း ဆိုကြတာ အချစ်သီချင်းတဲ့။ ဆိုလိုလည်းပြီး.. ခိုးမောင်ကြီးကျ၊ လေပြင်းများကျပြီး တောခြောက်သံ၊ တောလိုက်သံများကြားရလို့ ပြေးလိုက်ကြတာ။ ဒီမှာ ကျွဲရိုင်းအုပ်နဲ့တိုးပြီး အခတ်ခံရလို့ အသက်ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ရတယ်။

ရွာသားတွေ လူစုလိုက်တော့ အရိုး၊ အသား၊ ခေါင်း.. တစ်စစီ ဖြစ်လို့။ အဲဒီတုန်းက အဝေးကနေ ကြားကြ၊ မြင်ကြရသူများက သူတို့မောင်နှမရဲ့ သီချင်းဆိုသံကြားပြီး ကြာခင် ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးနဲ့ ကြသွားရတာလို့ ပြောတယ်။

အချို့ကလည်း လူသံ (သီချင်းသံ) ကြောင့် အစာရှာထွက်တဲ့ ကျွဲရိုင်းအုပ်နဲ့ ပက်ပင်းတိုးပြီး ကျွဲရိုင်းခတ်လို့ သေတာလို့ ပြောကြရဲ့။

နောက်ဆုံး တစ်စစီဖြစ်နေတဲ့ အသား၊ အရိုးများကို ကောက်ပြီး အဲဒီတောထဲက ညောင်ပင်အောက်မှာ မြှုပ်နှံခဲ့ကြသတဲ့။ နှစ်ပေါင်းက ကြာလှပြီဖြစ်တဲ့ နောက်ခံသမိုင်းပါ။

အချို့ပြောတော့ ပူကွဲတစ်ခုမှာ ပိုးထိလို့ ဆုံးသွားကြတာတဲ့။ နောင်.. ကာလကြာတော့ ဒီတောနဲ့ဝန်းကျင်ကို သူတို့ (.....)

မောင်နှမ စောင့်ရှောက်နေတယ်ဆိုပြီး တောဝင်သူတိုင်း လယ်လုပ်သူတိုင်း စားပွဲနဲ့ စောင့်ရှောက်ဖို့ နေ့နာပေးခဲ့ကြတယ်။ လိုအပ်သလို စောင့်ရှောက်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၇၈ ❀ မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

လာတာဟယ်။

စောစောက ပြောခဲ့တဲ့ သူတို့မကြိုက်တဲ့ အရှက်အကြောက်
ကင်းမဲ့တာမျိုး မလုပ်ခဲ့ရင်ပေါ့။ လုပ်ရင်တော့ လုံးဝသည်းမခံဘူး။

ဒီအကြောင်း ကျွန်တော်တို့က အဆက်ဆက် ကြားဖူး။ ကြား
ပြောခဲ့ဖူးလို့ ဟုတ်သော်ရှိ၊ မဟုတ်သော်ရှိ ဒီနယ်မြေဝန်းကျင်မှာ မသိ
လျော်ရာ ရုန်းရင်းကြမ်းကြုတ်တဲ့ အပြုအမူများကို မလုပ်ကြဘူး။ အရှက်
လေ့ရှိတယ်။

<၃>

အခု သူငယ်ချင်း သဘောသားကောင်းညွန့်စိန်က ပုဆိုးကွင်း
သိုင်း၊ အရက်ပုလင်းကိုင်မော့ပြီး ကော့ပန်းနေတော့ သူ့အတွက် ကြံဖန်
စိုးရိမ်သွားခဲ့ရတာပေါ့ဗျာ။

ဆီးသွားလို့ပြီးရော ဒယ်ဒယ်ပိုင် သူ့ကိုတွဲပြီး နာရိဝက်လောက်
လျှောက်ရဦးမယ့် သဘောဆင်ရုံရာကို အရောက်လာခဲ့ရတယ်။

ညက မှောင်မည်းနေတာပဲ။ အဲဒီလို သူ့ကိုတွဲခေါ်သွားနေချိန်
မှာ နောက်ကနေ လူအပြေးလိုက်လာတဲ့ခြေသံမျိုး ကြားရလို့ လှည့်ကြည့်
လိုက်တော့ ဘယ်သူမှမရှိဘူး။

တစ်ခါ ရှေ့ဆက်သွားပြန်ရော။ တောက်ခေါက်လိုက်တဲ့ အသံ
မျိုးကို မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားရပြန်ပါရော။ ဒါနဲ့ မေးရရော။

“ကောင်းညွန့်စိန်။ မင်းတောက်ခတ်လိုက်သလား။”

“ဟင့်အင်း..”

ဘုရား.. ဘုရား..။ ဘယ်သူများပါလိမ့်။ နောက်မှာလည်း လူ

မတွေ့ရ။ ဘေးဘိမှာလည်း လူမတွေ့ရ။ ဒီည ထူးခြားလှချည်လား။
လိုနဲ့ ပြေးလိုက်လာတဲ့ခြေသံမျိုးကြားလိုက်၊ တောက်ခတ်သံကြားလိုက်၊
'ဖို့' ခနဲ 'ထို့' ခနဲ တံတွေးထွေးသံမျိုး ကြားလိုက်နဲ့ လာလိုက်တာ (၆)
ဂိတ်ကိုရောက်တော့မှ ကားကြုံရတာနဲ့ ကားကြုံနဲ့ သင်္ဘောဆိပ်ကို ရောက်
လာခဲ့ရတယ်။

သင်္ဘောပေါ်ရောက်ရော အဲဒီမှာ ပြဿနာနဲ့ ကြုံရတော့တာပဲ။
ကောင်းညွန့်စိန် ပေါင်ကြားက အောင့်လို့တဲ့။ သူဟာ ပုခက်စင်
ပေါ်မှာ လူးလှိမ့်နေတယ်။

ဘာကြာလဲဗျာ။ မရှိမသေစကား...။

ကြည့်နေရင်းမှာပဲ...

သူ့မွေးရာပါ ရောင်ကိုင်ကြီးထွားလာလိုက်တာ ပေါင်နှစ်ချောင်း
စေ့လို့မရတော့ဘူး။ ပေါင်နှစ်ချောင်းကို ကားထားရတယ်။ ကပ်ပယ်အိတ်နဲ့
ရွှေပန်းလိပ်တံဟာ အကြီးကြီးဖြစ်ပြီး တင်းမောင်းနေတယ်။

သင်္ဘောဆလင်အုပ်ကြီး ဦးစင်းအောင်နဲ့ ကြိုးချည်၊ တက်ကိုင်
ဆီထိုးလုပ်သားများလည်း မကြုံစဖူး မမြင်စဖူးမို့ ကြောက်လန့်စိုးရိမ်သွား
ကြတာပေါ့။ ကောင်းညွန့်စိန်ဟာ ကိုက်တယ်၊ နာတယ်၊ ဆီးသွားလို့မရဘူး
နဲ့ ကျွဲလို၊ ခွားလို အော်နေရပြီ။

နောက်ဆုံး ကားနဲ့ ဆေးခန်းကို အမြန်ပို့လိုက်ရတယ်။

ဆေးခန်းက ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်မေးတော့ ကျွန်တော်က လမ်း
ခရီး ညောင်ပင်အောက်ဝန်းကျင်မှာ ဆီးကျော့ပန်းတဲ့အကြောင်း ပြောပေး
မယ့် ဆရာဝန်က အဆိပ်ရှိသောပိုးမွှား (သို့မဟုတ်) ယားယံစေသော
ပစ္စည်းနဲ့ ထိမိလို့ ကောက်ချက်ချပြီး စားဆေး၊ ထိုးဆေးများနဲ့ ကုသပေး
လိုက်တယ်။ ကောင်းညွန့်စိန်ရဲ့ ရောဂါက ထူးခြားမလာခဲ့ဘူး။ အရောင်

သည်း မကျဘူး။ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ အရေးပေါ်ခေါ်ထားရပြီး နေ့စဉ် ဆေး
ခန်းမှာ ဆေးထိုးနေသည့်တိုင် ရောဂါအခြေအနေက ပိုဆိုးလာတယ်။
အိတ်စက်ကျဖို့အရေး မျက်စည်ပေါက်ပေါက်ကျအောင် အော်ငိုနေရ
တယ်။

ဒီအကြောင်း ကျွန်တော့်အသိ ဂိတ်မျိုးကြီးဆရာမိုး ကြားသွားပြီး
ဆစ်နေနက် အိမ်ကိုရောက်လာခဲ့တယ်။ သူ့ကို အကြောင်းစုံပြောပြလိုက်
တော့ သူက လူနာကောင်းညွန့်စိန်ကို ကြည့်တယ်။ နောက်... သူပြန်သွား
တယ်။

နာရီပက်လောက်ကြာတော့ ဂိတ်မျိုးကြီးဆရာမိုးအတူ အသက်
နှစ်ဆယ်ခန့် သျှောင်တစောင်းနဲ့ အဘိုးအိုတစ်ဦး ပါလာတယ်။

“ဒီသူငယ်ပါပဲ ဆရာကြီး။ ကျေးဇူးပြုပြီး စစ်ဆေးပေးပါခင်ဗျား”
အဘိုးကြီး၏နာမည်က အဘဦးရွှေမာဒင်တဲ့။ စိန်မာဒင်မဟုတ်
ဘူးနော်။ ဗေဒင်ဆရာ၊ ပယောဂဆရာကြီးတဲ့။ နာမည်ကြီးလို့ ပြောတယ်။

အဘဦးရွှေမာဒင်ဟာ သူငယ်ချင်းကောင်းညွန့်စိန်ကို သေသေ
ချာချာ မေးမြန်းစစ်ဆေးပြီး ကျောက်သင်ပုန်းတစ်ချပ်ပေါ်မှာ နေ့နံ့စတာ
ကို စစ်ဆေးတယ်။ ပြီးတော့ သူနည်းပညာနဲ့ ဘုရားရှေ့မှာ အာရုံခံပြီး
ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ခေါင်းတခါခါနဲ့ ချောပြောလိုက်၊ တောက်ခတ်လိုက်
လုပ်နေတယ်။

အတန်ကြာတော့ “သာဓု... သာဓု... သာဓု...” လို့ ပါးစပ်က
ပြောဆိုပြီး...

“မောင်ဝင်းမောင်...”

“ခင်ဗျာ အဘ...”

“မင်းသူငယ်ချင်းက မကြိုက်တာ သွားလုပ်ခဲ့တာကိုးကွယ်”

၁၈၂ ❀ မောင်ညွန့်စိန် (သန့်လျှင်)

“အမိန့်ရှိပါ အဘခင်ဗျာ”

“အဲဒီဝန်းကျင်က မောင်နှမကွင်းဆိုတာ မင်းတို့မသိဘူးလား”

“သိပါတယ် အဘ”

“သိရဲ့သားနဲ့ ဘာလို့ သူတို့မကြိုက်တဲ့ကိစ္စ သွားလုပ်ရတာတုံး”

“ဒီ... ဒီကောင်က အယုံအကြည်မရှိဘူး အဘ။ ကျွန်တော်တို့ ဖြစ် သတိပေးပေးမယ့် သူက လုံးဝလက်မခံဘူး”

“ဒီလိုလား...။ ဟေ့... သူငယ်။ နာမည် ဘယ်သူ...”

“ကောင်းညွန့်စိန်ပါ အဘ”

“မောင်ကောင်းညွန့်စိန်...”

“ဗျာ... ဗျာ... အား... ကျွတ်ကျွတ်... သေပါပြီဗျာ။ အား...”

“မင်းက မယုံကြည်ဘူးဆိုကွယ်”

“အား... အမလေးဗျ...။ အား... အား... အမေ... အမေရဲ့... အား...”

“ဒီမှာသူငယ်...။ မင်းရောဂါဝေဒနာကို ခေတ်ပေါ်ဆေးနဲ့ ဆက် ကုသွားမလား။ တို့နည်း မြန်မာနည်းနဲ့ ကုပေးရမလား။ မင်းက ကာယကံရှင်။ ပြော...”

“ကြိုက်... ကြိုက်သလို လုပ်ပေးပါ အဘ... ဆ... ဆရာကြီးခင်ဗျာ။ ဟာ... အမယ်လေးဗျာ။ ဆီးသွားချင်တယ်ဗျာ။ အား...”

ကောင်းညွန့်စိန် ထလို့မရဘူး။ ပေါင်နှစ်ချောင်းကို ကားထားတယ်။ ဆရာဝန် (မိတ်ဆွေ) က အိမ်တိုင်ရာရောက်လာကြည့်ပေးပေမယ့် ဘယ်လိုမှ ဆေးမတိုးလို့ ဆေးရုံတင်သင့်ကြောင်း ပြောပြတယ်။ ကောင်းညွန့်စိန်က ဆေးရုံလည်း မတက်ချင်ဘူး။ ဆေးရုံရောက်ရင် ဆရာမတွေနဲ့

သူပြီး မျက်နှာပြရ ခက်နေလို့။ ခုတောင် အိမ်နီးနားချင်းများကြားပြီး ကြည့်လို့ လာလာသတင်းမေးနေတာ သူ့အတော်ဒုက္ခရောက်နေပြီး သာသေချင်ပါပြီကွာလို့ ညည်းနေတယ်။

“မောင်ဝင်းမောင်...”

“ခင်ဗျာ... အဘ”

“အဘ မောင်နှမကို မေတ္တာရပ်ခံထားတယ်။ သူစိမ်းမိန်းကမို့ပါ။ မသိနားမလည်လို့ မဆင်မခြင်ပြုလုပ်မိတာပါ။ သားတို့အားတို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မသိလို့ လုပ်မိသူကို ခွင့်လွှတ်ကြပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံထားတယ်။ အခုချက်ချင်း လက်ဖက်တစ်ဖွဲ့၊ ကြက်ဥပြုတ်နှစ်လုံး၊ အမွှေးတိုင်များနဲ့ သူမတော်တရော်လုပ်ခဲ့တဲ့ နေရာဝန်းကျင်မှာ ပြောဆိုထားပါနဲ့ရမယ်”

“သူပါလိုက်ရမလား အဘ”

“သူကိုယ်တိုင် တောင်းပန်ရမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

“ဒါနဲ့ အမေ့ကို လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းများ အရေးပေါ်စီစဉ်ခိုင်းပြီး လည်းလည်းစုံရော ဆွဲခြင်းထဲထည့်၊ မြင်းလှည်းတစ်စီးပေါ် လူမမာကြီးကို ဆင်နဲ့ပွေတင်ပြီး အဘဆရာကြီးပါခေါ်လို့ ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။

ဂိတ်ဝရောက်တော့ ဂိတ်မှူးဆရာမီးပြောလိုက်လို့ မြင်းလှည်းကို ညှပ်ပိနဲ့ပင်ဝန်းကျင်အရောက် မောင်းချလာပြီး လူမမာ ဝေဒနာသည်ကို ဆွဲထွဲကုကာ ချပေးလိုက်တယ်။ ဒီနောက် အဘဆရာကြီး ဦးရွှေမာဒင်က ဆက်ဖက်၊ တဲဥ၊ အလင်းတိုင်နဲ့ အမွှေးတိုင်များ ထွန်းညှိပြီး မေတ္တာရပ်ခံတယ်။

“ကောင်းညွန့်စိန်...”

၁၈၄ ❀ မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

“ခင်ဗျာ.. အဘ”

“ငါတိုင်ပေးတဲ့အတိုင်း လိုက်ဆို”

“ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ။ အား..”

“(.....) မောင်နှမတို့ခင်ဗျား..”

“(.....) မောင်နှမတို့ခင်ဗျား..”

“ကျွန်တော် နောင်တော်တို့မောင်နှမ စောင့်ရှောက်သည့် နေရာ
ဝန်းကျင်မှာ..”

“ကျွန်တော် နောင်တော်တို့မောင်နှမ စောင့်ရှောက်သည့် နေရာ
ဝန်းကျင်မှာ..”

“မသင့်မလျော်သော အပြုအမူများကို မူးရှူး၍ ပြုမိပါတယ်”

“မသင့်မလျော်သော အပြုအမူများကို မူးရှူး၍ ပြုမိပါတယ်”

“တစ်ကြိမ်တစ်ခါအမှားမို့ သည်းခံခွင့်လွှတ်ပါလို့ စားဖွယ်များ
တောင်းပန်မိတယ်ခင်ဗျာ”

“တစ်ကြိမ်တစ်ခါအမှားမို့ သည်းခံခွင့်လွှတ်ပါလို့ စားဖွယ်များ
တောင်းပန်မိတယ်ခင်ဗျာ”

“ကိုင်း.. သားတို့ သမီးတို့..။ စောင့်ရှောက်လက်စနဲ့ ဆင်
လက်စောင့်ရှောက်ကြပါဗျာ”

သို့ကလို ပြောဆိုတောင်းပန်ပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။ အိမ်
ရောက်တော့ အဘဆရာကြီး ဦးရွှေမာဒင်က ရေတစ်ခွက်ကို မန်းမှုတ်
ဘုရားဆေး၊ တရားဆေး၊ သံဃာ့ဆေးတော်လို့ပြောပြီး ဖြစ်နေတဲ့ အနု
ပေါ် ရေမန်းနဲ့တောက်ချပေးပြီး ရေမန်းကို တိုက်လိုက်တယ်။ မကြာခင်
ကောင်းညွန့်စိန်အိပ်မောကျသွားခဲ့တယ်။

<၃>

“ဝင်းမောင်.. ဝင်းမောင်.. သူငယ်ချင်း..”

“ဟဲ့.. ဝင်းမောင်.. လူလေး.. နင့်သူငယ်ချင်း နီးလာပြီ။ ခေါ်
နေတယ်”

“လာပြီ.. လာပြီ..။ ကောင်းညွန့်စိန်.. မင်းနီးပြီလား။ ဘာ
လုပ်ချင်လို့လဲ”

“ငါ.. ဆီးသွားချင်လို့”

“ဟေ.. ဆီးသွားချင်လို့..။ ခဏလေး.. ခဏလေး..”

“မြန်မြန်လုပ်ပါကွ”

ဒါနဲ့ သူ့ကိုပွေ့ထူပြီး ဆီးခွက်လည်း ထိုးခံပေးလိုက်ရော သွား
လိုက်တဲ့ ဆီးတွေဗျာ။ ဒလဟောပဲ..။ ခွက်ကို ပြည့်လှုံသွားတာပဲ။ ဒီမှာ
ထူးဆန်းစရာကောင်းတာကဗျာ.. ငါးမိနစ်ခြား သုံးခါလည်း ဆီးတွေသွား
ပြီးရော ရောမကြီးထွားရောင်ကိုင်းနေတဲ့ ကပ်ယယ်အိတ်ကြီးနဲ့ လိင်တံဟာ
တဖြည်းဖြည်းရှုံ့ပိန်ကျသွားလိုက်တာ မကြာခင် နဂိုမွေးရာပါအတိုင်း
ပြန်ဖြစ်သွားပြီး ကျုပ်တို့ကောင် ဂုတ်တုတ်ထထိုင်နိုင်ပါလေရော။ ထူးဆန်း

၁၈၆ ❀ မောင်ညိုမြိုင် (သန်လျင်)

လှတဲ့ဖြစ်စဉ်ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်ရော၊ သူ့ရော၊ အမေရော ဝမ်းသာလွန်းလို့ဗျာ..။

မကြာခင် အိမ်နီးနားချင်းများရော ရောက်လာပြီး..

“သက်သာသွားပြီဆိုဗျ”

“အဟီး.. သက်သာသွားပြီဗျ”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား.. သဘောပေါက်ပေါ့ဆရာရယ်။

အချို့နေရာဒေသတွေက ထူးခြားဆန်းကြယ်ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ်တွေ ရှိတယ်ဗျ။ ယုံပြီလား”

“အေးဗျာ..။ တကယ့်ကို အံ့သြစရာပါပဲဗျာ”

အခုမှပဲ ငနဲသားက ရယ်နိုင်မောနိုင်၊ ပြောနိုင် ဖြစ်လာတယ်။ ခဗျာ ဝမ်းသာလွန်းလို့။

“ဝင်းမောင်..”

“ဘာလဲ ကောင်းညွန့်စိန်”

“ငါအိပ်ပျော်နေချိန်မှာ အိပ်မက်ဆန်းတစ်ခုမက်တယ် သူငယ်ချင်း”

“အိပ်မက်ဆန်း.. ဟုတ်လား။ ဘာအိပ်မက်ဆန်းလဲ ကောင်းညွန့်စိန်။ ဟင်.. လို့”

“အိပ်မက်ထဲမှာ အသားညိုညိုယောက်ျား သျှောင်တစောင်းနဲ့ အသားညိုညို မိန်းမချောချောတို့ကို တွေ့ရတယ်။ အရွယ်ကောင်း လူချောတွေပဲ။ အလွန်ကိုယဉ်ကျေးပြီး ရှေးကျလှတဲ့ အရပ်အဝတ်အစားသဏ္ဌာန်နဲ့ကွ။ သူတို့က မောင်နှမတဲ့။ သူတို့မောင်နှမက ဘာပြောသွားလဲဆိုတော့ ‘လူဟာ ယဉ်ကျေးရတယ်။ အသိပညာရှိရတယ်တဲ့။ လူဟာ တိရစ္ဆာန်တွေ မဟုတ်ဘူး’..တဲ့။ နောက်ဆုံးတစ်ခွန်း ဘာပြောသွားလဲ။ သိလား..”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အရှက်တရဆိုသည့် ❀ ၁၈၇

“ပြောပါ သူငယ်ချင်း”

“အဲဒီတစ်ခွန်းက အတော့်ကိုအထိနာစေတဲ့ စကားကွာ”

“ဘယ်လိုပြောသွားလို့လဲ ကောင်းညွန့်စိန်ရာ”

ကျွန်တော်အပါအဝင် အိမ်နီးနားချင်းများအားလုံး ကောင်းညွန့်စိန်ရဲ့ အိပ်မက်က နောက်ဆုံးစကားလုံးကို ငုံ့လင့်နေကြစဉ်မှာပဲ..

“ခင်ဗျားက လူစင်စစ်ဗျာ။ အရှက်တရားရှိစိမ်းပါ..တဲ့”

“ဟင်..”

“အို.. အဲဒီလိုပြောသတဲ့လား”

“ဟုတ်ပဗျာ”

“သူငယ်ချင်း သဘောပေါက်ပေါ့ကွာ။ တို့သတ္တလောကဝန်းကျင်ထဲ လူရယ်၊ သတ္တဝါရယ်၊ အလင်းရယ်၊ သဘာဝအလှတရားရယ်တင် ဘာမဟုတ်ဘူး ကောင်းညွန့်စိန်။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ဟောကြားခဲ့သလို သုံးဆယ့်တစ်တုံသားတွေ ရောမြှမ်းနေတိုင်ကြတာ။ အဲဒီမှာ မြင်ရသောပုဂ္ဂိုလ်များနဲ့အတူ ပရဝိညာဉ်သားတွေ ရှိနေကြတယ်။ အဲဒီထဲမှာ အချို့သောပရဝိညာဉ်သားတွေဟာ အရှက်တရားနဲ့ သူတို့လောကဇာတိကို စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းနေကြဆဲပဲ။ မင်းတို့၊ ငါတို့က လူပါ။ သူဆိုတာ ပညာအသိနဲ့ ရပ်တည်နေတဲ့ သက်ရှိပါ။ မင်းတို့၊ ငါတို့ဟာ သူတို့ထက် ‘အရှက်တရား’ ကို ပိုမိုထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်သွားရမယ်ဆိုတာ ဒီနေ့ကစပြီး နားလည်ပါတော့ သူငယ်ချင်းရာ”

မူတ်ချက်း ။ သန်လျင်ရေနံသဘောသား ဦးဝင်းမောင် (ငြိမ်း) ဖြာပြသည့် ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ပြန်လည်ရေးဖွဲ့ပါသည်။

မောင်ညိုမြိုင် (သန်လျင်)

အဝိဓိသွားသူ နောက်တိုးစာရင်းဝင်တစ်ဦး

ပဉ္စာနန္ဒရိယကံကြီးထိုက်ရင် မြေမျိုပြီး မဟာအဝိဓိငဲ့မှုာ အနှစ်
ဆရာမတွက်နိုင်အောင် ခံစားရတယ်လို့ပြောတော့ အချို့က မယုံကြဘူး။

ငရဲပြည်ဆိုတာရော တကယ်ရှိလို့လားတဲ့။

မျက်မှောက်ခေတ် ဘယ်သူရောက်သွားတာ မြင်ရလို့လဲတဲ့။
အတ်သီးကတ်ဖဲ့မေးကြတယ်။

ဘုရားရှင်က ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ဗြိတ္တာ၊ အသူရကာယ်လို့ အနိဉ်
ဆို။ အညံ့ဆုံး၊ အဆင်းရဲဆုံး ဘဝလေးဘုံအကြောင်း သီးသီးသန့်သန့်
အာခွဲတဲ့ဥစ္စာများ။။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၃၀ ❀ မောင်ညိုပိုင် (သန်လျင်)

တိရစ္ဆာန်ဘုံဘဝကို ကျွန်ုပ်တို့အနီးကပ်မြင်နေရတဲ့ဥစ္စာ။

ပြိတ္တာဘဝဆိုတာ အယူတိမ်းပြီးသေး၊ ဥစ္စာစွဲ၊ သားစွဲမယားစွဲ ကျောင်းစွဲ၊ ရာထူးဂုဏ် ဌာနန္တရအစွဲ၊ အလှအပအစွဲ၊ ဒေါသ၊ မောဟ လောဘအစွဲနဲ့ သေပြီးနောက် ပြုခဲ့ဖူးသော အကုသိုလ်ကံနဲ့ အသက်စွပ် ခါနီး အစွဲအလမ်းကြောင့် ဘဝကူး၊ ဘဝသစ်ဆိုးသွားရသည့်ဘဝ...

အဲဒါ ပြိတ္တာဘုံသားဘဝ။

ပြိတ္တာဘုံသားဘဝမှာ သရဲ၊ တစ္ဆေ့ မှင်စာ၊ ကျတ်ဘီလူး ဖုတ်ဘဝ... စုံလို့။

မမြင်ရလို့ မယုံဘူး။ ဟုတ်လား...

မြင်ရသူများတော့ မြင်ကြရပါဗျား။

အသူရကာယ်... သူက ဘဝတစ်မျိုးဆန်းတယ်။ နေ့စံပြီး ညခံ ညခံပြီးနေ့စံ... အပြစ်ရှိသော သတ္တဝါတဲ့။

လူ့ဘဝတုန်းက ကုသိုလ်စိတ်ကလေး အနည်းအကျဉ်းရှိခဲ့တော့ သေခါနီး အသန္နကစောကြောင့် အသူရကာယ်ဘုံသား (ပရဝိညာဉ် ဘဝ ရောက်ပေမယ့် ဘုန်းကံလေးနည်းနည်းဖြင့် ရှိရှာသတဲ့။

နေခင်းမှာ လူ့ဘဝအတိုင်း လုပ်ကိုင်စားသောက် ပျော်ရွှင်ပြီး နေဝင်တာနဲ့ ဘဝဝဋ်ငရဲတောမှာ အလူးအလဲအော်ဟစ်လို့ အတိတ်ဘဝ အကုသိုလ်ဝဋ်ကြွေကို တစ်ညလုံးခံစားရ။

မိုးလင်းရင် လူ့ပြည်လူ့ဘဝကို ပြန်ရောက်။ လူလိုနေလိုက်ကြ အသူရကာယ်များဟာ လူနဲ့ဝေးရာ တောတောင်သမုဒ္ဒရာပင်လယ်ကမ်း များအနီးမှာ နေကြတာလို့ ဆိုတယ်။

သင်္ဘောပျက်လို့ လမ်းမှားရောက်သွားသူ၊ လေယာဉ်ပျက်ကျလို့ လမ်းလွဲရောက်သွားသူ၊ တောဝင်ရင်း မျက်စိလည်လမ်းမှားလို့ ရောက်သွား

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အဝီစိသွားသူ နောက်တိုးစာရင်းစင်တစ်ဦး ❀ ၁၃၁

အချို့ ကိုယ်တွေ့ကြုံကြရလေရဲ့။

အဲဒါ ယုံချင်လည်းယုံပါ။ မယုံလည်း နေပါ။ ဘာသာရေးတရား အဆိုးအမိန့်ကို မယုံချင်လည်း ကိုယ့်သဘောကိုယ်ဆောင်။ လုပ်ချင်ရာ လုပ်ပါ။ ကိုယ်ဖြစ် ကိုယ်ခံပါ။

ငရဲနဲ့ပတ်သက်လို့ နိုင်ငံရပ်ခြား ရေနံနဲ့ကျောက်မျက်ရှာသူအဖွဲ့ အဖွဲ့ မြေကြီးအောက်ကို စိန်လွန်နဲ့တူးရင်း မြေအောက်က ကယ်ပါယူပါ အသံများကြားရလို့ ဘူမိဗေဒပညာရှင်များ တအံ့တဩဖြစ်ရတဲ့အကြောင်း ကို ကျွန်တော် နိုင်ငံခြားစာစောင်တစ်ခုမှာ အသေအချာဖတ်ဖူးခဲ့ရပါတယ်။

အဲဒီအကြောင်းကို မြန်မာစာရေးဆရာတစ်ဦး ဘာသာပြန်ထား ဘာလည်း တတ်ပုံနဲ့တကွ အခိုင်အမာပါ။

သို့သော် အဲဒီစာအုပ် အိမ်မှာရှိပါလျက် ဘယ်နှားရောက်နေမှန်း သိဘူး။ တစ်နေ့ ပြန်တွေ့ခဲ့ရင် မြေအောက်ငရဲပြည်ရဲ့ အော်ဟစ်နေသံ များအကြောင်း ရေနံတူးပိုက်ခေါင်းကတစ်ဆင့် ထူးဆန်းစွာကြားရသည့် အကြောင်း ကျွန်တော်ကိုးကားရေးသားပါဦးမယ်။

အခုပြောချင်တာက...

အမိကို စော်ကားရိုင်းပြမိလို့ မြေမျိုခံရသူတစ်ဦးအကြောင်းပါ။

မြေမျိုတာ အခုခေတ်မှာ ဘယ်လိုမျိုးသလဲ... ဟုတ်လား။

ပစ္စာနန္တရိယကံထိုက်လို့ မြေမျိုပုံမြေမျိုနည်းက အများကြီးဥစ္စာ

ဗျား။

အဲဒီမြေမျိုနည်းများအထဲက သံခဲဆိုတဲ့ကောင် မြေမျိုခံရပုံကို ခြောပြချင်လို့ပါ။

အစီအစဉ်အား သူ့ နောက်တိုးစာရင်းစင်တစ်ဦး နှင့် ၁၉၃

အမေအိုကြီးက မျက်စည်နဲ့မျက်ခွက်။

ဒီကြားထဲက ရိုက်မှု၊ လှမှု၊ ခိုးမှု၊ ရန်ဖြစ်မှုဖြစ်ရင် မလျော်နိုင် တော့ ရှိခိုးဦးတင် လိုက်တောင်းပန်ရ။

တောင်းပန်လို့မရတော့ တောင်ကု။

တောင်ကလွတ်လာလို့ လိမ္မော်မလားမှတ်ရဲ့။ လူခိုက်ပေါင်းစုံနဲ့ ဒီအဖွဲ့ကျပြီး ပိုရမ်းကားဆိုးသွင်းလေရဲ့။

ဒီကြားထဲ မိန်းမခေါ်လာသေးရဲ့။

သင်းလိုအစားထဲက မိန်းမစားမျိုးပဲလေ။ သူ့မိန်းမပါဆိုတော့ ဖဲပြုတ်ရောင်းကျွေးပြီး ချွေးမတော်ရတာပေါ့။

ထမင်းဝအောင် ဝမ်းလှအောင်မှ မကျွေးတာဥစ္စာ။ ဘယ်မိန်းမ နဲ့ မြှောက်လဲဗျာ။ အိမ်ပေါ်မှာ ရန်ဖြစ်၊ နပန်းလုံး.. သတ်ကြပုတ်ကြ။ အဲဒါ မအလုပ်သူက အမြင်မတော်လို့ ဝင်ဖျန်ဖြေဆွဲရင်း ကိုယ်ပါရောအရိုက် ခံရပြီး ဘေးကြိမ်းကြိမ်းခံရရဲ့။

အပြင်လူဝင်ဆွဲလို့ မရဘူး။

ဘယ်ဆွေမျိုးသားချင်းမှလည်း ဝင်မေတ္တာရပ်လို့ မရဘူး။ ဝင်ပါ တဲ့လူ ဘေးစာ၊ တုတ်စာ မိတာပဲ။

အဲဒါ မိန်းမလုပ်သူ ကြောက်လို့၊ ငတ်လို့ ဆင်းပြေးရရော။

နောက်.. မကြာဘူး။ ဘယ်ကဘယ်လို မေတ္တာမျှလာလဲ မသိ ပါဘူး။ လုံးကြီးပေါက်လှတို့၊ ငိန်ပိန်သွယ်သွယ်တို့ မနူးမနပ်တို့ တစ်ယောက် ပြီးတစ်ယောက် သူ့မယားဆိုပြီး ခေါ်လာတာပဲ။

ဒေါ်ချိုးမကလည်း ယောက္ခမဝတ္ထရားနဲ့အညီ ချွေးမလုပ်သူများ ကို ဝတ္ထရားမပျက်စေရပါဘူး။ ပဲပြုတ်တစ်တောင်းနဲ့ အရင်းပြု အနွံတာခံ ပြီး လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးမပျက်ပါပဲ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဒီကောင်အမည် သံခဲတဲ့။

မာသလား မမေးနဲ့။ ခေါင်းချင်းယှဉ်တိုက်ရင် သူနိုင်တာချည်းပဲ။ သူများကွဲ့၊ သွေးချင်းချင်းရဲလည်း..။

လူခိုက်လေဗျာ..။

အရက်သောက်တယ်။ ကြက်ပိုင်း၊ ဖဲပိုင်း ဝင်မွှေတယ်။ မကောင်း တဲ့ မိန်းမများကို လိုက်စားတယ်။

အလုပ်အကိုင်မရှိဘူး။ အမေမှဆိုးမကြီး ဒေါ်ချိုးမက ပဲကတ္တီပဲ ပြုတ်ရောင်းပြီး သင်းကို ကျွေးမွေးပြုစု စောင့်ရှောက်နေရတာ။

သားလေးတစ်ယောက်မို့ ချစ်လို့ ငယ်ကတည်းက အလိုလိုက်ခဲ့ တယ်။ လိုချင်တာဝယ်ပေး၊ ကျွေးခဲ့၊ ဆင်ခဲ့တယ်။

အလိုလိုက်လွန်းတော့ အမှိုက်စော်ကားတာပေါ့။ အမေဆီက လိုချင်တဲ့ငွေ တောင်းလို့မရရင် ခိုးတယ်။ ခိုးလို့မရရင် ဒန်အိုးကအစ အကုန်ရောင်းပစ်တာ။

မူးလာလို့များ ဟင်းမကောင်းရင် အမေအိုကြီးကို ရန်လုပ်၊ ဆဲရေးတိုင်းထွားပြီး ထမင်းဟင်းများကို အကုန်လွှင့်ပစ် ပေါက်ခွဲပစ်တာ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၉၄ * မောင်ညိုပိုင် (သန်လျင်)

သံခဲလိုကောင်နဲ့ ဘယ်မိန်းမ ဖြိုမှာလဲလေ။

ရက်ပိုင်းပဲခံပြီး ပြေးရော။ ဘာလျော်ကြေးမှ မရရှာဘူး။ ပါးငေါ့မှာ လက်ဝါးရော၊ ကျောကုန်းပေါ်မှာ လက်ငါးချောင်းရော၊ ခြေသလုံးမှာ တံမြက်စည်းရိုးရိုက်ရာနဲ့ ထဘီမနိုင်း ပဝါမနိုင်း ပြေးရတာပေါ့။ အချစ်မှာ မျက်စိကန်းနေတဲ့ မိန်းမတွေလည်း မှတ်ကာရောပေါ့။

* * *

ပြောရရင် ဒီကောင်သံခဲကို လူအတော်များများက သတ်ချင်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သတ်ခဲ့တဲ့လူ မရှိဘူး။ ဒီကောင်မျိုးကို သတ်ရင်လည်း သတ်သူသာ ထောင်ကျမယ်။ ဒီကောင်က အသေမျက်နှာမဟုတ်ဘူး။

ကြည့်လေ...။

အရက်ဖိုးတောင်းမရလို့ မအကြီးရဲ့ ချွေးခံအင်္ကျီကို ဆွဲလှန် ခုတ်ဖြလိုက်တာ ကုန်ရော။

အဲဒါ အရက်ဖိုးချန်မထားရကောင်းလားဆိုပြီး ဓားနဲ့ခုတ်မလို့ ချီတာ ဒေါ်ချိုမ ကြောက်ပြီး ပြေးရော။

“အဘွားကြီး... ရပ်လိုက်”

“ပိုက်ဆံဝှက်ထားတာ ခုပေး”

“မပေးရင် ခင်ဗျားကို ဒီနေ့လက်ဖြတ်ပစ်မယ်”

အဲဒီလို အော်ပြီးလိုက်တာ အမေအိုကြီးမယျာ သားအရင်းခေါက်ခေါက်ကို ကြောက်လို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းပေါ် တက်ပြေးပုန်းနေရတယ်။

အဲဒါ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝကနေ ဓားကြိမ်းကြိမ်းနေသေးတယ်။

“မဆိုင်ရင် ဝင်မပါနဲ့။ ကျုပ်က ဘုန်းကြီးရော၊ လူရော သိပ်တူ

မိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၇၆ ❀ မောင်ညိုမိုး (သန်လျင်)

စိုက်တာမဟုတ်ဘူး။ အဘွားကြီး.. ဆင်းခဲ့”

အဲဒီတုန်းက ဦးဇင်းမှတ်ကြီးဆိုတာ မနည်းစိတ်ထိန်းနေရဆို။ ဦးဇင်းမှတ်ကြီးဆိုတာ အခြားလူဟုတ်ရိုးလားဗျာ။ တစ်ချိန်တုန်းက နာမည်ကြီး ဓားပြ လူသတ်သမားဥစ္စာ။

လူသုံးယောက် သတ်ဖူးတယ်။

နှစ်ယောက်က သစ္စာဖောက်တဲ့ သူ့တပည့်များဗျာ။

တစ်ယောက်က သူ့ပြိုင်ဘက် ရန်သူ။

ထောင်ကို အိမ်ဦးနှင့်ကြမ်းပြင်လို နေခဲ့သူဥစ္စာ။ ကျွတ်ချိန်တော့ ကြည့်။ ထောင်ကထွက်ရော ဘုန်းကြီးတစ်ပါးနဲ့ တွေ့တယ်။ ဘုန်းကြီးက မေးတယ်။

“ဒကာကြီး ဘယ်လောက်ခိုက်ခဲ့တဲ့”.. တဲ့။

ပြန်ဖြေတယ်..။

“လူသုံးယောက်တိတိ သတ်ခဲ့ပြီးပါပြီ ကိုယ်တော်”

“နောက်ထပ်သတ်ရဲသေးသလား”

“လိုအပ်ရင် သတ်ရမှာပဲ ကိုယ်တော်”

“ဘယ်လိုလူမျိုးကို သတ်ရဲသလဲ။ ပြောပါဦး”

“သတ်သင့်ရင်တော့ ဘယ်လိုလူစားဖြစ်ဖြစ် လက်မနှေးဘူး”

“ဒါဆို.. အဖေကို သတ်ရဲလား”

“ဗျာ..”

“ဖြေပါ..။ အဖေက ဒကာကြီးအပေါ် ဆိုးခဲ့ရင်ပေါ့။ အဖေ ဒကာကြီးသတ်ရဲလား”

“ဟင့်အင်း... မ... မသတ်ရဲဘူး”

“ဒါဖြင့် အဖေကိုရော သတ်ရဲလား”

အဝီစိသွားသူ နောက်တိုးစာရင်းစင်တစ်ဦး ❀ ၁၇၇

“ဟာ.. ဘယ်သတ်ရဲပါ့မလဲ ကိုယ်တော်”

“ဘာလို့မသတ်ရဲတာလဲ”

“အဝီစိကို ရောက်သွားမှာပေါ့ ဘုရား”

“ဒါတော့ နားလည်သားပဲ။ ဒါဆို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ရော သတ်ရဲလား”

“ဘယ်သတ်ရဲပါ့မလဲ”

“ဘာလို့လဲ”

“ကိုယ့်အသက်တော့ ကိုယ်နှမြောတာပေါ့ ဘုရား”

“ဒါပါပဲ ဒကာကြီးရယ်..။ လူတိုင်း။ သတ္တဝါတိုင်းဟာ ကိုယ့်အသက်ကို ကိုယ်နှမြောကြတယ်။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ အဝိဇ္ဇာတရားများကြောင့်သာ သူ့အသက်ကို ရက်ရက်စက်စက်သတ်နေကြတာ။ သူများအက် ပိုခိုက်ရင် ကိုယ့်အသက် ကိုယ်သတ်ပြလိုက်ပါ။ ငါကွ.. မှတ်ကြီးအွ.. ဒီမှာကြည့်ဟေ့.. ဆိုပြီး လူပုံအလယ်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သတ်သေပြလိုက်စမ်းပါ။ ခိုက်ရဲ သေရဲလား”

“မသေရဲပါဘူးဘုရား”

“မိမိတောင် အသက်ရှင်ချင်ရင် သူများလည်း အသက်ရှင်ချင်မှာပဲ။ အသက်ရှင်ခွင့်ရတဲ့ အခွင့်အရေးဟာ လူ့ဘဝမှာ တစ်ကြိမ်ပဲရယ် ဒကာကြီး။ တစ်ကြိမ်ရတဲ့ အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ အများအကျိုးသာသာ သာသနာအကျိုး ဆောင်ရွက်ပြီး အသေလျှပ်စမ်းပါ။ ဒီလိုမှ အဟုတ် ကိုယ့်အကျိုးအတွက် သမ္မာအာဇီဝနဲ့ လုပ်ကိုင်ပြီး ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာနဲ့ အသေရဲပြစမ်းပါ ဒကာကြီးရယ်။ လူဆိုတာ အသက်ရှင်နေဘုန်း မြင့်မြတ်ဖို့လိုသလို သေသွားရင်လည်း မြင့်မြတ်သောဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ သေသွားမှ ဘဝကူးကောင်းတယ် ဒကာကြီး။ ဒကာကြီးဟာ လူ့ခိုက်ကြီး

၁၅၈ ❀ ဖောင်ညိုပျိုင်း (သန်လျင်)

နာမည်ကြီးလူသတ်သမားကြီး၊ ဒါပေမဲ့ အဖေကို မသတ်ရဲဘူး။ အမေကို မသတ်ရဲဘူး။ ရဟန်းသံဃာကို မစော်ကားမပြစ်မှားရဲဘူး။ နှမကိုနှမမှန်း အစ်မကိုအစ်မမှန်းသိလို့ မစော်ကားရဲဘူး။ ပြီး.. ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ် မသေရဲဘူး။ အဲဒီအသိတရား ရှိနေတာသည် ဒကာကြီးမှာ လူ့အသိတရား ရှိနေတုန်းပဲ။ အဝီစိကို မရောက်နိုင်သေးဘူး။ လမ်းကူးကောင်းရင် နတ် ပြည်၊ ဗြဟ္မာပြည်နဲ့ နတ်ရွာနိဗ္ဗာန်ကို ခြေချလို့ရသေးတယ်။ ကြိုက်ရာလမ်း ကိုရွေး။ အချိန်မီသေးတယ်။ ကိုင်း.. သွားတော့”

ထိုရဟန်းအိုကြီးထံမှ ထူးခြားတဲ့ဒဿနတရားကို ကြားနာရဦး နောက်ပိုင်း လူမိုက်ဦးမှတ်ကြီး အမြဲဆောင်နေကျ စားမြောင်နဲ့ လက်နက် ပုန်းကို စွန့်လွှတ်ပြီး သင်္ကန်းတစ်ခုဝယ်လို့ ရဟန်းအိုကြီးရှိရာ ဘုန်းကြီး ကျောင်းကို လာခဲ့လိုက်တယ်။

ခုဆို ဦးဇင်းဦးမှတ်ကြီး ဒီကျောင်းမှာ ရဟန်းဝါငါးဝါ ရခဲ့ပါပြီ။ ခု.. သားဆိုး စားနှင့်မကြာခဏလိုက်၍ ကျောင်းပေါ်အားကိုး တကြီးပြေးတက်လာသည့် ဒေါ်ချိုးမကို အကာအကွယ်ပေးနေရ၏။

အင်း.. ရဟန်းဝတ်၊ သင်္ကန်းဝတ်နဲ့ မဟုတ်ဘဲ ဟိုတုန်းကစိတ် မျှိုး၊ လူဝတ်မျိုးနှင့်ဆိုလျှင် သံခဲဆိုတဲ့ အစာတသတ်လက်သစ် ခေါင်း တခြားကိုယ်တခြား ဖြစ်သွားခဲ့တာ ကြာပြီ။ ခုတော့ တရားနှင့်ဖြေသိမ့်ရ တော့သည်။

ကိုယ်ပြုခဲ့သည့် ကံ၏အကျိုးဆက်များ..။ တစ်နည်း ပေးဆပ်ရ သည့် ပစ္စုပ္ပန်ဝဋ်ကြွေးများ..။

ဒေါ်ချိုးမ ဘဝကံဝဋ်ကြွေးကို ဆပ်နေရရှာပြီ။ အရင်းဘယ် လောက်ရှိခဲ့သည်မသိ။ အတိုးက များလွန်းလှသည်ဟု ထင်ရဲ။ ဆရာတော် ဦးဗုဒ္ဓက မိဖုရားကြီးနန်းမတော်မယ်နုကို မိန့်သလို..

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အဝီစိသွားသူ နောက်တိုးစာရင်းဝင်တစ်ဦး ❀ ၁၅၉

“မယ်နု.. ဝဋ်ကြွေးရှိရင် ကျေးအောင်ဆင်”

ဟု ဆို၍မှတစ်ပါး..။

သို့သော် ဒီလိုမဆိုရက်ပါ။

“ဒကာမကြီး ဒေါ်ချိုး..”

“ဘုရား..”

“သီလရှင်ဝတ်လိုက်ပါလား”

“ရှင်.. အင်.. အင်..”

“သီလရှင်ဝတ်လိုက်ရင် ဒကာမကြီး ဒီဝဋ်ကြွေး ကုန်လုလုဖြစ်

ဒီ ဒုက္ခဆင်းရဲက လွတ်မြောက်သွားလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော်မျိုးမ.. စဉ်း.. စဉ်းစားပါရစေဦးဘုရား”

“စဉ်းစား.. စဉ်းစား..”

အင်း.. သံယောဇဉ်မီးလေး ရင်နဲ့လွယ်ပြီး မီးအားကောင်းခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်မီးကို။ သားဆိုးသားမိုက်နှင့် ဝေးဝေးကို မသွားချင်သေးဘူး။ သူ့လုပ်စာ မစားရပေမယ့် ဒီသားမိုက်လေး သူတစ်ပါးလက်ချက်နဲ့ တစ်ခုခု ဖြစ်မှာကို စိုးရိမ်နေဆဲ။

ဒါကြောင့် ပဲပြတ်သည်မှဆိုမကြီး ဒေါ်ချိုးမ ထဘီရင်လျှားနှင့် သံယောဇဉ်အထက်ဆင်တင်းနေဆဲ..။

ဒီလည်းထောင်ထွက်ပဲ။ မင်းလည်း လူသတ်ဖို့ဝန်မလေးသလို ငါလည်း
သူထုတ်ဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သံခဲရာ...။ မွေးသမိခင် အမေရင်း
ခေါက်ခေါက်ကို အရက်ဖိုးမရလို့ ဓားနဲ့လိုက်တယ်ဆိုတာ အလွန်ကိုမိုက်
နဲ့ထုတ်ပဲ့တဲ့ အလုပ်ကွ”

“မင်းမလုပ်ရဲဘူးပေါ့”

“ကျဲသေး ကိုယ့်လူ...။ ငါ့အပြင်မှာ မိုက်ရိုင်းချင် မိုက်ရိုင်းမယ်။

အမေ၊ ငါ့အဖေကို ငါ မင်းလို သဘောမထားရဲဘူး”

“လုပ်ပါဦး ပညာရှိကြီးရ၊ အဲဒီလိုလုပ်တော့ ဘာဖြစ်မှာလို့လဲ။

အခု... အခု...”

သံခဲက အရက်ခွက်ကိုကောက်ကိုင်ရင်း ခပ်ထေ့ထေ့မေးလိုက်
တယ်။

“အမေကို စော်ကားရင် ပဉ္စာနန္ဒရိယကံ ထိုက်ရောကွ”

“ပဉ္စာနန္ဒရိယကံဆိုတာကို ဖွင့်ဆိုပါဦး ကျောင်းဒကာကြီးရ၊
အခု...”

“မြတ်စွာဘုရားရှင်ရယ်၊ ရဟန္တာရယ်၊ အမေ၊ အဖေရှယ်ကို
ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပြစ်မှားစော်ကားရင်၊ သံဃာကို သင်းကွဲ ဂိုဏ်းကွဲ
အောင် လုပ်ရင် ကံကြီးထိုက်ရော။ အဲဒီကံကြီးထိုက်ရင် အဝီစိငရဲကိုကျပြီး
နောင်ပွင့်မယ့် ဘုရားရှင်ကိုတောင် ဖူးမြော်ခွင့်မရတော့ဘူး”

“ငရဲကျတာရော၊ မြေမျိုခံရတာရော ဘယ်သူ့ကို မြင်ဖူးလို့လဲ။
အုပ်ပါဦး”

“ဒေဝဒတ်ဟာ ဘုရားရှင်ကိုပြစ်မှားလို့ ရဟန်းသံဃာကို သင်း
ကွဲအောင်လုပ်လို့ ကံကြီးထိုက်ပြီး မြေမျိုတယ်။ စိဉ္စမာဏမိန်းမ၊ ဘုရား
အလောင်းရဲ့ ယောက္ခမတော် သုပ္ပဗုဒ္ဓ၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာထေရ်ရဲ့ ဦး

“သံခဲ...”

“ဘာတုန်း ငှက်ကြီး”

“မင်း... မင်းအမေအိုကြီးကို ဓားနဲ့မလိုက်ပါနဲ့ သံခဲရာ”

“မင်းမသိဘူး ငှက်ကြီး။ ဒီအဘွားကြီးမှာ ရွေးရောင်းလို့ရတဲ့
ပိုက်ဆံတွေရှိတယ်။ မင်းစဉ်းစားလေ ငှက်ကြီး။ ဘုန်းကြီးကျောင်းကိုတော့
ငှက်ပျောသီးတစ်စီးသွားဝယ်ဖို့၊ ဩဇာသီးငါးလုံးသွားဝယ်ဖို့၊ ငါ့အရက်ဖိုး
ငွေတစ်ရာ၊ နှစ်ရာကျတော့ မရှိဘူးချည်းပဲ ပြောနေတာ”

“ဒါက သူ့ဘဝ နောင်သံသရာအတွက် ဖွဲ့လုပ်နေရတာလေ
သံခဲရာ”

“ဟေ့ကောင်ငှက်ကြီး...”

“ဘာတုန်း သံခဲ”

“မင်း ဘုန်းကြီးလုပ်မှာလား။ ငါနဲ့အတူ အရက်သောက်မှာလား။
ရှင်းရှင်းပြော”

“သံခဲရာ... သူငယ်ချင်းရာ... မင်းနဲ့ငါ ပေါင်းသင်းလာတာ ကြာ
ပါပြီကွာ။ မင်းလည်းလူမိုက်၊ ငါလည်းလူမိုက်ပဲ။ မင်းလည်းထောင်ထွက်

၂၀၂ ❀ အော်ပိုင်း (သန်လျင်)

ခေါင်းကို ရိုက်နှက်တဲ့ နန္ဒကဘီလူး၊ ဥပ္ပလဝဏ္ဏာထေရ်ကို မေထုံမှီဝဲတဲ့ နန္ဒကလူလင်တို့လည်း ဘုရားရှင်ခေါ်တာမလက်ထက်မှာ မြေမျိုခံရတာပဲ။ အဇာတာသတ်သေပြီးနောက်မှာ အဝီစိငရဲကို ကျတယ်။ အဝီစိငရဲကို မကျခင်မှာ သူ့သားက သူ့ကိုပြန်သတ်ခဲ့တယ်။ သူ့သားကို သူ့မြေးက ပြန်သတ်ခဲ့ပြန်တယ်။ ဆိုလိုတာက ဘဝသံသရာငရဲကို မကျခင် လောကဝဏ္ဏမှာပဲ အဒိပဉ္စာနန္ဒရိယကံဝဋ်ကြွေကို လက်ငင်းခံစားရတယ်။ ဒါ.. ငါတတ်လို့ မင်းကိုဆရာလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဦးဇင်းမှတ်ကြီးပြောပြလို့ ငါက မင်းကို ပြန်ပြောရတာ။ မင်း ဒီလိုသာ အမေကို နှိပ်စက်ကလူပြုနေရင် တစ်နေ့ မြေမျိုလိမ့်မယ် သံခဲ”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား.. မြေမျိုလိမ့်မယ်.. ဟုတ်လား ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား.. ရယ်ရတယ်ကွာ၊ ရာဇဝင်ထဲမှာ၊ ဗုဒ္ဓဝင်ထဲမှာ ရှိချင်ရှိမယ်။ ငါတို့မမြင်ရဘူး။ ဒီမှာ ငှက်ကြီး..။ ဟောဒီပစ္စုပ္ပန်မှာ မြေမျိုတဲ့ကောင် ဘယ်ကောင်ရှိလဲ၊ ပြောစမ်း..။ ဘယ်မြို့ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်သူ ဘယ်အချိန်က မြေမျိုလို့သေခဲ့လဲ၊ ပြော.. ပြောလေ.. ပြော..”

“ဝုန်း..”
“ဂလွမ်း..”

“တော်.. သံခဲ။ မင်းနဲ့ငါ လူမှိုက်ဖြစ်ပေမယ့် မင်းလောက် ငါ မမှိုက်ခိုင်းဘူး။ ငါဘယ်ဘဝရောက်ရောက် ငါ့အမေကို ငါ့အဖေကို ငါမခေါ် ကာဘူး။ မကောင်းမှုဒုစရိုက်လုပ်နေပေမယ့် ငါ့အမေကို ငါ နေ့တိုင်း အိပ်ရာဝင်တိုင်း ရွှည်မှန်းကန်တော့ခဲ့တယ်။ မင်းလို အဝီစိသွားမယ့်လူမျိုးနဲ့ ဆက်ပေါင်းနေရင် ငါ့ပါ တစ်နေ့ ငရဲမီးအဟပ်ခံရမယ်။ မင်းနဲ့ငါ ဒီနေ့ကစပြီး လမ်းခွဲစို့”

“ထို့..”

အဝီစိသွားသူ နောက်တိုးစာရင်းစာစဉ်း ❀ ၂၀၃

“ဝုန်း..”
“ခွမ်း..”
“ဂလွမ်း..”

“ရတယ် ကိုယ့်လူ။ သံခဲကတော့ ငရဲလည်းမယ့်ဘူး။ မြေမျိုမှာပဲ မကြောက်ဘူး။ အဝီစိထက် နက်တဲ့ ပူတဲ့နေရာရှိရင် အငှားကားနဲ့ ချွေးကြည်လိုက်ချင်သေးသကွ။ ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား..”

သူမလို့အလုပ်မှာ အမေကြီးက ဈေးတောင်းမန်းကိုရွှေ့ပြီး..

“မ.. မလုပ်ပါနဲ့ သားရယ်။ ဒါ.. ဆရာတော်နဲ့ ဦးဇင်းမှတ်ကြီး
တို့ လှူဒါန်းဖို့ အမေဝယ်လာတာပါ”

“အံ့မာ.. ခင်ဗျားက ချေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်ပြီး ဦးမှတ်ကြီးများ
သူမလို့တဲ့။ ထို့..။ ခင်ဗျားနဲ့ မှတ်ကြီးနဲ့က..”

“အို.. သား.. မပြောကောင်းဘူးလေ လူလေးရဲ့”

“ပေး.. အဲဒီသရက်သီးသုံးလုံး”

“မလုပ်ပါနဲ့သားရယ်။ အမေတောင်းပန်ပါတယ်။ ပိုက်ဆံအကုန်
နဲ့ ယူချင်ယူလိုက်ပါ။ ရဟန်းသံဃာများအတွက် ရည်စူးထားတာတော့
မလုပ်ပါနဲ့ သားကြီးရယ်။ နော်.. နော်..”

“ဟာ.. ပြောမရတဲ့ အဘွားကြီး။ ကဲဟာ..”

သံခဲဟာ ပြောရင်းကနေ သရက်သီးများကို လှမ်းထလှူ အမေ
ကြီး ဒေါ်ချိုးမကလည်း သရက်သီးသုံးလုံးကို ပဲပြုတ်ခံအဝတ်နဲ့ပိုက်ပြီး
ကျောင်းရှိရာကိုအပြေး..။

“ခင်ဗျားကြီးက ကျွန်ကိုစမ်းတယ်ပေါ့လေ။ ကျွန်ကို မသဒ္ဓါဘူး။
သူများကို သဒ္ဓါတယ်ပေါ့။ သေဖို့ပြင်ပေရော။ ကိုင်း..”

“အံ့မယ်လေး.. လုပ်ကြပါဦးတော့”

“အဘွားကြီး.. မသွားနဲ့.. မပြေးနဲ့..။ ရပ်..”

သံခဲဟာ ဝါးရင်းတုတ်တစ်ချောင်းကိုင်ပြီး ဒယ်ဒယ်ပိုင် မူးမူးနဲ့
ဆိုက်ပါရော။ ဒေါ်ချိုးမက သရက်သီးထုပ်လေးပိုက်ပြီး ရှေ့ကပြေး။ သံခဲက
ဝါးရင်းတုတ်ကြီးမြှောက်၊ အော်ဟစ်ကြုံးဝါးပြီး လိုက်။

ရွာထဲ လူများက မြင်ကြပေမယ့် သံခဲကိုကြောက်လို့ မထားခဲ့
ပြောခဲ့ကြဘူး။ အမေကြီးကလည်း ဟိုကွေ့၊ ဒီရောင်နဲ့ သားထုတ်သူကို

တစ်နံနက်..

ဒေါ်ချိုးမ ပဲပြုတ်ရောင်းပြီးပြန်အလာ ဘုန်းကြီးကျောင်းအတွင်း
မချစ်စသရက်သီးသုံးလုံး ဝယ်လာခဲ့လိုက်ပြီး အိမ်သို့ဝင်ခဲ့လိုက်တယ်။
ဒီမှာ မူးယစ်နေတဲ့ သံခဲက အသင့်ဆီးကြိုလို့။

“အဘွားကြီး..”

“ဘာတုံး လူလေး။ သားကြီး..။ နေကောင်းရဲ့လား”

“အဲဒါ ခင်ဗျားအလုပ် မဟုတ်ဘူး။ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်ုပ်
အရက်ဖိုးပြန်ပြန်ပေး”

ဒေါ်ချိုးမက ပဲပြုတ်တောင်းလေးကို ချလိုက်ပြီး ဗန်းထဲက
စက္ကူအချို့ကို ရေတွက်လို့ ပေးရန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပဲ..

“ပေးစမ်းဗျာ အကုန်လုံး..”

“ဟဲ့.. ဟဲ့.. သားရဲ့..။ မနက်ဖြန်ရင်းဖို့..”

“ဒါတွေ ကျုပ်နားမလည်ဘူး..။ အကုန်သောက်ပစ်မယ်
အံ့မယ်.. ဟိုသရက်သီးသုံးလုံးက ကျုပ်ဖို့လား”

သံခဲက ဈေးဗန်းထဲက သရက်သီးသုံးလုံးကို မြင်သွားပြီး လှမ်း

၂၀၆ ❀ ဟော်ညိုပျိုင်း (သန်လျင်)

တောင်းပန်ပြီး အထုပ်လေးပိုက်လို့ ပြေးနေတာ။

လွတ်လမ်းမပြင်လို့ အမှိုက်ပုံဟောင်းကြီးတစ်ခုနဲ့ဘေးမှာ အသား
ဝင်ကပ်လိုက်ရော...။

“အဘွားကြီး... ခင်ဗျားဘယ်မှာလဲ”

“သရက်သီးတွေ ပေးစမ်း။ တွေ့ရင် ခင်ဗျားအသေပဲ”

“အဘွားကြီး... အဘွားကြီး...”

“ဝုန်း...”

“အား...”

“စွပ်...”

“အမယ်လေးဗျ...”

“သား... သား... လူလေး... ဘာ...”

ဒီမှာ သံခဲဟာ ဝါးရင်းတုတ်ကြီးမြှောက်ယမ်းဝှေ့ပြီး အမှိုက်ပုံထဲ
လှည့်ပတ်အရှာ...။

ဝုန်းခနဲ ပြတ်ကျ၊ လဲကျသံကြားလို့ ဒေါ်ချိုးမ သားစော
ပြန်လှည့်ရှာကြည့်လိုက်ရော...

သံခဲရယ်...

အမှိုက်ပုံအဟောင်းကနေ မြေကြီးကွဲကျပြီး ဟိုးအောက်
ပြတ်ကျသွားတာ။ ပုံကြည့်လိုက်တော့ ကျင်းအနက်က လူ့လက်ခုပ်တစ်
ဖောင်ကျော်။

“သား... လူလေး...”

“အား... အား... အမလေး... သေ... သေပါပြီဗျ။ အမလေး...

ကယ်... ကြ... ပါဦး... အမေ... အ... မေ”

“သား... သား... လူလေး... လာကြပါဦး...။ ကျွန်မသားကြီး

အစီစီသွားသူ နောက်တန်းစာရင်းဝင်တစ်ဦး ❀ ၂၀၇

ကြီးကျင်းထဲ ကျသွားလို့...။ ကယ်... ကြ... ပါဦး... တော်...”

ဒီမှာ လမ်းသွားလမ်းလာများရော၊ နွားကျောင်းသားများရော၊
အိမ်နံကြသူ ကိုရင်ရဟန်းများရော ဝိုင်းလာကြည့်ကြရ...။

“အမေ... အ... မေ... အား... အား... မလေး... အား...”

“ဟာ...”

“ဟယ်...”

“ကယ်ကြပါဦးရှင်...။ ကျွန်မသားကြီးကို ကယ်ကြပါဦး”

ပုံကြည့်လိုက်တော့ အမှိုက်သရိုက်နှင့် မြေကြီးဆွေးများက သံခဲ
အသို့ တဖြည်းဖြည်းအိ၍ ပြိုကျနေတယ်။

သံခဲရဲ့အော်သံလည်း ငြိမ်သွားခဲ့ပြီ။

မြေကြီးနဲ့အမှိုက်များ ပြိုကျတာလည်း ရပ်သွားခဲ့ပြီ။ ဒေါ်ချိုးမ
လည်း သားစောနဲ့ ပဏှာမြေလှူးဖြစ်နေပြီ။ ဒီမှာပဲ ငှက်ကြီးနဲ့ လူရွယ်အချို့
ဆုတ်လာပြီး...

ကျင်းထဲကို ကြိုးနဲ့ဆင်။ ပီအုပ်နေတဲ့ အမှိုက်သရိုက်နဲ့ မြေ
ဆွေးများကို ဖယ်ရှားလိုက်ရော...။

သံခဲရဲ့ဖြစ်အင်ကို မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်မြင်လိုက်ရပြီး အားလုံး
ဆွေးမျက်လှလှ တုန်လှုပ်သွားပါရောလား။

ဖြစ်ရပ်ကို ကြည့်စမ်းပါဗျာ။

သံခဲ မှောက်လျက် ပျော့ခွေပြီး သူ့ဝမ်းဗိုက်အောက်ကနေ ချွန်မြ
ချွန်ညှိ သံချောင်းဗိုက်ဆွေးတစ်ခုက သံခဲရဲ့ဝမ်းဗိုက်ကို ထုတ်ချင်းဖောက်
ပြီး ကျောကုန်းကနေ တစ်ထွာကျော်ကျော်ထွက်လို့...။

သွေးချင်းချင်းရဲနေပြီ...။

ငှက်ကြီးတို့အုပ်စု အရဲတင်းပြီး သံခဲရဲ့ကိုယ်လုံးဆီကို တစ်ဦးတည်း

၂၀၈ ❀ မောင်ညိုစိုင်း (သန်လှိုင်)

သံချောင်းကနေ ဆွဲမယူလိုက်ရော သံခဲရဲ့တစ်ကိုယ်လုံး မီးခဲလို့ပူနေကြာကြာမကိုင်နိုင်ကြဘူး။

နောက်ဆုံး ကြိုးနဲ့ချည်ပြီး အပေါ်ကိုဆွဲတင်လိုက်ရတယ်။ အပေါ်ရောက်တော့ သံခဲရဲ့တစ်ကိုယ်လုံး ထူးဆန်းစွာ မည်းသွား ဒေါ်ချိုးမ သားရဲ့ဖြစ်အင်ဆိုးကိုကြည့်ပြီး နေရာမှာပဲ “အာရုံ...” လို့အော်ရင်း သတိလစ်သွားလေရဲ့။

သူမရဲ့အနီးမှာ သားဆိုးသားပိုက်ရဲ့ မည်းနက်နက်ရုပ်အလောင်းနဲ့ သရက်သီးဆုံးလုံး ပြန့်ကျဲလို့... ❀

မောင်ညိုစိုင်း(သန်လှိုင်)

မောင်ညိုစိုင်း(သန်လှိုင်)
သံချောင်းကနေ ဆွဲမယူလိုက်ရော

ဘဝကို မျက်ရည်နှင့်ထုဆစ်ခဲ့ကြသူများ

တပေါင်းလကာလတစ်ခု၌ ကျွန်ုပ်သည် စာရေးဆရာမိတ်ဆွေများနှင့် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ ဒုလ္လဘရဟန်းဝတ်ခံလိုက်၏။

ကမကထပြုလုပ်သူမှာ ရွှေပြည်သာဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းတိုက်မှ ‘စစ်ကိုင်း-ဆုလတ်’ အမည်ရှိ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဘုန်းတော်ကြီးစာရေးဆရာဖြစ်လေသည်။

တစ်နေ့ကို ဝိပဿနာတရား (၈) ကြိမ်ထိုင်ရ၏။ ညဘက် တရားစခန်းဖြုတ်လျှင် စာရေးဆရာဦးပွင်းများဖြစ်၍ စုပေါင်းပြီး စာအကြောင်း

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဘဝကို မျက်ရည်နှင့်ထုဆစ်ခဲ့ကြသူများ ၂၁၁

ပေးအကြောင်း ပြောဖြစ်ကြသည်လည်း ရှိ၏။

တရားဝေမှုဆွေးနွေးကြသည်လည်း ရှိကြ၏။

အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သူ စာရေးဆရာဦးပွင်းကြီးများက လူငယ်စာရေးဆရာ ပွင်းငယ်များကို သူတို့ရဲ့ အသိအမြင်၊ ဗဟုသုတများ ဖြန့်ဝေပေးသည်လည်း ရှိလေ၏။

စာရေးဆရာကြီး ဆရာသာရဝေါဟ်းကြည်နှင့် ဆရာစိတ်ဓာတ်မြသန်းတို့ကား နှစ်စဉ်မပျက် ဒုလ္လဘဝတ်ကြ၏။

ဦးပွင်းစာရေးဆရာ စိတ်ဓာတ်မြသန်းကား အလွန်ကြည်ညိုစရာကောင်း၏။ သူ့မိန်းမ ဒါယကာမကြီးက နှစ်ရက်ခြားတစ်ခါ လှူဖွယ်စုစည်း၊ အာဟာရများ လာပို့ရင်း ဦးပွင်းကြီး၏မျက်နှာကို ကြည်ညိုစွာ ကြည့်ရှုနေမြောက်၏။

“အစ်ကို.. အဲလေ.. ဦးပွင်းကြီး၊ ဝလာသလိုပဲနော်”

“အိမ်း..”

ဝမှာပေါ့။ သည်မှာ နေ့တိုင်း ဆွမ်းဟင်းကောင်းများ အဝအပြီဘုဦးပေးနေရကား (၇) ရက်အတွင်း ဦးပွင်းမြသန်း ဝမ်းဗိုက်၍ ဖီးကြီးစောင်းလာ၏။

“ညဘက်ရော အိပ်ပျော်ရဲ့လား”

“အိမ်း..”

“သွေးတိုးကျဆေးရော ရှိသေးရဲ့လား”

“အိမ်း..”

လွန်စွာကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းလေစွ။ ညာလက်က စိပ်ပုလင်းတိုင်စိပ်ပြီး ‘အိမ်း’ ဟုသာ ပြန်ပြော၏။ ဒကာမကြီးရေး . နေထိုင်လား။ စားရေးသောက်ရေး အဆင်ပြေလား။ ကလေးတွေနဲ့ သက်တမ်း

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၂ မောင်ညိုမိုး (သန်လျင်)

ဘုံ။ တစ်ခွန်းမျှမပေး။

သံယောဇဉ်ကို ဖြတ်ထား၏။

မေးသမျှကို အိမ်းချည်းလုပ်နေ၍ ကျွန်တော်တို့ ပဉ္စင်းစာနေ ဆရာများက သူ့ကိုကြည့်ပြီး အသည်းယားနေ၏။

“ဒါဆို ကျွန်မပြန်တော့မယ်နော်”

“အိမ်း..”

အသားဖြူဖြူ ချောချော၊ ငယ်ငယ် သူ့ဇနီးက သူ့ကို ဦးချ ကန်တော့၏။

သည်အချိန်ထိ မျက်လွှာချထားဆဲ။ ပိတ် တောရဆောက်တည် ရဟန်းကြီးကဲ့သို့တည်း။

သူ့မိန်းမ (ဒါယိကာမ) ကျောင်းပေါ် သူ့ရှေ့မှ ထသွားမှ နောက် ပိုင်းကို မျက်လုံးကြီးဖြူ၍ ကြည့်နေရှာ၏။

ရှေ့က တလုပ်လုပ်နှင့် ဆင်းသွား၏။

နောက်က ကိုယ့်ဆရာကလည်း တမှတ်မှတ်နှင့် မျက်လုံးဖြူ၍ ငေးကြည့်ရှုနေ၏။

အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ.. လက္ခဏာရေးသုံးပါးကိုပဲ ရှုမှတ်နေလေ သလား။ ဒါမှမဟုတ် ငါ ခုနေ လူထွက်ရင် ကောင်းမလား ဆိုသည်လား သူမှတစ်ပါး အခြားသူသိနိုင်အံ့မထင်။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်ရယ်၊ မောင်ဆွေမွန် (နားပိတ်) ရယ်၊ မောင်လွမ်း နွယ် (အောင်လံ) ဦးပဉ္စင်းသုံးပါးက သူ့ (စိတ်ဓာတ်မြဲသန်း) ရဲ့ အခြေအနေ ကိုကြည့်ပြီး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်စမစ်၍ အချက်ပေးလိုက် ကြသည်။

မျက်တောင်မခတ် ငေးကောင်းနေဆဲဖြစ်သော ဦးပဉ္စင်းကြီး

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဘဝကို မျက်စည်နှင့်ထုဆစ်ခဲ့ကြသူများ ၂၃

စိတ်ဓာတ်မြဲသန်းအနီးသို့ တိုးကပ်လိုက်ပြီး..

“ဗျို.. ဦးပဉ္စင်းမြဲသန်း”

“ဟာ.. လန့်လိုက်တာကွာ ဦးပဉ္စင်းညိုမိုးရာ..။ ဖြည်းဖြည်း လုပ်မှပေါ့ကွာ။ ချီးမှပဲ”

“ဘာတွေရှုနေတာတုံး”

ဦးပဉ္စင်းအောင်ဆွေမွန် (နားပိတ်) ကလည်း ဝင်မေးသည်။

“တရားသဘောနဲ့ ရှုနေတာလား ကိုမြဲသန်း”

သည်မှာ ဦးပဉ္စင်းကြီး မောင်လွမ်းနွယ် (အောင်လံ) ကလည်း ဝင်၍တရားချရှာသည်။

“ကိုမြဲသန်း.. ခင်ဗျားမိန်းမ.. အဲလေ.. ခင်ဗျားရဲ့ဒါယိကာမ ကြီးကမှ နှစ်ရက်ခြားတစ်ခါ လာဖော်ရသေးတယ်။ ကျုပ်မိန်းမ.. အဲ.. အဲ.. ကျုပ်ဒါယိကာမကြီးကဆို မထွက်ပါနဲ့ တစ်သက်လုံးဝတ်လိုက်ပါ တော့လို့ လူကြိုနဲ့ မှာလိုက်သေးဗျာ။ အင်း.. ဒုက္ခ.. ဒုက္ခ..။ အင်း.. အင်း.. အားလုံး ဖြစ်ပြီးရင် ပျက်ပါပဲဗျာ။ နော်.. ကိုမြဲသန်း”

သည်လိုလည်း ဦးပဉ္စင်း မောင်လွမ်းနွယ် (အောင်လံ) က တရား သဘောနဲ့ ပြောလိုက်ရော ဦးပဉ္စင်းကြီး စိတ်ဓာတ်မြဲသန်းက ဘာပြောမှတ် လို့တုံး..။

“သင်းလည်း ငါ (၇) ရက် ဘုန်းကြီးကျောင်းရောက်နေတုန်း အသားအရေတင်းတင်းရင်းရင်းနဲ့ နုနေပါကလားဆိုတာကိုတွေးရင်း စိတ် ချမ်းသာလွန်းလို့ပါ ဦးပဉ္စင်းတို့ရယ်”..တဲ့ ခင်ဗျား။

စုစုပေါင်းစည်းဆုံနေရသည်မို့ အခွတ်အနောက်ကလေးများနှင့် ညှစ်လယ်ယံစကားဝိုင်းလေးသည် ဗိုလွင်လျက်လည်း ရှိနေသည်ကို နားဆည်ခွင့်လွှတ်ပေးစေချင်ပါသည်။

တစ်နေ့..

နေပူပြင်းလှ၍ လမ်းထိပ်ကြံ့ရည်ဆိုင်မှာ ကြံ့ရည်မှာ ဘုဉ်းပေးပြီး စကားကောင်းနေစဉ်..

ထူးဆန်းသော အမွှေးတစ်ယောက်ကို ကြံ့ရည်လေသည်။ စိတ်မနှံ့သူ (သူမ) ကား ယောက်ျားကြီးတစ်ဦးဖြစ်လေ၏။

အသက်က ငါးဆယ်ခန့်ရှိ၏။

ပိန်ညောင်နေ၍ ညှဉ်းသိုသိုဆံပင်ရှည်စွာလန်ကြံ့နှင့် အဝတ်အစားစိုးရီးဖားရားရှိ၏။

သူ့လက်ထဲမှာ ပလတ်စတစ်ကော်ရုပ် ကလေးရုပ်လေးတစ်ရုပ်လည်း ပါ၏။ သူသည် ပလတ်စတစ်ကလေးရုပ်လေးကိုကိုင်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ ဝင်လာ၏။

“ဦးပွင်းတို့ရယ်.. ဟောဒီသားလေးရဲ့အသက်ကို ကယ်ဖို့ ဆေးတိုက်ချင်လို့ ပိုက်ဆံနည်းနည်းလောက် စွန့်ကြဲပါခင်ဗျာ။

ဟိုအစ်ကိုကြီးသို့ ညီလေးတို့ ဒီသားလေးရဲ့အသက်ကို ကယ်ချင် ဆေးကုချင်လို့ ဆေးဖိုးငါးခလေး နည်းနည်းလောက်စွန့်ပါဗျာ။ ဟီး.. ဟီး..”

သူသည် ကျွန်ုပ်တို့ဦးပွင်းများအပါအဝင် တွေ့ရာမြင်ရာလူအချို့ထံမှ ပလတ်စတစ်ကလေးရုပ်ကိုပြ၍ မျက်ရည်လည်၍ ဗိုကြီးချက်မနှင့် ပိုက်ဆံလိုက်တောင်းနေလေ၏။

အချို့က မသိချင်ယောင် ဆောင်ကြ၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မှန်သည့်အတိုင်းဆိုရလျှင် ကျွန်တော်တို့သည် စာရေးဆရာများဖြစ်သည်။ မှန်းခြင်း၊ ချစ်ခြင်း၊ ကြောက်ခြင်း၊ ခဲရင့်ခြင်း၊ ငတ်မွတ်ဆာလောင်ခြင်း၊ တင်းတိမ်ရောင်ရဲခြင်း၊ ကြင်နာသနားခြင်း၊ မခံမရပ်ဖြစ်ခြင်း စသည့် ကိလေသာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ တဏှာကွန်ရက်တောမှာ ပြေးလွှား ရုန်းကန် ပိတ်မိနေကြသူများဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော်အရှင်သူမြတ် စစ်ကိုင်းဆုလတ်၏ စေတနာကြောင့် သင်္ကန်းဝတ်တာဝန်နှင့် လောကီတဏှာလူ့ဘောင်မှ အခိုက်အတန့်ရှုန်းထွက်ခွင့်ရပြီး ရာသီမှ အချိန်တိုကာလကလေးမှာ ဓမ္မအရင်းအသိနှင့် ဘာဝနာကောင်းမှု ပြုခွင့်ရခဲ့ကြပါသည်။

သို့သော်..

အချိန်အားကလေးရသည်နှင့် စာရေးဆရာညဉ့်က မပျောက်။ လောကီတိစ္ဆာများရဲ့ သွေးဆောင်ဖြားယောင်းခြင်း၊ ထိခတ်လှုပ်နှိုးခြင်းဖြင့် အရပ်လူဆန်ဆန် သွားကြရပြန်၏။

အဲဒီလိုအချိန်လေးမှာ လူ့လောကီရဲ့ ဘဝအရသာ ဆားငန်ရေများကို သောက်ဖို့ တွေးတော၊ ပြောဆိုမိကြပြန်လေ၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၁၆ ❀ မောင်ညိုမိုး (သန်လျင်)

အချို့က လက်ခံပြကြ၏။

အချို့က ငါးကျပ်တစ်ဆယ် ပေးလိုက်ကြ၏။

အချို့က သွားသွားဟု အော်ငေါက်ထုတ်ကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ကား သူ့ကိုကြည့်ပြီး သနားသလိုရှိ၍ ပါသမျှလေးမှ ငွေအချို့ကို ဖဲ့ပေးလိုက်ကြ၏။

ဦးပဉ္စင်းမြသန်းက ကြံရည်သောက်မလားဟု မေး၏။ စိတ်မနှံ့သူ (သူမ) ကြီးက ဦးခေါင်းကို ယမ်းခါ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ သက်န်းဝတ်အချို့က သနားသဖြင့် ငွေစက္ကန့်အချို့ကို ပေးကမ်းလိုက်သောအခါ သူက သူ့သားဟု ဆိုသော ပလတ်စတစ်အရုပ်ကို မြေပြင်မှာ အသာချပြီး ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး အား ဦးချကန်တော့ကာ အရုပ်ကလေးကို ပြန်ကောက်ပွေ့၍ ရပ်လိုက်သည်။

သည်နောက်..

ဝမ်းသာအားရအော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ဟေး.. ငါ့သားလေးကို ဆေးကုဖို့ ဝိုက်ဆံရပြီဟေ့။ သား..

လူလေး.. မင်းမသေစေရဘူး။ မင်းကိုရော၊ မင်းအမေကိုရော အဖေရောဂါပျောက်အောင် ဆေးကုပေးမယ်။ သျှောင်ကြီးငွေတဲ့ဟေ့..။ လာပြီဟေ့..။ ၀ဏ္ဏပထနဲ့ x x လှည်းသားငါးရာ x x x မိသားစုစိတ်ကိုမွှေးကာ x x x”

သည်နောက် သူသည် ကြွေးကြော်သံအဆုံးမှာ အလင်္ကာကျော်စွာ ရွှေမန်ဦးတင်မောင်ရဲ့ (ဝဏ္ဏပထ) လှည်းသားငါးရာအော်ပရာမှ သီချင်းကို အားရပါးရအော်ဟစ်သီဆိုပြီး ကြံရည်ဆိုင်ထဲမှ ပြေးထွက်သွားခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် သူ (စိတ်မနှံ့သူ သူမ) ကို နေ့စဉ်နီးပါးမျှ ဤစားဝန်းကျင်မှာ သွားလာလှုပ်ရှား တောင်းရမ်းနေ၊ ငိုကြွေးနေသည်အား ခြင်္ခေ၊ ကြားနေရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စာရေးဆရာဝိပိ စပ်စုစိတ်ဝင်လာပြီး..

ရွှေပြည်သာဝိပဿနာကျောင်းမှာ ဝင်ထွက်ကူညီလုပ်ကိုင်နေသည့် လူတစ်ဦးအား မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်မိလေ၏။

“ဒီအရွေးလားဘုရား”

“ဟုတ်တယ် ဒကာကြီး။ သူ့ကြည့်ရတာ သားတော၊ မယားတောနဲ့ ခံစားရူးသွပ်နေရုံမျိုးပဲနော်”

“မှန်တာပေါ့ဘုရား။ သူ့ရဲ့ ဆိုးချက်ပလောင်ချက်ကြောင့် ကံတံရံ့အကျိုး တစ်နည်း သူ့ရဲ့အကုသိုလ်ကံအကျိုးကို သူ့ပြန်ခံစားနေရတာပဲဘုရား”

“ဒကာကြီး သူ့ကိုသိလား”

“သိပါတယ် ဘုရား။ သူ့အမည်က သျှောင်ကြီးငွေတဲ့ဘုရား”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၀၀ ❀ မောင်ညိုဖိုင်း (သန်လျင်)

“ကျုပ်စိတ်ဝင်စားတယ် ဒကာကြီးရယ်။ သိရသလောက် ကျုပ်
တို့ကို ဒီစိတ်မနှံ့သူအကြောင်း ပြောပြစမ်းပါဗျာ”

“မှန်ပါဘုရား...။ ဒီလိုပါဘုရား”

သူ့အမည်က မောင်ခိုင်လို့ခေါ်ပါတယ်။ သို့သော် ဆံပင်ရှည်ကို
သျှောင်ထုံးထားလေ့ရှိလို့ အများက သျှောင်ကြီးဇွေလို့ ခေါ်ကြတယ်။

(.....) မြို့နယ်မှာ နေတယ်လေ။

သူ့မယားနာမည်က မသစ်ရွက်တဲ့။ ချောချောလှလှလေးပေါ့။

ပြာရောင် သျှောင်ကြီးဇွေဟာ လူကောင်းမဟုတ်ဘူး။

အရက်သမား။ ဖဲသမား။ ကလေးကချေ။

ဘယ်လိုရှေးရေစက်မည်လို့လဲ မသိဘူး။ ချောချော၊ လှလှ၊ ယဉ်

ဆင့် မသစ်ရွက်ကလေးက သင်းနဲ့ချစ်ကြိုက်ပြီး မိဘများကနဲ့ကွက်တာ

မသည့်ကြားကနေ ခိုးရာလိုက်ခဲ့လို့ သျှောင်ကြီးဇွေနဲ့ ညားပါရောခင်ဗျ။

ညားပြီးသုံးလေးလမှာတော့ သျှောင်ကြီးဇွေက ဆိုက်ကားနင်းကျွေးလိုက်

တာကိုတိုမည်ရလေး လုပ်ကျွေးလိုက်နဲ့ ချစ်လို့မဝ၊ ရွှလို့မဝ ဖြစ်နေတာ

မို့။

နောက်...ဘာကြာလဲ။ ခွေးငြီးကောက် ကျည်တောက်စွပ် ဥစ္စာ။

အရက်ကို နေ့ရော၊ ညရော ပြန်သောက်ပါရော။

ဖဲပိုင်းတကာ လျှောက်သွား။ ညနက်မှ ပြန်လာ။ ပြန်ရောက်ရင်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ မိန်းမလုပ်သူကို ဟင်းမကောင်းရကောင်းလား။ တံခါးအပြင်
ဖွင့်မပေးရကောင်းလားနဲ့ ရိုက်နှက်ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်ပါရောလားဟု
အဲဒါ နေ့စဉ်နဲ့အမျှပဲ။

မသစ်ရွက်လည်း မျက်ရည်နဲ့မျက်ခွက်ပဲ။ ဘယ်သူမှ ဝင်ပြော
တားလို့ မရဘူး။ မခံနိုင်လို့ ကွာမယ်ဆိုလည်း ကွာမပေးဘူး။ သူ့နောက်ထပ်
ယူရင် နောက်လင်ရော၊ နင့်ပါ အပြတ်ရှင်းပစ်မယ်ဆိုလို့ နေ့စဉ် ကြောက်
ရွံ့တုန်ပြီး ဘုရားတ၊ နေရရာတယ်။

နောက်ဆုံး မသစ်ရွက်က ကိုယ့်ဝမ်းအတွက်ရော၊ ကိုယ့်ကလေး
အတွက်ရော၊ လင် ကိုရက်စက်ကြီးအတွက်ပါ ဝမ်းစာရှာဖွေပေးရရာတယ်။
ဈေးထဲမှာ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ရောင်းတယ်။ အရင်းအနှီးမတင်
နိုင်တော့ လေပဲ။ ရသမျှက လင်တော်မောင်ရဲ့ အရက်ဖို။

နောက်တော့ မုန့်ပဲသရေစာလေး ရပ်ထဲလည်ရောင်း၊ အချို
ရင် ဟိုအိမ်၊ ဒီအိမ် ဝိုက်တစ်ခွဲသားနဲ့ အဝတ်လိုက်လျှော်ဖွတ်ပေး။ ကြွေး
ကျပန်း လိုက်လုပ်ရတယ်။

ကုန်ကုန်ပြောရရင် ကလေးမွေးပြီးလို့ ကလေးကျောင်းနေသည့်
အရွယ်ရောက်သည့်တိုင် ပန်းရန်ဆိုင်းမှာ မဆလောလိုက်ရွက်သည့်အလုပ်
အုတ်ခဲသယ်ရွက်သည့်အလုပ်များပါ အလုပ်စုံ လိုက်လုပ်ရရှာတယ်။

ရလာတဲ့ နေ့တွက်ခမှာ အသင့်လက်ဝါးဖြန့် ခါးထောက်ကြည့်
နေတဲ့ လင်အမျိုးကောင်းသား သူတော်ကောင်းကြီးကို အရက်ဖိုး အရင်
ဆုံး စားတော်ဆက်ရတယ်။

အလုပ်မရှိတဲ့နေ့ ငွေမရှိဘူးလေ။ နေ့တိုင်း အလုပ်က ရှိတာ
မဟုတ်တာ။ အလုပ်မရှိလို့ ငွေမရှိတဲ့နေ့ အရက်ဖိုးမပေးနိုင်ရင် မသစ်ရွက်
ကျောကျောအောင် အနှိပ်စက်ခံရရော။

ရှိသမျှ ထာဘီ၊ အကူအညီလည်း ကုန်ပါရောလား။
အကုန် အပေါင်ဆိုင်ရောက်နေပြီလေ။

အဲဒါ မနက်စာရှိရင် ညနေစာမရှိတဲ့အခါ သားလေးမောင်ချစ်
ငွေ အသက်(၈) နှစ်ရောက်သည်အထိ လုံးလည်ချာလည်လိုက်နေတုန်းပဲ။

တစ်ခါတလေ သားလေးမောင်ချစ်ငွေ့မှာ ညနေစာမစားရဘဲ
အိပ်ပျော်ရသည့်ညမျိုးလည်း ကြုံခဲ့ရတာပဲ။

ကျောင်းသွားလည်း မုန့်ဖိုးချင်မှ ရတာရယ်များ။
ဟင်းမပါဘဲ ငပိရည်ဆမ်းပြီး စားရတဲ့နေ့က များရှာပါတယ်။

သျှောင်ကြီးငွေ့ရဲ့ အရက်ဖိုးပိုမှ ချက်ရတာကို။

ကြာတော့ မိခင်လုပ်သူလည်း ရပ်မရှိ။ ကလေးလည်း အသွေး
အမွှေးမပြောင်။ ပိန်ချောင်းချောင်း၊ ကုပ်ချည်ချည်လေး ဖြစ်နေပါရော။
ဒီကြားထဲ ဖအေအရက်သမားက အခန့်မသင့်လို့ အော်ငေါက်ရွက်နှက်ရင်
ချစ်ငွေ့လည်း အဆစ်ပါသွားသေးတာပဲ။

ပြောရရင် မောင်ချစ်ငွေ့ရဲ့ လူလားမြောက်လာရတဲ့ ကလေးဘဝ
မှာ အဖေလုပ်သူ လူကြမ်းကြီး အရက်သမားဘဝကိုကြည့်ပြီး အရက်ဖိုး
သမားဖြစ်ရင် ကြောက်လန့်နေရတဲ့ စိတ္တအေခွဲတဝကို ခံစားရရှိနေသလို..

နေ့စဉ်နဲ့အမျှ အနှိပ်စက်ခံနေရတဲ့ မိခင်လုပ်သူရဲ့အဖြစ်ကိုကြည့်
ပြီး စိတ်ထိခိုက်လွန်းလို့ မျက်ရည်ဝဲကျနေရသည့် နေ့များစွာက အရွယ်နဲ့
မျှတဲ့ ကလေးရဲ့ဦးနှောက်ကို လွှမ်းမိုးစပြုနေခဲ့ပေါ့။

တစ်နေ့..

မသစ်ရွက် အဝတ်လိုက်လျှော်ပြီး ပြန်လာလို့ ငွေလေးသုံးရာ
ထည်း ရလာရှာတယ်။ ဆန်နို့ဆီဘူးနှစ်လုံးနဲ့ ဆီငါးကျပ်သားဝယ်ပြီး ငေါ်
ရွက်ကြော်စားမယ်ဆိုတဲ့စိတ်ကူးနဲ့ အိမ်ကိုပြန်အလာ..

၂၂၂ ❀ မောင်ညိုပိုင် (သန်လျင်)

“သစ်ရွက်.. ဒီနေ့ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ရခဲ့လဲ”

“သုံးရာပဲရတယ် အစ်ကို”

“အကုန်ပေးစမ်း မြန်မြန်”

“အစ်ကို.. ဆန်.. ဆန်ဝယ်ဖို့..”

“သယ်.. လျှာရှည်လိုက်တဲ့ ဂန်းတာမ။ နှင်နာချင်လို့လား..”

ပေး.. အကုန်ပေး.. ကံဟာ..”

ပါးစပ်ကလည်း ရေရွတ်ဆဲရေးရင်း လက်ထဲက ငွေသုံးရာကို အတင်းဝင်လုပါရော။

“အစ်ကို.. တစ်ရာပဲယူပါ။ နှစ်ရာက ဟင်းချက်..”

“ကိုင်းဟာ..”

“ဖြန့်..”

“အမလေး.. အား”

သျှောင်ကြီးငွေက မသစ်ရွက်ရဲ့နားရင်းကို လက်ကြမ်းကြီးနဲ့ပိုက် ပစ်လိုက်ပြီး လက်ထဲက ငွေသုံးရာကို အမွေလုယူလို့ နှစ်ချက်၊ သုံးချက် ကန်ကျောက်ကာ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားပါရော။

မသစ်ရွက် နာကျင်စွာညည်းညူရင်း မျက်ရည်လည်ရွဲ့နဲ့ ထရစ် လိုက်တယ်။ သည့်နောက် အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်မှာ ဝင်ထိုင်ပြီး အားရပါးရထိုင် ငိုပစ်လိုက်တယ်။

“ဒီအချိန်မှာ မောင်ချစ်ငွေက ကစားရာကနေ ရောက်လာရော”

“အမေ.. အမေ..”

သားခေါ်သံကြားလိုက်လို့ မျက်ရည်ကို ကပျော့ကယာသုတ်ပစ် လိုက်တယ်။

“သား.. လာလေ။ ဘာပြောမလို့တုံး။ လာ.. လာ..”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဘဝကို မျက်ရည်နှင့်ထုဆစ်ခဲ့ကြသူများ ❀ ၂၂၃

“ထမင်းဆာတယ် အမေရော။ ကျွန်ပြီလားဟင်”

သားရဲ့မေးချက်ကို မသစ်ရွက်ပြန်မဖြေနိုင်ဘူး။

“အမေ.. သားစိုက်ဆာနေပြီ။ ဘာဟင်းချက်လဲဟင်.. လို့”

“သား..”

“အမေ..”

“ဒီ.. ဒီနေ့ ဘာမှမချက်ရသေးဘူး သားရယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်.. ဟင်လို့”

“ဟဲ့.. ဟဲ့.. မင်းအဖေ အဝတ်လျှော်လို့ ရတာလေး အကုန်လှ သူသွားလို့”

“ဟူး..”

သားလေးမောင်ချစ်ငွေက မိခင်လုပ်သူရဲ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့် ပြီး အရွယ်နဲ့မလိုက် သက်ပြင်းလေးချရင်းကနေ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွား ပါရော။

“သားရေး.. လူလေး..”

“မောင်ချစ်ငွေ.. ဘယ်တုန်း သားရဲ့။ သား..”

မောင်ချစ်ငွေ လုံးဝလှည့်မကြည့်ပါဘူး။ ဘောင်းဘီတိုအစုတ် အပြဲ ညစ်ပေဝတ်ကလေးနဲ့ မအေ့အနားကနေ ပြေးသွားလိုက်တာ မျက်စိ အောက်ကနေ ပျောက်သွားပါရော။

“အင်း.. သားလေးဆာနေရှာပြီပေါ့။ နေ့မွန်းတည့်ချိန်တောင် ရောက်နေပြီပဲ။ ဟယ်.. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်နီးနားချင်းများအိမ်ဘက်လှည့် ပြီး ဆန်နို့ဆီဘူးတစ်လုံးနှစ်လုံး လိုက်ချေးပြီး ချက်ဦးမှ”

အလို..နောက်မှာလည်း မိန်းမ ယောက်ျား သုံးလေးဦး အော်ဆစ်ဆဲရေးပြီး အပြေးလိုက်လာလို့။

“ဟေ့.. ဗီသစ်ရွက်.. သစ်ရွက်..”

“ရှင်.. အစ်မ”

ထကြည့်လိုက်တော့ လမ်းထိပ်ကုန်စုံဆိုင်က ဆိုင်ပိုင်ရှင် မကျွန်းဦးနဲ့ မိန်းမသားအုပ်စုရယ်။ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောဆိုဆဲရေးလို့။

“အစ်မကျွန်း.. သားဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“နင့်သား ငါတို့ဈေးဆိုင်က တစ်ထောင်တန်တစ်ရွက်ခိုးသွားလို့၊ ခေါ်လိုက်စမ်း နင့်သား။ သူ့ခိုးမှ တကယ့်သူခိုးကောင်”

“ရှင်.. ဟုတ်.. ဟုတ်ရဲ့လား အစ်မကျွန်းရယ်။ ကျွန်မသား..”

ဒေါ်မျိုး တစ်ခါမှ မ.. မလုပ်ဖူး..”

“ဟဲ့.. ခိုးသွားတာကို အားလုံးမြင်လိုက်ရလို့ လိုက်လာတာဟဲ့။ အရက်သမားသား၊ သူ့ခိုးကောင်.. ခေါ်လိုက်နော်။ မခေါ်ရင် ငါတို့ ရဲသက်တို့ အပ်လိုက်မယ်”

ဒီအချိန်မှာ ကိုသျှောင်ကြီးဇွေကလည်း အရက်မူးမူးနဲ့ ပြန်ချောက်လာသည့်အချိန်..။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲဟေ့။ ထို့..”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲဟဲ့။ နင့်သား ငါတို့ဈေးဆိုင်ကနေ ပိုက်ဆံခိုးသွားတာမြင်လို့ လိုက်လာတာပေါ့”

“ဘာ.. ဘာဗျာ။ ကျုပ်သားက ခင်ဗျားဆိုင်က ပိုက်ဆံကို ခိုးထား။ ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဘယ်လိုခိုးတုံး။ ပြောစမ်း.. ပြောစမ်း.. ပြော..။ ဇွီ..”

“ဘယ်လိုခိုးရမှာလဲ။ ဟောဒီဈေးဝယ်တဲ့မိန်းမ.. ညည်နာမည်

ကံကောင်းပါတယ်။ အသွားမြဲတို့အိမ်က ဆန်နို့ဆီဘူးတစ်ဘူး၊ မကြင်လှတို့အိမ်က ဆန်နို့ဆီဘူးတစ်ဘူး ရလာလို့ ကပ္ပာကယာဆန်ဆေးပြီး ထမင်းအိုးတစ်အိုးကို အမြန်ချက်လိုက်တယ်။

ဟင်းတော့ မရှိဘူး။

ထမင်းအိုးကျက်ပြီးမှပဲ ပဲကတ္တီပါပြုတ်ရောင်းတဲ့ မကျွန်းတို့အိမ်ဘက် လှည့်သွားပြီး လက်ကျန်လေးများပါလာရင် အကြွေးဝယ်လိုက်ရမှာပဲလို့ စိတ်ကူးနေတုန်း..

“အမေ.. အမေ..”

အရေးတကြီး အလန့်တကြား သားရဲ့ခေါ်သံကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရော သားလုပ်သူက အင်္ကျီအိတ်ကလေးကို ညာလက်နှင့်အုပ်မိကိုင်ပြီး နောက်လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နဲ့ အိမ်ထဲကို ပြေးဝင်လာနေတာရယ်။

“ဟေ့ကောင်လေး.. မပြေးနဲ့”

“သူ့ခိုးလေး.. သူ့ခိုးလေး..”

“ဟဲ့ကောင်လေး.. ခုထွက်ခဲ့စမ်း”

၂၂၆ ❀ မောင်ညိုဖိုင်း (သန်လျင်)
ဘယ်သူ”

“မချစ်စပါ အစ်မ”

“အေး.. အေး.. ဟောဒီ မချစ်စဆိုတဲ့မိန်းကလေးက ဈေးဝယ်
ပြီး တစ်ထောင်တန်တစ်ရွက်ကို အာလူးငါးပေါ် ပစ်တင်ပေးလိုက်တာ
ရယ်။ ဈေးဝယ်ကလည်းများ။ ငါကလည်း ဆီခြင်ပေးနေလို့ ပိုက်ဆံကို
မသိမ်းနိုင်ခင်မှာပဲ နှင်တို့သားက အလစ်မှာ လှမ်းဆွဲဝှက်ပြီး ပြေးတာဟဲ့
ဟောဒီဈေးဝယ်သူအားလုံး မြင်ရလို့ လိုက်လာကြတာ။ မယုံရင် နှင်တို့သား
ကို ခေါ်ပေး။ စစ်ကြည့်..။ ဖို့.. အရက်သမားသား သူခိုးကြမ်းပိုးလေး”

မသစ်ရွက်လည်း အံ့သြတုန်လှုပ်နေချိန်..။

အရက်မူးနေတဲ့ ကိုသျှောင်ကြီးဗွေက ဒေါသနဲ့ လှမ်းအော်ခေါ်
လိုက်ရော..။

“ချစ်ငွေ..”

“.....”

“ဟေ့ကောင် ချစ်ငွေ..”

“ဗျာ.. ဗျာ..”

“မင်း.. ခုချက်ချင်း ထွက်ခဲ့စမ်း။ ထွက်လိုက်စမ်း”

မောင်ချစ်ငွေကလေးခမျာ ဖအေလုပ်သူရဲ့ ဒေါသတကြီးခေါ်
လိုက်သံကြောင့် ထရံစုတ်ခန်းဆီးနောက်ကွယ်ကနေ တုန်တုန်ယင်ယင်
ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ထွက်လာခဲ့ပါရော။

“သူ့.. သူ့..။ ပိုက်ဆံကို လူကြားကနေ လှမ်းဆွဲပြီး ပြေး
သွားတာ”

“ဟုတ်တယ်။ ဒီကလေးပဲရှင့်”

“ကိုင်း.. ဘယ်နှိုစ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဘဝကို မျက်စည်နှင်တုဆစ်ခဲ့ကြသူများ ❀ ၂၂၇

ဈေးဝယ်မျက်ခြင်များက ချစ်ငွေလေးကိုလည်းမြင်ရော ပိုင်းစန်း
ထောက်ခံလိုက်ကြပါရော။

“ရှာစမ်း.. ရှာစမ်း..”

“ငါရှာမယ်”

“ဒီမှာဒေါ်ဂျမ်း..။ ခင်ဗျားဖယ်နေပါ။ ကျုပ်မေးမယ်။ ချစ်ငွေ..

ဟေ့ကောင်.. ငါခေါ်နေတယ်လေ ချစ်ငွေ”

“ဗျာ.. ဗျာ..”

“မင်း.. သူတို့ဈေးဆိုင်က ပိုက်ဆံတစ်ထောင်တန် ခိုးလာခဲ့
သလား”

“ကျွန်.. ကျွန်တော်.. ဟို.. ဟို..”

“ခိုးလာလား။ ခိုးဘူးလား.. ပြောစမ်း။ ပြောလေ။ မင်းနာချင်
ထား”

ကလေးက ကြောက်လွန်းလို့ ခေါင်းငုံ့ပြီး တစ်ကိုယ်လုံးတုန်နေ
တာတယ်။

ဒီမှာ လက်ရဲဇက်နဲ့ လျင်မြန်လွန်းလှတဲ့ ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင်
အဖွဲ့က မောင်ချစ်ငွေရဲ့အင်္ကျီအိတ်ထဲကို အမြန်လှမ်းနှိုက်လိုက်ရော ငွေ
စက္ကူတစ်ထောင်တန်တစ်ရွက် ထွက်လာပါရော။

“ဟင်..”

“ဟယ်..”

“တွေ့လား..။ မြင်လား..။ အရက်သမားသား သူခိုးလေး”

ဒီလိုလည်း သားလုပ်သူအင်္ကျီအိတ်ထဲက ခိုးရာပါငွေစက္ကူတစ်
ထောင်တန်တစ်ရွက်ကို သျှောင်ကြီးဗွေမြင်လိုက်ရရော..

“တောက်.. မင်းကွာ.. မင်း.. မင်း.. ငါ့.. ငါ့အခွက်ကို.. ခွဲ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၂၈ ❀ မောင်ညိုစိုင်း (သန်လျင်)

တဲ့ကောင်..။ သေစမ်းကွာ..”

အားလုံး ဆွဲချိန်တောင် မရလိုက်ဘူး။ အရက်မှူးပြီး ဒေါသမေ့ကံ ကွဲနေတဲ့ သျှောင်ကြီးဗွေ အနီးရှိ တံခါးထောက်နဲ့ မောင်ချစ်ငွေရဲ့ခေါင်းကို လှမ်းရိုက်လိုက်တာ။

“မောင်..”

“အာ.. အမလေးဗျ”

“ဟယ်..”

“အစ်ကို.. သား.. သား..”

“ဟာ..”

“ဒုက္ခပဲဟေ့”

မောင်ဆန်မြည်သံနှင့်အတူ တံခါးထောက်သစ်သားချောင်းဟာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေရာတဲ့ မောင်ချစ်ငွေရဲ့ဦးခေါင်းထိပ်ပေါ်ကို အနှိပ် ပြင်းစွာကျရောက်ပြီး မောင်ချစ်ငွေ ပုံလျက်သားကျလို့ သွေးသံရဲရဲနဲ့ လူ လှိမ့်နေပါရော။

“သား.. သား.. လူလေး.. မောင်ချစ်ငွေ..”

“မောင်ချစ်ငွေ..”

“အ.. အား.. အ.. အား..”

“သား.. သား..”

ဈေးဆိုင်ပိုင်ရှင် မကုမ်းရော၊ သက်သေခံသူများပါ မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်လိုက်ရသည့် ဒေါသအဖြစ်ဆိုးကြည့်ပြီး ကြောက်လန့်တကြားအော် ဟစ်လို့ အိမ်ပေါ်၊ ခြံထဲကနေ ပြေးကုန်ကြပါရော။

သျှောင်ကြီးဗွေဟာ သစ်သားတုတ်ကိုကိုင်လိုက်ပြီး ဆဲရေးကြိမ် ဝါးနေတုန်း။

၂၂၉ ❀ ၂၀၀၇ ဖုတ်လနှင့်ထုဆစ်ခဲ့ကြသူများ

မသစ်ရွက်က သားလုပ်သူရဲ့ သွေးသံရဲရဲခန္ဓာကိုယ်ကို ဖွဲ့ပိုက်

ပြီး အော်ဟစ်လို့ဦး..။

ဒီအချိန်မှာပဲ အော်သံဟစ်သံ၊ ပြေးသံများကြောင့် အရပ်လူကြီး များရောက်လာပြီး သျှောင်ကြီးဗွေရဲ့လက်ထဲက သစ်သားတုတ်ကိုသိမ်းလို့ ဦးချုပ်ထားကြတယ်။

အရပ်လူကြီးများက သွေးသံရဲရဲနှင့် လူးလွန်နေတဲ့ ကလေးရဲ့ ခြေစွပ်ကိုမြင်ရော..

“သစ်ရွက်..”

“ရှင်.. ရှင်.. လုပ်ကြပါဦး.. ကယ်ကြပါဦး ဦးလေးတို့ရယ်။ အနှုန်မသားလေးကို ကယ်ကြပါဦးတော်။ ဟီး.. ဟီး.. သား.. သား.. လူလေး.. မောင်ချစ်ငွေ.. အမလေး.. ကယ်ကြပါဦးတော်”

“ဆေးရုံကို အမြန်ပို့ပေးမယ်၊ ဟေ့.. လူအောင်။ ဆိုက်ကားရရ ခြင်းလည်းရရ အမြန်ခေါ်လိုက်စမ်း”

“သား.. သားလေး..”

“အ.. မေ.. အမေ..”

“သား.. သား.. ပိုက်ဆံတကယ်ခိုးခဲ့သလားဟင်”

“အင်း..”

“သားသတိရတယ်နော်”

“အင်း..”

“အမေ သားကို ဆေးရုံပို့ပေးမယ်။ အားတင်းထား။ သား.. သားရယ်။ သား ဘာလို့ သူများပိုက်ဆံ ခိုးရသလဲ သားလေးရဲ့။ ဟင်.. ဆင်.. လို့”

“အ.. မေ..”

၂၃၀ ❀ မောင်ညိုမိုး (သန်လျင်)

“ဘာလဲ သား..။ သားဘာပြောချင်လို့လဲဟင်..ဟင်..”

“အမေတို့ ထ..ထမင်းချက်စရာ..မ..မရှိဘူးဆို..ဆိုတဲ့ သား.. သား.. အင်း..”

“သား..”

“သား.. လူလေးမောင်ချစ်ငွေ..။ အမလေး.. သားကို ခေါ်တဲ့ မရတော့ဘူး”

မောင်ချစ်ငွေလေးဟာ သွေးသံရဲရဲ မျက်ရည်လည်ရွဲနဲ့ မိခင် လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး နောက်ဆုံးစကားကိုပြောလို့ ဇက်ကျိုးကျသွားလေရဲ့။

မြင်းလှည်းတစ်စီး အိမ်ရှေ့ရောက်လာချိန်မှာ မောင်ချစ်ငွေ အသက်မရှိတော့ပါဘူး။

“အစ်ကို.. ရှင့်လက်ချက်နဲ့ အရှိက်ခံရတဲ့သား.. ရှင်သား.. အခုအသက်မရှိတော့ဘူး အရက်သမားလူမိုက်ကြီးရဲ့”

“ဟင်.. ငါ့သား.. ငါ့သား အသက်မရှိတော့ဘူး။ သား.. သား.. ချစ်ငွေ.. သား..”

အရက်သမား သျှောင်ကြီးဗွေရဲ့ သွေးရူးသွေးတမ်းနဲ့ သားအော်ခေါ်လိုက်သံများ..

မသစ်ရွက်ရဲ့ သားအလောင်းကိုပွေ့ပိုက်ပြီး သားလို့ခေါ်ပြီး ငိုလိုက်၊ သားလို့ခေါ်ပြီး ဟားတိုက်ရယ်လို့ လင်သားအရက်သမားကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ဒေါသနဲ့ဆဲရေးလိုက်၊ အားရပါးရအော်ဟစ်ရယ်မောပြီး ထုခိုက်ကလိုက် ဖြစ်ရပ်များဟာ..

အငှားအိမ်ကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲမှာ သည်းခြေပျက်တဲ့ နေပဲခေါ် ဖျာ။

ဘဝကို မျက်ရည်နှင့်ထုဆစ်ခဲ့ပြီသူများ ❀ ၂၃၁

အဲဒီနေ့မှာပဲ မသစ်ရွက်လည်း သူ့သားရဲ့အလောင်းကိုကြည့်ပြီး ချစ်သွက်ခါရှားသွပ် ဦးနှောက်ပျက်သွားသလို..

အရက်သမားသျှောင်ကြီးငွေလည်း ခေါ်မကြား၊ အော်မကြားနဲ့ ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားခဲ့ရရှာတယ်။

မောင်ချစ်ငွေလေးရဲ့ ကြေကွဲစရာအဖြစ်သနစ်ကြောင့် ရပ်ကွက်လည်း သူ့စွာပနလေးကို ဝိုင်းဝန်းလုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်ကြရတာပေါ့ဗျာ။

ရက်လည်မတိုင်မီမှာပဲ ဦးနှောက်ပျက်သွားတဲ့ မိခင် မသစ်ရွက်လည်း ဘယ်ကိုထွက်သွားမှန်း မသိလိုက်ကြဘူး။ ဘယ်လိုရှာရှာ လုံးဝကို မတွေ့ရတော့ဘူး။

တရားခံသျှောင်ကြီးငွေကိုတော့ ရဲစခန်းက လိုအပ်သလို အချိန်သေးစစ်ဆေးပြီး နောက်ဆုံး တရားရုံးက ထိုက်သင့်တဲ့ပြစ်ဒဏ်ကို စီရင်ပေးလိုက်တယ်။

နှစ်အတန်ကြာ ထောင်ထဲမှာ ပြစ်ဒဏ်ကျခံရပြီး စိတ်ကလည်း ချိန်မဟုတ် ဖြစ်နေရရှာတယ်။

နောင်.. ထောင်ကနေလွတ်လာတော့ ပုလတ်စတစ်ရှပ် ကလေး အရပ်တစ်ရှပ်ကို ပွေ့ပိုက်ပြီး ‘သူ့သားအမှတ်နဲ့ ဆေးကုပေးမလို့ဆိုပြီး ဦးနှောက်မမှန်တဲ့ဘဝနဲ့ အခုလို နေရာအနှံ့လျှောက်သွား၊ လိုက်လံတောင်းခမ်းနေတဲ့ ဘဝကို ရောက်သွားရတာပဲ။

ဒီမှာ အငှားသျှောင်ကြီးဗွေရဲ့ ထူးခြားချက်က ပုလတ်စတစ်ရှပ်တစ်ရှပ် (သားကိုယ်စား) ကိုပြလို တောင်းရမ်းရတဲ့ငွေများကို ခုပြီးရင် နီးရာဆေးခန်းကိုဝင်လို့ သူ့သားအသက်ကို ကယ်ပေးပါ ဆရာဝန်ကြီးဆိုရယ်လို့ ပြောပြီး ငိုနေတဲ့အဖြစ်ပါပဲ။

၂၃၂ ❀ မောင်ညိုမှိုင်း (သန်ထွဋ်)

အဲဒါ အကြောင်းသိသူ ဆရာဝန်အချို့က စိတ်ဝေဒနာသင့်
 သျှောင်ကြီးစွာ စိတ်ချမ်းသာအောင် ကြည့်လုပ်ပေးပြီး ခင်ဗျားသားရောင်
 ပျောက်ပါပြီး ခင်ဗျားလည်း စိတ်ချမ်းသာအောင်နေပါလို့ ချောမော့ဇော်
 ပေမယ့် သျှောင်ကြီးစွာများ အကုသိုလ်ကံပြုသူရဲ့ အကုသိုလ်အကျိုး
 ဒီမျက်မှောက်သံသရာမှာ အပြည့်အဝပြန်ပေးဆပ်ဆဲဖြစ်ပြီး လူတွေတိုင်း
 သူ့သားလေးဆေးကုချင်လို့ စွန့်ကြဲပေးကမ်းကြပါဆိုတဲ့ ပြောဆိုတောင်းခံ
 ပြုမှုနေဆဲ အပြုအမူအကျိုးပေးဟာ ဘယ်နေ့ကျမှ အဆုံးသတ်လိမ့်မယ်
 တာ ဘယ်သူမှမသိနိုင်တော့ပါဘူး ဦးပဉ္စင်းတို့၊ စာရေးဆရာကြီးတို့ရယ်။

မောင်ညိုမှိုင်း(သန်ထွဋ်)

သုန္ဒရီ
မြန်မာတို့

သယံဇာတကြီးပြတ်ကျွန်း

အင်း.. ကြုံရချက်ကတော့ အံ့သြစရာရယ်။

ကျွန်တော်တို့ ကမ္ဘာ့ရတနာဆရာပင် စဉ်းစားစရာဖြစ်ခဲ့ရသည်။
အသုဘလိုက်ပို့သော ခြွေခံရွာခံပရိသတ်နှင့် ရန်ကုန်ညောင်ပရိသတ်တို့ကား
အပြန်လမ်းခရီးတစ်လျှောက် ပြောလိုမဆုံး။

ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော်ညီလေးကို အမှန်တကယ် ဘဝ
ကူးကောင်းလိမ့်မည်ဟု အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်မိနေသေးသည်။

သို့သော်..။

ဖြစ်ပျက်ကြုံရပုံက တစ်မျိုးကြီး..။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မတော်တဆတိုက်ဆိုင်မှုသာလျှင် ဖြစ်ပါစေတော့။

ဖြစ်ပုံက သည်လို..။

ကျွန်တော်ညီအငယ်ဆုံးရဲ့အမည်က မောင်စံကြည်။ အသက်
၁၅ နှစ်၊ အလုပ်က (C.N.G) တတ်ငွေအရောင်းဆိုင်မှာ ဆိုင်တာဝန်ခံ
နေတာ။

ကံဆိုးချင်တော့ ကျွန်တော်ညီ မောင်စံကြည်သည် ဓနာကံဆိုး
အစစ်ချက်အရ ကင်ဆာဆိုသောရောဂါနှင့် အိပ်ရာထက်လဲနေသည်မှာ
လကျော်ခန့်ရှိပြီ။

လုပ်ငန်းခွင်မှာ အလုပ်လုပ်နေစဉ် သူဦးခေါင်းပေါ်သို့ အဝေး
တစ်ခု မမျှော်လင့်ဘဲ ပြတ်ကျခဲ့သည်တဲ့။

အဲဒီနောက်ပိုင်း နုပျိုထက်မှာ အဖုလုံးတစ်ခုပေါ်လာပြီး ဝေးရဲ့
ခွဲစိတ်ကုသခဲ့ရတာ။ ခွဲစိတ်ကုသပြီး လအနည်းငယ်အတွင်း အဖုအလုံး
ပဲ ပြန်ဖြစ်လာပြန်သည်။

ပထမတုန်းက ကွမ်းသီးလုံးခန့်။ အခု သံပရာသီးလုံးမက ကြီး
နေသည်။ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လည်ခွဲစိတ်ရပြန်သည်။ ဟော.. ဒုတိယ
အကြိမ် ပြန်လည်ခွဲစိတ်ကုသပြီး လသိပ်မကြာလိုက်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အဲဒီနေရာမှာပင် လိမ္မော်သီးခန့်အလုံးကြီး ပြန်ဖြစ်လာသည်။
ဆေးပညာရှင်များက ကောက်ချက်ချသည်။ ကင်ဆာတုံး...။ နောက်ထပ်
စိတ်လို့ မရတော့ပါတဲ့။ သို့နှင့် အနုမြူဓာတ်ရောင်ပြည့်ကင်သည်။ အ
အားဆေး ကျွေးကြပြန်သည်။

အနုမြူဓာတ်ရောင်ပြည့်ခန်းမှာ မကြာခဏ ဘက်ရောက်က
လိုက်ရသည်။ လူနှင့်ဆေးရုံသည် အိမ်ဦးနှစ်ကြမ်းပြင်လို ဖြစ်နေရ
နောက်ဆုံး ဆေးအစွမ်းကုန်ပါပြီဟု သိရ၏။

သည့်နောက် ဘယ်တက်ခါ ဘာ၍လာသည်။ ချိုင်းထောက်
အလုပ်ဆင်းရ၏။ နောက်ဆုံး အလုပ်မဆင်းနိုင်တော့။ အိပ်ရာထဲမှာ
တော့သည်။ အစာထမင်းလည်း စားလို့မရ။ အရည်လေးမျှသာ စပ်
သည်။

ကုသိုလ်ကံများ ဆိုးချင်တော့ မကြာခင် မျက်စိနှစ်လုံးပါ ကွ
သွားခဲ့ရပြီး ညီလေးလည်း စိတ်ဓာတ်ကျ။ သူ့ဇနီးလည်း စိတ်ဓာတ်
ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုမောင်နှမများလည်း ဇိုးရိပ်စိတ်နှင့် ကြေကွဲလို့

ညီလေးမများလည်း သူ့သားလေး ငါးနှစ်သားအရွယ်နှင့် သ
လေး သုံးနှစ်သမီးရဲ့မျက်နှာကို မမြင်ရ၍ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ မျက်ရည်တွေ
ကျပြီး အိပ်ရာပေါ်မှာ လူးမရလွန်မရ။ ခြေလက်မြှောက်၍ မရတော့သ
ဘဝနှင့် မရဏရှင်သေမင်းလာခေါ်မည့်အချိန်ကို ငုံ့လင့်နေရသလို
အခြေအနေက ပိုပြီးဆိုးဆိုးလာခဲ့ပြီ။

စကားမပြောနိုင်တော့။ ခြေလက်မမြှောက်နိုင်တော့။ ခနပ်
က နီးလာခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်က အနီးမှ တိုင်၍ ပဋ္ဌာန်းဒေသနာနှင့် တော
သုတ်ကို အချိန်ရတိုင်း ရွတ်ဆိုနားထောင်စေ၏။

သူသည် အသက်ရှင်လှုပ်ရှား ရှာဖွေနိုင်စဉ်က အလှူအတန်း

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကို မတွန့်မဆုတ်လှူဒါန်းခဲ့၏။

သိမ်ဆောက်၏။ ဘုန်းကြီးကျောင်းများကို ပြုပြင်၏။ ကိုးမုခ်ရှင်
ဘုရားမှာ နဂါးရုံရှင်ပွားတော်ကြီးကို လှူဒါန်းပူဇော်၏။ ဘုရားရင်အုပ်တော်
မှာ သူ့အဖေ ကျွန်တော်အဖေရဲ့ ရွှေနှင့်ပြုလုပ်ထားသည့် ပုလဲနားကပ်ကြီး
အပါအဝင် ရတနာကျောက်များကို မြှုပ်နှံလှူဒါန်း၏။

ကျွန်တော်က ကွယ်လွန်သူ ချစ်သမီးငယ်လေး ဖွေးဇွန်သင်ရဲ့
ကျန်ရစ်ခဲ့သော ရွှေလက်စွပ်ကို လှူဒါန်းခဲ့၏။

ကျွန်တော်ညီသည် ရဟန်းဒကာလည်းဖြစ်၏။ အထက်အညာ
သူ့ယောက္ခမများရှိရာ မလှိုင်မှာ ဗုဒ္ဓရှင်ပွားတော် သက်စေ့လှူဒါန်း၏။

ယောက္ခမမိသားစုများနှင့် ခယ်မများ၊ မဇီးများရဲ့ အရေးကိစ္စ
များကို လိုအပ်သလို ကူညီထောက်ပံ့လိုက်သေး၏။

ကိုးမုခ်ရှင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဘဒ္ဒန္တအာစာရနှင့် ဦးပဉ္စင်ကြီး
အောင်စိန်ကား အကြောင်းရှိလျှင် ညီလုပ်သူကိုသာ အဓိကထား၍ ဘုရား
ကိစ္စ၊ ကျောင်းကိစ္စကို ပြောဆိုတိုင်ပင် အကောင်အထည်ဖော်လေ့ရှိ၏။

သူရှိသေးလေးစား အားထားသော သက်တော်ရှည် ကိုမုခ်ရှင်
ဆရာတော်ဘုရားကြီးက သူ့ထက် ငါးလစော၍ ပျံလွန်တော်မူ၏။

ယခု ဘုရားဒကာ၊ ကျောင်းဒကာ၊ သိမ်ဒကာ၊ ရဟန်းဒကာကြီး
အိပ်ရာပေါ်မှာ ကင်ဆာဟုအမည်တပ်ခံရသောရောဂါနှင့် စိတ်ဆင်းရဲခြင်း
တို့ ဝေဒနာခံစားနေရ၏။

သူက သူ့မွေးရပ်မြေ သန်လျင်ကို ချစ်သည်။ ညီအစ်ကိုမောင်
နှမများကို သံယောဇဉ်ကြီးသည်။

အကယ်၍များ သူ့သေခဲ့လျှင် ဗိုလ်ချုပ်ကော့ရွာသေချီသို့ သူ
အဖေ ဒေါ်မြရဲ့ အုတ်ဂူနံဘေးမှာ ဂူလွင်သပြီဟုပေးပါဟု ကြံပြောခဲ့၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၃၈ * မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

အမေ့ရဲ့အုတ်ဂူနဲ့ဘေးမှာ ကျွန်တော့်ဦးလေးနှင့်အခေါ်ရဲ့အုတ်ဂူ ကျွန်တော့်သမီးလေးရဲ့ အုတ်ဂူလည်း ရှိနေသည်။

သည်အချိန်မှာ သူ့မိန်းမက မလှုပ်မရှားနိုင်တော့သည့် လူမဟာ ကို ရွှေပြည်သာရှိ သူ့အမျိုးမျိုးအိပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခေါ်သွားမည်တကဲကဲ လုပ်ရကား..

ညီဇလေးမယျာ မသေခင် အလွန်စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရရှာ၏။ သူ့မိန်းမက လက်ရှိတိုက်တိမ်နှင့်မြို့ကို ချောင်းချစ်နေသည်။

ညီဇလေးက 'ငါ မိမိ့၊ ဒီတိမ်ပေါ်မှာ နေပါရစေ၊ သေပါရစေ' ဟု လည်းကောင်း၊ 'အမေ့အုတ်ဂူနဲ့ဘေးမှာ အမေ့နှင့်အတူ နေပါရစေ' ဟု လည်းကောင်း ပြောနိုင်ခွင့်လေးရှိတုန်း လေသံနှင့် ပြောဆိုမေတ္တာရပ်ခံရကား..

ညီဇလေးရဲ့ဆန္ဒကို မလိုက်လျောချင်သည့် သူ့ဇနီးနှင့် ကျွန်တော့်အစ်မယျာ၊ အကြံအကျယ်စကားများကြသည်။

ဒီစကားလုံးများကို မျက်မမြင်ညီဇလေး ကြားရတော့ အခြေအနေများကို ရိပ်စားမိပြီး ချောကိပါသည်။ကား စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြော့ပြုပြင်ခဲ့ရ၏။

ဇနားဆုံး ကျွန်တော့်ရဲ့ကြားဝင်ဖျန်ဖြေချက်အရ ညီဇလေးသည်အိမ်မှာပဲ အသက်သေသည်တိုင် ထားရှိပါရန်နှင့် သူ့ကွယ်လွန်သည်အိမ်နှင့်မြို့ကို ကြိုက်သလိုလုပ်ပါဟုပြောမှ သူ့ဇနီးက လက်ခံလိုက်တော့သည်။

* * *

ညီဇလေးမှာ အစွဲလေးတစ်ခုရှိနေသည်။ သူ့ကို ရန်ကုန်များ ခေါ်ပြောင်းသွားပြီလားဆိုသည့်အစွဲ။

သို့ဖြစ်၍ သူ့အိပ်ခန်း၊ လဲလျောင်းနေသည့် ခုတင်ပေါ်မှသည် အုတ်နံရံကို လက်နှင့်စမ်းရင်း ငါဘယ်မှာလဲဟု ကယောင်ကတမ်းမေးမေးနေရကား..

"မောင်ဇလေး.. မင်း မင်းအိပ်မှာပဲ ရှိပါတယ်။ ငါ့မဟာမိတ်ကို အာဟိမှမပြောင်းပါဘူး။ ဒါ.. မင်းအိပ်ပါ။ ဒါ.. အုတ်နံရံပေါ်"

ဟု သူ့လက်ကိုကိုင်၍ စမ်းစမ်းပြပေးရ၏။

သည်အစွဲနှင့် သူ့ဘဝကွာမကောင်းမှာကို ကျွန်တော့်ဇနီးများရေးနေသည့် ကျွန်တော်မိုးရိပ်နေရ၏။

သို့ဖြစ်၍ ဘုရားစာများ၊ အနီးမှ ရွတ်ပေးပြီး၊ ခံစားစွဲ၊ သမီးအစွဲ၊ မယားအစွဲ၊ တိမ်အစွဲများကိုဖျောက်ပြီး တရားအောင်ဆောင်ရာမှတ်ရန် ပြောဆိုသတိပေးရ၏။

ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းမှာပဲ ကျွန်တော့်ညီရဲ့အခြေအနေတ ဗိုလို့ ဆုတ်ယုတ်လာခဲ့၏။ အောက်သွေးနည်း၍ လျော့လာ၏။ တစ်ခေါ် တစ်

၂၄၀ ❀ မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

ချက် မြောမြောသွား၏။

သည်အချိန်မှာ ပင်စင်ကိစ္စနှင့် သက်ဆိုင်ရာဆရာဝန်က လူမမာကို ခေါ်လာခဲ့ပါဟု ဆို၏။ လူမမာကား အသက်ကိုပင် အားယူ၍ ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက်ရှုနေရရှာသည်ကို..

ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သန်လျင်ကနေ ရန်ကုန်ခေါ်လို့ ရမည်လဲ။ လမ်းခရီးမှာတင် သေနိုင်သည့်ဥစ္စာ။ သို့နှင့် သူ့ဇနီးက သက်ဆိုင်ရာဆရာဝန်ကို အကျိုးအကြောင်းသွားပြောပြ အသနာခံရ၏။ သူ့ဇနီး ရန်ကုန်မှပြန်ရောက်လာသောအခါ ညီလေးအမောဖောက်နေပြီ။ သို့နှင့် အရေးပေါ်နီးရာဆရာဝန် ခေါ်ပင့်ကြရ၏။

ဆရာဝန်က အားအင်ကုန်ခန်းနေပြီး ခံလှလျှင် နာရီပိုင်းမျှသာဟု ကောက်ချက်ချ၏။ နောက်ဆုံး အသက်ကယ်ဆေးထိုးပြီး အရေးတကြီးထွက်တော့မည့် အသက်ပိညာဉ်လိပ်ပြာကို အချိန်ဆွဲပြီး..

ငါးနှစ်အရွယ်ရှိ သူ့သားမောင်တို့ဘုံကလေးအား ကိုးမုခ်ရှင်ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်နှင့် သံဃာများပင့်ခေါ်၍ အရေးပေါ် ကိုရင်ဝတ်ပေးရတော့သည်။

ရေစက်ချသောအခါ သူ့လက်ထဲမှာ ရေစက်ခွက်ထည့်ပေးပြီး သူ့ချစ်လှစွာသော သားလေးရဲ့ ရှင်သာမဏေပြုပွဲကို ရေစက်ချစေသည်။

အမျှဝေတော့ သူက ပါးစပ်လေးလှုပ်၍ သာဓုခေါ်ရှာ၏။

သံဃာတော်အရှင်သူမြတ်များ ပြန်ကြသွားပြီး မကြာခင်မှာပင် ဆေးရုံရှိကျလာ၍ အသက်ရှူနေနေလား၏။ ပြီး.. အခြေအနေမကောင်းမှန်းသိလို့ ကျွန်တော်က သူ့နား အနီးကပ်ပြီး..

“ညီလေး.. မင်းချစ်တဲ့ သားလေးလည်း ကိုရင်ဖြစ်သွားပြီ။ နောက်ဆံဘာမှမတင်းနဲ့တော့။ အစွဲအလမ်း မထားနဲ့တော့။ ညီလေး

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သမုဒယကြီးပြတ်ကျွန်း ❀ ၂၄၁

ဘာင်းရာမုန်ရာ ဘုံထဝကို ငွေတံသပ်စွာသွားနိုင်ပါပြီ။ အစ်ကိုကြီးရော၊ ခင်မကြီးရော ခွင့်ပြုပါတယ် ညီလေး”

သည်လို ကျွန်တော်က ခွင့်ပြုစကားပြောလိုက်သောအခါ မျက်စိစိလုံးပါ ကွယ်နေသည့် ညီလေးသည် အားယူ၍ မျက်နှာကိုမော့ကြည့်ရှု၏။

သည်နောက် မျက်နှာညှိုးကျသွားပြီး အသက်ရှူလုံးဝရပ်သွားသောသည်။ ကျွန်တော် ညီလေးရဲ့လက်ကို ကိုင်ဆုပ်ပြီး ညီလေးဟုဟစ်ခေါ်ကာ အားရပါးရခိုချလိုက်သောအခါ..

ကျွန်တော့်အစ်မများ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းများရဲ့ တစ်ပြိုင်နက်ဟစ်ခေါ်လိုက်ပုံများအား ကျွန်တော့်ညီလေးရဲ့ ဘဝပြောင်းပိညာဉ် မြင်လေမိသည် ထင်ပါရဲ့။

ထူးဆန်းလှချေ၏။

ညီလေးအသက်ထွက်သွားသည်နှင့် လမ်းထဲရှိ ခွေးများသည် ညီလေးရဲ့အိမ်ကို မျက်နှာမူ၍ တစ်ပြိုင်နက်အူဟောင်ကြသည်ကား ကျောင်းစရာကောင်းလှချေ၏။

ညီလေးကွယ်လွန်ချိန်က ည (၇) နာရီတိတိ။

အိမ်မြှောင်စုတ်မထိုး..။

ငှက်ဆိုးမအော်..။

ခုတော့ ခွေးအူသံရှည်များနှင့် ညီလေးဘဝရပ်ခန္ဓာအသစ်ကို ချစ်မြင်လိုက်ရ၍ နှုတ်ဆက်လေကြရောသလား..။

ငိုကြွေးကြလေရောသလား..။

ကြေကွဲကြလေရောသလား..။

ပြောရလျှင် ကျွန်တော့်ညီလေးသည် ခွေးများကိုလည်း ချစ်၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၄၂ ❀ မောင်ညိုမိုး (သန်လျင်)

ခွေးတိရစ္ဆာန်များကလည်း သူ့အသက်ရှိစဉ်က သူ့ကိုခင်တွယ်ကြသည်။
ညီလေးကွယ်လွန်ပြီဆိုသည့်သတင်း ကြားကြတော့ သူ့သူငယ်
ချင်းများ အသီးသီးရောက်လာကြသည်။
ညီလေးသည် အသက်ရှင်စဉ်က ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရယ်ရယ်
မော နေတတ်လေ့ရှိ၏။

ကျွန်တော် ဇာတ်ကတော့ ညီလေးနှင့် သူ့သူငယ်ချင်း မောင်
မြင့်သန်းတို့ သေးသေးတို့ အာလုံးတို့က လူရွှင်တော်များဖြစ်ကြ၏။
သန်လျင် ရေနံအိုးစည်ဒီးပတ် သံချပ်အဖွဲ့မှာ သူ့က ဦးဆောင်
ပါဝင်ရ၏။

များလှစွာသော ဖရိသတ်ကို တဝါးဝါးနှင့် ပွဲကျအောင် သူ့
ပြက်လုံးများထုတ်၍ ဟာဒယရွှင်ဆေး တိုက်ကျွေးသည်။

ပြောရလျှင် ငြိမ္မာလည်း လူရွှင်တော်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် ညီလေး
ချစ်ခင်လေးစား သံယောဇဉ်ရှိကြသည်။

ခုတော့ ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ တစ်ချိန်က အတူတူသရုပ်ဆောင် ကခဲ့
ပျော်ခဲ့ကြသည့် ငယ်မပါးများက သူ့ရှင်ခန္ဓာအလောင်းကိုကြည့်၍ မျက်
ရည်ပေါက်ပေါက်ကျကြတော့သည်။

ညီလေးစေ့..

အနုပညာဇာတ်ခုံက မင်းကိုမျှော်နေလေရဲ့။

မင်း ဇာတ်ခုံပေါ်ကို ခုတော့ ပြန်လာခွင့်မရှိတော့ဘူးပေါ့။

မှတ်မိသေးသည်..။

ကျွန်တော် ပြစ်မှုတစ်ခုနှင့် သန်လျင်အချုပ်မှသည် အင်းစိန်
ထောင်ကြီးသို့ ရောက်တော့လည်း..

နေပူပူ၊ မိုးရွာရွာ ကျွန်တော့်အားမ မုဆိုးမကြီး ခါးကိုင်းကိုင်းကို

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သပုဒ်ယူကြီးပြတ်ကျွန်း ❀ ၂၄၃

လက်တွဲ၍ ရန်ကုန်တိုင်းရုံးမှာ အမှုချိန်းနေတိုင်း လာတွေ့၍ လိုအပ်သည်
များကို မညည်းမညူဆောင်ရွက်ပေးခဲ့၏။

အစ်ကိုလုပ်သူ ထောင်ကထွက်တော့လည်း သူ့ဖျော့ ဝမ်းသာလို့
မဆုံး။

ချိုင်းထောက်ကြီးထောက်၍ အလုပ်ဆင်းသွားနေသည်။ ခေါင်း
ပေါ်က ကင်ဆာအပူကြီးနှင့် သားသမီး၊ သားမယားကို ခဲရဲဝံ့လုပ်ကိုင်
ကျွေးမွေးနေသည့် ညီလေး..။

သမီးနှင့်သားကို လက်ဆွဲပြီး လမ်းထိပ်က သူ့တူမနုနုဟင်းခါး
ဆိုင်မှာ ထော့နှင်းထော့နှင်းနှင့် မုန့်စားနေသည့် ညီလေး..။

အိပ်ရာထဲမှာလဲလို့ မထနိုင်တော့သည့်တိုင် ပါးစပ်မှ အစ်ကိုကြီး
ရော ဂျီလာ၊ဟု မေးမေးနေသည့် ညီလေး..။

ခုတော့..

အစ်ကိုကြီးရေခေါ်သံ မကြားရတော့။ အနိစ္စဝရ သင်္ခါရကား၊
အရွယ်မရွေးပါကလား။

ကျွန်တော့်သမီးလေး (၁၁) နှစ်သမီးအရွယ်ကို မရုဏ်ရှင်သေမင်း
က မညှာမတာခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။

(၄၉) နှစ် အရွယ်ကောင်း ညီလေး။

သမီးနှင့်သားရဲ့ အနာဂတ်ကို အကောင်းဆုံးပုံဖော်ဖို့ အားကြိုး
မာန်တက်ကြိုးစားနေသည့် ညီလေးကို ရည်ရွယ်ချက်မပြည့်မီ ရှင်သေမင်း
က ခေါ်သွားခဲ့ပြီ။

ညီလေးနဲ့ သမီးတို့ရေ..

မင်းတို့က ဦးတော့ စောစောသွားကြပေါ့။

တို့များက နောက်ကျတော့ နောက်ကနေ လိုက်ခဲ့ဦးမှာပေါ့။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၄၄ * မောင်ညိုမိုး (သန်လျင်)

အနိစ္စ အပြေမရှိ...။

ဒုက္ခ ဆင်းရဲ၏...။

အနတ္တ ငါ့ကိုယ်ငါ မပိုင်...။

အားလုံးသေမျိုးသည်းပါ ညီလေးရယ်။ စောစောသေတော့လည်း
စောစောဒုက္ခငြိမ်းတာပဲလို့ အကောင်းမြင်ပါနဲ့ ကြည့်ကြပါစို့ ညီလေး။

* * *

၁၂-၃-၂၀၁၀...။ သောကြာနေ့။

သည်နေ့ ညီလေးမောင်မကြည်ကို ဗိုလ်ချုပ်ကျေးရွာသင်္ချိုင်းမှာ
သိပ္ပံဟ်မည်။

သူ့ရဲ့ C.N.G ဓာတ်ငွေ့အရောင်းဆိုင်မှ ဝန်ထမ်းများ အကူ
အညီပေးသည့် အသုဘပို့ခန်းသည်တင်ကား (၉) စီးလည်း လိုက်ပါပို့ဆောင်
ချာပြည့်နှင့် ရောက်ရှိနေကြပြီ။

ဌာနဆိုင်ရာမှ သူ့ဆရာသမားများရဲ့ ကားများသည် မနည်း။

ညီလေးရဲ့ အသုဘပို့ခန်းအခမ်းအနား စည်ကားလိုက်တာ။

တရားနာပြီးနောက် သန်လျင်နာရေးကူညီမှုအသင်းမှ အသုဘ
တင်ကား ရောက်လာသည်နှင့် ရုပ်အလောင်းကို ကားပေါ်တင်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်
ကျေးရွာသင်္ချိုင်းသို့ ပို့ဆောင်ခဲ့ကြသည်။

အမေရဲ့အုတ်ဂူနံဘေးမှာ သူ့အုတ်ဂူက အသင့်။

ခေါင်းကိုဖွင့်၍ အုန်းသီးရည်နှင့် မျက်နှာသစ်ပေးကြ၏။ ဇနီး
သား၊ သမီးသားနှင့်အတူ တူမများက နောက်ဆုံးလက်အုပ်ချီတန်းတော့
ပြီး နွေခေါင်ခေါင် မျက်ရည်မိုးမြိုင်မြိုင်ရွာ၍ ကန်တော့ကြသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၄၆ ❀ မောင်ညိုမိုး (သန်လျင်)

သံယောဇဉ်ကြီးသူတို့ရဲ့ မျက်ရည်နှင့်နှိုက်သံသည် ရိုးတံကျဲ
နှင့် အပွင့်တပဲဝဲကြွေကျနေသည့် ကုတ္တိတောသချိုင်းမှာ ရင်နှင့်ကြေး
စရာ။

သူ့ရုပ်ကလာပ်ခေါင်းကို ဂူသွင်း၍ အုတ်နှင့်ပိတ်သိမ်းလိုက်
သည်။

အမေရေ...။

အမေ့အချစ်ဆုံးသားလေး..

အငယ်ဆုံးသားလေး..

နာမည်တောင် မခေါ်ရက်လို့ လူလေးလို့ တဖွဖွခေါ်ခဲ့ရတဲ့ သား
လူလီမ္မာ ဘုရားဒကာ၊ ကျောင်းဒကာ၊ ရဟန်းဒကာကြီး အမေ့ရဲ့အုတ်
နံဘေးမှာ ရောက်နေပါပြီအမေ။

အမေ့ရဲ့ အချစ်ဆုံးသားထွေးလေးကို..

အမေပွေ့ဝိုက်လို့ကြုံပါ..။

အနမ်းတွေနဲ့ကြုံပါ..။

အကြင်နာတွေနဲ့ ထွေးဝိုက်လိုက်စမ်းပါ အမေ။

အမေ့သားထွေးလေးက အမေ့ကိုသိပ်ချစ်တာ အမေ့ရဲ့ သူ့အ
ရင် အမေ့ဂူနံဘေးမှာ မြှုပ်နှံပေးပါလို့ တဖွဖွပြောခဲ့တဲ့သား။

အခု အမေ့ရင်ခွင်ကြားကို ရောက်နေပါပြီ အမေရယ်။

အမေဝမ်းသာနေသလား။

အမေ့ဝိညာဉ်ရေ...။ မျက်ရည်စိစွတ်နဲ့ ငိုနေသလား။ အမေ့
သားအမိရဲ့ ငါးရာနှစ်ဆယ့်ရှစ်သွယ်သော မဟာကရုဏာအချစ် ဟော
ပြောပြင်မှာ ရှင်လျှက်မဆုံးရပေမယ့် သေလျက်နဲ့ ဆုံးခဲ့ရပြီပေါ့။

အမေ့သားကို အမေအားရပါးရချစ်လိုက်ပါဦး အမေ။ လွတ်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သမုဒယကြီးပြတ်ကျွန်း ❀ ၂၄၇

သွားအောင် ဖက်ထား။ ပါးနှစ်ဖက်ကြောသွားအောင် နမ်းလိုက်စမ်းပါ
ပေရယ်။

အမေတို့သားအမိနှစ်ဦးရဲ့အုတ်ဂူ ယှဉ်လျက် ပန်းချင်းထိစပ်နေ
တာကို ကြည့်ပြီး..

ကျွန်တော်တို့ ရင်နှင့်အောင်ကြော့ရပေမယ့် အမေတို့သားအမိ
နှစ်ဦးရဲ့ အချစ်အတွက် ဝမ်းသာနေဆဲပါ အမေ။

ကိုင်း.. ညီလေးမောင်စံကြည့်ရေ...။

မင်းချစ်လှတဲ့ အနန္တမြင်းမိုရ်တောင်ရဲ့ အမိမိမှာ ငါ့ညီကွန်းနီနေ
ရစ်ပေတော့။

ကျွန်တော်တို့ အမေနှင့် ညီလေး။ သမီးလေးတို့ရဲ့ အုတ်ဂူကို
နှုတ်ဆက်ပြီး ကားများပေါ်သို့ ပြန်တက်ကြသောအခါ ရှေ့ဆုံးကားတစ်စီး
ဧကန်လျှောက်ယွင်း၍ ထွက်မရသောကြောင့် နောက်ကားများလည်း ထွက်လို့မရ
ဘဲ သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ အတန်ကြာရပ်စောင့်နေကြရ၏။

နေ့ခေါင်ခေါင် နေက ပူလွန်း၍ ကားအသီးသီးထဲမှာ လိုက်ပါဖို့
ဆောင်သူတွေ ချွေးပြန်နေကြ၏။

သို့ဖြစ်၍ ရှေ့ဆုံးက ဘယ်သူကားများ ပျက်နေပါလိမ့်ဟု သိရင်
၍ နောက်ဆုံးကားရှိ ကျွန်တော် ပြေးသွားကြည့်လိုက်သောအခါ..

“ဟိုက်..”

ကျွန်တော်တို့ရော ညီအစ်ကိုမောင်နှမများစရာ၊ လိုက်ပါဖို့ဆောင်
သူများပါ အံ့သြသွားရ၏။

ရှေ့ဆုံးကနေ လမ်းပိတ်၍ပျက်နေသောကားကား အခြားသူများ
ကား မဟုတ်။

ကွယ်လွန်သူ ကျွန်တော်ညီ မောင်စံကြည့်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဆရာ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သမားရဲ့ကားပါ။

အဲဒီကားပေါ်မှာ...

ကွယ်လွန်သူကျွန်တော့်ညီတော်ရဲ့စနီး မရွှေစင်စိုး...

ပြီးတော့ သူ့သားကြီး မောင်ရဲသိဟကိုကို...

သူ့သမီးငယ်လေး မမမြတ်နိုးအေး...

သူတို့ လမ်းပိတ်ဖျက်နေသည့် ဌာနဆိုင်ရာဆရာသမားကားပေါ်

မှာ မျက်ရည်စိမ့်နှင့် ထိုင်လို့

အလိုလေး...

ဘုရား... ဘုရား...

ကျွန်တော့်ညီရဲ့ ရပ်ပြောင်း၊ ဘဝပြောင်း ဝိညာဉ်ကများ သူ့စနီး

နှင့် သားကြီး၊ သမီးငယ်ကို သူ့အုတ်ဂူနဲ့ဆုံးကနေ အမြန်မသွားစေသေး

လိုစဉ်များ ကားကို ရပ်တန့်နေအောင် လုပ်နေရောသလား။

ကားဒရိုင်ဘာက ကားစက်ခေါင်းဖုံးကိုဖွင့်၍ အမျိုးမျိုးစစ်ဆေး

ကြသည်။

“ဘာချွတ်ယွင်းလို့လဲ မောင်”

“ဘာမှမချွတ်ယွင်းဘူးဆရာ၊ အားလုံး ကောင်းနေတာပဲ။ ဘယ်

လိုကြောင့်မှန်း မသိဘူး”

သည်မှာ ကားပေါ်ရှိ အရာရှိကြီးက ကျွန်တော့်ဘက်သို့လှည့်၍

ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့် ဒီပရိုက်ဗိတ်ကားဟာ တစ်ခါမှ ဒီလိုမချွတ်ယွင်းပါ

ဘူးဗျာ။ မောင်စံကြည်ကို လိုက်ပို့ပြီး အပြန်ကျမှ ခုလိုဖြစ်ရတာပဲ။ ဆန်း

များနေသလားမသိဘူး”

အားလုံးက ဟိုလိုသည်လို တွေးကုန်ကြ၏။

သူ့ဆရာကိုများ မသွားပါနဲ့ဦးလို့ ပြောချင်လို့လား။

ဒါမှမဟုတ်...

သူ့ငှန်းနှင့် သူ့ရင်သွေးများကို ခဏလေးစောင့်ပါဦး။ ငါ့ကိုပစ်

မထားခဲ့ပါနဲ့လို့များ ပြောချင်နေလို့လား။

ဒါမှမဟုတ်...

အမှန်တကယ်စက်ချွတ်ယွင်းနေလို့လား။

သည်အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌ ဦးကြည်မြင့်က...

“ကိုင်းဟေ့... ကားကိုဝိုင်းတွန်းကြရအောင်။ လာကြ... လာကြ”

ဥက္ကဋ္ဌအသံဖြူသံကြောင့် လူငယ်အချို့ ကားဝိုင်းတွန်းရန် ပြေး

လာကြသည်။

သည်အချိန်မှာ ကျွန်တော်က ညီလေးရဲ့အုတ်ဂူရှိရာသို့ မျက်နှာ

မူ၍ စကားတစ်ခွန်းပြောလိုက်သည်။

“ညီလေး မောင်စံကြည်... ငါ့ညီ... သံယောဇဉ်အစွဲအလမ်း

မကြီးပါနဲ့တော့။ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်လျှောက်၊ သူတို့လမ်း သူတို့လျှောက်ပါ

စေ ငါ့ညီ။ မင်းက သူတော်ကောင်း၊ ဘုရားဒကာ၊ ကျောင်းဒကာ၊ ရဟန်း

ဒကာကြီးပါ။ သူတို့ သက်သက်သာသာပြန်ပါစေတော့ ငါ့ညီရယ်”

ကျွန်တော်က ဟုတ်သော်ရှိ၊ မဟုတ်သော်ရှိ အတွေ့အကြုံအသိ

အရ သို့ကလိုမေတ္တာရပ်ခံပြီးချိန်...

ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌနှင့် သူ့လူများက ကားကို တွန်းမလို့ဟန်ပြင်တုန်း

ရှိသေး...

ကားသည် ဝန်းခနဲအသံမြည်ပြီး စက်နိုးကာ ကုန်းပြေပြေမော့

မော့ကို ဦးတည်၍ ထိုးတက်သွားတော့သည်။ အံ့သြစရာပါကလား။

သူတို့ကား ရှေ့ကထွက်နိုင်တော့ နောက်ကားတန်ကြီးသည်။

၂၅၀ ❀ မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျှင်)

ဖုန်လုံးများအကြားမှ တရွေ့ရွေ့လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့က ကျွန်တော့်ထုတ်ဝေသူ ကိုတင်ထွန်းမောင်
သည် နောက်ဆုံးပိတ်ကားပေါ်မှာ..။

နောက်ဆုံး အုတ်ဂူဘက်လှည့်လို့ စကားတစ်ခွန်းနှင့် ကျွန်တော်
နှုတ်ဆက်ခဲ့လိုက်ပါသည်။

“ညီလေးရေ.. အားမဝယ်ပါနဲ့ ညီလေးရယ်။ ငါ့ညီရဲ့နံဘေးမှာ
ငါ့ညီရဲ့ အမေရော၊ ဦးလေးနဲ့ အဒေါ်ရော၊ မင်းတူမလေးရဲ့ အုတ်ဂူရော
ရှိနေပါတယ်။ အစ်ကိုကြီးတို့ ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုပြီး အမျှပေးဝေရင်သာ
ငါ့ညီသာစုဆက်ဆက်ခေါ်ပါနော်။ ငါ့ညီလေးက သူတော်ကောင်း၊ ကုသိုလ်
ရှင်၊ အလှူရှင်ကြီးဥစ္စာ၊ ဗြိတ္တာဘုံသားဘဝ ငါ့ညီလုံးဝမရောက်ပါဘူး။
နတ်ပြည်ကိုရောက်မှာ စကန်မုရလို့ အစ်ကိုကြီးတို့ ယုံကြည်နေပါတယ်
ညီလေးရာ”

(၁၀. ဇူ. ၂၈.၈၈ ရက်နေ့က ကွယ်လွန်သွားသည့်
ညီလေးမောင်စံကြည်သို့..)

မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျှင်)

အကြီးအကျယ်များ

ဒေါင်းမှာလည်း ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်မျိုးစုံ ဖြစ်နေပြီ။ အချို့သောဒဏ်ရာမှ သွေးစေးတို့သည် ခြောက်တင်းစပြုနေ၏။ ကိုယ်ရုံသက်န်းပင် မရှိ။

အချို့သွေးများက စိမ်းနေဆဲဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ လွန်စွာစိုးရိမ်သွားခဲ့ရ၏။ ရသေ့သူတော်ကောင်းကြီး တို့ ဘယ်လိုလူစားမျိုးကများ ရက်ရက်စက်စက် ညဉ့်ပန်းနှိပ်စက်သွားကြ ခဲ့လိမ့်။

ကိုဓာတုနှင့် ကိုရူပတို့သည် ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေးကြီးရဲ့ ဆိုးဝါး သောသောဖြစ်အင်ကိုကြည့်ပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချားကာ တောက်တခတ်ခတ် ခြစ်နေကြသည်။

“ဦးဇေ.. ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုံးဗျာ”

“တောက်.. ရက်စက်ကြပါပေကွာ”

ကျွန်ုပ်သည် ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေးကြီးကို လှုပ်ခေါ်နှိုးကြည့်၏။

“ရသေ့ကြီး.. ရသေ့ကြီး..”

“ရသေ့ကြီး.. ရသေ့ကြီး..”

“ခေါ်လို့မရတော့ပါလား ဆရာမိုင်း”

“အသက်မှ ရှိသေးရဲ့လားဗျာ”

“ရသေ့ကြီး..”

“ကျုပ်ဆရာကို အရမ်းမလှုပ်ကြပါနဲ့ဗျာ၊ ဟီး..”

စတုရလကြီး ဦးဇေမျှင်းဆွဲသည် ကျွန်ုပ်တို့လှုပ်ခေါ်နေသည်ကို ကြည့်ရက်သည့်အလား ငိုကြွေးချက်မနှင့် ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ကြိုးအလျင်အမြန်ဖြေဗျာ ဆရာမိုင်း”

“ရဲကိုအကြောင်းကြားရင် မကောင်းဘူးလား ကိုရူပ”

“နောက်မှလုပ်ဗျာ၊ အခု အသက်ရှိ မရှိ သိဖို့အရေးကြီးတယ်”

အကြွေးဆပ်ကြသူများ

စတုရလကြီးဦးဇေမျှင်းဆွဲ အရေးတကြီးလာခေါ်၍ ကျွန်ုပ်တို့အုပ်စု ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေးကြီးသီတင်းသုံးရာ (....) သချိုင်းသို့ အပြေးအလွှား ရောက်ရှိသွားကြသည်။

သချိုင်းသို့ရောက်သောအခါ စိတ်မချင်းမြေဖွယ် မြင်ကွင်းဆိုးကို ကျွန်ုပ်တို့ ကိုဓာတုနှင့် ကိုရူပတို့ မြင်လိုက်ရတော့သည်။

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေးကြီးသည် သွေးသံရဲ့ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် များဖြင့် သချိုင်းမြေပြင်မှာ သတိလစ်မေ့မြောနေ၏။

လူတစ်ကိုယ်လုံးကို ကြိုးဖြင့်အထပ်ထပ်တုပ်ထား၏။ မျက်နှာနှင့်

သိနှင့် ချည်ချက်မျိုးစုံနှင့် ချည်နှောင်ထားသည့် ကြိုးအထပ်ထပ်
ဘူးလည်သီးခတ်များကို အမြန်ဖြေလိုက်ကြသည်။

သစ်ခေါက်ဆိုးသက်န်းကင်းမဲ့နေသည့် ရသေ့ကြီးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်
ပေါ်မှာ ကြိုးရာများသည် တံဆိပ်ရိုက်ထားသကဲ့သို့ အထပ်ထပ်တင်ကျွန်း
ရစ်နေ၏။

“ရသေ့ကြီး..”

“ဗျို.. ရသေ့ကြီး”

“အင်း.. ဟင်း.. ဟင်း.. အင်း..”

“ဟော.. ဟော.. အသံထွက်တယ်ဟေ့”

“ဆရာရသေ့ကြီး.. ကြားရဲ့လားဟင်”

“အင်း.. အင်း.. ကျွတ်.. ကျွတ်.. ကျွတ်..”

“မသေဘူးဗျ၊ ဆရာမိုင်းရ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဇရပ်ထဲကို ရွှေ့ကြစို့ဟေ့”

သည်နောက် ကျွန်ုပ်တို့လေးဦးသား ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် သွေးသစ်
ရဲရဲနှင့် ရသေ့ကြီးကို ပွေ့မပြီး ဇရပ်သမံတလင်းပေါ်သို့ သယ်လာခဲ့ကြ
သည်။

ပြီး.. ဇေပတ်နှင့် ဒဏ်ရာများကို သန့်စင်ကာ ကိုဓာတုယူထား
သည့်ဆေးများ ထည့်ပေးလိုက်သည်နှင့် ရသေ့ကြီး အော်ဟစ်ညည်းတွေး
ပြီး လူးလွန်လွှပ်ရှားလာခဲ့တော့၏။

နာရီဝက်ခန့်ကြာသော် ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီး ဝင်သက်ထွက်
သက် မှန်မှန်ရှုနေပြီး စကားပြောနိုင်လာတော့၏။ ကျောနောက်မှ ပွေ့ထူ
မတ်ပေးလိုက်ဟော့မှ ရသေ့ကြီးထိုင်နိုင်လာပြီး အားလုံးကို တစ်လုံးတည်း
ကောင်းသည့် မျက်စိနှင့် လိုက်ကြည့်နေ၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ရသေ့ကြီး သတိရပြီလားဟင်”

“ရပြီ”

“ကျွန်တော်တို့ကိုရော မှတ်မိရဲ့လား”

“မှတ်မိတယ်”

“မှတ်မိတယ်ဆိုရင် ပြောပါဦး၊ ဘယ်သူတွေလဲလို့”

ရသေ့ကြီးသည် အဖူးအရောင်၊ အကွဲအပြုံဒဏ်ရာများကို သူ့ရဲ့
ဩဇာကလက်ဝါးနှင့် သုံးကြိမ်သပ်ချပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးရဲ့ မျက်
စိတ်များကို စေ့စေ့လိုက်ကြည့်ပြီး..

“ဒါ.. မောင်မိုင်း”

“ဟုတ်ပြီ၊ သူကဇရာ..”

“သူက မောင်ဓာတု၊ သူက မောင်ရှုမ၊ ဟိုကောင်က မေ့ဦးဆွဲ”

“ဟူး.. တော်ပါသေးရဲ့ ဆရာရသေ့ကြီးရယ်၊ ဆရာရသေ့ကြီး
အိစ္ဆာချောပြီမှတ်ပြီး ငိုလိုက်ရတာဗျာ”

စလျှာလကြီး ဦးမေ့ဦးဆွဲက ရေခဲခွေးကြမ်းတစ်ပန်းကန်လှမ်းကပ်
ရင်း ဝမ်းသာအားရပြောလိုက်၏။

“ရသေ့ကြီးခင်ဗျာ”

“ဘာတုံးမောင်မိုင်း”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုံး ဆရာရသေ့ကြီးရာ.. မသေမကောင်း
ပျောက်ကောင်းဗျာ”

“လူဆိုးနှစ်ယောက်ရဲ့ ကောင်းမှုပေါ့ဗျာ”

“ဗျာ.. လူဆိုးနှစ်ယောက်ကောင်းမှုကြောင့်.. ဟုတ်လား၊ ဘာ
ထဲ.. ရသေ့ကြီးကို သူတို့က လုပ်ကြံကြတာလားဟင်”

“စားပြုလာတိုက်တဲ့ သဘောမျိုးကွ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၅၆ ❀ မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

“ဒါဆို ရဲစခန်းကို အကြောင်းကြားမှဖြစ်မယ် ရသေ့ကြီး”

“မလုပ်ကြပါနဲ့ကွာ”

“ဘာလို့မလုပ်ရမှာလဲဗျာ။ ဒါ..ဒါ.. ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်တာ။ ငြိမ်ခံနေရင် နောင်.. ဒီထက်ပိုကဲလာလိမ့်မယ်။ ကိုရူပ.. လုပ်တာ ရဲစခန်းသွားတိုင်ကြစို့”

“ဟုတ်တယ်..။ သွားတိုင်ကြမယ်။ ရသေ့ကြီးကို ကားပေါ်တင်လိုက်ကြ”

အားလုံး ဒေါသများပေါက်ကွဲပြီး မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်နေကြသည်။

“မောင်မိုင်းနဲ့ မောင်ရူပ”

“ဘာလဲ ရသေ့ကြီး”

“မတိုင်ကြပါနဲ့ ငါ့လူတို့ရာ”

“ဘာလို့မတိုင်ရမှာတုံးဗျာ ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးရ”

“ဘာလို့လဲဆိုတော့ ငါရှေးဘဝဝဋ်ကြွေးရှိလို့ အခုပေးဆပ်ရတာပါ ငါ့လူတို့ရာ”

“ဟာဗျာ.. ရသေ့ကြီးရာ။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာဗျာ”

ကိုတတနှင့် ကိုရူပတို့က သိပ္ပံသမားများပီပီ ကန့်ကွက်ကြ၏။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီး၏ ဂန္ထိရပ်ညာဆန်းနှင့် စိတ်ပညာဆန်းများကို အနီးကပ်လေ့လာပြီး ရသေ့ကြီးကို အမြဲတမ်း ကန့်လန့်တိုက်နေခဲ့သော်လည်း ယခုလို မတရားသက်သက် အနှိပ်စက်အညှဉ်းပန်းခံရသည်ကို မြင်ကြရသောအခါ ရင်ထုမနာဖြစ်ကြသည်။ ရသေ့ကြီးဘက်က ပိုင်းကူနာကြသည်။

“အဓိပ္ပာယ်ရှိပါတယ် ငါ့လူတို့ရယ်”

“ပြောမင်းပါဦးဗျာ။ ဒေသကောင်ပေါင်းလဲဖြစ်နေတဲ့ဘဝ ရော”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အကြွေးဆပ်ကြသူများ ❀ ၂၅၇

နေတာတောင် ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ရှိနေလို့တုံး”

“ငါတို့မြန်မာရာဇဝင်မှာ နန်းမတော်မယ်နုဆိုတဲ့ မိဖုရားကြီးရှိတယ်။ နန်းမတော်မယ်နုနဲ့ သူ့မောင် မောင်အိုကို ရှင်ဘုရင်က မင်းဒဏ်သင့် ရာဇဝတ်အရ သေဒဏ်ပေးလိုက်တော့ နန်းမတော်မယ်နုက သူ့အစဉ်အမြဲကိုးကွယ်ခဲ့တဲ့ မင်းဆရာတော် ဦးဗုဒ္ဓိထံ သွားလျှောက်တယ်”

“ပြောပါဦးဗျာ”

“ဟဲ့.. မယ်နု။ ဝဋ်ကြွေးရှိ ကျေအောင်ဆပ်.. တဲ့။ ဒီတစ်ခွန်းအည်း ပြောလိုက်တယ်။ ဒီစကား ကြားရတာနဲ့ နန်းမတော်မယ်နုမိဖုရားကြီး ဝမ်းသာလွန်းလို့ ငါ့ဘဝ သေပျော်ပါပြီ။ ဒါ.. ရှေးဘဝတုန်းက ငါပြုခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ကံဝဋ်ကြွေးကို ငါ အခုဘဝ အသက်ခံရင်းပြီး အကျေဆပ်ရမယ်လို့ မှတ်ယူပြီး လူသတ်ပါးကွက်သားများခေါ်ရာကို လိုက်ပါသွားခဲ့တယ်။ ဒီသဘောတရားအတိုင်းပါပဲ ငါ့လူတို့ရာ။ ငါလည်း ရှေးဘဝ အကုသိုလ်ကံဝဋ်ကြွေးရှိလို့ ခုဘဝ လက်ငင်းဆပ်လိုက်ရတာပါ။ အခု အသက်မသေတာ ဒီကုသိုလ်ကံရဲ့အရှိန်၊ စရဏအားရဲ့အရှိန်ကြောင့်လို့ ခံယူလိုက်ရင် ဒါ.. အကောင်းမြင်ဒါပါပဲ ငါ့လူတို့ရာ။ ငါပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်နာကြပါကွာ”

ဒီမှာ ကိုရူပက ဝင်ပြောပါရော..။

“ဒီလို ဘာရသေ့ကြီးက သည်းခံနေရင် နောင်.. ဟိုလူဆိုးနှစ်ယောက် ပိုအတင့်ရဲမလာဘူးလို့ ပြောနိုင်မလား”

“ငါ့လူတို့ရာ..။ အကုသိုလ်အမှု ပြုသူနောက်ကို အကုသိုလ်ကံခြေရာခံလိုက်စမြဲပါကွာ။ ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မကောင်းမှုခုစရာကို အကုသိုလ်ကံပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ပြုသည်ကံ ပဲ့တင်သံဟာ ကိုယ့်ထံ မြန်လို့ရောက်စမြဲပါ ငါ့လူတို့ရာ။ အင်း.. မောင်မင်းကြီးသား လူဆိုးလူမိုက်နှစ်ယောက် အန္တရာယ်ကင်း၊ ဘေးရှင်းကြပါစေဗျာ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၅၈ ❀ မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

အဲဒါသာ ကြည့်ကြပေတော့။

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေးကြီးသည် သူ့ကိုနှိပ်စက်သွားသည် ဒုစရိုက်
သားနှစ်ဦးအပေါ်မှာ မေတ္တာပွား၍ပင် နေလိုက်သေး၏။ ဘယ်လိုမှ ပြောလို့
မရသည့်အဆုံး လက်လျှော့လိုက်ရလေသည်။

“ရသေးကြီး..”

“ဘာတုံး မောင်ပိုင်း”

“ရသေးကြီးကို ညည်းပန်းနှိပ်စက်သွားတဲ့ ဒုစရိုက်သားနှစ်ယောက်
ကို မှတ်မိလား”

“မှတ်မိပါတယ်”

သည်မှာ ကိုဓာတုက ဝင်၍ထောက်လိုက်၏။

“နေပါဦး ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေးကြီးရယ်။ ရသေးကြီးဟာ ကြီး
ဖြေပညာရှင်ကိုတောင် အံ့သြစရာဖြစ်အောင် ကြိုးဖြေ ကြိုးဖြတ် လုပ်ပြ
ခဲ့သလို လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို စိတ်ညှို့ရာမှာလည်း အလွန်အံ့သြစွာ
ကောင်းတဲ့ ဂန္ထိရပညာရှင် ရသေးကြီးက အခု ရန်သူရဲကြီးချည်ချက်ကို
မဖြုတ်၊ မဖြေနိုင်ရတာလဲ။ ဒီနှစ်ကောင်ကို စိတ်ညှို့ပြီး ကျောက်ရှပ်လိုဖြစ်
သွားအောင် မလုပ်နိုင်ရတာလဲ။ ပြောပါဦးဗျ”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒါ ရှင်းအောင်လုပ် ရသေးကြီး”

ကိုဓာတုနှင့်ကိုဓူပတို့၏ မေးချက်က အလွန်ဟုတ်ပေ၏။ အခု
ရသေးကြီး ဘာလို့မလုပ်ခဲ့ပါလိမ့်။

“ရသေးကြီးမှာ ပညာစွမ်း ကုန်သွား၊ ပျောက်သွားလို့လားဗျ”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာကြောင့်ငြိမ်ခံနေခဲ့ရတာလဲ။ ပြော..”

“ဝဋ်ကြွေးကို အကျေဆပ်ခဲ့တဲ့သဘောကြောင့် ဘာမှပြန်မလုပ်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အကြွေးဆပ်ကြသူများ ❀ ၂၅၉

ဘာပါ ငါ့လူတို့ရာ။ ယုံပါကွာ”

“ကိုင်း.. ဒါဆိုလည်း ရှိစေတော့ဗျာ။ ခြစ်ပုံပျက်ပုံသာ စေ့စေ့
စုံစုံလေး ပြောပြစမ်းပါ ရသေးကြီးရာ”

“အေး.. ပြောမယ်။ နားထောင်ကြကွာ။

ညတုန်းကပေါ့ကွာ။ တရားထိုင်မလို့ အုတ်ဂူပေါ်သွားခါနီးမှာ
ဈေးလငစက..

‘ဆရာရသေးကြီး..’

‘ဘာတုံး ငဖ’

‘ဒီည ကျွန်တော်မရှိဘူးနော်’

‘မရှိရအောင် မင်းက ဘယ်သင်္ချိုင်းပြောင်းမှာမို့လဲ’

‘ဟိုဘက်ရပ်ကွက်က အသိတစ်ယောက် ဆုံးနေလို့ အဲဒီမှာသွား
ခိုင်းကူမလို့ပါဗျ’

‘အေး.. ဒါဆိုလည်း သွားပေါ့ကွာ’

ဒါနဲ့ ဈေးလငစမျဉ်းဆွဲ ည (၈) နာရီလောက် ဒီသင်္ချိုင်းကနေ
ထွက်သွားခဲ့တယ်။ ငါလည်း မောင်သွေးရင့်အုတ်ဂူပေါ်မှာထိုင်ပြီး တရား
မှတ်နေလိုက်တယ်။ ကောင်းကင်မှာ လကလည်း ထိန်ထိန်သာလို့ကွ။

အချိန် ဘယ်လောက်ကြာသွားသလဲ မသိဘူး။ သင်္ချိုင်းဝကနေ
ဆိုင်ကယ်စက်ရပ်သံကြားလို့ သမာဓိအားလျော့သွားချိန်မှာပဲ ငါ့အနီးကို
လူနှစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့ကြတယ်။

မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပခါနဲ့အုပ်ပြီး ရုပ်ဖျက်လို့..။

‘ရသေးကြီး..’

‘ဗျို.. ရသေးကြီး..’

အသံခပ်ကျယ်ကျယ်၊ မာတင်းတင်းနဲ့ ငါ့ပခုံးကို တိုင်းချိတ်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၆၀ ❀ မောင်ညိုမြင်း (သန်လျင်)

ပြောနေလို့ တရားထိုင်တဲ့ကိစ္စကိုရပ်ပြီး ပြန်စကားပြောရရော။

‘ဘာကိစ္စလဲ မောင်ရင်တို့’

‘စကားများများမပြောချင်ဘူးဗျ။ ရသေ့ကြီးမှာ ငွေတွေအများကြီး စုဆောင်းထားတာရှိတယ်လို့ ကြားလို့ လာအလှူခံတာ။ တစ်ပြာမကျန်ပေးပါ’

‘ဟေ့.. မင်းတို့က အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တွေပေါ့’

‘လျှာမရှည်နဲ့၊ ပွဲချင်းပြီးသွားမယ်။ ဒီမှာတွေ့လား..’

ဒီမှာ တစ်မောက်သောလူဆိုးက ငါ့ကို ဂူပေါ်ကနေ ဆွဲချပြီး မေးစေ့ကိုကိုင်မော့လို့ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းနဲ့ လည်မျိုကို ထောက်လိုက်တယ်။

ငါ့မေးစေ့ကို ကိုင်မော့လိုက်တဲ့ အဲဒီလူဆိုးရဲ့ ဘယ်လက်မှာ လက်မတစ်ချောင်း ပြတ်နေ၊ မရှိတာကို ငါ လရောင်နဲ့ အထင်းသားမြင်လိုက်ရတယ်။ ကျန်တစ်ယောက်က မေးပြန်ပါရော။

‘ဘယ်မှာလဲ ခင်ဗျားစုထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ’

“ငါ့မှာ မရှိပါဘူးကွာ”

ဒီလိုလည်းပြောလိုက်ရော အဲဒီလူဆိုးက ငါ့လည်ပင်းကို ရှေ့ကနေ ညစ်လိုက်ပါရော။ အဲဒီလူဆိုးရဲ့ ညာလက်မှာ လက်မမရှိတာကို လရောင်နဲ့ ငါ့မြင်လိုက်တယ်။

တစ်ယောက်က ဘယ်လက်မ မရှိဘူး။

တစ်ယောက်က ညာလက်မ မရှိဘူး”

“လူထူးဆန်းနစ်ယောက်ပါလား”

“နောက်ဆုံး မရှိဘူးလို့ပြောလိုက်ရော သူတို့နှစ်ဦးဟာ ငါ့ကိုရိုက်နှက်ပြီး ဟောဟိုက မနီလာကြီးနဲ့ သစ်ခေါက်ဆိုးသက်နှီးကိုချွတ်ပြီး အထပ်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အကြွေးဆပ်ကြသူများ ❀ ၂၆၁

ထပ်ချည်နှောင်လို့ ငွေမရမချင်း ရိုက်မေးကြပါရောကွာ။

‘ခင်ဗျားမှာ ဟိုက၊ ဒီက လာလှူထားတဲ့ငွေတွေ ဘယ်မှာထွက်ထားသလဲ။ ပြောနော်..။ ကျုပ်တို့ လူသတ်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး’

ငါ့မှာ ဗေဒင်လေးဟောလို့ ဒုက္ခရောက်သူများကို ကူညီလို့ အလှူရှင်း စေတနာရှင်များက လာရောက်လှူဒါန်းတဲ့ငွေရော၊ မင်းတို့နဲ့ တစ်ခါတုန်းက ပါလာတဲ့ နိုင်ငံခြားသားများပေးလှူသွားတဲ့ ဒေါ်လာရော ငါ့မှာရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီငွေအားလုံးကို ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ မိုးရာသီမရောက်ခင် ပြုပြင်ဖို့ ငါ့ခွဲဝေပြီး အကုန်လှူလိုက်လို့ ငါ့မှာ တစ်ပြာမှမကျန်တော့ဘူး။ ဒါကို ငါက သူတို့နှစ်ဦးကို ရှင်းပြတယ်။

‘ရသေ့ကြီး ညာနေတာ။ သေချင်လို့လား။ ဟုတ်လား..’

‘ရသေ့ဆိုတာ မုသာဝါဒစကား မပြောရပါဘူး မောင်တို့ရယ်။ ဟောဟိုမှာ ကျုပ်တို့ထိုင်တဲ့ သစ်ခေါက်ဆိုးသက်နှီးအဟောင်းတစ်စုံနဲ့ သံသဝိတ်လေးတစ်လုံး ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒါ ယူချင်ရင် ယူသွားကြပါ။ မောင်ရင်တို့ အပြစ်မဖြစ်ရအောင် ကျုပ်ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပေးကမ်းစွန့်ကြပါတယ် မောင်ရင်တို့’

‘ညာနေတာ..။ ကိုင်းဟာ..’

သူတို့နှစ်ဦးက သားနှစ်ဦးဟာ ကျုပ်ကို အမျိုးမျိုးညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ပြီး ငွေပဲတောင်းနေကြတယ်။ ကျုပ်ကလည်း မရှိပါဘူးပဲ ပြောနေရတယ်။ ကျုပ်ဦးခေါင်းရော၊ မျက်နှာရော သွေးခြင်းခြင်းရဲနေပြီ။ နောက်ဆုံးတော့ လည်းကွယ်.. အပါယ်ငရဲမကြောက်တဲ့ အချောင်သမား လောဘသား ဒုစရိုက်သားနစ်ယောက်ရဲ့လက်ချက်နဲ့ ကျုပ်သတ်လစ်ပေ့ပြောသွားခဲ့လိုက်တာ မောင်ရင်တို့ရောက်လာမှပဲ ခုလိုပြန်သတိရခဲ့တာပါ။ မောင်ရင်တို့ ငါ့လူတို့ ဒကာကြီးတို့လေးယောက်ကို အထူးပဲ ကျွန်တော်တို့အထင်ပါတယ်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၆၂ ❀ မောင်ညိုမြင့် (သန်လျင်)
မောင်တို့ရယ်”

“ဖြစ်ရလေ ရယ်၊ ပြီးရယ်”

“ဒါကြောင့် ရန်သူမှန်း သိနေ၊ မှတ်မိနေတယ်။ ဘဝဝင်ကြီး ဆပ်လိုက်ရတယ်လို့ သဘောထားပြီး သူတို့ကို သည်းခံခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ တယ်။ မောင်ရင်တို့ အပြစ်မလုပ်လိုက်ကြပါနဲ့။ ဒါနဲ့အတူ ဘာသွားပြီးသင် ခန်းစာရလိုက်သလဲဆိုတော့ ရသေ့၊ ရဟန်း၊ သံဃာတို့နဲ့ ဝတ္ထုငွေ မအပ် စပ်လို့ အန္တရာယ်များမှန်း ငါတို့ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ကြိုသိခဲ့လို့ ရဟန်းသံဃာများ၊ ဝတ္ထုငွေ အလှူမခံရ၊ မကိုင်ရ၊ မထိန်းသိမ်းရလို့ ပညတ် တော်မူခဲ့တာပဲဆိုတာကို ဘဝနဲ့ရင်းပြီး နားလည်သိရှိခဲ့ရတယ်။ ဒီမှာ မောင် မှိုင်းနဲ့ မောင်ရှုပတို့..”

“ခင်ဗျာ..”

“ငလောက်ထဲက ငါ့ချည်သွားတဲ့ ကြိုးခွေကို လှမ်းယူလိုက်”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ရသေ့ကြီး”

“ဒီကြိုးခွေကို မင်းတို့ ငါတို့ မြင်နေရရင် မသမာသူ ဒုစရိုက်သား နှစ်ဦးအပေါ် အမှတ်ရရနဲ့ ဒေါသစိတ်တွေ ပွားနေကြမယ်။ ဒဲဒီကြိုးခွေကို ဟောဟိုနေရာမှာ ရေနံဆီလောင်းပြီး မီးရှို့ပစ်လိုက်ကြ”

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရသေ့ကြီးအမိန့်ရှိသည့်အတိုင်း ငါးလံခြောက်လံ ဖျာရှည်သော ရသေ့ကြီးကိုတုပ်ချည်ခဲ့သည့် မနီလာကြိုးခွေကြီးအား ဇရပ် ရှေ့ မြေကွက်လပ်ပေါ်မှာ ပုံချလိုက်ကြသည်။

သည်မှာ စက္ကလက်ကြီးဦးပျဉ်းဆွဲက ရေနံဆီပုလင်းကို ယူလာပြီး ကြိုးခွေပေါ်သို့ လောင်းချလိုက်သည်။

သည်နောက် ကြေးဝါမီးခြစ်နှင့်ခြစ်၍ မီးရှို့လိုက်လေသည်။ မီးတောက်မီးလွှဲများသည် နဂါး၊ ဂဠုန်လို တွန့်လိမ်၍ မြေပြင်အထက်မှာ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သွားလွန်အရှိန်တောက်နေ၏။

နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ မနီလာကြိုးခွေသည် ပြာအတိကျ သွားလေ၏။ ၎င်းပြာပုံကို စက္ကလက်ကြီးဦးပျဉ်းဆွဲက အုန်းတံမြက်စည်းနှင့် ထုညှိ၍ မျက်စိအောက်မှ အပြီးတိုင်ပျောက်သွားအောင် ပြုလုပ်ပစ်လိုက် လေသည်။

ရဲအမှုထမ်းနှစ်ဦးသည် လူအုပ်ကို တွန်းဖယ်ပြီး ဆိုင်ကယ်မီး
ဆောင်မှောက်၌ ဒဏ်ရာအပြင်းအထန်ရနေသူနှစ်ဦးကိုကြည့်ကာ ပါလာ
သည့်အမျိုးသမီးကို ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့နှစ်ဦး ဟုတ်သလား”

အမျိုးသမီးက ဒဏ်ရာရ၍ ညည်းညူနေသူနှစ်ဦးရဲ့ မျက်နှာကို
ဆာသေချာချာကြည့်လိုက်ပြီး..

“ဟုတ်ကဲ့.. သူတို့နှစ်ဦးပါပဲရှင်။ ဟောဟိုဂျင်းဂျက်ကကန်ခဲ့လူက
ကျွန်မဆွဲကြိုးကို ဆောင့်ဆွဲဖြတ်လုလိုက်တာပါ။ ဟိုသားရေဂျာကကန်ခဲ့လူက
ဆိုင်ကယ်မောင်းပြေးတာပါပဲရှင်”

“ဟေ့ကောင်နှစ်ကောင်..”

“ဗျာ.. အား.. အား.. ကျွတ်.. ကျွတ်..”

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဒီအမျိုးသမီးရဲ့ဆွဲကြိုးကို ဆိုင်ကယ်မီးရင်း
ဖြတ်လုပြေးတယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလား”

“မ.. မ.. မဟုတ်..”

ဂျင်းဂျာကကန်နှင့်လူက ခေါင်းကိုယမ်း၍ ငြင်းနေစဉ် ရဲအမှုထမ်း
အစ်ဦးက သူ့ရဲ့အင်္ကျီအိတ်များကို နှိုက်၍ရှာလိုက်သောအခါ သုံးကျပ်သား
ဆိုရှိသော အမိစိမ္မေဆွဲကြိုးပြတ်တစ်ကုံး ထွက်လာသည်ကို အားလုံးမြင်
ဆိုက်ရသည်။

“အစ်မကြီး..”

“ရှင်..”

“ခင်ဗျားဆွဲကြိုးမှာ ဘာအမှတ်အသားပါသလဲ”

“ကျွန်မဆွဲကြိုးက သုံးကျပ်သားရှိပါတယ်။ ဆွဲပြားပေါ်မှာ ကျွန်မ
ရဲ့အမည် မကြည်ကြည်ဝေ အတိုကောက် (K.K.W) လို့ အင်္ဂလိပ်စာသုံး

ရသေ့ကြီးကိစ္စဖြစ်ပွားပြီး သုံးရက်မြောက်သောနေ့..။

ကျွန်တော်တို့ ရှေးဟောင်းကပ်ရုပ်ပွားတော်ကြီးများ မြေအောက်
မှ တူးဖော်တွေ့ရှိသည့်ဆို၍ ကိုတတုရဲ့ကားနှင့် သွားရောက်လေ့လာရန်
ထွက်လာခဲ့လိုက်စဉ် အဝေးပြေးလမ်းမပေါ်မှ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး အရှိန်လွန်
မှောက်ပြီး မီးလောင်သွားသည်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်လိုက်ရ၍ ကားကိုဆို
ပြီး သွားကြည့်လိုက်သောအခါ ဟွန်ဒါဆိုင်ကယ်သည် ကတ္တရာလမ်းပေါ်မှာ
ကျွမ်းပြန်လူးလိမ့်ပြီး တာယာပါမကျန် မီးဟုန်းဟုန်းတောက် လောင်ကျွမ်း
နေသည်။

ဆိုင်ကယ်မီးသမားနှစ်ဦးကိုယ်မှာလည်း မီးများစွဲလောင်ပြီး လမ်း
နံဘေးမှာ အော်ဟစ်လူးလွန်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရကာ လမ်းသွားလမ်း
လာများနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်တို့ပါ ပါဝင်ကူညီငြိမ်းသတ်လိုက်ကြရတော့သည်။

နှစ်ဦးလုံး မျက်နှာနှင့်ခြေလက်များမှာ သွေးသံရဲရဲဖြစ်နေကြ၏။

ထိုစဉ် ဆိုင်ကယ်မီးရဲအမှုထမ်းနှစ်ဦးလည်း ရောက်ရှိလာခဲ့သည့်
သူတို့နှစ်ဦးနှင့်အတူ မျက်ရည်လည်ခြွှနှင့် အမျိုးသမီးရွယ်တစ်ဦးလည်း
ပါလာခဲ့၏။

၂၆၆ * မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

သုံးလုံး ပါပါတယ်ရှင်”

ရဲအမှုထမ်းက ဆွဲပြားပေါ်မှာစာလုံးကို ကြည့်၍ဖတ်လိုက်သည်။

ပြီး.. ခေါင်းညိတ်၍ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်နှစ်ကောင်.. မင်းတို့ငြင်းချင်သေးလား”

“ဟင်.. အင်..”

“ငြင်းချင်သေးလားလို့ မေးနေတယ်”

“မ.. မ.. ငြင်းချင်တော့ပါဘူးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ပြစ်မှုက
လွန်ခဲ့ပါတယ် ခင်.. ခင်ဗျာ”

ဒီမှာပဲ ရဲသားတစ်ဦးက သူတို့နှစ်ဦးကို လက်ထိတ်ခတ်လိုက်
သည်။ အဲဒီလိုလက်ထိတ်ခတ်လိုက်စဉ်မှာပဲ မမျှော်လင့်သောအခြင်းအရာ
ကို ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦး မြင်လိုက်ရတော့သည်။

၎င်းအခြင်းအရာကား ဂျင်းကျက်ကက်နှင့် ဒုစရိုက်သမားရဲ့ ညာ
လက်မှာလည်း လက်မတစ်ချောင်းပြတ်၍ ငှက်ကြီးဖြစ်နေသည်ကို ခြံ
လိုက်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးရဲ့ မျက်စိများမှာ ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသော
ကြီးရဲ့ မျက်နှာနှင့် ရသေ့ကြီးပြောခဲ့ဖူးသည့် စကားများကို ချက်ချင်းပြန်
လည်ကြားယောင်လိုက်မိတော့သည်။

“ငါ့ကိုနှိပ်စက်ညှဉ်းမန်းသွားသူနှစ်ဦးအနက်က တစ်ဦးရဲ့ ဘယ်
လက်မှာ လက်မတစ်ချောင်း မပါဘူး။ နောက်တစ်ဦးညာလက်မှာ လက်
တစ်ချောင်း မပါဘူး”

ဘုရား.. ဘုရား..။ အကုသိုလ်ဒုစရိုက်ကံရဲ့ ဘဝဝဋ်ကြေးတာ
သံသရာကိုပင် မစောင့်။ လက်ငင်းအမြန်ဆပ်လိုက်ကြပါရောလား။

မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)

သံယောဇဉ်မြေမှာ အသေရဲသည့်သတ္တဝါ

အချစ်..

မေတ္တာ..

သံယောဇဉ်..

တဏှာ ကိလေသာ..။

ဤဝေါဟာရလေးမျိုးကို ကျွန်တော်ကြီးပြင်းအရွယ်ရောက်လာသောအခါ ကိုယ့်အတွေ့အကြုံနှင့် အမျိုးမျိုးခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကြည့်ခဲ့ရ၏။

ယောက်ျားက မိန်းမကိုချစ်၏။

မိန်းမက ယောက်ျားကိုချစ်၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သံယောဇဉ်မြေမှာ အသေရဲသည့်သတ္တဝါ ၂၆၃

ချစ်ရာမှာ မေတ္တာသက်ဝင်လာ၏။

မေတ္တာသက်ဝင်လာသောအခါ သံယောဇဉ်ဖြစ်လာသည်။ သံယောဇဉ်နှောင်ကြီး တင်းလာသောအခါ တဏှာက လွှမ်းမိုးစွက်ဖက်လာ၏။ တပ်မက်မှုတဏှာကနေ နောက်ထပ် သားသမီးရင်သွေးဆိုသည့် သံယောဇဉ်ကြီးတွေ တိုးပွားလာ၏။

သည်မှာ ချစ်ခြင်းနှင့်မေတ္တာ အသစ်ပေါ်လာ၏။

သည်အချစ်နှင့်မေတ္တာက လင်နှင့်မယား၊ မိန်းမနှင့်ယောက်ျား အစအဦးပြေလည်တုန်းက အချစ်နှင့်လည်း မတူ..။

မေတ္တာနှင့်လည်း မတူ..။

သံယောဇဉ်တွယ်ပုံချင်းလည်း မတူ..။

လင်နှင့်မယား အချစ်သံယောဇဉ်ကြီးက အခန့်မသင့်လျှင် ထောင်းခနဲပြတ်၏။ အချို့သော ပြတ်ကြီး၊ ပြတ်ထုံးများက အကြောင်းသင့်ချွန် ပြန်ဆက်၏။

အချို့ပြတ်ကြီး၊ ပြတ်ထုံးများက ပြန်ဆက်လို့မရ။

သားသမီးသံယောဇဉ် မေတ္တာနှောင်ကြီးကတော့ ပြတ်လို့လည်း မလွယ်။ ဖြတ်လျှင်လည်း မပြတ်။

ဆိုးဆိုး၊ ကောင်းကောင်း၊ လိမ်လိမ်မာမာ၊ ခိုက်ခိုက်မဲမဲ ကြီး

ဆည်းလည်း ရင်မှာတင်း၏။ ကြိုးဖြူလည်း ရင်မှာတင်း၏။

သည်ကြီးတင်းလွန်း၍ ကျွန်တော်တို့လူသားတွေ ကွယ်လွန်ခါနီး နောက်ဆုံးမိနစ်စက္ကန့်မှာ အစွဲကြီး၊ အယူတိမ်းပြီး ပြိတ္တာတစ္ဆောသို့ ရောက်ခဲ့ရ၏။

ပြောရလျှင်..

ဟောဒီလူ့လောကမှာ ပြိတ္တာတွေ များလွန်သည်။ တစ္ဆော

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၇၀ ❀ မောင်ညိုပိုင် (သန်လျင်)

များလွန်းသည်။ မင်္ဂလိန်နီဇာန်ကို မျက်မှောက်ပြုသူနည်းသည်။

အစွဲ..။

မသေခင်လည်း စွဲ၏။

သေခါနီးလည်း စွဲလမ်း၏။ ဘာအစွဲတွေလဲ..။ သားစွဲ၊ သမီးစွဲ၊
လင်အစွဲ၊ မယားအစွဲ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာအစွဲ၊ ရာထူးဌာနန္တရအစွဲ၊ ကျောင်း
စွဲ..။ ဒီသံယောဇဉ်အစွဲတွေကြောင့်..

အသက်ရှင်စဉ်လည်း ပူ၏။

သေပြီးလျှင်လည်း ထပ်ပူရ၏။

ဘုရားရဟန္တာမဖြစ်သေးသမျှ ကာလပတ်လုံး၊ မင်္ဂလိန်နီဇာန်ကို
မျက်မှောက်မပြုနိုင်သေးသမျှ ကာလပတ်လုံး..

အချစ်..

မေတ္တာ..

သံယောဇဉ်..

တဏှာကိလေသာဝဲဩဃမှာ ကျွန်တော်တို့ လူးလွန့်နှစ်မြို့
ပေါလောပေါ် သက္ကာန်ရုပ် ကကြီးကကွက်အမျိုးမျိုးနှင့် လှုပ်ရှားကပြနေ
ဆဲ..။

သည်အချစ်၊ မေတ္တာ၊ သံယောဇဉ်၊ တဏှာ၊ ကိလေသာသည်
လူမှာလည်းရှိ၏။ တိရစ္ဆာန်မှာလည်းရှိ၏။

တန်ဖိုးထားတတ်သည်။

ကိုယ်ချင်းစာနာတတ်မည်ဆိုမှ ထိုအချက်နှင့် သံယောဇဉ်မှာ
မှာ လှပသိမ်မွေ့သော ကကြီးကကွက်ကို ကျွန်တော်တို့မြင်တွေ့ခံစားနိုင်
ပါသည်။

ကျွန်တော်ခပ်ငယ်ငယ်က အလွန်လှသော ကကြီးကကွက်တစ်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သံယောဇဉ်ပြော အသေရဲသည့်သတ္တဝါ ❀ ၂၇၁

ခုကို မျက်မြင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။

ဒီကကြီးကို မျက်လုံးထဲမှာ ပြန်မြင်လာ၍ ခုမှပဲ တီးလုံးအသစ်
နှင့် စင်ပေါ်တင်၍ ဆလိုက်မီးထိုးကြည့်ရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ငယ်ရွယ်စဉ်က ဆေးလုံးကြီးကျောရွာမှာ ဘိုးအစဉ်
ဘွားအဆက် နေထိုင်ခဲ့ကြ၏။

အဲဒီအချိန်တုန်းက ဟံသာဝတီအရှေ့ခြမ်းဟု အမည်တွင်၏။
ကျွန်တော်တို့ မိဘဘိုးဘွား၊ ဆွေမျိုးသားချင်းများအားလုံး ကန်ရေသောက်
ပြီး လယ်သမားဘဝကို နှစ်ခြိုက်စွာခံယူ၍ နွားနှင့်အတူရုန်းပြီး အသက်
မွေးရပ်တည်ခဲ့ကြ၏။

အချိန်ကာလက လွတ်လပ်ရေးရပြီးကာလ။

ကျွန်တော်တို့ရွာဝန်းကျင်မှာ သောင်းကျန်းသူများက စုံလွန်း
ဆု၏။

ရဲဘော်ဖြူ ရှိ၏။

နစ်နီဆိုတာ ရှိ၏။

နစ်ဖြူဆိုတာလည်း ရှိ၏။

ဒါနှင့်အတူ ရှင်ဘုရင်သိန်းအောင်ဆိုသော လူမှိုက်အကျော်ဇေယျ
နှင့် မည်းဆိုသော လူမှိုက်လူဆိုးကလည်း တစ်မှောင်ပူ၏။

ဘယ်အဖွဲ့က လာတိုက်မှန်းမသိ၊ နေဝင်လျှင် ကိုယ့်အထုပ်ကိုယ်
ဆွဲပြီး ငှက်ပျောတော၊ ဝါးတော၊ ကွင်းထဲနှင့် ကျင်းချောက်ရှိရာ သွားပုန်း
နေရသည်။

နေဝင်သည်နှင့် သေနတ်သံများ ကြားရတော့သည်။

ရွာများကလည်း ကြားရသည်။ ရွာလယ်ကလည်း ကြားရသည်။

“တစ်ရွာလုံး မုဆိုးမဖြစ်ကုန်မယ်။ကွ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၇၂ ❀ မောင်ညိုမိုး (သန်လျင်)

“ဒိုင်း...”

“ဖောင်း...”

“ရင်ဘတ်မှာတဲ့ကောင် ထွက်။ သေရဲတဲ့ကောင် ထွက်”

“ဒိုင်း...”

“ဖောင်း...”

မည်သူမျှ မထွက်ကြပါ။ သက်ကြီးရွယ်အိုနှင့် နေမကောင်းသူ မလွဲလျှင် ကျန်အရွယ်မျိုးစုံတို့သည် လွတ်ရာသို့ ရှောင်ရှားကုန်ကြ၏။ သောင်းကျန်းသူများသည် တစ်အိမ်တက်၍တစ်အိမ်ဆင်း ကြွက်ရပ်ဖွဲ့ ယူ၍ သယ်ကြသည်။

ကြက်၊ ဝက်၊ ဘဲပါမကျန် အကုန်ယူ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ကား ကိုင်းတောထဲရောက်နေ၍ တော်၏။ အချို့ အရိုက်အနှက်ခံရသေး၏။ ‘သေပါပြီတော့’ အော်သံ၊ ‘အမလေး... ကယ် တော်မူကြပါဦး’ ဆိုသည့်အသံများက ကျွန်ုပ်တို့ကိုညှပ်နေသည်။

ကျွန်တော်တို့မိသားစုသည် အိမ်ခွေးကြီး ‘စိတ်တို’ နှင့် ငှက်ဖျော တောကြားမှာ မြွေမကြောက်၊ ကင်းမကြောက် ရင်တထိတ်ထိတ်ပုန်းနေ သည်။

မီးရောင်များက တလက်လက်တလင်းလင်း။

ပုန်းနေရာမှ မိသားစုများကို ရွာလမ်းမမှာ ရိုက်နှက်ကန်ကျောက် ကြသည်။ ဝုန်း၊ ခွမ်းသံများ ဆူညံနေသည်။ ငိုယိုတောင်းပန်သံများက ရင်နှင့်ကြေကွဲစရာ။

တော်ပါသေးရဲ့...။

ကျွန်တော်တို့သားစုကို မတွေ့ကြလေလို့၊ ငှက်ဖျောတောထဲမှာ ကျန်တော်၊ အမေ ညီလေးနှင့် အစ်မနှစ်ယောက်တို့ မြေကြီးနှင့်တသား

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သံယောင်မြေမှာ အသေရဲသည့်သတ္တဝါ ❀ ၂၇၃

အည်းကပ်အောင် ဝပ်နေရသည်။ ခွေးကြီးစိတ်တိုကိုလည်း ပါးစပ်ကို လက် နှင့်ပိတ်ထားရသည်။

မတော် ခွေးကများ သောင်းကျန်းသူများကိုတွေ့လို့ ဟောင်လိုက် သွင်း...။

အမေလည်း ရင်တထိတ်ထိတ်။

တော်သေးရဲ့။

စိတ်တိုကြီးက အကင်းပါးသည်။ လုံးဝအသံမပြု။ အလွန်ကို လိမ်မာသည့် ခွေးကြီးရယ်။ ဘယ်သွားသွား ကျွန်တော်တို့မိသားစုသွားရာ နောက် တကောက်ကောက်လိုက်၍ စောင့်ရှောက်၏။ မနက်အရုဏ်တက် တုံးခေါက်သံကြားမှ သောင်းကျန်းသူများ ပြန်သွားကြသည်။ တစ်ညလုံး လုံး တစ်ရွာလုံးကို မွှေတာ။

သည်နယ်မှာ သူတို့ လက်နက်အားကိုးနှင့် ပါတီဝံ့ပြီ၊ ခြေကုပ် ယူ သောင်းကျန်းနေရကား မတည်ငြိမ်သော ကာလဆိုးမှာ ဆင်းရဲသား စောင်သူလယ်သမားများအဖို့ နီးရာတားကို ကြောက်ရ၏။

တောင်းလျှင် ပေးရ၏။

ကောက်လျှင် ဆက်ရ၏။

ဟုတ်ကဲ့ပဲ ပြောလိုရသည်။ ဟင့်အင်းလုပ်လို့မရ၊ ဝေဖန်လည်း မဝေဖန်ရဲ့။ ဝေဖန်လျှင် သေဒဏ်။

အဲဒီလို ကျိုးလန့်စာစားဘဝထဲမှာပဲ မွေးရင်မြေကို ချစ်မြတ်နိုး လွန်း၍ သည်လယ်သည်ယာကို အားကိုးအားထားပြု၍ နေခဲ့ကြရသည်။

သည်လို ဘေးဆိုးဘေးကျပ်ကာလဆိုးထဲမှာ ခွေးကြီးစိတ်တို အကြောင်းကို ပြောပြချင်သည်။

သေနတ်သံကြားမှာ ခွေးတစ်ကောင်ကိစ္စက အရေးကြီးသလိုလား

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဟု ဆိုချင်ဆိုကြမည်။

ကျွန်တော်တို့တောသူတောင်သားများအဖို့ ကြာတော့ သေနတ် သံကို နားယဉ်လာသည်။

နေဝင်လျှင် ပုန်းစရာနေရာ ရှာရမည်ကို သိနေကြ၏။ မိသားစုလျှင် ရှိတာချွတ်ပေးရမည်ကို အလိုလိုသိနေကြ၏။ ပေးစရာမရှိလျှင် ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်း အရိုက်အနှက်ခံလိုက်ကြပုံက...

ညဘက်မှာ ငရဲခန်းဖြစ်သော်လည်း နေဘက်မှာ နေရတိုင် ကောင်းလှ၏။

ဘယ်လိုရန်သူမျိုးမှ မလာ။ ညတိုင်းတော့လည်း မလာ။ နေဘက်မှာ သူ့အိမ်၊ ကိုယ့်အိမ် လျှောက်လည်း သတင်းမေး၍ သည်လိုပဲ ဆိုလိုက်ကြ၏။

ဆိုခဲ့သလိုပင်...

ကျွန်တော်တို့မွေးထားသည့် ခွေးကြီးစိတ်တိုသည် အလွန်လိမ္မော်ပါးနပ်၏။

ကျွဲကျောင်း၊ ခွားကျောင်း လိုက်၏။

ကျွဲခွားစားကျက်ရှိရာကို လူမလိုက်နိုင်ရင် နေ။ ခွေးကြီးစိတ်တိုက ကျွဲခွားများကို မောင်းပို့၏။ ကျွဲခွားများ နယ်ကျော်၊ ရပ်ကျော်၊ ရွာကျော် သွားလို့မရ။

စိတ်တိုက နံဘေးနံဘီ စောင့်ကြည့်နေသည်။ ဟန့်တားသည် ပန်းပြီးလိုက်လာသည်။

အကြောင့် ကျွန်တော်တို့အဖေအမေများက စိတ်တိုကို အိမ်ထဲ တစ်ဦးလို ချစ်၏။

အိမ်ပေါ်ကြမ်းကပြင်မှာ အိပ်၏။ သူ့ခိုးဝင်လို့မရ။ အိမ်အောက်

က ကြက်၊ ဘဲ ဝင်ခိုးလို့မရ။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။

သူပုန်သောင်းကျန်းသူမှလွဲ၍...

စိတ်တိုကလည်း သူတို့ကို လူအများကဲ့သို့ ကြောက်၏။ ရွာက အကောင်လွန်းသည့်ခွေးများ၊ ကိုက်လွန်းသည့်ခွေးများ၊ သင်းတို့သေနတ်စာ ခြံ၍ ကုန်သလောက်ရှိ၏။

နောင်အခါ ရွာထိပ်ကနေ ဒိုင်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ သေနတ်သံကြားလျှင် ခွေးများ ဖင်တရွတ်ဆွဲကုန်၏။ အဲဒီလောက်ကို သူပုန်သောင်းကျန်းသူ များကို ကြောက်ကြ၏။

ရှိစေတော့...

စိတ်တိုကတော့ ပါးနပ်၏။ သူ့ခိုးကိုပြင်လျှင် လိုက်မည်။ အိမ်ခြံမဲ့ လူစိမ်းဝင်လျှင် တောင်မည်။

သူပုန်တဲ့ဟောဟု အသံကြားလျှင် ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ နံဘေး ဆောင်ကြောင့်ထိုင်၍ စောင့်ကြည့်နေ၏။

အိမ်ရှေ့မှာ ထမင်းပိုင်းပြင်ထားလျှင် အဲဒီထမင်းပိုင်းနံဘေးမှာ ဆောင်ကြောင့်ထိုင်၍ စောင့်ကြည့်နေ၏။

ကြောင်လည်းမလာ၊ ကြက်လည်းမလာနှင့်။ အသေပဲ...

အိမ်သူအိမ်သားကလွဲ၍ မည်သူ သူစိမ်းတစ်ရံ၊ ဘယ်ဆွေမျိုး အချင်းမှ ထမင်းပိုင်းကို လူမရှိတူးဆိုပြီး လာမနှိုက်နှင့်။ လက်အကွင်း မထိပြတ်သွားလိမ့်မည်။

ခြံထဲက မာလကာသီး၊ သရက်သီး လာမခူးနှင့်။ လာမဆွဲနှင့်။ အရာက မထနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားမည်။

သူကြောက်သည်ကား သေနတ်သံပဲဖြစ်၏။

၂၇၆ ❀ ဖောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

ဘယ်ဘာဝတန်းကများ သေနတ်သံနှင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ဖူးလို့လဲမသိ၊
သေနတ်သံကြားလျှင် အကဲမသိ သမေတို့ ပေါင်ကြား ခေါင်းဝင်၍ ပုန်းလှမ်း

အဲဒီအချက်ကလွဲပြီး ကျွန်တာအကုန်စိတ်ချရ၏။

ပြောရလျှင် ကျွန်တော်တို့မိဘများသည် ရွာလယ်သမားများမှာ
စီးပွားရေးသင့်တင့်သော လယ်သမားမိသားစုဖြစ်၏။

ရွာအရေးကိစ္စမှာ ကျွန်တော်တို့မိဘများက အများဆုံး ပါဝင်
ကူညီ၏။ သို့ဖြစ်၍ မလိုသူရှိ၏။ ဓားပြကိုသော်လည်းကောင်း။ သူပုန်ကို
သော်လည်းကောင်း လက်ထောက်ချ၏။ ချွန်၏။

မကြာခဏ ဓားပြလည်း အတိုက်ခံရ၏။

ပွတ်ကာသိကာလည်း လွတ်ခဲ့ရ၏။

တက်တက်စင်ပြောင်သွားသည်လည်း ရှိ၏။ သို့သော် မရှိစေ
သာ။ စီးပွားက ပြန်ကောင်းလာလေ့ရှိသည်။

တစ်နေ့သောအခါ...

ရွာထဲက မလိုသူတစ်ဦးသည် ကျွန်တော်တို့အကျိုးစီးပွားပျက်စီး
စေလိုသောသဘောနှင့် မဟုတ်ကဟုတ်က အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်လာခဲ့၏။

လုပ်ပုံကား ကျွန်တော်တို့ဦးစည်းရိုးထောင့် မြေကြီးထဲမှာ ထောင့်
သော ပစ္စည်းတစ်ခုကို လျှို့ဝှက်စွာ မြှုပ်ထားလေ၏။

အရပ်ခွေးများက နေဝင်သည်နှင့် ကျွန်တော်တို့အိမ်ကိုကြည့်၍
အူကြ၏။ အူသမု ဆွဲဆွဲငင်ငင်အူကြရကား အလွန်ကိုချောက်ရှားစရာ
ကောင်း၏။

ဝါးခုံပေါ်မှ ဗျိုင်းများ၊ ကျီးကန်းများသည် ခွေးအူသံများ ကြား
သည်နှင့် လန့်ပြီးပျံကြရကား တစ်ချက်တစ်ချက် လန့်လန့်သွားကြရ၏။
ခွေးများကလည်း ခြံထောင့်က မရမ်းပင်ကြီးကိုကြည့်ပြီး အူနေကြရကား

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သံယောဇဉ်ပြေမှာ အသေရဲသည်သတ္တဝါ ❀ ၂၇၇

၎င်းခွေးများကို စိတ်တိုကြီးက လိုက်ကိုက်တော့၏။

သည်မှာ စိတ်တိုကြီးလည်း မသင်္ကာသောအနံ့အသက်ကိုရပြီး
အိမ်ခြံတစ်ဝန်းလုံးကို နှာခေါင်းနှင့်အနံ့ခံ၍ လိုက်ရှာတော့၏။

မသင်္ကာသည့်နေရာများကို ခြေ၊ လက် နှစ်ဖက်နှင့် ယက်၍ရှာ
၏။ နောက်ဆုံး အရှေ့တောင်ထောင့် မရမ်းပင်အနီးက စည်းရိုးခတ်မြေပိုဒ်
ကို သဲကြီးမဲကြီး ယက်၍ရှာလိုက်သောအခါ..

ကြောက်လန့်စရာကောင်းသော ပစ္စည်းတစ်ခုကို သွားတွေ့လေ
တော့သည်။

၎င်းပစ္စည်းကား...

သင်္ချိုင်းကုန်းမှ လူဦးခေါင်းခွံတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

ထူးဆန်းသည်ကား..

ခွေးကြီးစိတ်တိုမှာ ထူးခြားသောအာရုံ ရှိပုံရ၏။ သူသည် တူး
ဖော်လိုရသည့် လူဦးခေါင်းခွံကြီးကို ပါးစပ်နှင့်ကိုက်ချိပြီး ရွာလယ်က အိမ်
တစ်အိမ်ရဲ့ အိမ်အောက်မှာ သွားချထားလိုက်လေသည်။

ပြောရလျှင်..

အဲဒီအိမ် ခြောင်ဆန်နေ၏။ ခွေးများအူ၏။ ကလေးများ လန့်ဖျပ်
ကြ၏။ ကျီးများပြူ၏။ အဲဒါ နှစ်ရက်တိတိ။ နောက်ဆုံး ပယောဂဆရာများ
နှင့် စစ်ဆေးလိုက်မှ အိမ်အောက်ကနေ လူဦးခေါင်းခွံကြီးကို မမျှော်လင့်
ဘဲ တွေ့ကြရကာ ပယောဂဆရာရေး အိမ်ရှင်ရော မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြီး
ခွဲရလေသည်။

အမှန်ကား..

သူသည် ကျွန်တော်တို့အကျိုးစီးပွားကို မနာလိုဝန်တိုခြင်း
ကျွန်တော်တို့မိသားစု အနှောင့်အယှက်၊ ပယောဂအမျိုးမျိုးဝင်ရန် ပထောင့်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၇၈ ❀ မောင်ညိုမိုး (သန်လျင်)

ဆရာ၊ အောက်လမ်းဆရာနှင့် ပေါင်းပြီး သင်္ချိုင်းကုန်းက လူသေကောင်ဦး
ခေါင်းနှင့် ကြံစည်၏။

အခု...

သူပြုသည့် ကုသိုလ်ကံက ခွေးကြီးစိတ်တိုရဲ့ ထူးဆန်းသော
အာရုံနှင့် အပြုအမူကြောင့် သူ့မိသားစုကို ပြန်ထိ၏။ သည်အကြောင်းက
နောက်ဆုံး ပေါ်တော့၏။

တစ်ခါကလည်း သူတို့အုပ်စုပဲဖြစ်၏။

အမဲသားတုံးမှာ အဆိပ်ညှပ်၍ စိတ်တိုကြီးကို ပစ်ကျွေးကြ၏။
စိတ်တိုကြီးက လုံးဝမစား။ မစားသည့်အပြင် အမဲသားတုံးကို အဝတ်စုတ်
နှင့်အုပ်၍ ကိုက်ချီပြီး သင်းတို့အိမ်အောက် သွားပစ်ထားလိုက်၏။

သူတို့အလှမွေးထားသည့် အင်းခွေးကြီးက ၎င်းအမဲသားတုံးကို
နတ်သုဒ္ဓါထင်မှတ်ပြီး စားလေရာ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း အကြောဆွဲ၊ သွေးအန်
၍ သေဆုံးသွားရလေသည်။

စိတ်တိုက အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သော်လည်း အဲဒီလိုထူးဆန်း၏။

သူ့ကို လူဝင်စားဟု အချို့က ဆိုကြ၏။

သူသည် ရွာထဲက ကလေးများနှင့် သင့်မြတ်၍ ကလေးများကို
လုံးဝမကိုက်။ ကလေးများက သူ့ကို ကြိုက်သလိုစ။ သူ့စိတ်မဆိုး။

မိန်းမသားများကို လုံးဝရန်မပြု။

သိဖြစ်၍ စိတ်တိုကြီးကို ကလေးများ၊ မိန်းမသားအိမ်နီးချင်းများ
က ချစ်ခင်ကြ၏။

ရွာဦးကျောင်းကို အမေတို့ဥပုသ်စောင့်သွားလျှင် သူပါလိုက်၏။
ပြီးမှ အတူပြန်၏။

ရဟန်းသံဃာများရဲ့အစိုကို လုံးဝခြေနှင့်မနင်း။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သံယောဇဉ်မြေမှာ အသေရဲသမ္ဘာထွာ ❀ ၂၇၉

သူ့ကို ရွာကျောင်းဘုန်းကြီးများက လူလိုလိမ်မာသော၊ အသိ
ဉာဏ်ရှိသော ခွေးလိမ္မာကြီးဟုခေါ်၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ကိုရင်များနှင့်ပင် လိုက်တမ်းပြေးတမ်း ကစားလိုက်
သေး၏။

အိမ်ခြံပိုင်းထဲမှာ မြွေဆိုးများကိုဖြင်လျှင် အရကိုက်သတ်ပစ်၏။
သူ့ကြောင့် ကျွန်တော် မြွေကိုက်လို့သေမည် ဘေးအန္တရာယ်မှ သုံးကြိမ်
တင်းဝေးခဲ့ရ၏။

မြွေကိုဖြင်လျှင် သူက ဟောင်၍ ကိုက်မလိုလုပ်ပြသည်။ မြွေ
ပေါက်လျှင် လျင်မြန်စွာရှောင်သည်။

ဒါကြောင့် စိတ်တိုကို ကျွန်တော်တို့မိသားစုများက သားလို၊
ညီလို၊ မောင်လို ချစ်ခဲ့၊ အားကိုးခဲ့ရလေသည်။

ထူးခြားချက်တစ်ခုကား သူသည် အခြားခွေးမများနှင့် မိတ်
မလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ တော်သလင်းလနီးလျှင် ခွေးများမိတ်လိုက်လေ့
ရှိ၏။

စိတ်တိုကား ဖိုမကိစ္စနှင့်စပ်လျဉ်း၍ လုံးဝမလှုပ်ရှား။

သည်ကောင်ကြီး မြူများနေသလားဟု ဆို၏။

ဦးလေးကျော်ဒင်က အဖေမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ဝေဖန်၏။

“သူကြိုက်တဲ့ခွေးမ မတွေ့သေးလို့နေမှာပေါ့ အစ်ကိုရ”

“အေး... ဒါလည်း ဟုတ်နိုင်သကွ။ သူ့အတွက် သားမယားရှာ
ပေးမှ တော်လိမ့်မကွ”

“သန့်သန့်ပြန်ပြန်ထဲက လုပ်ပေးပေါ့ အစ်ကိုရာ”

“ဒါပေါ့ကွ...။ ငါ့ကောင်ကြီးကို ပေါက်လွှတ်ပဲစား ~~ခွေးမတစ်ကောင်~~
ပေးစားလို့ ဖြစ်မလားကွ။ နော်... စိတ်တို”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၈၀ ❀ မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

“အိ... အိ...”

“အိ... အိ...”

“ဟုတ်ကဲ့လို့ ပြောနေတာ အစ်ကိုရ၊ အဟတ်...”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... စိတ်ချ၊ ဗြို့ပေါ်က ခွေးမကို ယူမလား။ သူကြီးသူဌေးအိမ်က ခွေးမကို ယူမလားဟေ့ စိတ်တို”

“အိ... အိ...”

“အူ... အူ... အိ... အိ...”

သို့ကလိုမေးလိုက်သောအခါ စိတ်တိုသည် သူ့သခင် အဖေရဲ့ ပေါင် ဗုဆိုးကြားထဲ ခေါင်းနှင့်တိုးဝင်ပြီး ရုတ်သလိုလို သဘောကျသလိုလို လုပ်နေတော့လေသည်။

သို့နှင့် အဖေသည် အလွန်လှပသားနားသည့် ခွေးမလေးတစ်ကောင်ကို တစ်နေ့ ခေါ်ယူလာခဲ့သည်။ ခွေးမလေးသည် တစ်သွေးတစ်မွေး ပြောင်လက်ပြီး ဝဝတုတ်တုတ်၊ ချစ်စရာလေးဖြစ်၏။

အဖြူမွေးပေါ်တွင် အနက်ကွက်အပြောက်ကလေးများနှင့် နားရွက်တိုတိုလေးဖြစ်၏။ မည်သူ့ကိုင်ကိုင် ဖော်ဖော်ရွေရွေရှိ၏။ အမြီးလေးတနန့်နှင့် ကျွန်တော်တို့ အစ်မတို့ လက်များကို လျှာနှင့်လျက်ရတာ အသည်းယားစရာကောင်းသည့် ခွေးမလေးကိုကြည့်ပြီး..

“အစ်ကို.. ချောလှ၊ လှလှချည်လားဗျ၊ ဘယ်ကခေါ်လာတာတုံး”

“ချောင်းစောက်ရွာသူကြီး ဦးသက်နှံအိမ်က ခွေးမလေးကွေးမျိုးကောင်းရိုးကောင်း၊ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့လေး ကျော်ခင်ရ၊ ကိုယ့်အိမ်က ခွေး မိန်းမပေးစား.. အဲလေ.. ခွေးမပေးစားတယ်ဆိုတာ မျိုးရိုးလည်းကောင်းမှ၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လည်း လှမှ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သံယောင်မြေမှာ အသေရဲသည့်သတ္တဝါ ❀ ၂၈၁

သည်မှာ အမေက ထ၍အော်တော့သည်။

“တော့.. ကိုသာဟန်”

“ဘာဝး မြီ”

“ရှင်သားကို မိန်းမပေးစားမှာလား။ ရှင်ခွေးကို ဟိုဒင်းပြုမှာလား။ တကတည်းတော်..။ နားကြားပြင်းကတ်ပါ”

“ဟေ.. မိန်းမရ၊ စိတ်တိုကြီးကလည်း ငါတို့သာသိနေကြရလား။ ငါတို့အကျိုးကို စိတ်တူကိုယ်မျှ နေရောညပါ စောင့်ရှောက်နေတာနော်ကွာ.. ကျော်ခင်ရဲ့”

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ် မရိုးရ၊ ခွေးဖြစ်ဖြစ်၊ လူဖြစ်ဖြစ် အချောအလှတော့ ကြိုက်မှာပဲဗျ”

“ဒါဆို နင်လည်း အချောအလှရှာယူပါလား ကျော်ခင်ရဲ့”

“အစ်ကိုသာဟန်လို အချောအလှရှာပေးမယ်လူမျိုးကို စောင့်နေလို့ဗျ၊ ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား..”

“ရမယ် ဒီတစ်သက်..။ နှာခေါင်းမပါတာ”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား.. အစ်မတို့ကတော့ဗျာ..”

“သား.. ရွှေတင်..”

“ဗျာ.. အဖေ”

“မင်းကောင် စိတ်တိုကြီးရောကွ”

“ဘယ်များထွက်သွားလဲ မသိပါဘူး အဖေရာ၊ အစားအချစ်တောင် ပြန်မလာသေးဘူး”

“လိုက်ရှာကွာ သားရာ”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ”

ကျွန်တော် စိတ်တိုကြီးကိုရှာရန် ပြင်လိုက်စဉ် အသေရဲသည့်သတ္တဝါ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၀၂ ❀ မောင်ညိုမိုး (သန်လျင်)
ပြန်၏။

“တော့.. ကိုသာဟန်”

“ဘာတုံး မိန်းမရာ။ မင်းကလည်း..”

“ခွေးက သူ့ဘာသာသူ သွားချင်ရာ လည်ချင်ရာ သွားနေတာ။ အချိန်တန်ခိုင် ပြန်လာမှာပေါ့။ ဘာတွေ ဒီလောက်အရေးကြီးနေတုံး”

“ဟ.. ဒီမှာ သူ့အတွက် ဇနီးလောင်းပါလာပြီဥစ္စာ။ ဒီနေ့ ရက် ရာဇာကွ။ မွန်းမတည့်မီ ပေးစားရမယ်လေ”

“ဖွီး.. ဒီမှာ ကိုသာဟန်နဲ့ မောင်ကျော်ခင်။ အလုပ်ရှုပ်သိပ်မံ မနေနဲ့။ စိတ်တိုမလာရင် ဒီနေ့ ရက်ရာဇာမှာ ရှင်တို့ညီအစ်ကိုပဲ ဒီခွေးမ ကို..”

“ဟာ.. ဟာကွာ”

“ဟာဗျာ.. အစ်မကလည်းဗျာ..”

စိတ်တိုကြီးကို ရွာလယ်ပိုင်းမှာ ရှာ၍တွေ့ခဲ့၏။ သူ့ကို အိမ်ပေါ် ခေါ်ပြီး ‘မိပြောက်’ ဟု အမည်သစ်ပေးထားသည့် ခွေးချောမလေးနှင့် တွေ့မေးလိုက်သောအခါ..

စိတ်တိုသည် သူ့ဧရိယာအတွင်းသို့ ဝင်လာသည့် ခွေးမလေး မိပြောက်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေ၏။ ဟိုနမ်းသည်နမ်း လုပ်နေ၏။

ကျွန်တော်တို့မှာ သင်းကိုက်များကိုက်လေမလားဟု တထင့်ထင့် တော်သေးရဲ့။ မကိုက်..။ သူက ခွေးမလေးရဲ့ကိုယ်လုံးကို နှာခေါင်းဖွင့် ကြီးနှင့် အနှံ့ခံသလို၊ နမ်းသလို လုပ်သောအခါ..

ခွေးချောမလေး မိပြောက်ကလည်း မြင်မြင်ချင်း ချစ်ခင်စုံမက် သွားလို့လားမသိ။ ကိုယ်လေးကျုံ့၊ ခေါင်းလေးမော့၊ အမြီးလေးနုနုပြီး တအိအိလုပ်နေလေ၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သံယောဇဉ်မြေမှာ အသေရဲသည့်သတ္တဝါ ❀ ၂၀၃

အဖေနှင့် ဦးလေးကား ဟန်ကျဉ်းဟု တွက်ထား၏။ ခွေးမျိုး ကောင်းနှစ်ကောင်မှ ခွေးမျိုးသက်မျိုးကောင်းလေးများရမည်ကို ပျော်ကာ နေ၏။

သို့သော် မှန်းချက်နှင့်နှမ်းထွက်ကား လွဲလေ၏။

ကျွန်တော်တို့အိမ်ခွေး ခွေးပျိုသိုးကြီး စိတ်တိုကား ခွေးချော အလေး မိပြောက်က ဘယ်လိုပဲ မျက်နှာချိုသွေးသွေး လုံးဝကစုမစိုက်။ အရေးမလုပ်၊ အဖက်မတန်သလို၊ စိတ်မပါသလို၊ မချစ်သလိုလိုနှင့် အပြင် သို့ ထွက်သွားလေသည်။

ခွေးချောကလေး မိပြောက်သည် ခန့်ညားရဲရင့်လှသည့် စိတ်တို တို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ပြီး ငုတ်တုတ်ကလေးကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကို မြင်ရသော အခါ အဖေက ညည်းလေ၏။

“ညှဲလိုက်တဲ့ကောင်ကွာ။ ကျော်ခင်တို့နဲ့ ကွာပါ”

“ဟာဗျာ.. အစ်ကိုကလည်း။ ကျုပ်ကို ဆွဲမထည့်ပါနဲ့ဗျာ..။ ဧဟုတ်မှလွဲရော။ အစ်ကိုခွေးကြီးက မြူများနေသလားမှ မသိဘဲ”

“စောင့်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ကွာ။ အိုးချင်းထား၊ အိုးချင်းထား၊ ကြိုးချင်းထား၊ ကြိုးချင်းထား..။ တို့ကောင်ကြီး မူနေတာလည်း ဖြစ်ချင် ခြစ်မှာပေါ့”

စိတ်တိုကြီး မမူပါခင်ဗျာ။ အမှန်က လူ့စကားနှင့်ပြောရရင် အယ်လောက်ပဲချောချောလှလှ၊ သူ့ရင်ထဲမှာ အချစ်နှင့်သံယောဇဉ် ဖြစ် လာတော့လည်း..

တစ်နည်း..

သူ့ရင်၊ သူ့နှလုံးသားကို မိပြောက်ရဲ့အလှအပက ထိခတ်နိုင် စွမ်းမရှိတော့လည်း စိတ်တိုကြီးရဲ့ နှလုံးအိမ်မှာ အချစ်မေတ္တာ ဖြစ်၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မလာခဲ့။

သည်လိုနှင့် ကြာတော့ ခွေးမလေးကလည်း သူ့ဘာသာနေ၏။
စိတ်တိုကြီးကလည်း ညဘက်မှလွဲရင် အပြင်မှာနေသည်က များလေ၏။
သို့နှင့် အချိန်ကာလအတန်ကြာခဲ့၏။

ရွာကိုလည်သောင်းကျန်သူများ နည်းနည်းအလာကဲ့သို့သွား၏။
တိုက်စရာလည်း ပြောင်နေကြပြီကိုး။

တစ်ခါတစ်ခါကျမှ ဟိုသတင်း၊ သည်သတင်းကြားပြီး ရွာထဲဝင်
မွေ့လေ့ရှိ၏။ ဗြူးနှင့်အဆက်အသွယ်ရှိသူများကို ခေါ်၏။

တစ်နေ့သောအခါ..

အဖေသည် ရွာဖျားပိုင်သို့ ရောက်သွား၏။ အဲဒီအိမ်မှာ အိမ်က
ခွေးကြီး စိတ်တိုကို သွားတွေ့ရလေ၏။ စိတ်တိုသည် ခွေးပေါက်စလေး
ငါးကောင်နှင့် ဆော့ကစားနေ၏။

အနီးမှာ အမြီးပြတ်ငုတ်တို့နှင့် ခွေးမတစ်ကောင် ရောက်နေ၏။
အမြီးပြတ်ခွေးမရဲ့ နို့ပိုင်းတွဲကို ခွေးလေးနှစ်ကောင်က အငမ်းမရစို့နေသည်
ကို အဖေမြင်ရသောအခါ..

“ဟေ့ကောင် စိတ်တို..”

အဖေအသံကြားသော် စိတ်တိုသည် ပြေးလာ၏။ တွယ်တက်
သလို လုပ်၏။ သည်မှာ ခွေးပေါက်စကလေး သုံးကောင်ကလည်း အဖေ
ရာသို့ ပြေးလာပြီး ခြေဖမ်းကို လျှာနှင့်လျက်လေ၏။

သည်မှာ စိတ်တိုကြီးက ခွေးလေးများကို ကိုက်မလိုဟန်ရေပြေ
ပြီး ခုန်လွှား၍ ကိုက်နည်း၊ ဝပ်နည်းဟန်ပန်များကို ပြနေလေ၏။

“စိတ်တို.. မင်း ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ”

အဖေအသံကြားတော့ အိမ်တစ်အိမ်မှ လူတစ်ယောက်ထွက်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ထာပြီး မေး၏။

“ဗျို.. ကိုသာဟန်”

“ကိုမှတ်ကြီးလားဗျ”

“အေးကွ.. နေပါဦး သာဟန်ရ၊ ဒီခွေးကြီးက မင်းတို့အိမ်က
ခွေးကြီးလားကွ”

“ဟုတ်တယ် ကိုမှတ်ကြီး။ စိတ်တိုလို့ ခေါ်တယ်ဗျ။ ဒီကောင်
ပျောက်ပျောက်နေတာ လန့်စသတ်တော့ ခင်ဗျားတို့အိမ်မှာ စက်ကျနေ
တာကိုး”

“ကျမှာပေါ့ ကိုသာဟန်ရ၊ အဲဒီခွေးလေးတွေက သူ့သားတွေ
ဦး”

“ဘာ.. ဘာပြောတယ် ကိုမှတ်ကြီး”

“ဟို.. နို့တိုက်နေတဲ့ အမြီးပြတ်ခွေးမက ငါ့အိမ်က ခွေးမလေ
ဘူး။ မင်းကောင်.. ဘာတဲ့.. စိတ်တို.. ဟုတ်လား။ အေး.. အဲဒီကောင်
ကြီးနဲ့ ဟိုဒင်းပြု.. အဲ.. အဲ.. ညားပြီး သားငါးကောင်ပေါက်နေတာ ကိုယ့်
ဗျရ၊ အထီးတွေချည်းပဲ ကိုသာဟန်ရေ”

“ဒီလိုကိုး”

အဖေသဘောပေါက်သွားပါပြီ။ ဒါကြောင့် ဒီကောင်စိတ်တိုကြီး
ဇာလအတန်ကြာ မနက်ပိုင်း ညပိုင်း ပျောက်ချက်သားကောင်းနေသည်
ကို နားလည်သဘောပေါက်သွားခဲ့ရသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ မကောင်း။

သူ့အတွက် သူကြီးအိမ်က မျိုးကောင်းရိုးကောင်း ခွေးချောမွေ့
ဆန်ကလေးကို အဖော်အဖြစ် ပေါင်းသင်းရန် တကူးတကခေါ်လာစွာ
သေသည်တိုင် ဒီကောင်ကြီးက မိပြောက်ကို အရေးမလုပ်သည့်အကြောင်း

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၈၆ ❀ ဖောင်ချိုင်း (သန်လှိုင်)

ရှင်းရှင်းကြီးနားလည်သဘောပေါက်ခဲ့ပြီ။

သူက ချောမောလှပ သန့်ပြန့်သားနားသည့် မိပြောက်ကို မချမ်း

ဝဲစားနေသည့် အပြီးပြတ်ခွေးမကိုမှ ချစ်သည်ကို။

ခုတလော၊ ကျွန်တော်တို့ရွာ (အဖေတို့ရွာ) ဝန်းကျင်မှာ မကြာ

ခဏ တိုက်ပွဲများဖြစ်နေကြသည်။

ညဘက်လည်း တိုက်ကြခိုက်ကြ၊ ပစ်ခတ်ကြသည်။

နေခင်းဘက်လည်း ပစ်ခတ်သံများ ကြားရသည်။

ရွာဟိုဘက်ကွင်းနှင့် ကိုင်းတောမှာ လင်းတများပျံဝဲနေကြ၏။

ညဘက် အော်ဟစ်ညည်းတွားသံများ၊ ကြိုးဝါးသံများကို ခပ်သဲ့သဲ့ကြားရသည်။

တစ်နေ့သောအခါ လူထုပညာရေးမှူးဖြစ်သော ဆရာလေးဦး လှမြိုင် ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ ရောက်ချလာသည်။

ဆရာလေးဦးလှမြိုင်သည် ကျွန်တော်တို့အိမ်များရဲ့ စာသင် ဆရာလည်းဖြစ်၏။ ရွာစာသင်ကျောင်းလေးမှာ လာရောက်၍ ဒေသန္တရမှ ဘဝနှင့် ကျေးရွာဖွံ့ဖြိုးရေးလုပ်ရင်း စာသင်ပေးနေရသော်လည်း စာသင် ကျောင်းမဖွင့်နိုင်သည်မှာ ကြာပြီ။

ဆရာလေးကိုယ် အသက်ရန်ရှာနေကြ၍ ဆရာလေးများ ဖုန်း လျှိုးကွယ်လျှိုးနေရသည်။

ပြောရလျှင် ဆရာလေးဦးလှမြိုင်ကို တစ်ရွာလုံးက ချစ်ခင်လေး စားကြသည်။ ဆရာလေးကြောင့် ရွာက ကလေးများ စာဖတ်တတ်ကြ၏။ (ယခု ဆရာလေးကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါပြီ)

ကျွန်တော်အိမ်ကြီး မတင်မြနှင့် အစ်မမအုန်းကြည် (ယခု ကျောက်တန်းမြို့နယ် ပညာရေးမှူး-ငြိမ်း) တို့သည် ဗုဒ္ဓဘာသာကလျာဏ

သံယောဇဉ်မြေမှာ အသေရဲသည့်သတ္တဝါ ❀ ၂၈၇

ဆုဝအသင်းမှ ကျင်းပသည့် ဗုဒ္ဓဘာသာစာမေးပွဲကြီးများတွင် ပထမနှင့် ဒုတိယဆုကြီးများ ရခဲ့၏။

ဆရာလေးက ဉာဏ်ကောင်းသည့် အိမ်မတို့နှစ်ဦးကို အနီးကပ် ကြီးကြပ်သင်ပေးရကား၊ ဆရာလေးရဲ့အရည်အချင်းကို အားလုံးက နားလည် ရှိသေးလေးစားကြ၏။

တစ်ည ဆရာလေးရောက်လာသည်။ ရောက်လာပုံက ပုန်လျှိုးကွယ်လျှိုး။

အချိန်က သန်းခေါင်ခန့်။

“ဦးသာဟန်.. ဦးသာဟန်..”

“ဘယ်သူတုံး”

အချိန်မတော်ကြီးမို့ အဖေက ဓားရှည်ကိုအုပ်ပြီး မေးသည်။

“ရှု့.. တိုးတိုး.. ကျွန်တော်ပါ။ ဆရာလေးပါ”

“ဆရာလေး..”

“ဟုတ်တယ်။ တံခါးဟပေး”

အဖေက တံခါးကို ဟပေးလိုက်သည်။ အဖေရော၊ အစ်မတို့ရော၊ ကျွန်တော်တို့ပါ နီးလာပြီး စီးခွက်ရှေ့မှာ စုထိုင်လိုက်သည်။

ဆရာလေးကို မြင်လိုက်ရ၍ အားလုံးဝမ်းသာအားရှိသွားကြသည်။ ဆရာလေးသည် စစ်ဆွယ်တာအစုတ်ကို ဝတ်ထား၏။ ခမောက်ကို နီကထား၏။ ဆရာလေး အသားမည်း၍ ပိန်သွားသည်။

“ဆရာလေး.. အခု ဘယ်မှာလဲ”

“ဒီလိုပဲ ရှောင်နေရတာပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့ အားကြီးစိုးရိမ်နေကြတာခင်ဗျ”

“သိပါတယ်။ အချိန်မရှိကူး ဦးသာဟန်၊ အရေတကြီးအကြာအရာ

ရှိလို့ လာခဲ့တာ”

“ဘာလဲဟင် ဆရာလေး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဦးသာဟန်တို့မိသားစု ခုရက်ပိုင်းအတွင်း မြို့ပေါ်ကို အမြန် ပြောင်းကြတော့”

“ဗျာ.. ဘာ.. ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ဆရာလေး”

“ဆရာလေး.. ကျွန်တော်တို့ ဘာလို့ပြောင်းရမှာလဲဟင်”

“မကြာခင် ဒီရွာပတ်ဝန်းကျင်မှာ တိုက်ပွဲကြီးတွေဖြစ်တော့မယ် ကျွန်တော်သတင်းရပြီး၊ နီးရာလူ့ လိုက်မယ့်လူခေါ်ပြီး အမြန်ပြောင်းကြ

“ဒါ.. ဒါဆို.. ဆ.. ဆရာလေးကရော”

“ကျွန်တော့်အတွက် မပူကြနဲ့၊ ရွာအခြေအနေအေးချမ်းမှ ပြန် လာခဲ့ကြ။ ကိုင်း.. ကျွန်တော်သွားမယ်”

“ဆ.. ဆရာလေး.. ဟို.. ဟို.. ထမင်း.. စား.. စား..”

“မစားတော့ဘူး”

ဆရာလေးသည် စကားကို လက်စသတ်လိုက်ပြီး ဟနေသည့် တံခါးကြားမှ ကိုယ်ကိုလျှို၍ အမှောင်ထဲသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

နောက်နေ့ မိုးလင်းသောအခါ သတင်းများကြားရတော့သည် ကွန်မြူနစ်အဖြူနှင့်အနီ တိုက်သည့်သတင်း..။

ရဲဘော်ဖြူများ ရွာတွေကို ခြေကုပ်ယူနေသည့်သတင်း..။

အဖေသည် သတင်းစုံရသည်နှင့် လှည်းပေါ်ကို စားအိုးစားခွက် အပါအဝင် အရေးကြီးသောပစ္စည်းများကို တင်လိုက်သည်။ စပါးများ ရွာမှာကျန်ရစ်သည့် အမျိုးမျိုးထံ အပ်နှံခဲ့လိုက်သည်။

ရသမျှ ကြက်၊ ငှက်များကို ကြိုးနှင့်ချည်၍ လှည်းပေါ်တင်လိုက်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကြသည်။ မိပြောက်ကိုလည်း တင်ခေါ်ခဲ့သည်။ လှည်းပေါ်မှာ မိသားစုနဲ့

“အဖေ.. စိတ်တိုရော”

“အေး.. ဒီကောင်လည်း ခေါ်သွားမှ”

“စိတ်တိုရေ.. စိတ်တို..”

“စိတ်တို.. စိတ်တိုရေ..”

ကျွန်တော်တို့အားလုံး အသံကျယ်ကျယ်နှင့် ခေါ်လိုက်သောအခါ ရွာလမ်းမတစ်နေရာမှ စိတ်တိုပြေးလာ၏။ ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်နေသည်။ အဖေက သူ့ခွေးကြီးစိတ်တိုကို ပွေ့၍ လှည်းပေါ်တင်လိုက်၏။ စိတ်တိုက လှည်းပေါ်ကနေ ခုန်ဆင်း၏။ တစ်ခါ ပွေ့၍ လှည်းပေါ်တင်ပြန်၏။ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုက စိတ်တိုရဲ့လည်ပင်းကို ဖက်ထားရကား စိတ်တိုလှုပ်လို့မရ။

ဒီလိုနှင့် နွားနှစ်ကောင်ကို ကြိမ်တို့လိုက်သောအခါ လှည်းက ခုန်၍ ရှေ့တိုးလေသည်။

စိတ်တိုကား ကျွန်တော်တို့လက်အကြားမှ ဂနာမငြိမ် ရွာဆီသို့ ခေါင်းပြုကြည့်ရင်း တအိအိလုပ်နေသည်။

ထိုစဉ်..

ရွာအတွက်လမ်းမကြီးမှ ခွေးသားအုပ်မတစ်အုပ်သည် လှည်းနောက်သို့ လိုက်လာနေ၏။

ခွေးကလေးများရဲ့ အော်သံလည်း ကြားရ၏။

ခွေးမကြီးရဲ့ ဟောင်သံ၊ အူသံလည်း ကြားရ၏။

ထိုခွေးမကြီးရဲ့ အူသံ၊ ဟောင်သံနှင့် ခွေးကလေးငါးကောင်ရဲ့ ခြေလွှားလာနေသည့် လှုပ်ရှားမှုများကို မြင်ရသောအခါ စိတ်တိုသည် ကျွန်တော်တို့လက်မှ အားကုန်ရုန်းပြီး လှည်းပေါ်မှ လွှားခနဲခုန်ချလိုက်၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၉၀ ❀ မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

ဆွဲချိန်ပင် မရလိုက်။

ခုန်ချလိုက်ပြီးနောက် ပြေးလာနေသည့် ခွေးသားအုပ်မရှိရာသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။ ခွေးကလေးများက စိတ်တိုကိုမြင်သည်နှင့် အထူအယက် တွယ်ဖက်ကုတ် လုပ်တော့၏။

ခွေးမကြီးကလည်း စိတ်တိုကိုမြင်သည်နှင့် အူဖြူးပြီး တလွှားလွှားခုန်နေ၏။

စိတ်တိုသည် ကျွန်တော်တို့ကို သတိမရတော့။ သူ့ရင်သွေးကလေးများရဲ့ ဇက်ကို၊ ခါးကို ပါးစပ်ပြကြီးနှင့် ငုံ့ပြီး ဝပ်လိုက်၊ လွှားဆီ ခုန်လိုက်နှင့် ကစားနေတော့၏။

“စိတ်တို..စိတ်တို..”

အဖေက လှည်းရပ်၍ အော်ခေါ်၏။

ကျွန်တော်တို့ကလည်း “စိတ်တို..သား..လာ..” ဟု ဝိုင်းအော်ခေါ်ကြ၏။ စိတ်တိုက ခဏလှည့်ကြည့်ပြီး သူ့သားများနှင့် ဆော့၍ ဆော့၏။

“စိတ်တို..သားကြီး..လာ..လာ..”

“ကိုသာဟန်..”

“ဘာတုံး မြီ”

“မခေါ်နဲ့တော့”

“ဘာလို့မခေါ်ရမှာတုံး”

“သူလည်း သူ့မယား၊ သူ့သားကို ခွဲပြီး ဘယ်လိုက်ချင်မှာတုံးတော်။ ကိုယ်ချင်းစာကြည့်ပေါ့၊ ထားခဲ့..။ ရှင်ခွားကို မောင်းတော့”

အမေ့ရဲ့စကားဆုံးသောအခါ အဖေသည် ခုန်ပေါက်ပျော်ပါးနေသည့် စိတ်တိုကြီးတို့ခွေးမိသားစုကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ သည်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သံယောဇဉ်ပြော အသေရဲသည့်သတ္တဝါ ❀ ၂၉၁

နောက် နွားနှစ်ကောင်ကို “ဟဲ့..” ဟု ကြိမ်တိုလိုက်သည်။

နွားနှစ်ကောင်သည် တွင်းလင်းရှိရာသို့ ခုန်းဝိုင်းတော့၏။ ဖုန်လုံးများ ထလာ၏။ သည်မှာ စိတ်တိုနှင့် ခွေးမကြီးသားမိသားစုတို့ ပြေးလိုက်လာသည်ကို မြင်ရ၏။

ကျွန်တော်တို့မောင်နှမများက “လိုက်လာနေတယ်အဖေ” ဟု ယမ်းသာအားရ အော်ကြသည်။

ဖုန်လုံးများက လိမ့်၍လိမ့်၍ တက်လာပြန်သည်။

ဖုန်လုံးများနောက်မှာ ကျွန်တော်တို့လှည်းကို ရပ်ကြည့်နေသည့် စိတ်တိုတို့မိသားစုကို မြင်လိုက်ရသည်။

အမြင်များက တဖြည်းဖြည်းမှုန်ဝါး၍သွားခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော် ယနေ့ လူကြီးပိုင်းအရွယ် စာရေးဆရာသခင် ရောက်သည့်တိုင် ခွာကအတွက် မြင်ကွင်းကို ရင်တနင့်နင့်နှင့် မြင်နေရဆဲ။ ထိုအခါ အမေ့ရဲ့စကားကို ပြန်ကြားနေမိ၏။

“ကိုသာဟန်..”

“ဘာတုံး မြီ”

“မခေါ်နဲ့တော့”

“ဘာလို့မခေါ်ရမှာတုံး”

“သူလည်း သူ့သား၊ သူ့မယားကို ခွဲပြီး ဘယ်လိုက်ချင်မှာတုံးတော်။ ကိုယ်ချင်းစာကြည့်ပေါ့”..တဲ့။

လူမှာသာ အချစ်ရှိသည်မဟုတ်။

တိရစ္ဆာန်တို့၌လည်း အချစ်ရှိ၏။

လူမှာသာ သံယောဇဉ်စိတ် ရှိသည်မဟုတ်။

တိရစ္ဆာန်မှာလည်း သံယောဇဉ်စိတ်သည် ရှိ၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၂ ❀ မောင်ညိုမှိုင်း (သန်ထွဋ်)

လူမှာသာ ကိလေသာတဏှာ ရှိသည်မဟုတ်။
တိရစ္ဆာန်တို့၌လည်း ကိလေသာတဏှာ ရှိလေ၏။
စိတ်တို့...။

ကျွန်တော်တို့ချစ်ခဲ့ရသော ခွေးကြီးစိတ်တို့သည် ထိုအချစ်
မေတ္တာ၊ သံယောဇဉ်နှင့်လည်းကောင်း၊ ရွာသေနတ်သံများအကြား ရဲဝံ့စွာ
ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ရွာမှာ တိုက်ပွဲများ အကြီးအကျယ်ဖြစ်ကြသည်ဟု ကြားရ၏
သောင်းကျန်းသူများလည်း အသေအပျောက်များနှင့်။

ဆရာလေးဦးလှမြိုင် လာပြန်ခေါ်၍ ကျွန်တော်တို့ ရွာကိုပြန်လာ
ကြသောအခါ...

စိတ်တိုရော၊ သူ့မယား အပြီးပြတ်ခွေးမကြီးရော မရှိတော့
စိတ်တိုချဲ့ရင်သွေး ခွေးလေးနှစ်ကောင်ပဲ မသေမပျောက် ကျန်
ရစ်ခဲ့သည်။ ပြည်တွင်းစစ်က ဘယ်သူမျှ ချမ်းသာမပေး။

စိတ်တိုကြီးကာ သူသံယောဇဉ်ဖြစ်ခဲ့ရသည့် အပြီးပြတ်ခွေးမ
ကြီးနှင့်လည်းကောင်း၊ သူ့သားသုံးကောင်နှင့်လည်းကောင်း သူမြတ်နိုးသည့်
ရွာမြေပေါ်မှာ အပြီးတိုင်ခေါင်းချသွားခဲ့ပါပေကောလား။

မောင်ညိုမှိုင်း(သန်ထွဋ်)

ကျွန်ုပ်တို့အတွက်
ကျွန်ုပ်တို့
အတွက်အတွက်
အတွက်အတွက်

ကောင်းသည်အတိတ်ကောက်မှ နိမိတ်နောက်မှာ အရောင်လာမည်

လူကြီးသူမများ ဆုံးမသတိပေးသည့်စကားတစ်ခွန်း ရှိခဲ့ဖူး၏။
၎င်းစကားကား..

“ဟဲ့.. မိန်းမတွေ၊ ယောက်ျားတွေ၊ အကောင်တွေ၊ ကောင်မ
တွေ.. နိမိတ်မရှိနမာမရှိစကားများ ယောင်လို့တောင်မပြောနဲ့နော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘကြီးရ”

“ဟဲ့.. စကားနောက် တရားပါပြီး အပြောင်အပျက်ကနေ
တကယ်ဖြစ်သွားတာ မြင်ဖူး ကြုံဖူးလို့ ပြောတာကွယ့်”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကောင်းသည်အတိတ်ကောက်မှ.. ❀ ၂၅

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ဘကြီးရ”

“ဖြစ်ခဲ့ဖူးလို့ ပြောတာပေါ့ကွ။ ဗျူးဒီပါ လက်ျာတောင်ကျွန်း
သြဘာနိမိတ်ထွန်းတဲ့။ လူဟာ ကောင်းတဲ့အတိတ်ကောက်မှ နိမိတ်နောက်
မှာ အရောင်လာတာကွယ့်။ ဒါကြောင့် မင်္ဂလာရှိသော စကားကို ပြော။
အမင်္ဂလာ မကောင်းသောနိမိတ်စကားများ ဘယ်တော့မှမပြောနဲ့”

သို့ကလို့ ဆိုဆုံးမခဲ့ကြ၏။ သတိပေးခဲ့ကြ၏။

ငယ်ရွယ်စဉ်က ထိုဆိုဆုံးမစကားများကို အလေးအနက်မထား
ခဲ့။ ဒါကြောင့်..

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ဟု မေးလာလျှင်..

“သေရွာသွားမလို့”

ဟု ရွဲ၍ ကော်၍ ပြောခဲ့ဖူး၏။

“မင်းကြည်လှိုင်တစ်ယောက် မမြင်ပါလားဟေ့”

ဟု မေးလျှင်..

“မကြားလိုက်ဘူးလား”

“ဟ.. ဘာဖြစ်လို့လဲဟ”

“ကားတိုက်လို့ ဆေးရုံရောက်သွားပြီတဲ့”

“ဟေ.. ဘယ်အချိန်က ဖြစ်တာတုံး။ ဘုရား.. ဘုရား.. ဒဏ်
ရာများလားဟင်”

“အခြေအနေမကောင်းဘူး ကြားတာပဲ။ ကယောင်ကတမ်းတွေ
အော်နေသတဲ့”

“ဘယ်လိုအော်နေလို့လဲ မောင်မိုင်းရာ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၉၆ ❀ မောင်ညိုမြင့် (သန်လျင်)

“ဆေးရုံတင်ပေါ်မှာ ဘုန်းကြီးတွေကြွလာပြီ။ သင်္ကန်းကပ်ပါ ဆွမ်းကပ်ပါနဲ့ အော်သတဲ့”

အမှန်က ကျွန်တော်တို့က နောက်ပြောင်၍ ခပ်တည်တည်နှင့် ပြောလိုက်ခြင်းသာ။ အဟုတ်မှတ်၍ ဆေးရုံသွားပြီးကြည့်ကြတော့ မင်းကြည်လှိုင် ဆေးရုံမှာမရှိ။ ကားတိုက်ခံရသူများလည်း မရောက်ပါတဲ့။

နောက်ဆုံး အရွတ်အပြောင် ကျွန်တော့်ကိုသာ မေတ္တာအပို့ခဲ့ရ၏။ မင်းကြည်လှိုင်ကား သူ့ရည်းစားနှင့် ရုပ်ရှင်အကြည့်မပျက်။

သို့သော် နောက်နှစ်ရက်ကြာသောအခါ မင်းကြည်လှိုင် တကယ် ကားတိုက်ခံရ၏။ ရာတန်တစ်ရွက် ကားလမ်းမပေါ်ကျနေသည်ကိုမြင်၍ လောဘစောနှင့်ပြီးအကောက် အရှိန်နှင့်ကျွေဝင်လာသည့်ကားက သူ့ကို မရှောင်နိုင်၍ ပွတ်တိုက်သွားရကား ဒဏ်ရာဗရေနှင့် ဆေးရုံကို တကယ် ရောက်သွား၏။

ကံကောင်းလို့ ဘုန်းကြီးပါးပါး ဆွမ်းမကပ်ရတာရယ်။

ထိုအချိန်ကစ၍ နိမိတ်မရှိသောစကားတို့သည် တစ်ခါတစ်ရံ အလျဉ်းသင့် ခွင့်ကြုံခဲ့လျှင် အမှန်တကယ်ဖြစ်သွားရပါကလားဆိုသည် အသိတစ်ခု ရရှိခဲ့လေ၏။

❀ ❀ ❀

<J>

အခုဖြစ်ပုံကလည်း အတော့်ကိုဆန်း၏။

ခင်ထွေးရီ၊ ခင်အေးရီနှင့် စန်းမြဝေတို့ ငါးဦး ရေတွင်းမှာ သွား

ချောင်းကြ၊ ရေခပ်ကြ၏။

နောက်ဆုံး ခင်ထွေးရီကျန်ရစ်၏။

“ဟဲ့.. ခင်ထွေးရီ၊ မြန်မြန်ချိုးလေ။ နောက်ကျနေပြီ”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ အေးရီရယ်။ ဘာလို့လောနေတာလဲဟဲ့”

“မှောင်တော့မယ် ကောင်မရဲ့”

ခင်အေးရီပြောသလို စန်းမြဝေတို့ကလည်း မြန်မြန်ချိုးလို့ ပြော၏။ ရေတွင်းက မောင်းတက်နှင့်ခပ်ရာသည့် ရေတွင်း။ ဝါးမောင်းတက်မှာ ချောင်းချိတ်၍ ရေတွင်းမှာနှစ်ပြီး မ၊ခပ်ရာသည့် ရေတွင်း။ မကျွမ်းကျင်လျှင် ခပ်လို့မရ။

လင်းလင်းကျင်းကျင်းမှာ ကိစ္စမရှိ။ မှောင်လျှင် ရှေ့ကုန်းပြီး အား ခိုက်ရတာ အန္တရာယ်များလှသည်။ ပြီး.. ရေတွင်းကိုကာထားသည့် ငါး

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၇၈ ❀ စောင့်ညိုဖိုင်း (သန်လျင်)

တန်းက ခနော်နီခနော်နဲ့။

“ငါတော့ မစောင့်နိုင်တော့ဘူး ထွေးရီ”

သည်မှာ ထွေးရီက ရွဲရွဲပြောလိုက်၏။

“မစောင့်နိုင်လည်း သွားကြအေ။ ငါ့.. ဒီရေတွင်းမှာပဲ တစ်သက်လုံးစောင့်နေလိုက်တော့မယ်”

“ဘာ..”

“ဟဲ့.. ထွေးရီ၊ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာ”

“ရေတွင်းမှာပဲ တစ်သက်လုံးနေမယ်လေဟာ”

“နင့်ဟာ မဟုတ်က ဟုတ်က..”

“အဟုတ်ပြောတာအေ။ အဟီး..”

အားလုံး ခင်ထွေးရီအပြောကြောင့် ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားပြီး ကြက်သီးမွှေးညင်းများ ထောင်ထက်ကြွေကြွေ အချင်းချင်းကြည့်၍ မျက်လုံးပြုံးပြ၏။

“ခင်ထွေးရီ..”

“ဘာတုံး”

“နင်ကြာဦးမှာလား”

“အေးအေးဆေးဆေး ချိုးမှာအေ”

“ငါတို့ မစောင့်တော့ဘူးနော်”

“ပြန်အေ.. ပြန်.. ပြန်..။ ပျံသာပျံပါ ရွှေဟသာရယ်”

“မမှောင်စေနဲ့နော် ထွေးရီ”

“နေတိုင်းချိုးနေကျပါအေ။ သွားချင်သွားကြပါ”

သို့နှင့် ခင်အေးရီတို့အုပ်စု ရေအိုးများကိုယ်စီရွက်ပြီး ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ရေတွင်းက ကားလမ်းမရဲ့တစ်ဖက်မှာ။ သည်ရေတွင်းကို သူတို့

ဝိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကောင်သည်အတိတ်ကောက်မှ.. ❀ ၂၇၉

ချစ်ရွာဝန်းကျင်က ဖိုရိုနေကျ။

တစ်ခါတစ်ရံ လသာလျှင် ညကိုးနာရီအထိ ရေချိုးနေကြဆဲ။ သူတို့ အသီးသီး အိမ်ပြန်ရောက်၍ အချိန်တစ်နာရီကျော်ခန့်ကြာသောအခါ ခင်ထွေးရီအမေ အကြော်ရောင်းသည့် ဒေါ်မွေးမ အေးရီတို့အိမ်သို့ ရောက်လာ၏။

“အေးရီရေ..”

“ရှင်.. ကြီးမွေးမ၊ ဘာလဲဟင်..။ လာလေ..”

“နင်တို့သူငယ်ချင်း ထွေးရီရောဟဲ့”

“ထွေးရီရေတွင်းမှာကျန်ရစ်တယ် ကြီးမွေးမ၊ ပြန်မရောက်သေးဘူးလား”

“ခုထိ မရောက်သေးပါဘူးအေ”

“မြဝေတို့အိမ်များ ဝင်စကားပြော၊ သနပ်ခါးလိမ်းနေသလား သိဘူး။ သွားမေးကြည့်လေ ကြီးဒေါ်”

“အေး.. အေး..”

ဒေါ်မွေးမ လက်နှိပ်မီးနှင့် မြဝေတို့အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြန်၏။

“မြဝေရေ..”

“ဘယ်သူလဲ”

“ကြီးဒေါ်ပါ..။ မွေးမပါ”

“ကြီးဒေါ်.. ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“နင်သူငယ်ချင်း ပြန်မရောက်သေးလို့အေ”

“ထွေးရီလား ကြီးဒေါ်”

“အေးဟဲ့..။ ဒီမှာဝင်နေသလားလို့ လာမေးတာ”

“ဒီမှာမရှိဘူး ကြီးဒေါ်။ သူ ရေတွင်းမှာ အေးအေးဆေးဆေး

ဝိတ်ကူးသစ်စာပေ

၃၀၀ ❀ မောင်ညိုမြိုင် (သန်လျင်)

ရေချိုးမလို့ဆိုပြီး ကျန်ရစ်တယ်”

“ရှာလိုက်ဦးမအေ၊ ဒီမိန်းကလေးနယ်..။ အကြောက်အလဲ
လည်း တစ်စက်မှမရှိဘူး။ ဒုက္ခပါပဲတော်”

ဒီလိုနှင့် ဒေါ်ခွေးမ သူငယ်ချင်းအိမ်ပေါက်စေ့ လျှောက်မေးသော်
လည်း အချိန်သာ ကြာသွားသည်။ ထွေးရီ ရွာထဲပြန်မရောက်သေး
နောက်ဆုံး ကာလသားများ လူကြီးဆွေမျိုးများခေါ်ပြီး ရေတွင်းရှိ
ကတ္တရာလမ်းအောက်ဘက်သို့ သွားကြည့်ကြသောအခါ..

ကျောက်ပြားပေါ်မှာ လျှော်လက်စအင်္ကျီများကို တွေ့ရသည်
ထွေးရီကို မတွေ့။ ဖိနပ်တော့ ရှိနေ၏။

“ထွေးရီ.. ထွေးရီ..”

“ထွေးရီရေ..”

“ရည်းစားနဲ့များ၊ ချိန်းတွေ့နေရောသလားဗျာ”

သို့နှင့် ဟိုဟိုသည်သည် လက်နှိပ်တတ်မီးများနှင့် ထိုးရှာ
နာမည်ကို အော်ခေါ်သော်လည်း ပြန်ထူးသံ လုံးဝမကြားရ။

သည်မှာ ဦးကြီးမောင်က ရေတွင်းကို မီးနှင့်ထိုးကြည့်လိုက်သည်

“ဟဲ့.. ဟဲ့.. လာကြစမ်း..။ ကြည့်ကြစမ်း..”

အားလုံးဝိုင်းကြည့်တော့ ရေတွင်းဘောင်ခတ်ထားသည့် ဝါး
အချို့ နီးကြီးပြုတ်၊ ကျိုးနေ၏။ ရေငင်မောင်းတက်ကလည်း အပေါ်
ထောင်လျက်တန်းလန်။

“ခွေးမ.. ငါသိပ်မသင်္ကာဘူး”

“ရှင်.. ဘာ.. ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

သည်မှာ လူကြီးများက ရေတွင်းထဲသို့ လက်နှိပ်မီးများနှင့်

ကြည့်၏။

ဝိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကောင်းသည့်အတိတ်ကောက်မှ.. ❀ ၃၀၁

“ဦးလေး..”

“ဘာတုံး ကျော်ခင်”

“ရေတွင်းထဲမှာ လူတစ်ယောက်ကနေပုံပဲ”

“ဟင်..”

“ဘုရားရေ.. ကျွန်မ.. ကျွန်မသမီးလေးများလားဟင်”

“ဟာ.. ဖွ.. ဖွ.. နိမိတ်မရှိ နာမရှိဟာ”

“ဟေ့.. ကာလသားတွေ၊ ကြီးရှာ၊ ငါးလှေကားရှာ..။ အောက်
ကိုဆင်းကြည့်ကြမယ်၊ မြန်မြန်လုပ်ကြဟေ့”

သည်နောက် ကြိုးချ၍ ဆင်းကြည့်လိုက်သောအခါ..

အပျိုချောမလေး ခင်ထွေးရီကို ထုတ်ရင်လျားပြေ၍ ရေထဲမှာ
အသက်ပျောက်လျက်သား တွေ့ကြရလေသည်။

“အမလေး.. သမီးရဲ့၊ ခင်ထွေးရီရေ..။ အမေ့ကိုပါ တစ်ခါ
တည်းခေါ်သွားပါတော့ သမီးရဲ့၊ ဟီး.. ဟီး.. အစ်.. အစ်..”

ဒေါ်ခွေးမ သမီးအလောင်းကို မြင်လိုက်ရသောအခါ သို့ကလို
ပြောဆိုအော်ဟစ်လိုက်ပြီး တက်၍ သတိလစ်သွားခဲ့လေသည်။

ခုတော့ သူမတို့သူငယ်ချင်းများအကြား ပြန်ပြောရသည့် စကား
တစ်ခွန်း ရှိခဲ့လေပြီ။

“ဟဲ့.. မစောင့်နိုင်လည်း သွားကြအေ၊ ငါ ဒီရေတွင်းမှာပဲ တစ်
သက်လုံးစောင့်နေလိုက်တော့မယ်”

ဒါ.. ထွေးရီမသေခင်က ပြောသွားသည့် နိမိတ်စကား။

ခုတော့ ထွေးရီ ရေတွင်းမှာ စောင့်ခဲ့လေပြီ။

ကောင်သည်အတိတ်ကောက်မှ.. ❀ ၃၀၃

အင်းလေ.. အမေတစ်ခု သမီးတစ်ခုဆိုတော့လည်း ခမာ စိတ်
ထိခိုက်ပြီး ပြောချင်ရာ ပြောပေမယ့်။

မကြာခင် ရေတွင်းဝန်းကျင်မှာ ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်
အချို့ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့၏။

ခင်ထွေးရီကို ထာဘီရင်လျားနှင့် တွေ့ရသတဲ့။

အချို့က ခင်ထွေးရီ ရေငင်နေသတဲ့။

အချို့က ခင်ထွေးရီ ကျောက်ပြားပေါ်မှာ အဝတ်ဖွပ်နေသည်တဲ့။

မှောင်လျှင် မည်သူမျှ ထိုရေတွင်းမှာ ရေသွားမချိုးရဲတော့။ နေ့ခင်း၊ ညနေ
တောင် အဖော်အုပ်စုနှင့်သွား၍ ရေချိုးကြ၊ ရေခပ်ကြရ၏။

အချို့.. လက်နှင့်အပုတ်ခံရ၏။

အချို့.. ရေနွင့်အပက်ခံရ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ အပုပ်နံ့ဆိုးဆိုးကြီးပေါ်လာ၍ လန့်ကြရ၏။ ရွာခွေး
များသည် ညဉ့်သန်းခေါင်အခါများတွင် ရေတွင်းရှိရာသို့ မျက်နှာမူပြီး
အကြပ်ကား အလွန်ကိုကြောက်စရာကောင်းလေ၏။

<၃>

ထွေးရီအသုဘချသည့်နေ့က သူ့အမေ အကြော်သည်ခေါ်ခွေး
ကို မနည်းပဲ ဆွဲကြ၊ နှာနှပ်ကြရ၏။

“သမီးထွေးရီ..။ အမေလည်း သမီးနဲ့အတူနေမယ်”

“အမေကိုပါ အဖါခေါ်ပါ သမီးရဲ့”

“အမေ သမီးနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး”

“ဟဲ့.. ခွေးမ၊ မပြောကောင်းမဆိုကောင်းဟာ”

“နိမိတ်မရှိတာ မပြောနဲ့ ခွေးမရယ်”

အိမ်နီးနားချင်းများက ဝိုင်းဝန်းဖျောင်းဖျက်ကြ၏။ သို့သော်

ခွေးမကား ပဏ္ဍာမြေလူး။

“လိုက်မယ်.. လိုက်မယ်.. အမေလိုက်ခဲ့မယ်၊ အမေကို အမြဲ

လာခေါ်နော် သမီး၊ ဟီး.. ဟီး.. အစ်.. အစ်.. အစ်..”

ပြောလို့.. တားလို့မရ၊ နောက်ဆုံး တက်ပြီး မေ့ပြောသွား

ပွေ့ချီ၍ သယ်ခဲ့ရသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၆၄

တစ်နေ့ မနက်စောစောမှာဖြစ်၏။

နယ်မှ ကားတစ်စီး ၎င်းရေတွင်းရှေ့မှ မောင်းသွားစဉ် ကားရှေ့မှာ ထဘီရင်လျားနှင့် မိန်းမရွယ်တစ်ဦး ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်ဖြတ်ပြေးနေသည်ကိုမြင်၍ ကားကိုရပ်ထားလိုက်ရ၏။

သို့နှင့် နောက်ကားက ဟွန်းတီး၍ အချက်ပေး၏။

“ဘာဖြစ်လို့ လမ်းမပေါ်မှာ ကားကိုရပ်ထားရတာလဲဗျ”

“ကားလမ်းမပေါ်မှာ ထဘီရင်လျားနဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦး ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်ဖြတ်ပြေးနေလို့ဗျ။ ကားနဲ့တိုက်မိမှာစိုးလို့”

“ဘယ်မှာလဲဗျ။ ကျုပ်တို့မတွေ့ပါဘူး”

“ဟိုမှာ အောက်ဘက်ကို ဆင်းသွားပြီး.. ဆင်းသွားပြီး စိတ်မှ နှံ့ရဲ့လား.. မသိဘူး”

“စိတ်မနှံ့တာ ခင်ဗျားဗျ ကားဆရာ”

“ဘာလို့ ကျုပ်က စိတ်မနှံ့ရမှာလဲဗျ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကောင်းသည့်အတိတ်ကောက်မှ.. ❀ ၃၀၅

“လမ်းပေါ်မှာ ဘာမှမရှိတာကို လူဖြတ်ပြေးတယ်လုပ်ပြီး ကားပေါက်ကရပြောနေတာကိုက ခင်ဗျားစိတ်မနှံ့ဖြစ်နေတာ”

ရှေ့ကားသမားနှင့် နောက်ကားသမားများ ငြင်းခုန်ပြီး စကားပွားကြတော့၏။ သူမှန်တယ်၊ ငါမှန်တယ် ဖြစ်ကုန်၏။

ပြောရလျှင် ဒီရေတွင်းရှေ့ ကားလမ်းမကြီးပေါ်မှာ ဒီလိုအဖြစ်ကို ကားသမားတော်တော်များများ ကြုံခဲ့ဖူး၏။

ရွာက လူများက ခင်ထွေးရဲ့ အစိမ်းသေဘာဝနှင့် အစွဲအသမ်းဦးစွာ မကျွတ်မလွတ်ဘဲ တစ္ဆေဖြစ်ပြီး ထဘီရင်လျားနှင့် လျှောက်သွားနေသည်ဟု ဝေဖန်ကြ၏။

ကလေးငယ်အချို့ အစ်မခင်ထွေးရဲ့ ထဘီရင်လျားနှင့် သူတို့ကို ရတုငွေရှေ့မှ လက်ယပ်ခေါ်သည်ဟု ဆိုသောအခါ ပို၍ကြောက်ရွံ့ထိတ်သန့်လာခဲ့ကြတော့သည်။

ကံဆိုးချင်တော့ ကြည့်..။

တစ်နေ့ခင်း..။

ကုန်ကားကြီးတစ်စီး ကုန်အပြည့်တင်၍ အရှိန်နှင့်မောင်းလာစဉ် ကားရှေ့မှာ ထဘီရင်လျားနှင့် မိန်းကလေးတစ်ဦး ရုတ်တရက်ဖြတ်ပြေးခဲ့ကြ၍ ကားကို အလျင်အမြန်ရှောင်ကွေ့ချွေလိုက်၏။

မိန်းကလေးနောက်မှ ခွားတစ်အုပ်က လိုက်ငွေ့နေ၏။ ကွေ့လိုက်မည့်အရှိန်က ပြင်းသွားပြီး ကုန်ကားသည် ကားလမ်းနံဘေး အနိမ့်ရှိရာ နီး တစ်ဟုန်ထိုး ထိုးဆင်းသွားလေရာ..

ကံဆိုးချင်တော့..

၎င်းကုန်းအဆင်း သစ်ပင်ရိပ်မှာ အကြော်ကြော်ရောင်းနေသည့် ငယ်လွန်သူခင်ထွေးရဲ့အမေ အကြော်သည်ခေါ်ခွေးမရဲ့ အကြော်တဲတစ်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၃၀၆ ❀ မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

ခုလုံးကို ကုန်ကားက တစ်ကြိမ်ဝင်ကြိတ်နှင်းပြီး ကားပါမှောက်လဲသွားရကား..။

ထိုနေ့က..

အကြော်သည်ဒေါ်ခွေးမရော၊ ကုန်ကားဒရိုင်ဘာနှင့် နောင်လိုက်နှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးပါ ပွဲချင်းပြီးသေသွားလေ၏။

ဒေါ်ခွေးမကား..

ကုန်ကားကြီးတက်ကြိတ်လိုက်၍ အနီးအသား တစ်စိတ်ဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။

<၄>

အချို့က ဒေါ်ခွေးမရဲ့ နိမိတ်စကား လုံးဝအကောင်အထည်ပေါ်သွားပြီဟု ဆိုကြ၏။

“သမီးရေ.. အမေ့ကို လာခေါ်လှည့်”

“အမေ.. မကြာဘူး။ လိုက်ခဲ့မယ် သမီးရဲ့။ ဟီး..”

သူမ သူ့သမီးသပြီဟုသိသည့်နေ့က ပြောခဲ့သည့် နိမိတ်စကားဆိုးများ။ ခွားလိုက်ဝေ၍ ကားရှေ့မှဖြတ်ပြေးသွားသူ ထုတ်ရင်လျားနှင့် မိန်းကလေး မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို မည်သူမျှ မပြောနိုင်ကြ။

ရွာထဲက ရေချိုးပြီး ပြန်လာသူလား..။ ဒါမှမဟုတ် တစ္ဆေခင် ထွေးရီလား..။

ခွားတွေလိုက်မူသလိုဖြစ်သည်ကား မှန်ကန်ပါကြောင်း အသက်ရှင်သူ ကားနောက်လိုက်တစ်ဦးက ပြန်ပြော၏။

နောင်အခါ..

ဤနေရာရောက်၍ အန္တရာယ်ရှိသော နေရာအဖြစ် ကားသမား

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အမှတ်(၂၇) အယ်ဒီတာ့မှာ ဝင်းလင်း၊ စင်ဆောင်မြို့ယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ရန်-၀၅၁၃၃၂၆၄၊
မှ ၀ အမှတ်(၁၄၉) ဟယ်ဆင် (၁၈)၊ ဆိပ်ကမ်းလမ်း၊ ကျောက်တံတားကြီး၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ရန်-၀၁၃၃၁၂၂

၃၀၀ ❀ မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

များက ဂရုစိုက်တောင်းပန်ပြီး ကားမောင်းကြရ၏။

နောက်ဆုံး ရော့င်း... ကားလမ်းမရော၊ ရပ်ရွာရော သန့်ရှင်း စစ်ကြယ် အန္တရာယ်ကင်းစေရန်အတွက် ရပ်ရွာလူထု၊ ၎င်းခရီးသွားကား သမားများ စုပေါင်းအလှူငွေထူထပ်ကြကာ သက်န်းပန်ကွာရာနှင့် လူမှုပတ်ဝတ္ထုအစုစုတို့အား ရဟန်းသံဃာအပါး (၂၀) ကို ပင့်ဖိတ်လှူဒါန်း ရေတွင်း ကားလမ်းအနီးမှာ ပရိတ်တရား နာကြ၏။

ပြီး.. ကွယ်လွန်သူ ခင်ထွေးဇိ၊ ဒေါ်ခွေးမနှင့် ကားအိုင်ဘာ၊ စယ်ရာတို့အား ရည်စူးလှူဒါန်း အမျှပေးဝေလိုက်မှ ထိုနေရာဝန်းကျင်မှာ ချောက်ချားစရာကောင်းသည့် ဖြစ်ရပ်ဆိုင်းများ လုံးဝကင်းစင်သွားခဲ့ရသည်။

သည်မှာ အဓိကပြောချင်သည်မှာ ရွတ်တီးနောက်တောက်၊ အပြောင်အပျက်သဘောမျိုးဖြင့်လည်းကောင်း၊ တကယ်စိတ်ဆန္ဒရှိသည့် အတိုင်းသော်လည်းကောင်း၊ နိမိတ်မရှိသောစကား၊ အကျိုးမရှိသောစကား များကို နေရာဌာနတိုင်းမှာ မပြောမိကြဖို့ အကြံပြုလိုပါသည်။

သူတို့..
ဘာရယ်လို့မဟုတ်..။ နိမိတ်မရှိသောစကားကို လွှတ်ခနဲပြော လိုက်ကြ၏။ နိမိတ်နောက်မှာ အရောင်လာ၍ တကယ်အကောင်အထည် ပေါ်သွားခဲ့ရသောအခါ ကြွေကွဲရင်နှင့်စရာ ဖြစ်ရပ်များသည် ယနေ့တိုင် ပြောလို့မဆုံးသေးပါခင်များ..။ ❀

(ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ပြန်လည်ရေးသားလိုက်ပါသည်)
❖
(ဂန္ထီရဆန်ကြယ်မဂ္ဂဇင်း၊ ၂၀၀၉ ခုနှစ် - ဩဂုတ်လ)
မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

စုံ	စာအုပ်	စာအုပ်အမည်	ရောင်းချ
၁	မောင်ညိုမှိုင်း	မျှော်လင့်တမင်မရှိ	၁၂၀၀/-
၂	(သန်လျင်)	လူထူးသန်တက်ကွဲနိုးရာကျော်	၁၂၀၀/-
၃	"	သည်းလိတ်ဆန်ကြယ်ငွေ့နက်ကြီး	၁၂၀၀/-
၄	"	သေရွာငါးကြိမ်ပြန်သင်ဒေါင်း	၁၂၀၀/-
၅	"	မျှော်လင့်တမင်မရှိ	၁၂၀၀/-
၆	"	ပြိတ္တရာသုပကြ	၁၂၀၀/-
၇	"	ကြောင်တစ်ရာသက်ပြင်နှင့်အင်းတစ်ထောင်ခင်းဆိုင်	၁၂၀၀/-
၈	"	ယခုလောကနှင့်ဖြစ်ရပ်သန်ကြယ်ဂန္ထီရဆန်တို့များ	၁၂၀၀/-
၉	"	မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိမဂ္ဂဇာတ်ကြမ်း	၁၇၀၀/-
၁၀	"	အံ့ပွားနှင့် ဖြစ်ရပ်သန်ကြယ်ဂန္ထီရဆန်တို့များ	၁၇၀၀/-
၁၁	"	ကျောက်ကြီးငါး	၁၇၀၀/-
၁၂	"	နတ်ပြင်မှသံ ဂန္ထီရဆန်တို့များ	၁၇၀၀/-
၁၃	"	ငြိမ်းဆင်တဲလက် ဝတ္ထုတိုများ	၁၇၀၀/-
၁၄	"	ရွာဘုံပြန်လွန်အိမ်သစ်	၁၇၀၀/-
၁၅	"	ဖြစ်သုံးဆိုင်ရာအောက်ကျောက်မိသွင်းဂန္ထီရဆန်တို့များ	၁၇၀၀/-
၁၆	"	ပြည်ကြီးစည်တဲလက်ကြီး(အထူးထုတ်လုပ်ချင်းဝတ္ထု)	၃၀၀၀/-
၁၇	"	မီးငြိမ်းမိုးအပေါ်အဝင်လျှို့ဝှက်ဆန်ကြယ်ဝတ္ထုတိုများ	၁၇၀၀/-
၁၈	"	နာနာဘာဝစိုင် ဂန္ထီရဆန်တို့များ	၂၀၀၀/-
၁၉	"	ပြိတ္တရာသုပနှင့်အိမ်ကြီး	၃၀၀၀/-
၂၀	"	မျက်ရည်ဖြစ်ပေါ်သောသင်္ဃာတဲလက်အပြာရောင်ထွေး	၁၇၀၀/-
၂၁	"	လေးမည်ရတနံကြီး ဂန္ထီရဆန်တို့များ	၂၀၀၀/-
၂၂	"	ကျောက်သစ်လက်ဝဲရာ ဂန္ထီရဆန်တို့များ	၂၀၀၀/-
၂၃	"	စာသွားသစ်မှာကတဲလက်ပန်းပွင့်	၂၀၀၀/-
၂၄	"	မိန့်မိတကြီးထွေးထွေး	၂၀၀၀/-
၂၅	"	ရင်ကွဲရွာတို့ညီ ဂန္ထီရဆန်တို့များ	၂၀၀၀/-
၂၆	"	ပြိတ္တရာရတနံ	၂၀၀၀/-